

1891 — Α'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ, 1891 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ
ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

Ἰδρυθῆναι ἐν ἔτει 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1891

Απαγορεύεται ἡ ὅταν ἄλλης ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 8.

Ἡ συνδρομή εἶνε προπληρωτέα καὶ ἔτησία, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀδέτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80
Χαρτοδέτου 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

Ἀγγελικὴ Κάουφμαν	90	αἱμορραγίας 77. — Καταγωγὴ ἐτόχων ἀνδρῶν	142. — Κίνδυνοι ἐκ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ 94. — Μ'
Ἀδελφάκι (τὸ) μου (μετὰ εἰκόνας)	9	ἐγέλασε τὸ ὥρολόγιόν μου 142. — Μείγστον	(τὸ) ἐπὶ τῆς γῆς ἀρτοποιεῖον 78. — Μετριοφρο-
Ἀλληλογραφία τῆς «Διαπλάσεως» 15, 31, 47, 63, 79, 95, 111, 127, 143, 158, 175, 187		σύνη μεγάλου ἀνδρὸς 175. — Μικρὸς σω-	τῆρ 61. — Νέα ιδιότης τοῦ καφέ 46. — Νέος
Ἀναμνήσεις (μετὰ εἰκόνας)	5	κώδων 29. — Παράδειγμα στοργῆς καὶ ἀφο-	σιώσεως 45. — Περιουσία κτηθείσα διὰ τῆς
Ἀνέλπιστα πράγματα	91	ἐργασίας 45. — Πόλεμος κατὰ σαλιάνκων 62.	— Πρὸς τοὺς ταξιδεύοντας διὰ τοῦ σιδηροδρό-
Ἀνθὴ (τὰ) τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας	150, 166, 181	μου 78. — Πρόχειρος ἐξήγησις τῆς ἐκλείψεως	τοῦ ἡλίου 13. — Πῶς ζῶσιν οἱ Ἀνωαμίται 13.
Ἀπόρριψις (ἡ)	157	— Πῶς συλλαμβάνονται οἱ πύθηκοι 45. — Πῶς	κατάρθωτε νὰ προσκληθῇ εἰς γεῦμα 77. —
Βασιλοπούλα (ἡ) τῶν Ἰνδιῶν	6	— Πῶς νὰ εὐρίσκομεν τὰς ἀποστάσεις 110. —	Πῶς νὰ τρώγωνται ὅλα τὰ φύλλα τῆς ἀγκι-
Γελοῖος (ὁ) ἥρως	54	νάρας 78. — Ῥώμη (ἡ) τῆς ἀρχῆς 46. —	Σέβας πρὸς τὴν γλαύκα (μετὰ εἰκόνας) 61.
Γέρων (ὁ) ἵππος	108	— Σέβας πρὸς τοὺς ὄρεας 91. — Σοφὰ λόγια 13,	29, 46, 62, 78, 91, 126, 142, 185. — Φιλαν-
Γυρτοπούλα (ἡ) (μετὰ 35 εἰκόνων) 1, 17, 33, 49, 65, 81, 97, 113, 129, 145, 161, 177		θρωπία ἐν Τογλίνῳ 62. — Φιλομουσία (ἡ) τῆς	ἀρχῆς 29. — Φόνος ἐξ ἀμαθείας 142. — Φορ-
Διαγωνισμὸς 27ος (Σύνθεσις Παιδ. Πνεύματος) ..	14	τίον 180,000 γάτων 94. — Φυτόν μελανοφόρον	29. — Χρόνου φείδου 126. — Ψιττακὸς γέρων
» 28ος (Λύσεις Πνευμ. ἀσκήσεων) ..	16	78..].	78..].
» 29ος (Σύνθ. διηγ. ἐπὶ τῇ βλάσει β εἰκ.) 89,95		Ὅ, τι κάμης θὰ εὕρης	139
» 30ος (Λύσεις πνευματικῶν ἀσκήσεων) ..	147	Παιγνίδια	12, 72, 107
Δύστηνος μήτηρ (μετὰ εἰκόνας)	76	[Μαγικὴ (ἡ) ῥάβδος 72. — Συρίκτρα (ἡ) 103.	— Ταξείδιον (τὸ) 12.]
Ἐκαστος ἐν τῷ στοιχείῳ του	120	Παιδάκι (τὸ) καὶ τὸ πουλάκι	107
Ἐνεδρά (μετὰ εἰκόνας)	105	Παιδικὸν πνεῦμα 14, 30, 78, 94, 110, 126, 143, 158, 174, 186	
Ἐντομα μουσικὰ (μετὰ εἰκόνας)	28	Πᾶρε τὰ λεπτά σου πίσω (κωμωδία μονόπρα-	153, 165
Ἐπιμένων (ὁ) νικᾷ	156	κτος)	46, 62, 78
Ἐρανος (ὁ) τῆς Φιφῆς	10	Πάσχα (τὸ) τῶν πτωχῶν	109
Εὐμορρον ἀλλὰ κακὸν (μετὰ εἰκόνας)	117	Πέντε (αἱ) αἰσθήσεις (μετὰ 5 εἰκόνων)	138
Ζῶα πεπαιδευμένα	104	Περὶ ὄνου σκιάς	25
Θῦμα (τὸ) τοῦ φθόνου (μετὰ 2 εἰκόνων) ..	168, 169, 175	Πλύνεσαι, γατάκι μου; (μετὰ εἰκόνας)	16, 32, 48, 64, 80, 96,
Κακὸς (ὁ) ἀδελφός	171	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις	112, 128, 144, 160, 176, 188
Καλὰ νὰ πάθῃ	140	Πρόγευμα (τὸ) τῆς Ψαρχῆς (μετὰ εἰκόνας)	174, 186
Καλὸν μάθημα	75	Προσέχετε τοὺς ὀδόντας σας	134
Καραδόφαρον (τὸ) (μετὰ εἰκόνας)	11	Πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ	74
Καταγόμεθα ἐκ πύθωνος; (μετὰ εἰκόνας)	133	Πρωία (ἡ)	59
Κινεζικοὶ συνδυασμοὶ (μετὰ 4 σχημάτων) ..	141	Ῥόδον (τὸ) τῆς Παναγίας (μετὰ 2 εἰκόνων) ..	53
Κορυδαλὸς (μετὰ 2 εἰκόνων)	93	Συμβιβασμός	88
Κόσσυφος ὁ δῦτης	43	Συρίκτρα (ἡ) (παιγνίδιον)	107
Λάμπος καὶ Καρμέλα (μετὰ εἰκόνας) 21, 37, 54, 70, 86		Σχοινί (τὸ) τοῦ Παρθαλοῦ	124
Μαγικὴ (ἡ) ῥάβδος (παιγνίδιον)	72	Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ	30, 110
Μερινός	183	μαθητρίων	12
Μὴ πειράζετε τὰ πουλάκια (μετὰ εἰκόνας) ..	121	Ταξείδιον (τὸ) (παιγνίδιον)	60
Μὴ ἀκούης (μετὰ εἰκόνας)	40	Τέτραξ (μετὰ εἰκόνας)	26, 41
Μικρὸς (ὁ) αὐλητής (μετὰ εἰκόνας)	57	Τί γέγειν ὁ λαγὸς (κωμωδία μονόπρακτος) (μετὰ	102, 118
Μικρὸς διάλογος	106	εἰκόνας)	172
Μουσικὸς (ὁ) (μετὰ εἰκόνας)	73	Ῥαλός (ἡ) (μετὰ 5 εἰκόνων)	123, 136
Οἰκογένεια Καφωμένων (μετὰ 3 εἰκόνων) ..	42	Φιλόθροπα αἰσθήματα	46, 62, 78
Ὅκνηρὸς (ὁ) (μετὰ εἰκόνας)	44	Χρυσάνθη II. Θεοχάρη (εἰκὼν συνδρομητικῆς τῆς	
Ὀλίγον ἀπ' ὅλα 13, 29, 45, 61, 77, 94, 110, 126, 142, 185		«Διαπλάσεως» βραβεύσεως εἰς τὸν 23ον Δια-	
[Ἀληθὴς μετριοφροσύνη 77. — Ἀξιολίμητον παρά-		γωνισμὸν	45
δειγμα 29. — Ἀξιολίμητος πράξις, 185. —			
Ἀπάντησις ἀρχιεπισκόπου 94. — Ἀπάν-			
τησις καλλιτέχνου 126. — Ἀργία μήτηρ κα-			
κίας 110. — Διάβασις (ἡ) τῆς Ἐρυθρᾶς			
θαλάσσης 29. — Διαθήκη (ἡ) τοῦ μονοφθάλμου			
13. — Διεθνὴς ἔκθεσις τοῦ 1214, 13. — Δό-			
μινον (τὸ) 185. — Δυστυχήματα σιδηροδρο-			
μικὰ 185. — Ἐγείρεσθε πῶς! 185. — Ἑλλη-			
νικὰ ἐκπαιδευτήρια 126. — Εὐθεῖα σιδηροδρο-			
μικὴ γραμμὴ 61. — Εὐρυχωροτάτη (ἡ) τῶν			
ἐκκλησιῶν 29. — Εὐτυχεῖς οἱ σκύλοι 29. — Θὰ			
τοῦ εἰπῶ εὐχαριστῶ 13. — Θάνατος ἐξ ἀκρί-			
δων 142. — Θαυμάσια (τὰ) τῆς βιομηχανίας			
142. — Θερινὰ φορέματα 45. — Θεσιθῆραι 142.			
— Καὶ πάλιν χρόνον φείδου 126. — Κατὰ τῆς			

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀποτελέσματα.....	139	Κόττα μου, κοττούλα μου (μετὰ εἰκόνα).....	125
Μικρούλα (ἡ) ζητιάννα	183	Μέλλων (ὁ) στρατιώτης.....	104
Δροσιά καὶ δάκρυ.....	44	Πάει τὸ κρῦο.....	28
Εἶν' ἄρρωστη.....	16	Τρισὶν (τοῖς) ἱεράρχαις.....	6
Εἰς ἓνα μνῆμα.....	72	Ὕμνος τῷ Θεῷ.....	59
Ἐξετάσεις.....	122	Χειμῶν.....	9
Ἥλιος (ὁ) τοῦ Μαρτίου.....	40	Χιόνια (μετὰ εἰκόνα).....	8
Θὰ κλάψῃ καὶ ὁ Θεός.....	24	Ψαλμός.....	86

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 95 εἰκονογραφίας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1891—2486

« Ο ΑΓΡΟΦΥΛΑΞ ΤΗΝ ΣΥΝΕΛΑΒΕΝ ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ »

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΣ COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥΤ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΕΝΑ ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑ
ΔΥΟ ΚΟΡΑΕΙΑ ΚΑΙ ΜΙΑΝ ΓΡΑΙΑΝ

Ἦτο ὥρα τοῦ δείπνου καὶ δὲν ἐφαίνετο ψυχὴ εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου, διότι πάντες ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν. Βεβαίως δὲ ἐκεῖ ἦτο πολὺ καλλιτέρα ἢ ἔξω, ὅπου ἔπνεεν ἄνεμος τοῦ Νοεμβρίου λεπτὸς καὶ ψυχρὸς, σαρώνων τὰ ξηρὰ φύλλα μετὰ θορύβου συνεπτυγμένων χαρτίων. Τούτου ἕνεκα οὐδεὶς εἶδε γέροντα ὑψηλόν, ἔχοντα πῆραν κυνηγετικὴν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ὅπλον κρεμάμενον διὰ τοῦ ἀορτήρος ἀπὸ τοῦ ὧμου. Ὁ γέρον οὗτος ἦρχετο ἀπὸ τοῦ μέρους τῶν ἀγρῶν, σύρων ἅμα καὶ φέρων πλάσμα μικρὸν ῥακένδυτον, τὸ ὁποῖον ἀνθίστατο, ἀντεπάλασε καὶ προσεπάθει νὰ τον δαγκάσῃ καὶ νὰ τον κατασπαράξῃ διὰ τῶν ὀνύχων ὡς ἀγριόγατος. Καὶ δὲν ἐφαίνετο μὲν φροντίζων διὰ τὴν ἀνίσχυρον ὀργὴν τοῦ μικροῦ πλάσματος, ἀλλ' ὅμως ἡ ὁδὸς ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν μακρά, διότι ἐξέβαλε στεναγμὸν εὐαρσκειᾶς ὅτε ἐφθασεν ἔμπροσθεν οἰκοδομήματος, ἔχοντος θύραν ἀκομφον μὲν ἀλλὰ στερεὰν καὶ ἀνευ παραθύρων· διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὀνομάσῃ τις παράθυρα τὰς δύο ἐκείνας πολεμίστρας, δι' ὧν δὲν ἡδύνατο νὰ διέλθῃ ἄρτος μέτριος. Ἐστάθη, ἐξεκρέμασε χονδρὸν κλειδίον ἀπὸ τοῦ καρφαίου ὅπερ ἦτο

ὑπὸ τὴν προέκτασιν τῆς στέγης καὶ το εἰσήγαγεν εἰς τὴν κλειδαρότρυπαν.

Ἡ θύρα ἤνοιξε, καὶ τότε ἐφάνησαν ἀορίστως φωτιζόμενα ὑπὸ τῆς σελήνης κλίνη πενιχρὰ μετὰ ἀχυροστρώματος καὶ παλαιοῦ ἐφαπλώματος, νάθισμα πέτρινον καὶ ἐν τινὶ γωνίᾳ σταμνίον καὶ ὀλίγα πινάκια πήλινα καὶ πρόστυχα. Ἡ θεὰ τῶν πραγμάτων τούτων ἐφάνη διπλασιάσασα τὴν λύσσαν τῆς μικρᾶς συλληφθείσης, ἥτις ἐτινάχθη βιαίως καὶ ὤρμησε νὰ κατασπαράξῃ διὰ τῶν ὀδόντων τῆς τὴν χεῖρα ἥτις ἐκράτει τὸ κλειδίον.

Ὅσον καὶ ἂν εἴναι τις ἀγαθὸς καὶ ὑπόμονος, εἴτε ἕνεκα τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ εἴτε ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρός του, ὑπάρχουσιν ὅμως στιγμαὶ καθ' αἶς ὀργίζεται τις ἀκουσίως, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του.

Ἡ ἀθλία ἐκείνη γυφτοπούλα, τὴν ὁποίαν ὁ γέρον ἀγροφύλαξ συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφῶρῳ κλέπτουσιν ἐντὸς ἀγρῶν καλλιεργημένων, ἀντὶ νὰ ὑποταχθῇ ταπεινῶς καὶ ζητήσῃ συγγνώμην, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐδειξεν ἀπειθειαν κατὰ τῆς νομίμου ἐξουσίας! καὶ ἀντέτασσε βίαν μέχρι τοῦ κατωπλίου τῆς φυλακῆς! Λοιπὸν, τόσοι τὸ χειρότερον, θὰ κοιμηθῇ ἐν τῇ φυλακῇ! Ὁ ἀγροφύλαξ ἐσκόπει κατ' ἀρχὰς νὰ τὴν σωφρονήσῃ μόνον καὶ νὰ τὴν φοβήσῃ, ἐπειτα δὲ νὰ τὴν ἀπολύσῃ, διότι ἦτο πολὺ μικρὰ καὶ τὰ ὀλίγα δαυκία τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐκθάψῃ δὲν ἦσαν μέγα τι κέρ-

ΕΤΟΣ 13^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 1^{ον}.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΕΚΑΣΤΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ Αγορά

ΗΜΕΡΟΜ. 26-4-85

ΑΡΙΘ. 35010

δος· ἀλλ' ἡ ἀπειθεία της ὅμως ἦτο ἀξία τιμωρίας πρὸς παράδειγμα τῶν ἄλλων. Συμφώνως λοιπὸν πρὸς τὸ συμπέρασμα τοῦτο ὁ ἀγροφύλαξ ὤθησεν ἐμπρὸς τὴν μικρὰν, ἣτις ἔπεσεν ἐπὶ στόμα ἐπὶ τοῦ ἀχυροστρώματος, καὶ παρευθὺς κλειδώσας ταχέως τὴν θύραν πρὶν προφθάσῃ ἐκείνη νὰ ἐγερθῇ, ἔθεσε τὸ κλειδίον ἐπιμελῶς εἰς τὸ θυλάκιόν του· διότι τὸ ἐκρέμα εἰς τὸ καρφίον μόνον ὅτε ἡ φυλακὴ ἦτο κενή. Εἶνε δὲ δίκαιον νὰ εἰπωμεν, πρὸς ἔπαινον τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου, ὅτι τὸ κλειδίον πάντοτε σχεδὸν ἦτο εἰς τὸ καρφίον του.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτην ὁ ἀγροφύλαξ ἐφάνη ἐπαίρομενος, διότι ὑπερίσχυεν ὁ νόμος, καὶ ἐτράπη πρὸς τὸ κατάλυμά του, ἐξημμέμος κατὰ τοῦ «ἀχρείου ἐκείνου ἀγριμίου».

Δὲν ἀπείχε δὲ πολὺ τὸ κατάλυμα τοῦ ἀγροφύλακος· διότι μετὰ τὸ δημαρχεῖον οὐτινος ἐξάρτημα ἦτο ἡ φυλακὴ, ἤρχετο μικρὰ ὁδὸς, μετ' αὐτὴν τὸ πανδοχεῖον τῶν Τριῶν Πελαργῶν, τὸ ἐργαστήριον τοῦ πεταλωτοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ κατάλυμα. Προσέτι δὲ ὁ ἀγροφύλαξ εἶχε καλοὺς πόδας καὶ σκέλη μεγάλα, ὅθεν δὲν ἐχρειάσθη πολλὴν ὥραν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κατοικίαν του. Τὸ μικρὸν δὲ τοῦτο διάστημα ἤρκεσε νὰ μεταβάλῃ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ εἰς ἀδιαθεσίαν, ἣτις τον κατέστησε σκυθρωπὸν. Δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ ἐξηγήσῃ σαφῶς τὸ αἶτιον τῆς ἀδιαθεσίας του ταύτης.

Εὐθὺς ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔσπευσεν εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ εὐμορφον κοράσιον ὁκτὼ μέχρι δέκα ἐτῶν, καὶ τον ἠρώτησε μετὰ ταραχῆς·

«Τί ἔχετε, πατέρα;

— Τί ἔχω; ἐγώ; Τίποτε! Τί θέλεις νὰ ἔχω;
— Μοῦ φαίνεσθε σὰν θυρωμένους... ἡ κουρασμένοι... ἡ ἄρρωστος. Δεν πιστεύω νὰ εἴσθε θυρωμένους μαζί μου...»

Δὲν εἶδετε πλάσμα κομψότερον τῆς μικρᾶς Εὐμορφίας, ὅτε ἴστατο ἐνώπιον τοῦ πατρός της μετὰ τὸν μαῦρον στηθόδεσμόν της, τὸν λευκὸν της χιτωνίσκον καὶ τὸ κόκκινον φόρεμά της, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιπτον ἔως κάτω οἱ δύο πλόκαμοι τῆς ξανθῆς κόμης της. Ὑψωνε πρὸς τὸν πατέρα της τὸ πρόσωπόν της τὸ δροσερὸν ὡς ῥόδου κάλυξ, καὶ ἐκ τῆς ἐλαφρᾶς κινήσεως τῶν ἡμιανοίκτων χειλέων της καὶ ἐκ τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν της ἠθέλετε μαντεύσῃ ὅτι σκοπὸς τῆς τελευταίας ἐρωτήσεώς της ἦτο νὰ λάβῃ ὡς ἀπάντησιν «ἐν φιλάκι». Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ θυμώσῃ τις ἐναντίον τοιαύτης κορασίδος; καὶ μάλιστα ὁ πατὴρ της!

Ὁ ἀγροφύλαξ τὴν παρετήρησε καὶ ἡ ὄψις του ἀμέσως ἐφωτίσθη ὅπως φωτίζεται τοπεῖον σκιερὸν ὅταν ὁ ἥλιος αἴφνης προβάλῃ ἐκ τῶν νεφῶν. Ἀπέθεσε τὸ ὄπλον του ζωηρῶς εἰς τινὰ γωνίαν, καὶ ἀρπάσας τὴν Εὐμορφίαν ὑπὸ τὰς μασχάλας, τὴν

ἀνύψωσε μέχρι τοῦ γηραιοῦ προσώπου του, ὅπου ἡ κορασὶς ἐπέθεσε τὰ χεῖλη της τὰ ῥόδινα μετὰ πάσης προθυμίας. Ἐν ᾧ δὲ ὁ πατὴρ ἀνταπέδιδεν εἰς αὐτὴν τοὺς ἀσπασμούς της μετὰ μεγάλων τόκων, ἔπεσεν ἐκ τοῦ θυλακίου του πρᾶγμα τι βαρὺ, ὅπερ ἤχησεν ὡς παλαιὸν σιδηρικόν.

«ὦ! τὸ κλειδί τῆς φυλακῆς! ἀνεφώνησεν ἡ μικρὰ καὶ ὠλίσθησε ταχέως ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ πατρός της καὶ ἐστάθη ὀρθή. Γιαγιά, κάποιος εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν! Καλὲ πατέρα, ποῖος εἶνε;

— Τί περίεργα αὐτὰ τὰ κορίτσια! » εἶπεν ἡ γραῖα, τὴν ὁποίαν ἡ Εὐμορφία εἶχεν ὀνομάσῃ «γιαγιά» καὶ ἣτις ἠτοίμαζε τὸ δεῖπνον.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ γραῖα ἐστράφη πρὸς τὸν ἀγροφύλακα, καὶ παρευθὺς τὸ πρόσωπόν της ἐξέφρασε φρίκην.

— Τὸ χέρι σου... Πέτρε μου, εἶνε αἱματωμένον! Ἀχ, παιδάκι μου, θὰ ἐσύλλαβες κανένα κακοῦργον καὶ σ' ἐπλήγωσε!»

Ἡ εἰκὼν τοῦ «κακοῦργου» ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀγροφύλακος τόσον ἀσήμαντος καὶ τόσον ὀλίγον ἐπιφοβός, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ. Ἀπεκρίθη δὲ καθησυχάζων τὴν γηραιάν μητέρα του·

«Εἶχαν στημένα ἱξόβεργα τὰ παιδιὰ ἐπάνω εἰς τὰ ἀγκάθια νὰ συλλάβουν πουλιά, καὶ ἐπῆγα νὰ τοὺς τα πετάξω ἀπὸ ἐκεῖ καὶ αἱμάτωσα τὰ χέρια μου».

Καὶ ὁ Πέτρος ἐκάθισε νὰ ἐκβάλῃ τὰς κνημῖδας του καὶ τὰ χονδρὰ σανδάλια του διὰ νὰ δειπνήσῃ ἀνετώτερον.

Δὲν εἰσεύρω ἐὰν ἡ κυρὰ Μαρία, ἡ μήτηρ τοῦ κυρ Πέτρου τοῦ ἀγροφύλακος ἦτο μαγεύρισσα ἀξία λόγου, ἀλλ' ὁ υἱὸς της ἐφρόνει εἰλικρινῶς ὅτι ἦτο τοιαύτη. Ὅταν τις βαδίζει ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ὑπαιθρον, θεωρεῖ εὐκόλως καλὴν οἶαν δῆποτε μαγευτικήν. Διὰ τοῦτο ἦτο συνηθισμένη νὰ δέχεται παρὰ τοῦ υἱοῦ της συγχαρητήρια δι' ἕκαστον εἶδος φαγητοῦ παρατιθέμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὰ δὲ συγχαρητήρια ταῦτα ἐθεώρει ὡς ὀφειλόμενα εἰς αὐτὴν. Καὶ τοῦτο εἶνε φυσικώτατον· πῶς ὄχι; Ὅστις ἐκάθισε καὶ ἐκοπίασε διὰ νὰ γίνωσι καλῶς τὰ πράγματα, θέλει καὶ νὰ το ἀναγνωρίζωσιν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ ὀφείλωσι χάριν. Ὅθεν ἡ κυρὰ Μαρία ἀποθέτουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν λοπάδα, ἐστάθη περιμένουσα νὰ ἀκούσῃ τὴν συνήθη φράσιν· «Μὰ τὸ ναί, νὰ φαγητὸν μιὰ φορὰ!» καὶ ἠτοιμάζετο εἰς ἀπάντησιν νὰ ἐπαινέσῃ τὸ κρέας καὶ τὰ λάχανα τὰ ὁποῖα εἶχε μεταχειρισθῇ εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐθύθισε τὸ περόνιον εἰς τὸ πινάκιόν του καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ σιωπηλός. Ἐκαυσε μάλιστα τὸ στόμα του ἐκ τῆς πολλῆς του βίας καὶ ἐδάκρυσε, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἔγινε κατακόκ-

κινον ὡς ἐὰν εἶχε κενώσῃ ὁλόκληρον τὴν ἔμπροσθέν του φιάλην. Ἀλλὰ οὐδὲ εἶχε βρέξῃ καὶ τὰ χεῖλη του. Ἐβόηξε δυνατὰ διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν πρώτην των κατὰστασιν, ἐφύσησεν εἰς τὸ πινάκιόν του καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ τρώγῃ.

Ἡ κυρὰ Μαρία δὲν ἐκρατήθη πλέον·

«Πέτρε, εἶπε, δὲν σ' ἀρέσει; δὲν εἶνε καλόν;

— Πολὺ καλὸν μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Πέτρος. Διὰ τί μ' ἐρωτᾷτε;

— Διότι... δὲν εἶπες τίποτε. Ὅταν του ἀρέσῃ κανενὸς κατι τι, τὸ λέγει!

— Λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸ λέγω, νὰ ὅπου το εἶπα.

— Θέλεις καὶ ἄλλο;

— Ὅχι.

— Βλέπω καὶ δὲν ἔχεις ὄρεξιν, Πέτρε μου! Καὶ ἐγὼ ἐκάθισα καὶ σου ἔκαμα ἐπιτηδες τριφτάδες· μοῦ ἐμετάπιασε μάλιστα καὶ ἡ Μορφούλα. Νάβλεπες μὲ τί τέχνη τοὺς ἔτριβε! Ἄ! χωρὶς ἄλλο θὰ γίνῃ καλὴ οἰκοκυρόουλα ἡ Μορφούλα μας!»

Ὁ κυρ Πέτρος ἠπλώσε τὴν χεῖρά του καὶ ἐῴωπευσε τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς Εὐμορφίας. Ὅσον καὶ ἂν εἶχεν ἄλλου τὸν νοῦν του, ὁ ἔπαινος ὅμως τῆς κόρης του εὗρισκε πάντοτε τὴν ὁδὸν τοῦ ὠτίου του.

Ἡ κυρὰ Μαρία ἔφερεν εἰς τὴν τράπεζαν τὸ ἀχνίζον φαγητόν, ἡ δὲ μικρὰ Εὐμορφία ἐκρότησε τὰς χεῖράς της·

«Κυτάξτε, πατέρα, τί εὐμορφά που εἶνε! Ἐγὼ θὰ σας κενώσω· μοῦ το ὑπεσχέθη ἡ γιαγιά διὰ τὸν κόπον μου ὅπου τὴν ἐβοήθησα.»

Ὁ κυρ Πέτρος ἔτεινε τὸ πινάκιόν του μειδιῶν πρὸς τὴν μικρὰν οἰκοδέσποιαν, καὶ ἡ Εὐμορφία ἐκένωσε μετὰ τόσης προσοχῆς, ὥστε συνέσφιγγε τὰ ῥόδινα χεῖλη της.

«Μιὰ χαρὰ εἶνε!» εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του ὁ κυρ Πέτρος· ἐκείνη δὲ εἰς ἀπάντησιν ἐμειδίασε καὶ ἔσειε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐὰν ἔλεγε·

«Τὸ πιστεύω, δὲν ὑπάρχουν πολλὰ ὅμοια κοριτσάκια σὰν τὴν Μορφούλα μας, ἴσως μάλιστα δὲν ὑπάρχουν καὶ καθόλου.»

Ἀλλ' ὁ Πέτρος βεβαίως δὲν ἦτο εἰς τὰ σύγκαλά του οὔτε τὸ φαγητόν, οὔτε ὁ οἶνος, ὅστις ἦτο ἐκ τῆς ἰδίας του ἀμπέλου, κατῳρθωσαν νὰ τον φαῖν δύνωσι. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπῆγε καὶ ἐκάθισε πλησίον τῆς ἐστίας, ἤναψε τὴν καπνοσύριγγά του τὴν ὁποίαν τῷ ἔφερεν ἡ Εὐμορφία ἐπιζητοῦσα «ἐν φιλάκι» διὰ τὸν κόπον της, καὶ ἤρχισε νὰ καπνίζει σιωπηλός, καὶ νὰ φυσᾷ πυκνὰ νέφη καπνοῦ εἰς τὴν ὀροφήν. Διὰ μέσου τῶν νεφῶν τούτων, ὅτε μὲν πυκνότερων ὅτε δὲ ἀραιότερων, διέβλεπε τὴν μητέρα του καὶ τὴν Εὐμορφίαν, αἱ ὁποῖαι κατεγίνοντο νὰ σαρώσωσι τὰ ψυχία τοῦ ἄρτου καὶ νὰ τοποθετήσωσι τὰ σκεύη εἰς τὴν θέσιν των. Ἐντὸς τοῦ μαγευτικοῦ, οὐτινος ἡ θύρα ἔμενεν ἀνοικτή, ἡ μὲν

μάμμη ἔπλυνε τὰ πινάκια ἐν τῷ μέσῳ πυκνῶν ἀτμῶν, ἡ δὲ ἐγγόνη, λαμβάνουσα τὰ πινάκια ἀνὰ ἓν, ἀνέβαινε ἐπὶ καθίσματος διὰ νὰ φοδᾷ νὰ τα τοποθετήσῃ ἐν τῇ πινακοθήκῃ. Καὶ ὁ κυρ Πέτρος ἐκαμάρωνε τὸ κομψὸν καὶ χαριέστατον, τὸ ζωηρὸν καὶ ἐπιτήδειον τέκνον του. Ἦκουε τὴν φωνὴν του, διότι δὲν ἔπαυε ἡ γλῶσσά του, ἀδιακόπως ἐλάλει καὶ τὸ λάλημά του ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ὡς μελωδικὸν κελάδημα πτηνοῦ. Τί λαμπρὰν κόρην ὅπου τὴν εἶχεν! Ἡ δὲ γηραιὰ μήτηρ του ποῖαν ἀγαθότητα, ποῖον θάρρος, ποῖαν ἀφοσίωσιν εἶχε δεῖξῃ καθ' ὅλον τὸν βίον της ἡ ἀγία ἐκείνη γυνή!

Ἐξ ἁπαντος ὁ κυρ Πέτρος ἠδύνατο νὰ λέγεται εὐτυχής. Τόσοι ἄλλοι μεταξὺ τῶν παλαιῶν συστρατιωτῶν του ἔζων ἐλεεινοί, καὶ ἴσως θὰ ἰπέθησκον κατὰμονοι καὶ παντέρημοι, ἢ θὰ ἐτελείωνον τὰς ἡμέρας των ἐν τῷ νοσοκομείῳ... Ἐδοκίμασε πολλὰς πικρίας ἐν τῷ βίῳ του, καὶ τίς δὲν ἐδοκίμασεν; ἀλλ' ὅμως καθ' ὅλον δὲν εἶχε νὰ παραπονεθῇ εἰς τίποτε. Βεβαίως δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τοῦ βίου του τὰ ἔτη του τὰ νεανικά ὅτε ἦτο στρατιώτης. Ἀληθῶς εἶχε λάβῃ πολλὰς πληγὰς, καὶ ἠσθάνετο τὴν θέσιν αὐτῶν κατὰ πᾶσαν ἀτμοσφαιρικὴν μεταβολήν· ἀλλ' ὅμως ἡ δόξα ἀξίζει οἶαν δῆποτε πληρωμὴν, καὶ τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος δύναται κάλλιστα νὰ παρηγορήσῃ ἀνδρεῖον γέροντα διὰ τοὺς ρευματισμούς του. Ἦτο δὲ τῆς τύχης του νὰ διορισθῇ ἀγροφύλαξ, καὶ τὴν εὐτυχίαν του ταύτην ὤφειλεν ἀναμφιβόλως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λοχίου καὶ εἰς τὸν σταυρόν του, δύο ἀξιόλογα πιστοποιητικὰ τῆς καλῆς διαγωγῆς του. Ἀλλ' ὅμως ὑπῆρχον τοσοῦτοι ἄλλοι λοχία καὶ ἀριστειοῦχοι ὅπως αὐτός, οἵτινες μετὰ μυρίων κόπων καὶ μόχθων μόλις ἠδύνατο νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν!

Μετὰ τὸν διορισμὸν του παρέλαβε συγχαρητήρια καὶ τὴν μητέρα του, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ γλυκυτάτη Αἰκατερίνη, ἡ θυγάτηρ τοῦ δασοφύλακος ἔγινε σύζυγός του· ἦτο δὲ αὐτὸς τεσσαράκοντα τριῶν ἐτῶν. Ἀλλ' οἱμοὶ! ἡ εὐτυχία του δὲν διήρκεσε πολὺ· διότι δύο ἀκριβῶς ἔτη μετὰ τὸν γάμον ἀπέθανεν ὑπὸ κακοήθους πυρετοῦ ἡ νέα, μόλις εἶχεν ἀπογαλακτίσῃ τὴν μικρὰν Εὐμορφίαν... Ἀλλὰ πόσον ἀλλόκοτα εἶνε τὰ τοῦ κόσμου τούτου! Αὐτὸς ὁ τσάκις κινδυνεύσας, ὁ ὑπομείνας ψύχην καὶ παύσας, πείναν καὶ δίψαν, ὁ λαβὼν τόσας σφαίρας καὶ τόσους σπασμούς, ἦτο ἀκόμη ὀρθός, ἐκείνη δὲ ἡ τόσον δροσερὰ καὶ νέα, ἡ ἔχουσα τόσας περιποιήσεις, ἡ οὐδέποτε κοπιᾶντις καὶ οὐδενὸς στερουμένη, ἐτελεύτησεν ἐν διασθήματι ὁκτὼ μόνον ἡμερῶν! Ἀλλὰ διὰ τί ἄλλο λέγεται τις ἄνθρωπος ἢ διὰ νὰ πάσχῃ καὶ νὰ ὑπομένῃ μετὰ καρτερίας...; καὶ ἡ μικρὰ Εὐμορφία τόσῃ ὁμοιότητα εἶχε πρὸς

την μητέρα της! Ήτο δὲ ἡ παρουσία της ἀρκετὴ ὥστε νὰ φέρῃ τὴν χαρὰν εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μάμμην της... Μάλιστα, ὁ κύρ Πέτρος ἠδύνατο νὰ λέγῃ ἑαυτὸν εὐτυχῇ...

Καὶ ὅμως, τί τα θέλετε, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ἦτο εὐτυχής, δὲν ἦτο, διότι λογισμὸς ὀχληρὸς ἐτάραττε τὴν ἡσυχίαν του. Παρατήρει τὴν κόρην του, τὴν ῥοδόχρουν καὶ μειδιῶσαν, τὸσον χαρίεσαν καὶ καθαρὰν μὲ τὸν λευκὸν χιτωνίσκον της, τὸν μαῦρον στηθόδεσμόν της, καὶ τὸ κόκκινον φόρεμά της, μὲ τὰς στρωτὰς περικνημίδας της καὶ τὰ ἐστιλβωμένα σανδάλιά της· καὶ ὁ νοῦς του ἀνεκάλει ἄλλην εἰκόνα, ἄλλο κοράσιον, ῥακένδυτον, ἰσχυρὸν καὶ ὠχρὸν, μελαγχρινόν, ἀνυπόδυτον, ἔχον τὴν κόμην φρυγανώδη... Τὰ ἐνδύματά του, ῥάκη φορέματος κοκκίνου, ῥάκη υποκαμίσου λευκοῦ, ῥάκη μαύρου στηθοδέσμου... Καὶ ὁ κύρ Πέτρος ἐφοικίασε, φανταζόμενος ὅτι καὶ ἡ Εὐμορφία του ἠδύνατο ποτε νὰ περιέλθῃ εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸ κατὰ κλειστον δωμάτιον, τὸ καθαρὸν πάτωμα, τὰ μικρὰ παραπετάσματα, λευκὰ ὡς τὴν χιόνα, τὰ ποικιλτὰ πινάκια στίλβοντα ἐντὸς τῆς ὑαλοφράκτου σκευοθήκης, τὸ μέγα ὠρολόγιον τοῦ τοίχου, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἐκκρεμές ἐκινεῖτο καὶ ἐστιλβεν ὡς ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, τὴν τράπεζαν ὅπου πρὸ μικροῦ ἐδείπνησε, τὴν σπινθηροβολοῦσαν ἐστίαν, ἣτις διεσκόρπιζε τὸσον εὐάρεστον θερμότητα... καὶ ἐφαντάσθη τὴν μικρὰν φυλακισμένην, ἣτις ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ ψύχους ἐν τῇ σκοτεινῇ φυλακῇ της... "Ὁχι, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ κύρ Πέτρος δὲν ἦτο εὐτυχής.

«Ἐγλύτωσα! εἶπεν ἡ μάμμη, ἔλα, Μόρφω μου, νὰ εἰπῇς τὴν προσευχὴν σου καὶ νὰ καλονυκτίσῃς τὸν πατέρα σου.»

Καὶ ἡ Εὐμορφία ἐσταύρωσε τὰς μικρὰς χεῖράς της καὶ ἀπήγγειλε τὴν ἐσπερινὴν προσευχὴν της. Ὁ κύρ Πέτρος ἤκουε τὴν προσευχὴν ταύτην καθ' ἐσπέραν· ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἠσθάνετο ὅτι αἱ λέξεις εἶχον ἔννοιαν βαθυτέραν καὶ συγκινητικωτέραν. «Θεέ μου, ἔλεγε τὸ κοράσιον, λυπήσου τοὺς ἀρρώστους, τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ταξειδεύοντας, τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς φυλακισμένους».

Ὁ κύρ Πέτρος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀποτόμως, διὰ νὰ τινάξῃ δὴθεν τὴν στάκτην τῆς καπνοσύριγγός του, καὶ κρυφίως ἔφερε τὴν παλάμην του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Καὶ ὅμως εἶχε συλλάβῃ τὸσους καὶ τὸσους λωποδύτας μέχρι τοῦδε, καὶ οὐδεμίαν ἠσθάνθη ποτὲ λύπην.

«Καλὴν νύκτα, υἱέ μου, εἶπεν ἡ κυρὰ Μαρία, πηγαίνω ἐπάνω μὲ τὴν Μορφούλαν. Εἰς τὴν ἡλικίαν

μου τί θέλει κανεὶς νὰ ἀγρυπνῇ; καὶ ἔπειτα ἔδειπνήσαμεν ἀργά. Ἀπόψε μου φαίνεται κουρασμένος, καὶ καλὰ θὰ κάμῃς νὰ πλαγιάσῃς καὶ σύ.

— Ναι, ναι θὰ πλαγιάσω καθὼς τελειώσω τὸ καπνισμὰ μου καὶ κλειδῶσω τὴν θύραν. Καλὴν νύκτα, μητέρα μου, καλὴν νύκτα, ἀγάπη μου.»

Ἡ Εὐμορφία ἐφίλησε τὴν δεξιὰν τοῦ πατρός της καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα μετὰ τῆς μάμμης. Ὁ δὲ κύρ Πέτρος τὴν ἤκουσε λέγουσαν πρὸς τὴν κυρὰν Μαρίαν·

«Ὁ πατέρας ἀπόψε εἶνε πολὺ μελαγχολικός, σὰν νὰ εἶνε θυμωμένος. Ἐγὼ ὅμως σήμερα δὲν ἔκαμα καμμίαν ἀταξίαν.»

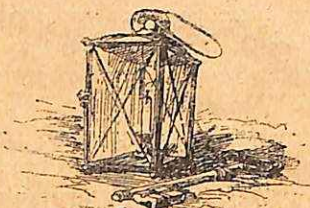
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΜΕΤΑ ΦΑΝΩΝ ΚΑΙ ΛΑΜΠΑΔΩΝ

Ὁ κύρ Πέτρος ἀπετελείωσε βραδέως τὴν καπνοσύριγγά του, ἐν ᾧ ἤκουεν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του τὸ μικρὸν καὶ ζωηρὸν βῆμα τῆς Εὐμορφίας καὶ τὸ βαρύτερον τῆς γηραιᾶς μητρός του. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἔπαυσε πᾶς θόρυβος, καὶ αἱ δύο ἐπλαγιάσαν. Τότε ὁ κύρ Πέτρος ἐτίναξε τὴν καπνοσύριγγά του εἰς τὴν στακτοθήκην καὶ τὴν ἐκρέμασεν εἰς τὴν θέσιν της. Ἐπειτα ἠγέρθη, ἐστέναξε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἐπεθεώρησε τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα ἐὰν εἶνε κλειστά. Βεβαίως δὲν ὑπῆρχον κακὶ ἄνθρωποι ἐν τῇ χωρίῳ, ἀλλὰ πρέπει νὰ φοβῇται τις τοὺς λωποδύτας, ἡ δὲ ἐπιμελὴς προφύλαξις οὐδέποτε ἔδωκε.

Πρὶν σύρῃ τὸν μοχλὸν τῆς ἔξω θύρας, ὁ κύρ Πέτρος ἤνοιξεν αὐτὴν διὰ νὰ ἴδῃ τί καιρὸς εἶνε ἔξω. «ὦ! τί ψυχρά!...» Καὶ ὁ νοῦς του ὡς ἀστραπὴ ἐστράφη πρῶτον μὲν εἰς τὴν μεγάλην καὶ θερμὴν κλίνην του καὶ τὰ μαλακὰ σκεπάσματα του, τὰ ὁποῖα τὸν ἀνέμενον νὰ ὑπάγῃ νὰ πλαγιάσῃ, ἔπειτα δὲ εἰς τὴν πενιχρὰν κλίνην τῆς φυλακῆς καὶ εἰς τὸ ἄθλιον ἀχυρόστρωμά της. «Δὲν εἰξέυρω ἂν ἔχῃ καὶ σκέπασμα; ἀλλὰ καὶ ἂν ἔχῃ πάλιν, Κύριος οἶδε τί κουρέλι θὰ εἶνε, καὶ ἂν θὰ βαστᾷ καὶ ζέστη... Μπᾶ! αὐτὰ τὰ γυφτόπουλα οὔτε κρῦον τα πιάνει οὔτε ζέστη... Ἄλλ' ἂν τὴν εὕρω κόκκαλο αὐρίον τὸ πρῶί; Ὁ κύριος δῆμαρχος δὲν θὰ μου κάμῃ παρατήρησιν, βέβαια! θὰ εἰπῇ: «Κατηραμένη φυλὴ! ἕνα κορμὶ ὀλιγώτερον, μεγάλη δουλειά!» Πόσων ἐτῶν νὰ εἶνε; δὲν θὰ εἶνε μικροτέρα τῆς Μόρφως μου. Ἀ! ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν τύχην... Ὅταν το συλλογίζεται κανεὶς...»

Ναι, ὅταν το συλλογίζεται τις, ἐὰν μάλιστα εἶνε ἀνὴρ χρηστός, ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ τραχεῖς τοὺς

«ΕΛΑΒΕ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙΟΝ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΝ...» (Σελ. 5)

τρόπους ἕνεκα τοῦ εἶδους τοῦ ἐπαγγέλματός του, δὲν ἀποφασίζει εὐκόλως νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ ἐν τῇ θερμῇ κλίνῃ του ἐν ἀνέσει, ὅταν ἔχῃ φυλακισμένον ἀνθρώπινον πλάσμα ἐντὸς κτωγείου παγεροῦ. Διὰ τοῦτο ὁ κύρ Πέτρος δὲν ἐκλείσει τὴν θύραν διὰ τοῦ μοχλοῦ.

«Ὁχι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἐξ ἅπαντος δὲν εἴμπορῶ νὰ το ἀφήσω ἔτσι, δὲν βαστᾷ ἡ καρδιά μου. Ἀλλὰ πάλιν νὰ το φέρω ἐδῶ... καθὼς εἶνε πονηρὸν δὲν εἰξεύρει κανεὶς τί εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἄν εἶχα τοῦλάχιστον κανὲν σκέπασμα ζεστὸν νὰ το τυλιξῶ; Ἀλλὰ τὸ κλειδί τὸ ἔχει ἡ μητέρα, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐξυπνήσω καὶ νὰ της ἐξηγήσω τὴν ὑπόθεσιν... Ὁχι, δὲν γίνεται, διότι εἶνε γραῖα γυναῖκα καὶ μὲ τὸ τίποτε ἀνησυχεῖ. Θὰ της περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι ἡ γυφτοπούλα θὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς τοὺς πατριώτας της νὰ ἔλθουν νὰ μας σφάξουν. Τί νὰ

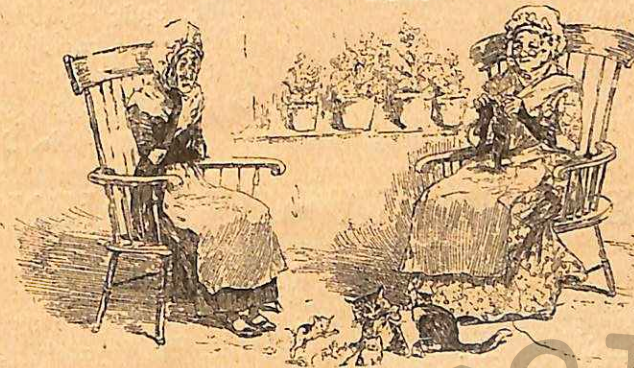
κάμω λοιπόν;... Ἀ! τώρα νὰ ἴδῃς τί θὰ κάμω...»

Καὶ παρευθὺς ἀνέβη τὴν κλίμακα ἀκροποδητί, προσέχων νὰ τρίξωσιν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον αἱ βαθμίδες τῆς παλαιᾶς κλίμακος. Ἦνοιξεν ἐλαφρὰ τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός του, καὶ πλησιάσας εἰς τὴν μεγάλην κλίνην του, τῆς ὁποίας τὰ ἀνοικτὰ σκεπάσματα ἐφαίνοντο ὅτι τὸν προσεκάλουν νὰ πλαγιάσῃ, ἐψηλάφησε τὸ μάλλινον σκέπασμά του καὶ ἐμειδίασεν εὐάρεστος λέγων· «Ὠραιοτάτον, παχύ, βαρὺ καὶ ζεστὸν, ὠραιοτάτον!», τὸ ἐτύλιξεν ἔπειτα, τὸ ἔλαβεν ὑπὸ μάλης, ἐκλείσει πάλιν τὴν θύραν καὶ κατέβη κάτω. Ἐξεκρέμασε τὸ χονδρὸν κλειδίον, ὅπερ εἶχε κρεμάσῃ εἰς κορφίον πλησίον τῆς ἐστίας, ἔλαβε φανάριον, τὸ ἤναψε καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἴκας τοῦ ἀθορύβως.

[Ἐπεταί συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας COLOMB.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

«Ἀλλοίμονον, Χριστέ μου! Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ἤμην καὶ ἐγὼ μίαν φορὰν νέα μὲ πρόσωπον δροσερὸν καὶ ῥοδοκόκκινον, καὶ τώρα, τί συμφορά! Ἀχ, Θεέ μου, νὰ μὴ σῶνῃ κανεὶς νὰ γηράσκῃ, στερεῖται ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ!

— Ἀ! μὴ λέγῃς μεγάλα λόγια, κυρὰ συμπεθέρα. Τὰ νειᾶτα περνοῦν ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμποροῦμεν νὰ τα ἐμποδίσωμεν.

— Ἀλλὰ νὰ μὴ εἴπορῃς πλέον νὰ τρέξῃς, νὰ πηδήσῃς, νὰ χορεύσῃς! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!...

— Αἶ, τί νὰ γίνῃ! κάθῃσαι ἐς τὴν πολυθρόνα σου καὶ ἀναπαύεσαι.

— Ἀρχίζει κανεὶς νὰ μὴ ἀκούῃ καλὰ!

— Τόσον τὸ καλλίτερον, διότι δὲν εἶνε ἠναγκασμένος νὰ ἀκούῃ ἀνοησίας.

— Δὲν ἔχει διαθέσιν νὰ στολιζέται!

— Οἰκονομία!

— Δὲν ἔχει ὄρεξιν!...

— Ἐχει ὅμως τὸν στόμαχον ἐλαφρότερον.

— Εἶνε ἀχρηστός πλέον, ἀφ' οὗ γηράσῃ τις.

— Ὁχι δά, δὲν εἶνε καθόλου ἀχρηστός. Κα-

μαρῶναι τὰ ἐγγονάκια του, τὰ χαϊδεύει, τοὺς πλέκει καλτσάκια... Ὁχι, συμπεθέρα μου, ὁ γέρον δὲν εἶνε ἀχρηστός ἐν ὅσῳ ἔχει ἀνθρώπους νὰ τον ἀγαποῦν καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾷ, εἶνε χρήσιμος καὶ πολὺ.»

«Ἐ, τί λέγετε σεῖς, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ; Αἱ μάμμαι χρησιμεύουσιν εἰς τίποτε, ἢ εἶνε ἀχρηστοί; Μόνον ὅσα ἔχετε μάμμην, σεῖς μόνον εἰξεύρετε ποῖος θησαυρὸς εἶνε ἡ σεβασμία ἐκείνη γραῖα, ἡ ὁποία σὰς ἔχει τὸσον καλὰ καὶ ἀγαπητὰ ἐγγονάκια. ΝΙΝΑ

ΤΟΙΣ ΤΡΙΣΙΝ ΙΕΡΑΡΧΑΙΣ

Ἀνοίξωμεν τὰ στόματα,
ὕψώσωμεν τὰ ὕμνατα
σταυρώσωμεν τὰς χεῖρας,
ἐν ᾧσιν τιμῶμεν,
τοὺς τρεῖς κλεινοὺς ὑμνήσωμεν
ποιμένας καὶ φωστῆρας.

Εἰς δόξης τὸ ἀψήλιον
ἀρθέντα τὸν Βασίλειον
καὶ τόλμη καὶ παιδεία,
ὑμνοῦμεν καὶ γεραίρομεν
καὶ εὐλογοῦντα χαίρομεν,
ὀρθόδοξα παιδιά.

Τοῦ Λόγου τὸν πελώριον
ὑπέρμαχον Γρηγόριον
ἐν ᾧσιν καὶ ὕμνοις,
τιμῶμεν, δοξάζωμεν,
τὸν Θεολόγον ἄσωμεν,
ἀρνία θείας ποίμνης.

Ὑμνήσωμεν αἰδήμονα
ἡμεῖς τὸν χρυσορρήμονα
ἐκείνον Ἰωάννην,
τὸν ἔργῳ καὶ κηρύγματι
φωτὴ καὶ παραδείγματι
μαστίζαντα τὴν πλάνην.

Ἱεραρχῶν σεμνῶματα,
τῆς δόξης τὰ σκηνώματα
ὑμᾶς φιλοξενούσι,
ἐνῷ πιστῶν τὰ στόματα
ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα
ὑμῶν κοινῶς αἰνοῦσι.

Ἡ νεολαία χαίρουσα,
φωτὴν καρδίας αἰρουσα
ὑμᾶς, ὑμᾶς γεραίρει·
ὑμῖν τιμὴν, πανάριστοι
καὶ ἀξιωμακάριστοι
ἐν σεβασμῷ προσφέρει.

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Ἦτο μίαν φορὰν μία βασιλοπούλα τῶν Ἰνδιῶν
ὀνομαζομένη Μαχαδεβή· ἦτο εὐμορφὴ ὡς ἀγγε-
λος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὥχρον, καὶ τὰ με-
γάλα μαῦρα μάτια της ἐφάνερων μεγάλην λύπην.
Ὅπως τὸ φυτὸν τὸ ὁποῖον λέγεται λωτὸς ποθεῖ τὸ
φῶς τῆς σελήνης, ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἐπόθει τὴν πα-
τρίδα της, τὴν πατρίδα της ἡ ὁποία ἦτο μακράν.
Διότι, ὅταν ἦτο μικρὰ ἀκόμη, εἰς μάχος τὴν ἤρπασεν
ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πατρὸς της, καὶ τὴν ἐκράτει
αἰχμάλωτον μόνην εἰς τὸ βάθος μεγάλου δάσους,
μέσα εἰς ἓνα ναὸν μαρμαρόκτιστον, τὸν ὁποῖον ἐπε-
ριτριγύριζε πλατὺς καὶ βαθὺς ποταμός, καθιστῶν
ἀδύνατον πᾶσαν φυγὴν.

Ἡ Μαχαδεβὴ ἠὲ χαριστεῖτο νὰ κάθηται εἰς τὴν
ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἀνάμεσα εἰς τὰ καλάμια, καὶ
νὰ συλλέγῃ κογχύλια καὶ μαργαρίτας, τὰ ὁποῖα
ἔκαμε ὀρμαθὸν καὶ τὰ ἔδενεν εἰς τὴν λαίμῳ ἢ εἰς
τὸν βραχίονά της.

Ἀλλὰ τὸ βλέμμα της διευθύνετο πέραν, μα-
κράν, καὶ ἐψιθύριζε μὲ ἀναστεναγμόν:

— Ἀχ! καὶ νὰ εἰμποροῦσα νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ καὶ
νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα μου.

Μίαν ἡμέραν ἐκάθητο πάλιν εἰς τὴν προσφιλε-
θέσιν της καὶ ἦτο βυθισμένη εἰς συλλογισμούς.
Ἐξαφνὰ ἐταράχθη τὸ νερόν, καὶ ἡ βασιλοπούλα

εἶδεν ἓνα ὠραιότατον ἄσπρον κύκνον, ὅστις ἐπλησίασε
ἀφόδως πρὸς αὐτὴν καὶ ἔτριψε τὴν κεφαλὴν του εἰς
τὴν χεῖρά της. Ἡ Μαχαδεβὴ τὸν ἐθώπευσε, ἀλλ'
ὁ κύκνος ἐφάνετο λυπημένος καὶ παρετήρει ἐντὸς
τοῦ νεροῦ ἕως ὅτου προσήλωσε καὶ ἡ Μαχαδεβὴ
εἰς τὸ ἴδιον μέρος τὸ βλέμμα της.

Ἡ βασιλοπούλα διέκρινε κατὰ τι χρυσοῦν νὰ
λάμπῃ· ἔσκυψε καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο μικρὰ ἀλυσίδα,
προσηλωμένη εἰς δύο πέτρας. Τὴν ἔλαβε μὲ προσο-
χὴν καὶ τὴν ἐτίλυξεν εἰς τὸν λαίμῳ τοῦ κύκνου.
Ἀμέσως οὗτος ἤρχισε νὰ μεγαλύνῃ, ἐπλατύνθησαν
τὰ πτερά του, ἡ βασιλοπούλα χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ
εὐρέθη εἰς τὴν ῥαχὶν του, καὶ τότε ὁ κύκνος ἐπέ-
ταξε μὲ ταχύτητα βέλους καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς
τὴν ἀπέναντι ὄχθην. Ἀμα ἤγγισε τὸ ἔδαφος πα-
ρουσιάσθη ἐνώπιόν της ἓν ὠραιότατον βασιλόπουλον,
τὸ ὁποῖον τῇ εἶπε:

— Μαχαδεβὴ, μὲ ἐλύτρωσες καὶ θὰ σὲ εὐγω-
μονῶ ὅλην τὴν ζωὴν μου. Τὸ ἔργον σου ὅμως ἀκόμη
δὲν ἐτελείωσε. Καὶ οἱ δύο μας εἰμεθα αἰχμάλωτοι
τοῦ μάγου Δραπαρᾶ, ὁ ὁποῖος ἔρριψε τὸν πατέρα
σου Δεβασαρμὰν ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ ἐμὲ μισεῖ θα-
νασίμως, διότι κατώρθωσα νὰ σώσω τὸν Δεβασαρμὰν
ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ νὰ τὸν κρύψω εἰς μέρος ὅπου
δὲν φθάνει ἡ δύναμις τοῦ Δραπαρᾶ. Ἐγὼ δυστυ-

χῶς ἐφάνην ἀπρόσεκτος καὶ μὲ μετεμόρφωσεν εἰς
κύκνον, τώρα ὅμως θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ! Ἀλλὰ
σύ, Μαχαδεβὴ, προσπάθησε νὰ εὕρῃς τὸν πατέρα
σου Δεβασαρμὰν. Ἄν κατορθώσῃς νὰ τὸν εὕρῃς
καὶ σὲ ἀναγνωρίσῃ, τότε θὰ ἴδῃς τί θὰ κάμω ἐγώ·
ἀλλὰ δι' ὄνομα Θεοῦ μὴ τοῦ εἴπῃς ποῖα εἶσαι.
Πρέπει μόνος του νὰ σὲ γνωρίσῃ, εἰδὲ μὴ θὰ τὸν
παραδώσῃς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ του.
Δεῖξέ σταθερότητα καὶ φρόνησιν. Ὑγίαινε!

Καὶ πρὶν συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς της, τὸ
βασιλόπουλον ἐξηφανίσθη.

Ἡ Μαχαδεβὴ ἐξεκίνησε πρὸς εὐρεσιν τοῦ πα-
τρὸς της! Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ δρόμος ἐγίνε πε-
τρώδης, ἄκανθα καὶ τρίβολοι ἦσαν παντοῦ καὶ
κατεξέσχίζον τοὺς πόδας της ἐκ τῶν ὁποίων ἔρρεεν
αἷμα· αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐπιπτον βαρεῖαι ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς της ὡς ἀναλελυμένος μολυβδος.

Ἡ φιλόστοργος κόρη ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της·
ἐπὶ τέλους διέκρινεν ἓν δάσος. Πελώριοι φοῖνικες
ὑψωνον τὰς κορυφὰς των μέχρι τῶν συννέφων. Ἐν
τῷ μεταξὺ ὠρθοῦντο γιγάντιοι βράχοι. Ἡ Μαχα-
δεβὴ ἐπροχώρησε μὲ νέον θάρρος. Τότε ἠνοιχθῇ
ἐμπρὸς της ῥωγμὴ τῶν βράχων, ἡ ὁποία ὠδήγει
εἰς ἓν σπήλαιον.

Ἡ βασιλοπούλα, ὡς νὰ τὴν ὤθει ἀόριστος δύνα-
μις, εἰσῆλθεν ἐντὸς καὶ ἐπροχώρει ψηλαφῶσα μὲ
τὰς χεῖράς της τοὺς νοτισμένους ἐκ τῆς ὑγρασίας
τοίχους τῶν βράχων. Ῥῖγος κατέλαβε τὸ σῶμά της,
ὁλονὲν τραχύτερος καὶ κοπιωδέστερος καθίστατο ὁ
δρόμος, οἱ βράχοι ἐπλησίαζον ἐκατέρωθεν καὶ συν-
επιέζοντο ὡς νὰ ἤθελον νὰ φράξωσιν εἰς αὐτὴν τὴν
δίοδον, ἀλλ' αἰφνης ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλή-
ξεως.

Τὸ βραχυῶδες ἐκεῖνο στενὸν ἔπαυσεν αἰφνιδίως
καὶ πρὸ αὐτῆς ἐξετείνετο ἀνθισμένος κήπος, εἰς τὸ
μέσον τοῦ ὁποῖου εὕρισκετο κομψότατος οἰκίσκος.
Ἡ Μαχαδεβὴ παρετήρει μὲ θαυμασμόν τὸ πλῆθος
τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι
κατάφοροι ἀπὸ ὀπώρας ἔψαυον τὸ ἔδαφος.

Ἀλλὰ, διὰ ποῖον ἦσαν οἱ θαυμάσιοι ἐκεῖνοι καρ-
ποί; ψυχὴ δὲν ἐφάνετο νὰ εὕρισκεται ἐκεῖ πλησίον.

Ἡ βασιλοπούλα διηυθύνθη εἰς τὸν οἰκίσκον καὶ
εἰσώρμησεν ἐντὸς αὐτοῦ· εἰς τὴν αἰθουσαν ἐκάθητο
εἰς γέρον, ἀκίνητος, περιλύπως κύπτων τὴν κε-
φαλὴν του.

Ὡ! τὸν ἀνεγνώρισε, μολοντί τόσο πολύ δι-
ήρκεσεν ὁ ἀποχωρισμός των, μολοντί ἡ λύπη κα-
τεμάρανε τὸ πρόσωπόν του. Ἦτο ὁ Δεβασαρμὰν,
ὁ ἀγαπητὸς πατὴρ της. Μὲ παλλομένην καρδίαν
ἐβάδιζε πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ὁ γέρων δὲν ἔστρεψε τὸ
βλέμμα του πρὸς αὐτὴν, καὶ μόνον ὅτε ἡ Μαχαδε-
βὴ ἐπλησίασεν, εἶπεν μὲ ἥσυχον φωνήν:

— Ἦλθες πάλιν, σκλάβά! Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι

θέλω νὰ εἶμαι μόνος; Φύγε καὶ μὴ μ' ἐνοχλῇς·
ἄφησέ με μονάχον μὲ τὴν λύπην μου.

Τότε παρετήρησεν ἡ Μαχαδεβὴ ὅτι ἦτο τυφλός.
καὶ ὅτι τὴν ἐξέλαβεν ὡς ὑπηρέτριαν. Μὲ λυγμοὺς
ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ εἶπε:

— Ὡ, ἄφησέ με νὰ μείνω πλησίον σου, καλὲ
γέρων, ἄφησέ με νὰ σὲ περιποιῶμαι νὰ παρηγο-
ρήσω τὴν λύπην σου!

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἐφάνη ὅτι τὸν ἐξέπληξε.

— Ὅμιλεῖς τόσο γλυκά, ὅπως ἡ κόρη μου, τὴν
ὁποίαν ἔχασα, τὸ φῶς τῆς ζωῆς μου! Ἀχ! διατί
ὁ θανασίμος ἐχθρὸς μου δὲν ἐλυπήθη καὶ τὸ ἄθῳν
τέκνον μου! Δὲν θὰ μ' ἔμελε ὅτι ἔχασα τὸ βα-
σίλειόν μου, δὲν θὰ μ' ἔμελε ὅτι ἔχασα τὸ φῶς
τῶν ὀφθαλμῶν μου, θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἂν ἤμποροῦσα
νὰ τὴν σφίγξω μίαν φορὰν εἰς τὴν ἀγκάλην μου.

Ἡ Μαχαδεβὴ ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν· ὅ, τι
ἠσθάνετο ἦτο ἀπερίγραπτον, ἠθέλε νὰ ὀρμήσῃ εἰς
τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς της καὶ νὰ τῷ φωνάξῃ:

— Ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη τὴν ὁποίαν ζητεῖς, ἐγὼ
εἶμαι ἡ Μαχαδεβὴ σου!

Ἀλλ' ἐνθυμήθη τὴν αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν τοῦ
σωτήρὸς της.

Ὁ γέρων ἐδυθίσθη καὶ πάλιν εἰς τὴν θλιβεράν
σιωπὴν του.

Ἡ Μαχαδεβὴ ἔμεινε πλησίον τοῦ πατρὸς της,
τὸν ἐπεριποιεῖτο νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν
τὴν ἀνεγνώριζε.

Ὁ Δεβασαρμὰν ἠσθάνετο ὁσημέραι περισσοτέραν
λαχτάραν διὰ τὴν θυγατέρα του, ἡμέραν δὲ καὶ
νύκτα δὲν ἔλειπε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸ στόμα του
συνοδευόμενον μὲ στεναγμούς. Ὁ δυστυχὴς γέρων
κατετήκετο ἀπὸ τὴν λύπην.

Μίαν πρωΐαν ἡ Μαχαδεβὴ τὸν εὗρε πολὺ κατα-
βεβλημένον. Ἐκάθητο κάτωχρος καὶ τρέμων εἰς τὸ
ἀνάκλιτρόν του, καὶ δὲν ἠθέλε τίποτε νὰ φάγῃ,
τίποτε νὰ πῇ.

— Ὡ, δυστυχὴς ἐγώ, ἀνέκραξε· νὰ μὴν εἰμπο-
ρέσω πρὶν ἀποθάνω νὰ σφίγξω μίαν φορὰν τὴν κό-
ρην μου εἰς τὴν ἀγκάλην μου!

Ταῦτα δὲ λέγων συνέστρεψε τὰς χεῖράς του μὲ
ἀπελπισίαν.

Ἡ Μαχαδεβὴ δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀνισταθῇ πλέον,
ἐλησμόνησε τὰ πάντα, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του,
ἐκάλυψε μὲ φιλήματα τὰς χεῖράς του καὶ ἐφώνασεν:

— Ὡ, ὅχι, δὲν θ' ἀποθάνῃς, πατέρα, ἐγὼ εἶμαι
ἡ κόρη σου, ἡ Μαχαδεβὴ σου!

Μόλις ἐξεστόμισε τὰς λέξεις ταύτας, φοβερὰ
βροντὴ ἀντήχησεν, ὁ τοῖχος τῶν βράχων διεσχίσθη,
ὠπλισμένοι ἄνδρες ἐπήδησαν εἰς τὸν οἰκίσκον μὲ
ὑψωμένα ξίφη καὶ ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ Δεβασαρμὰν.

Ἀλλ' ἡ Μαχαδεβὴ ἐρρίφη πρὸ τῶν ξιφῶν, ὑπε-
ρήσπισε τὸν πατέρα της μὲ τὸ σῶμα της καὶ ἔλα-

βεν αὐτὴ τὰ τραύματα τὰ ὁποῖα ἦσαν προωρισμένα διὰ τὸν πατέρα της. Ἡ πληγωμένη κόρη ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς της, τὸ δὲ αἷμα ἔρρεεν ἐκ τῶν τραυμάτων της καὶ ἔβρεξε τοὺς ὀφθαλμούς του. "ὦ! τοῦ θαύματος! ὁ γέρον ἀνέβλεψεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνέκτισαν τὸ φῶς των. Ὁ γέρον παρέρηρει μὲ ἀπερίγραπτον ἑκφρασιν στοργῆς τὴν ἀγαπητὴν του θυγατέρα, ἡ ὁποία ἔκειτο ἀναίσθητος εἰς τὴν ἀγκάλην του.

Ἄλλ' αἰφνης ἤχος πολεμικῶν σαλπίγγων ἤκούσθη· πρὶν δὲ οἱ ἐχθροὶ ἐπιτεθοῦν ἐκ νέου κατὰ τοῦ γέροντος ἰππεῖς μὲ λαμπρὰς πανοπλίας εἰσώρμησαν διὰ τοῦ ἀνοίγματος τῶν βράχων· ἐμπρὸς προηγεῖτο τὸ βασιλόπουλον, τὸ ὁποῖον μὲ προστακτικὴν φωνὴν ἀνεφώνησε :

— Ὅπισω, προδότηι, ἡ ἐξουσία σας ἔπαυσε πλέον. Ὁ Δραπαρᾶς ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸν θρόνον ὑπ' ἐμοῦ,

καὶ τὸ βασίλειον εἶνε πάλιν ἰδικόν σου, ὦ βασιλεῦ Δεβασαρμάν! Εἰς ἐμέ, ἐξηκολούθησε μὲ ἱκετευτικὴν φωνήν, ὡς ἀμοιβὴν δός μου τὴν Μαχαδεβῆ, τὴν ἀγαπητὴν μνηστὴν μου.

Ἡ βασιλοπούλα καθὼς ἤκουσε τὸν τόνον τῆς φωνῆς ἐκείνης ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἐμειδίασεν ἡδέως εἰς τὸν πατέρα της καὶ εἰς τὸν σωτῆρά της.

Ὁ Δεβασαρμάν ἔθεσε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του εἰς τὴν χεῖρα τοῦ βασιλόπαιδος καὶ εἶπε :

— Ὁ πολυτιμώτερός μου θησαυρὸς δὲν εἶνε τὸ βασίλειόν μου, ἀλλ' ἡ κόρη μου. Ἀφ' οὗ σοῦ δίδω τὴν Μαχαδεβῆ μου, σοῦ δίδω καὶ τὸ βασίλειον μαζί. Ἐγὼ θὰ ζήσω πλησίόν σας, καὶ ἡ εὐτυχία σας θὰ μὲ κάμῃ εὐτυχῇ, ἀγαπητά μου παιδιὰ, καὶ ἡ ἀγάπη σας θὰ εἶνε ὁ ἥλιος ὁ ὁποῖος θὰ θερμαίνει τὰς ἡμέρας τοῦ γῆρατός μου.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΧΙΟΝΙΑ

Ὡς τὸν οὐρανὸ ὕψλὰ ὕψλὰ
σέρνονται σύννεφα πολλὰ.
Κρύο ἐδῶ ὥς τὰ χαμηλά,
καὶ χιόνια

τὴ γῆ σκεπάζουν μὲ σενδόνια
λευκὰ καὶ κρύα κι' ἀπαλά.

Κ' ἔχει γι' αὐτὸ χαρὰ κρυφὴν
τρελλὸ κορίτσι ἡ Φιφὴ,
καὶ τὴ μικρὴ της ἀδελφὴν
ξευγάζει
καὶ ὥς τὴν αὐλὴν τὴν καταβάζει.
Χιόνια παντοῦ ὅπου στραφῇ!

Ἡ Φρόσω τρέμει, σιωπᾷ,
μόνον τὰ δόντια της κτυπᾷ.
κι' ὅμως κυττάζει χαρωπὰ
πῶς μόνη
χαίρ' ἡ Φιφὴ, κι' αὐτὴ κρυώνει,
τρέμει γιὰ 'κείνην π' ἀγαπᾷ.

ΦΑΚ

ΧΕΙΜΩΝ

Εἶνε ψύχρα. Πέφτει χιόνι,
Εἶνε ἄσπρο τὸ βουνό.
Σκοτεινιάζει καὶ θολώνει
Συννεφιά τὸν οὐρανό.

Τὰ παιδάκια, καθισμένα
Γύρω, γύρω ὥς τὴν φωτιά,
Τρώγουν κάστανα ψημένα,
Κάμνουν σπίτια μὲ χαρτιά.

Πότε πάλιν θὰ γελάσῃ
Τῆς ἀνοιξέως καιρὸς,
Νὰ φανοῦν χλωρὰ τὰ δάση,
Καὶ ὁ κῆπος ἀνθηρὸς ;

Μή, παιδί, ἀνυπομόνει,
Ὁ καιρὸς ταχὺς περνᾷ.
Λύονει γρήγορα τὸ χιόνι
Πρασινίζουν τὰ βουνά.

ΔΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΤΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙ ΜΟΥ!

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι
μὲ τὰ παχουλὰ, τριανταφυλλένια
μάγουλα, μὲ τὰ ξανθὰ μαλάκια
ποῦ λάμπουν σὰν μετάξι ;

Τίνος εἶνε τὸ εὐμορφὸ παιδάκι,
μὲ τὰ κόκκινα χεῖλη, ποῦ θέλω κάθε
στιγμὴ νὰ τὰ φιλῶ, μὲ τὰ μαύρα μά-
τια ποῦ κυττάζουν τόσον νόστιμα ;

Τίνος εἶνε τὸ χαριτωμένο παι-
δάκι, ποῦ κοιμάται ὥς τὴν κούνια
του, καὶ ἀναπνέει σιγανὰ σιγανὰ κ'
ἐγὼ κάθωμαι κοντά του καὶ τὸ βλέ-
πω μὲ ἀγάπη ;

Τὸ χαριτωμένο παιδάκι δὲν εἶνε
κανενὸς ἄλλου, παρὰ τοῦ πατέρα,
τῆς μητέρας καὶ ὁ δικό μου!

Εἶμαι ἀδελφὴ του καὶ τῶχω
καμάρι, καὶ τὸ ἀγαπῶ πιδὸ πολὺ
ἀπὸ κάθε τι.

Ἐκεῖ εἰς τὸ πάτωμα εἶνε πετα-
μένη ἡ κούκλα μου, καὶ τὸ βιβλίον
μὲ τὴν ὡραίαν ἱστορίαν καὶ μὲ τὰς ὡραίας εἰκόνας. Περισσότερο ἀπὸ τὴν κούκλα, περισ-
σότερο ἀπὸ τὸ διήγημα μ' ἀρέσει νὰ κάθωμαι ἐδῶ, κοντὰ ὥς τὴν κούνια του ἐν ᾧ κοιμάται
καὶ νὰ τὸ κυττάζω τὸ ἀγγελουδί μου, τὰ δελφάκι μου! Τάγαπῶ, τάγαπῶ, τὰ δελφάκι μου!

Ἄν θέλῃς νὰ τάγοράσῃς καὶ μιὰ ἀράδα ἀμάξια νὰ φέρῃς φορτωμένα σακκιά φλωριά,
τὰ πετῶ ὅλα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, καὶ κρατῶ τὰ δελφάκι μου.

Θέλεις νὰ τὸ φιλήσῃς καὶ σύ ; καλὰ, ἔλα σιγὰ σιγὰ κοντὰ ὥς τὴν κούνια του· ἀλλὰ
ἄκουσε· ἕνα φιλὶ μονάχα σοῦ δίδω τὴν ἀδειαν νὰ τοῦ δώσῃς. Τάκουσες ; καὶ πρόσεχε,
παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ τὸ ξυπνήσῃς ! . . .

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΦΙΦΗΣ

Μία από τὰς μεγαλειτέρας ἀπολαύσεις τῆς Φιφῆς, ὅταν τὸ καλοκαίρι ἐπῆγαιεν εἰς τὸ Φάληρον διὰ λουτρά, ἦτο νὰ συναῖξη κογχύλια. Μίαν ἡμέραν καταγινομένη εἰς τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ἐνασχόλησιν τῆς, εἶδεν ἑξαφνα πλησίον τῆς ἐν μικρὸν ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ ἐσύναζε κογχύλια.

Τὸ ἐκύτταξε μὲ χαροπὸν βλέμμα.

— Τί διασκεδαστικὸν ποῦ εἶνε νὰ μαζεύη κανεὶς κογχύλια! τοῦ εἶπε, νομίζουσα μετὰ πεπονησέως ὅτι καὶ ἐκεῖνο ἐφρόνει τὸ ἴδιον.

Ἀλλὰ τὸ μικρὸν ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον ἦτο πτωχικὰ ἐνδεδυμένον, λυπημένον καὶ χλωμόν, ἔσειε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπῆντησεν: — "ὦ! ἐγὼ δὲν διασκεδάζω καθόλου!

Ἡ ἀπάντησις αὕτη τόσον πολὺ ἐξέπληξε τὴν Φιφήν, ὥστε τὸ μικρὸν τῆς κἀνιστρον ἔπесен ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ πῶς.

— Πῶς; δὲν διασκεδάσεις, εἶπες; Ἀλλὰ τότε λοιπὸν διατί μαζεύεις κογχύλια;

— Διὰ νὰ εἰμπορέσω νὰ τὰ πωλήσω ὅταν συναῖξω ἀρκετά.

— Διὰ νὰ σοῦ δώσουν χρήματα; Ἄν θέλεις χρήματα δὲν ζητεῖς καλλίτερα ἀπὸ τὴ μαμμὰ σου;

— Μὰ ἀκριβῶς διὰ νὰ δώσω ἐγὼ ἔς τὴ μαμμὰ μου θέλω νὰ κερδίσω ὀλίγα χρήματα· εἶνε τόσον πτωχὴ ὥστε δὲν ἔχομεν οὔτε αὐτὸ τὸ καθημερινὸν μας ψωμί.

Δὲν ἔχουν οὔτε τὸ καθημερινὸ των ψωμί! Διατί λοιπὸν ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωποι ὑπέρπλουτοι, ἐνῶ ἄλλοι δὲν ἔχουν οὔτε νὰ φάγουν; Καὶ ἡ Φιφή ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ κάποιος διόρθωσις ἐὰν οἱ πλούσιοι ἐμοίραζον τὰ πλούτη των μὲ τοὺς πτωχοὺς.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχεις χρήματα, εἶπεν ἡ Φιφή, πρέπει νὰ ζητήσης.

Καὶ ἔδειξε τὸ πλῆθος τῶν περιπατητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπλημμύριζον τὴν πλατείαν τοῦ Φαλήρου, τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐκλείον εἰς τὸ χρηματοφυλάκιόν των ἀρκετὰ νομίσματα διὰ ν' ἀγορασθοῦν τόσα καὶ τόσα ψωμιά... Καὶ ὅχι μόνον ψωμιά, ἀλλὰ καὶ προσφάγια ἀκόμη.

Τὸ ἀγοράκι ἔσειεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ μητέρα μου ἔχῃ ἀπαγορεύσῃ νὰ ζητιανεύω.

— Ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ ἀπηγόρευσε καὶ μένα,

ἐφώναζεν ἡ Φιφή, ὥσάν νὰ ἐνεπνεύσθη ἑξαφνα ὑπὸ τινος εὐγενούς ιδέας· θὰ ζητήσω ἐλεημοσύνην ἐγὼ δι' ἐσέ.

Ἐξέβαλε τὸν μεγάλον ψιάθινον πῖλόν τῆς καὶ ἔρριπεν ἐν βλέμμα πρὸς τοὺς ἐν τῇ πλατείᾳ.

Ἐγνώριζε σχεδὸν ὅλους ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ καὶ ἦτο τόσον εὐχάριστος καὶ τόσον γελαστή καὶ εὐθυμος, ὥστε ὅλοι τὴν ἐγνώριζον. Αἱ κυρίαι τὴν ἐθώπευον, τὰ παιδία δὲν ἠδύναντο νὰ κάμουν χωρὶς αὐτὴν· ὅταν ἡ Φιφή δὲν ἐφαίνετο εἰς τὴν πλατείαν, ὅλοι ἔλεγον: Μὰς λείπει κάτι τι... καὶ ὅταν ἤρχετο, τὴν ὑπεδέχοντο ὅλοι μὲ μειδιάματα καὶ φωνὰς χαρᾶς. Ὅπως δῆποτε ὁμως, μεθ' ὅλα αὐτά, ἠσθάνετο τώρα δειλίαν προκειμένου νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην...

Καὶ ἂν ὅλοι τῆς ἤρνούντο; Ἐὰν τὴν περιέπαιζον καὶ ἐχαρτήριζον ὡς μωρὸν ὅ,τι αὐτὴ ἐπεχειρεῖ νὰ κάμῃ μετὰ τοσαύτης σοβαρότητος; Ἀδιάφορον! θὰ κατάρθωνεν ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ συλλέξῃ μερικὰς πεντάρας, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τί θὰ ἔχανεν ἐὰν ἐδοκίμαζεν... Ἐλαβε λοιπὸν θάρρος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς χάμω μὲ τὰς παρειὰς ῥοδόχρους ἔτεινε τὸν πῖλόν τῆς εἰς τὸν πρῶτον τὸν ὁποῖον συνήντησε.

— Διὰ μίαν πτωχὴν γυναῖκα ποῦ πεινᾷ.

Μία τρυπημένη πεντάρα ἐρρίφθη εἰς τὸν πῖλόν τῆς καὶ μία τρομώδης φωνὴ ἐψιθύρισεν:

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήσῃ.

Ἡ Φιφή εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι τὰ τρυπημένα νομίσματα εἶνε πάντοτε τυχερά· ἤγειρε λοιπὸν εὐχαρὶς τὴν κεφαλὴν τῆς διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἐκεῖνον ὅστις τῇ τὸ ἔδωκε καὶ εἶδεν ὅτι ὁ ἐλεήσας ἦτο γέρων πτωχός, ῥακένδυτος.

Ὅλη ἡ δειλία τῆς ἀπέπτῃ αἴφνης ὡς ἐκ μαγείας· ἦτο δυνατόν νὰ φοβηθῇ ἀποτυχίαν εἰς τὴν ἐπαιτίαν τῆς ἐνῶ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ πτωχοὶ δὲν τῆς ἤρνούντο ἐλεημοσύνην;

— Διὰ μίαν πτωχὴν γυναῖκα ἡ ὁποία πεινᾷ!

Καὶ εἰς τὸν πλατύγυρον πῖλόν τῆς ἐρρίπτοντο ἀργυρὰ νομίσματα. Καὶ τὰ παιδία ἔτρεχον περὶ τὴν Φιφήν. — Θέλεις τὸ κουβαδάκι μου; ἔλεγον, θέλεις τὸ καραβάκι μου; θέλεις νὰ σοῦ δώσω τὸ δίκτυ μου;

Τῆς ἔδιδον ὅλα τὰ παιγνιδάκια των καὶ μὲ τὰς χεῖρας φορτωμένας ἀπὸ τοιαῦτα δῶρα

καὶ μὲ τὸν πῖλον κατάφορτον ἀπὸ τὰς ἐλεημοσύνας ἔτρεξε πρὸς τὸ πτωχὸν ἀγοράκι.

— Ὅλα αὐτά εἶνε ἰδικὰ σου, τῷ εἶπε· τὰ παιγνιδία θὰ εἶνε διὰ σέ καὶ τὰ χρήματα διὰ τὴ μαμμὰ σου· εἶνε ἀρκετά, δὲν εἶν' ἀλήθεια; πεντάρα ποῦ μοῦ ἔδωκεν ὁ καίμενος ὁ πτωχός. Πιθανὸν νὰ ἐκαρποφόρησῃ καὶ ἡ τρυπημένη πεντάρα, δὲν λέγομεν τὸ ἐναντίον· πιστεύομεν ὁμως περισσότερον ὅτι ὁ Θεὸς εὐλόγησεν τὸν ἔρανον τῆς Φιφῆς.

Ἄ! ξέρεις τί μοῦ ἔφερε τύχην; ἡ τρυπημένη

[A. Verley]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

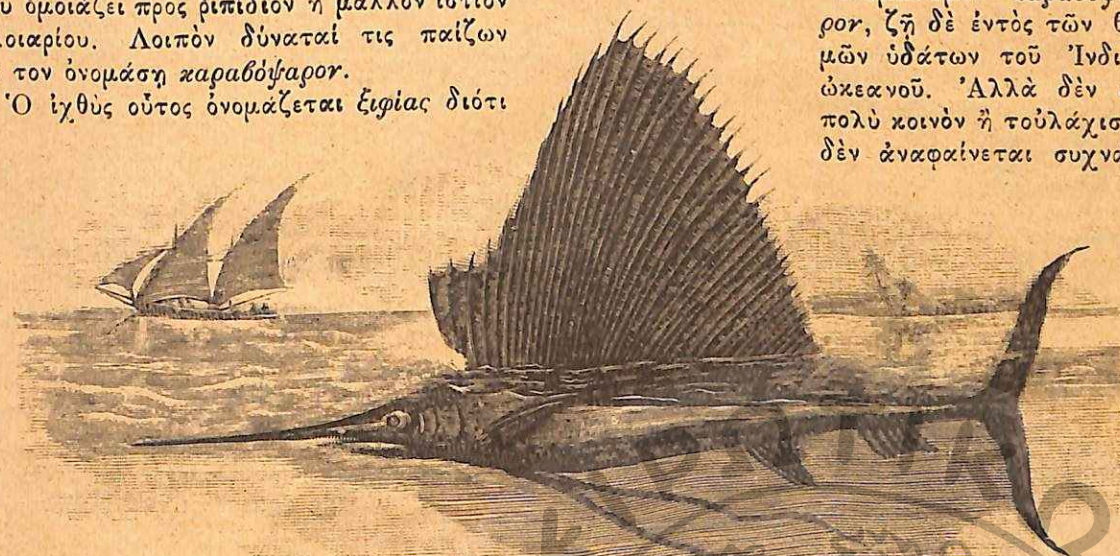
ΤΟ ΚΑΡΑΒΟΨΑΡΟΝ

Δὲν εἶνε τοῦτο τὸ ἀληθὲς ὄνομά του· ἀλλ' ὁμως ὅταν ἴδῃ τις τὸν ἰχθὺν τοῦτον εὐθὺς φαντάζεται καὶ νομίζει ὅτι βλέπει πλοιάριον ἔχον ἀνοικτὰ τὰ ἱστία του, διότι τὸ μέγα πτερύγιον τὸ ὁποῖον ἀνοίγει ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του ὁμοιάζει πρὸς ῥιπίδιον ἢ μᾶλλον ἱστίον πλοιαρίου. Λοιπὸν δύναται τις παίζων νὰ τον ὀνομάσῃ *καραβόψαρον*.

Ὁ ἰχθύς οὗτος ὀνομάζεται *ξιφίας* διότι

καὶ τότε πλέον διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ τὸ μόνον καταφύγιόν του εἶνε νὰ το θραύσῃ.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ κοινοῦ ξιφίου. Ἡ δὲ εἰκὼν τὴν ὁποίαν βλέπετε παριστᾷ ἄλλο εἶδος ξιφίου, ἐκεῖνο ὅπερ ὀνομάσαμεν *καραβόψαρον*, ζῇ δὲ ἐντὸς τῶν θερμῶν ὑδάτων τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πολὺ κοινὸν ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἀναφάνεται συχνάκις

τὸ ῥύγχος του προεκτείνεται πολὺ καὶ σχηματίζει λεπίδα ἀμφίστομον, ὡς ξίφος.

Καὶ ὁ μὲν κοινὸς ξιφίας ζῇ ἐν πάσαις ταῖς θαλάσσαις, μάλιστα δὲ ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ περὶ τὴν Σικελίαν. Ἐχει δὲ μῆκος ἕως ἐπτὰ μέτρων πολλάκις, καὶ τὸ κρέας του εἶνε περιζήτητον, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἀλιεία του γίνεται μετὰ πολλῆς δραστηριότητος. Εἶνε ζῶον ἡμερον καὶ ἀδηφάγον καὶ τρέφεται διὰ φυτῶν θαλασσίων. Συνειθίζει δὲ νὰ πλῆττη διὰ τοῦ ξιφοειδοῦς ῥύγχους του τὰς τρόπιδας τῶν πλοίων. Πολλάκις δὲ ἐμπήγει αὐτὸ τὸσον βαθέως, ὥστε δὲν δύναται νὰ το ἀποσπᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ὅθεν οἱ διαπλέοντες τὰς θαλάσσας ἐκείνας μετὰ πλείστου διαφόρου βλέπουσι τὸν ξιφίαν τοῦτον. Ἐν ὧρα ἄκρας γαλήνης ἐπιφαίνεται ἱστίον πορφύροχρυσον ὑψούμενον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ὀλισθαίνον ἐπ' αὐτῆς ἡρέμα. Ἐὰν δὲ πνεύσῃ ἐλαφρὸς ἄνεμος τὸ ἱστίον κλίνει ὀλίγον πρὸς τὰ πλάγια μετὰ πολλῆς εὐκαμψίας καὶ χάριτος, μεταβάλλει χρώματα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ αἴφνης ἑξαφανίζεται, ὡς ἐὰν ἦτο εὐθραυστον ἀκάτιον καὶ κατεποντίσθη. Πόσον ποικίλα καὶ περίεργα πράγματα τρέφει ἡ γῆ!

ΖΑΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

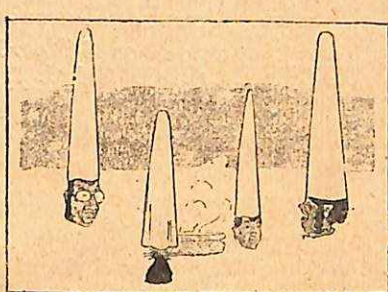
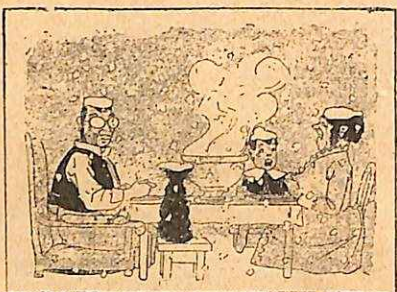
ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Εἷς ἐκ τῶν παικτῶν ἐρωτᾷ τὸν παρακείμενόν του ποῖον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου θέλει νὰ ἐκλέξη, καὶ τοῦ ἀπευθύνει κατόπιν διαφόρους ἐρωτήσεις εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἐρωτώμενος ὀφείλει νὰ ἀπαντήσῃ ἀναλόγως, προσπαθὼν ἐκάστη ἀπάντησίς του νὰ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ γράμματος τοῦ ἀλφαβήτου, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ἐξέλεξε. Ἄν ὅμως ἀποτύχῃ εἰς μίαν τῶν ἀπαντησέων του ὑποχρεοῦται εἰς τὸ συμπεφωνημένον πρὸς τὸν μίον. Ἰδοὺ καὶ ἓν παράδειγμα.

— Ἐκλέξατε ἓν γράμμα. — Ἐκλέγω τὸ βῆτα.

— Πῶς ὀνομάζεσθε; — Βασιλική. — Πόθεν ἔρχεσθε; — Ἀπὸ τὴν Βομβάην. — Ποῦ πηγαίνετε; — Εἰς τὸ Βέλγιον. — Διὰ ποῖον σκοπὸν; — Διὰ βιβλία. — Θὰ μείνετε πολὺν καιρὸν; — Βεβαίως.

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὁ ἀποτυχάνων, ὡς εἴπομεν, καταθέτει τὸ συμπεφωνημένον πρόστιμον καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸς τὸν παρακείμενόν του. Ἐλησμονήσαμεν ὅμως νὰ προσθέσωμεν ὅτι εἰς τὰς ἀπαντήσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ προτασσόμεναι προθέσεις, ἢ ἄρθρα, ἢ μόρια, ὡς π.χ. εἰς τὴν ἀπάντησιν: ἀπὸ τὴν Βομβάην.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΨΩΜΕΝΩΝ

Α'.

Ὁ κύριος Καψωμένος ζεσταίνεται πάντοτε, αἰωνίως καψώνει. Τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων διέταξε νὰ στρώσουν τραπέζι ἐξω εἰς τὴν αὐλήν.

— Τί λαμπρὰ θερμοκρασία! ἔλεγεν, ἐδῶ τοῦλάχιστον ἀναπνέει κανεὶς!

Ὡς ἀξία σύζυγος τοῦ κυρίου Καψωμένου ἡ κυρία Καψωμένη, καψώνει κ' ἐκείνη ὁσάκις καψώνει καὶ ὁ σύζυγός της λαμβάνει λοιπὸν θέσιν ἀπέναντί του.

Ὁ υἱὸς Καψωμένος, καψώνει καὶ αὐτὸς ὄχι ὀλιγότερον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ τοποθετεῖται μεταξὺ τοῦ μπαμπᾶ του καὶ τῆς μαμμᾶς του, ὁ δὲ Καφερός, ἐξυπνότατον γατάκι, κάθεται καὶ τοῦτο ἐπάνω εἰς τὸ σκαμνὶ εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ κυρίου Καψωμένου.

Χαριτωμένη οἰκογενειακὴ συγκέντρωσις.

Β'

Ἡ κυρία Καψωμένου κενώνει τὴν σοῦπαν, ἢ ὁποία ἀχνίζει, ἐνῶ ἡ χιών ἀρχίζει νὰ πίπτῃ πυκνῇ.

— Θαυμάσια! λέγει ὁ κύριος Καψωμένος.

— Θαυμάσια! ἐπαναλαμβάνει ἡ κ. Καψωμένου, ἥτις ὅμως δὲν φαίνεται νὰ πιστεύῃ εἰς ὅ,τι λέγει.

— Θαυμάσια! θὰ ἔλεγεν ἴσως ὁ υἱὸς Καψωμένος, ἐὰν μία νιφὰς χιόνος δὲν εἰσῆρχετο ταυτοχρόνως εἰς τὸ στόμα του νὰ τοῦ παγώσῃ τὴν λέξιν.

— Θαυμάσια! αὐτὸ βεβαίως σημαίνουν τὰ μιαιουρίσματα τοῦ Καφεροῦ.

Γ'

Ἡ χιών ἐξακολουθεῖ νὰ πίπτῃ τόσο ἀφθόνως, ὥστε ἐπὶ τέλους ἡ τράπεζα χάνεται ὑπὸ πυκνὸν λευκότατον στρώμα. Ἐπίσης χάνεται ἡ πολυθρόνα τοῦ Καψωμένου, ἡ καρέκλα τῆς κ. Καψωμένου, τὸ κάθισμα τοῦ υἱοῦ Καψωμένου καὶ τὸ σκαμνὶ τοῦ Καφεροῦ. Ἐπίσης χάνονται σιγὰ σιγὰ ὁ κύριος Καψωμένος, ἡ κ. Καψωμένου, ὁ υἱὸς Καψωμένος καὶ ἡ γάτα Καψωμένου, τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ μόναι ἐξέχουσαι τῆς χιόνος ἔχουν ὑψηλότατα χιόνινα καβούκια.

ΠΑΓΩΜΕΝΟΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Θὰ τοῦ εἶπω εὐχαριστῶ.

— Μαμμὰ, ἔλεγεν ὁ ἑπταετής Παῦλος, εἶνε ἓνας γέρος εἰς τὴν θύραν καὶ ζητεῖ ἐλεημοσύνην.

— Ζήτησε, παιδί μου, ἀπὸ τὴν μαγειρίσαν ἓνα μεγάλο κομμάτι ψωμί καὶ πήγαίνε τοῦ το.

— Ἀμέσως, μαμμὰ μου! ὦ! τί χαρά μου, τί χαρά μου!

— Στάσου μιά στιγμούλα, χρυσό μου! τί θὰ τοῦ εἶπης ὅταν θὰ τοῦ δώσῃς τὸ ψωμί;

— Τί θὰ τοῦ εἶπω; νᾶ, θὰ τοῦ εἶπω... εὐχαριστῶ.

— Ναί, παιδάκι μου, εὐχαριστῶ πρέπει νὰ τοῦ εἶπης, διότι ὁ πτωχὸς αὐτός, μὲ τὴν ἐλεημοσύνην τὴν ὁποίαν σοῦ ζητεῖ σοῦ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃς μίαν ἀγαθοεργίαν.

Διεθνὴς ἑκθεσις τοῦ 1214.

Δικαίως λέγουσιν «Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον», οὔτε αὐταὶ αἱ ἐκθέσεις ἀκόμη, τὰς ὁποίας πολλοὶ νομίζουσιν ὡς ἰδέαν τῶν νεωτέρων χρόνων.

Καὶ πράγματι, τῷ 1214 ἐγένετο ἐν Παρισίοις παγκόσμιος ἑκθεσις οἶνων μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας.

Ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἰσπανία, ἡ Πορτογαλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἰταλία ἀπέστειλαν τὰ καλλίτερα τῶν προϊόντα. Ὁ οἶνος τῆς Κύπρου ἔλαβε τὰ πρωτεῖα ὀνομασθεὶς «Πατριάρχης τῶν οἶνων».

Πρόχειρος ἐξήγησις τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου.

Περικλῆς ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς Ἀθηναῖος (494—429 π. Χ.) ἐναυάρχει τοῦ Ἀθηναίου στόλου, ὅτε συνέβη ἑκλείψις ἡλίου, τρομάξασα τὰ στρατεύματα καὶ τὸν πλοηγὸν ἀκόμη. Ἀντὶ νὰ χάτῃ τὸν καιρὸν του, ὅπως τὸν πείσῃ διὰ λόγων ὅτι ἡ ἑκλείψις τοῦ ἡλίου εἶνε φυσικὸν φαινόμενον, ὁ Περικλῆς ἔλαβε μίαν ἄκραν τοῦ μανδύου του καὶ ἐκάλυψε δι' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πλοηγοῦ.

— Νομίζεις ὅτι αὐτὸ δύναται νὰ σοὶ προσενησῇ κακόν; τῷ εἶπεν.

— Ὅχι, ἀναμριβόλως, ἀπήντησεν ὁ πλοηγός.

— Ἐν τούτοις καὶ αὐτὸ εἶνε ἑκλείψις καὶ δὲν

διαφέρει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὁποίαν βλέπεις, εἰμὴ μόνον ὅτι ἡ σελήνη εἶνε μεγαλειτέρα, πολὺ μεγαλειτέρα τοῦ μανδύου μου καὶ κρύπτει τὸν ἥλιον ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους.

Πῶς ζῶσιν οἱ Ἀνναμίται.

Οἱ Ἀνναμίται, κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἀσίας, εἶνε ἄνθρωποι σκυθρωποί. Τὰ γεύματά των, λιτότατα συνίστανται πότε ἐξ ὀρύζης, πότε ἐκ χόρτου καὶ γευματίζουσιν τρεῖς τῆς ἡμέρας. Καὶ οἱ μᾶλλον ἀγαπῶντες τὴν εὐζωίαν δὲν ἐξοδεύουσι περισσώτερον τῶν 30 φράγκων τὸν μῆνα.

Ἀντὶ ἄλλου ρόφηματος πίνουσιν εἰς μικρὰς καταπόσεις τέϊον πάντοτε θερμόν. Ἀγαπῶσιν ὅμως οὐκ ὀλίγον καὶ τὰ εὐρωπαϊκὰ ἡδύποτα καὶ μετ' εὐχαριστήσεως πίνουσιν τὸν Καμπανίτην οἶνον.

Οἱ Ἀνναμίται εἶνε μανιακοὶ καπνισταὶ τοῦ ὀπίου. Ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των τὸ ὠραιότερον δωμάτιον, τὸ μᾶλλον πολυτελές, εἶνε προωρισμένον ὡς καπνιστήριον.

Ἡ διαθήκη τοῦ μονοφθάλμου.

Γέρων φιλάργυρος, ὅπως προσελύσῃ τὴν ἀγάπην καὶ περιποίησιν τοῦ ὑπρέτου του, ὁ ὁποῖος ἔζη παρ' αὐτῷ γλισχρότατα, ἔγραψεν εἰς τὴν διαθήκην του: «Κληροδοτῶ εἰς τὸν ὑπρέτην ὅστις θὰ μοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς 1200 φραγκα εἰσόδημα καὶ τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀποθάνω.»

Ὁ Κύριος ἀπέθανε καὶ ὁ ὑπρέτης ἐζήτησε νὰ τῷ χορηγήσῃ ὅσα τῷ ἐκληροδότησεν ὁ κύριός του. Ἀνοίγουσι τὴν διαθήκην καὶ ἀναγινώσκουσι γεγωνυῖα τῇ φωνῇ. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὰς λέξεις: «ὅστις θὰ μοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς» ὁ κληρονόμος ὅστις ἀνεγίνωσκε φωνάζει μετὰ χαρᾶς:

— Ἡ δωρεὰ εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ ἄκυρος!

— Καὶ διατί, κύριε;

— Φίλε μου, ὁ θεὸς μου ἦτο μονόφθαλμος καὶ δὲν τοῦ ἐκλείσας παρὰ τὸ ἓνα μόνον μάτι.

Σοφὰ λόγια.

Νὰ εἰσθε οἱ πρῶτοι εἰς τὸ ἀκούειν, καὶ οἱ τελευταῖοι εἰς τὸ ὁμιλεῖν.

Τὸ νὰ λυπεῖται τις τοὺς δυστυχεῖς εἶνε ὡσαν νὰ ἀποκοιμίζῃ τὰς ἰδικὰς του λύπας.

Ὁ μόνος ὁρὸς τῆς εὐτυχίας εἶνε ἡ ἐκτέλεισις τοῦ καθήκοντος.

Ἡ ὀκνηρία εἶνε σκωρία, ἡ ὁποία καταστρέφει ὅλας τὰς ἀρετάς, ὅσον ἰσχυραὶ καὶ ἂν εἶνε αὐταί. Ποῖος σίδηρος δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν σκωρίαν;

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ὡς γνωστὸν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ τὴν σύνταξιν τῶν παιδικῶν πνευμάτων ὡς καὶ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἔχει ἀναθέσθαι ἀνάκαθεν εἰς τοὺς φίλους αὐτῆς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀγαπητὰς ἀναγνώστριάς. Ἐκτὸς τῆς τέρψεως τὴν ὁποῖαν τοῖς παρέχει διὰ τῆς δημοσιεύσεως μικρῶν παιδικῶν συνδιαλέξεων ἢ εὐρυῶν ἢ ἀστείων, παρέχει εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν μεταλειτέραν ἀκμὴν εὐχαρίστησιν νὰ συντάσσῃ τοιοῦτους μικροὺς παιδικούς διαλογίσκους καὶ νὰ τοὺς δημοσιεύῃ μετὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀποστέλλοντος αὐτούς.

Πόσον ὠφέλιμον εἶνε τοῦτο (διότι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐν παντί καὶ πάντοτε ἐπιδιώκει πρὸς τὴν τέρψιν καὶ τὴν ὠφέλειαν τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνώστων τῆς) εὐκλῶς ἐννοεῖται. Διὰ τῶν παιδικῶν πνευμάτων ἀληθῶς δέχεται τὸ πνεῦμα τῶν ἀγαπητῶν τῆς φίλων· ὁ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ μίαν εὐφυολογίαν, ὁ εὐρίσκων τέρψιν ἐν αὐτῇ εἶνε ἡδὴ εὐφυής· καὶ ἐν παρόδῳ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ συνδιαλέξας ἂν τὴν ἀκούσῃ, θὰ τῷ κάμῃ ἐντύπωση, ἐνῶς διὰ τὸν ἀσυνήθιστον περὶ ἀπαρτήρητος ὡς ὠραῖον θέαμα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μύωπος. Ἐννοεῖται λοιπὸν μετὰ ὅποιας εὐχαρίστησεως δημοσιεύει τὰ παιδικὰ πνεύματα τῶν συνδρομητῶν τῆς καὶ πόσον ἐκτιμᾷ τοὺς ἀποστέλλοντας τοιαῦτα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ θέλουσα νὰ ὑπεκκαύσῃ ἔτι μᾶλλον τὸν ζῆλον καὶ νὰ κινήσῃ τὴν ἀμύλλαν τῶν ἐνασχολουμένων εἰς τὸ δύσκολον τοῦτο καὶ ἀρκετὰ προσόντα ἀπαιτοῦν εἶδος προέτιμης καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν παιδικῶν πνευμάτων, ὧν τὰ ἀποτελέσματα ὑπερέβησαν πᾶσαν προσδοκίαν, διότι πλείστοι ἐκ τῶν ἀναγνώστων αὐτῆς κατήλθον μετ' ἐπιτυχίας εἰς τὸν εὐγενῆ πνευματικὸν ἀγῶνα, ἐλπίζοντες δὲ ὅτι καὶ εἰς τὸν σήμερον προτεινόμενον διαγωνισμόν οὐκ ὀλίγοι θὰ λάβωσι μέρος.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ

Οὕτε ὁ ἀριθμὸς τῶν σταλησομένων παιδικῶν πνευμάτων ὀρίζεται, οὕτε ὁ χρόνος τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν.

Πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομήτρια τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ δύναται νὰ στέλλῃ πρὸς αὐτὴν ἐν ἡ περισσώτερα παιδικὰ πνεύματα καὶ νὰ τὰ στέλλῃ ὅποταν θέλῃ.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνει νὰ

δημοσιεύῃ πάντα τὰ στελλόμενα πρὸς αὐτὴν παιδικὰ πνεύματα, οὕτε νὰ αἰτιολογῇ τὴν μὴ δημοσίευσιν αὐτῶν· θὰ δημοσιεύῃ μόνον ὅσα κατὰ τὴν κρίσιν τῆς νομίζει κατὰλληλα διὰ τὸ φύλλον τῆς, ἀδιαφοροῦσα ἂν εἴνε πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα ἐκ ξένων γλωσσῶν. Ἐκ τῶν στελλομένων θὰ ἐκλέγῃ πάντοτε τὰ καλλίτερα καὶ αὐτὰ θὰ δημοσιεύῃ ἂν, ἐννοεῖται, δὲν ἔχῃσι δημοσιευθῇ ἄλλοτε ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ. Μίαν μόνον θερμὴν σύστασιν ἀπευθύνει πρὸς τοὺς φίλους τῆς ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ : νὰ μὴ ἀντιγράψωσι παιδικὰ πνεύματα ἐξ ἄλλων ἑλληνικῶν δημοσιευμάτων, διὰ νὰ μὴ ἐκθέτωσιν αὐτὴν εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἐκληφθῇ ὡς κλέπτουσα τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων.

Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος τοῦ παιδικοῦ πνεύματος θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ φύλλου τῆς 15ης Ἀπριλίου (τεύχους 7ου) καὶ θὰ λήξῃ εἰς τὸ φύλλον τῆς 31 Δεκεμβρίου ἢ ἔ. (τεύχος 24ον). Οἱ θέλοντες λοιπὸν νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ ἄς ἀρχίσωσι νὰ στέλλωσι παιδικὰ πνεύματα εὐθὺς ἅμα λάβωσι τὸ παρὸν τεύχος.

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν στελλόμενα παιδικὰ πνεύματα πρέπει νὰ εἴνε γεγραμμένα εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ στέλλοντος αὐτὰ καὶ τὸ ψευδώνυμόν του ἐὰν μὲ τὸ ψευδώνυμον ἐπιθυμῇ νὰ δημοσιεύωνται.

Τὰ βραβεῖα εἶνε τὰ αὐτὰ καὶ τοῦ 28ου διαγωνισμοῦ, ὃν προτεινόμεν ἐν σελίδι 16 τοῦ παρόντος φυλλαδίου. Θὰ ἀπονέμῃθι δὲ τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον οὗτινος θὰ δημοσιευθῇσι πλείοτε πάντοτε ἄλλου παιδικὰ πνεύματα εἰς τὰ τεύχη τῶν μηνῶν Ἀπριλίου μέχρι Δεκεμβρίου ἢ ἔ. Τὸ δεύτερον δὲ βραβεῖον θὰ ἀπονέμῃθι εἰς τοὺς δύο τοὺς ἀμέσως ἐπομένους μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον, καὶ τὸ τρίτον εἰς τοὺς τρεῖς τοὺς ἐπομένους μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Πάντες δὲ οἱ λοιποὶ θὰ ἐπαινεθῶσιν ἢ θὰ τύχωσιν εὐφήμευνας.

Ἄμα τῇ λήξει τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῶσι καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ.

Οἱ ἀριστεύοντες εἰς τοὺς διαγωνισμούς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀξιοῦνται καὶ τῆς τιμῆς τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνης τῶν ἐν αὐτῇ, ἂν ἀποστείλωσι τὴν φωτογραφίαν τῶν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξὺ δύο παιδίων :

— Ἔχεις ἀδελφή; ἔρωτά ὁ εἰς.

— Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

— Ἀδελφὸ;

— Οὐτε.

— Ἐ! τότε λοιπὸν ποῖς σὲ δέρνει;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Προμηθεὺς Διαιτάτου.

*

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς παρατηρεῖ ὅτι τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης τοῦ ἔπιασαν φωτιά. Ζητεῖ ὀλίγον ὕδωρ διὰ νὰ προλάβῃ τὸ πῦρ καὶ κατὰ τύχην εὐρίσκει δοχεῖον ζέοντος ὕδατος, τὸ ὁποῖον χύνει ἐπὶ τῶν παραπεταμάτων. Ἀλλὰ κατόπιν, σκεφθεὶς, φωνάζει ἔντρομος :

— ὦ! τί βλάξῃ ποῦ εἰμαι! ἔρριξα ζεστὸ νερὸ καὶ ἡ φωτιά θ' ἀνάψῃ περισσώτερον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀερογυαλῆς.

Ἡ Ἀγγελικὴ βλέπει ἓνα κύριον ἄνευ μύστακος καὶ γενείου ἄλλ' ἔχοντα μεγάλας καὶ παχείας ὀφρεῖς.

— Μαμμά, ἀναφωνεῖ ἐκπληκτος, κύτταξε ἓνα κύριον ποῦ ἔβγαλε μουστάκια ἐπάνω ἀπὸ τὰ μάτια του!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τένου τῶν Ὁρίων.

*

Ὁ ἰατρὸς διατάζει τὸν Κουφιοκεφαλῆκην νὰ κάμῃ λουτρὸν. Ἀφοῦ τὸ ἔκαμεν, ὁ ἰατρὸς τὸν ἐρωτᾷ :

— Πῶς σοὶ ἐφάνη τὸ λουτρὸν;

— Ὀλίγον ὑγρὸν! ἀπαντᾷ ὁ Κουφιοκεφαλῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ Ὀλυμπίας Σωτηροπούλου.

*

Ὁ Μιμῆς λέγει εἰς τὸν Ἀντωνάκην :

— Μοῦ χαρίζεις τὸ σκυλάκι σου;

— Ὡς τὸ χαρίζω, ἀλλὰ νὰ κοιμᾶται σπῆτι μας.

Ἐστὴν ὑπὸ Χορολάμπους Γ. Σαράντη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Δώδεκα ἔτη συνεπλήρωσεν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της, καὶ ἐρ' ὅσον προχωροῦσι τὰ ἔτη τόσον περισσότερο ἀγαπᾶται ἀπὸ τοὺς φίλους της καὶ καθίσταται ἔτι μᾶλλον ἡ ἀγαπητὴ συντροφός, ἡ περιπόθητος φίλη, ἡ ἐπιμελής διδάσκαλος, μήτηρ τρυφερά διὰ τὰ ἑλληνόπουλα, διὰ τὰς ἑλληνόπουλας. Καὶ πῶς ὅμως νὰ μὴ ἀγαπᾶται, ἀφοῦ καὶ τέρπει καὶ διδάσκει καὶ συμβουλεύει καὶ τιμωρεῖ κάποτε καὶ συμπονεῖ καὶ συγχαίρει τοὺς ἀναριθμήτους φίλους της!

Δώδεκα ἔτη συνεπλήρωσεν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ καὶ σήμερον εἰσέρχεται ὕψους καὶ ροδόχρους, πλήρης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως εἰς τὸ δέκατον τρίτον ἔτος της μετὰ βαρὺ τὸ φορτίον τῆς ὕλης. Καὶ δὲν ἐρυθριᾷ ὑποχωμένη τόσα, διότι πιστὴ εἰς τὰς ἐπαγγελίας της ἐξεπλήρωσε πάντα ὅσα μέχρι σήμερον ἀνήγγειλεν. Πόσοι ἐφέτος πάλιν δὲν θὰ συγκινηθῶσι, δὲν θὰ δακρύσωσι, δὲν θὰ γελάσωσι, δὲν θὰ χαρῶσι, δὲν θὰ διδαχθῶσι ἀπὸ τὰ ποιήματα, τὰ ἐκλεκτὰ διηγήματα, τὰ τρυφερά ποιήματα, ἀπὸ τὴν «Γυφτοπούλαν» τὸ περιπετειώδες καὶ συγκινητικὸν μυθιστόρημα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην διδακτικὴν ὕλην!

Δὲν σᾶς λέγω πολλά, θὰ μὲ ἰδῇτε καὶ ἡ ἀγάπη σας, ἂν δύνασθε νὰ μὲ ἀγαπήσῃτε περισσότερο θὰ πλημμυρήσῃ καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ φίλος σας, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴ καταστῶ ἀχώριστος σύντροφος καὶ πιστὴ φίλη!

Καὶ τὸ πιστεύω αὐτὸ διότι κατὰ σωροὺς λαμβάνω καθ' ἡμέραν τὰ δελτία ἐγγραφῆς. Ἐπὶ τοῦτω λοιπὸν ἐκφράζω τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου πρὸς ὅλους οἵτινες ἐσπευσαν νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν καὶ νὰ ἐγγράψωσι τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους τῶν οἵτινες εἶνε καὶ ἰδιοὶ μου φίλοι.

Τὸν Βασιλέα τῆς Ἑρήμου, τὸν παλαιὸν μου φίλον, βέβαια τὸν ἐνθυμούμαι, Ῥόδον τῆς Αἰγύπτου, καὶ τὸν συγχάριω διὰ τὰς προόδους του. Τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτὸν δεκτότατον, ἀφ' οὗ μάλιστα εἶνε ἐκλογὴ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου βασιλικῆς διαταγῆς εἶνε αὕτη! Λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν.

Ὅσα καλὰ περὶ ἐμοῦ ἔμαθον οἱ Κναροὶ Ὁφθαλμοὶ ἀπὸ τὰς μικρὰς τῶν φίλων με συνεκίνησαν, διότι δεικνύουν ὅτι αἱ προσπάθειαι μου καρποφοροῦν. Καλῶς ὤρσατε λοιπὸν, Κναροὶ Ὁφθαλμοί, καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψετε.

Αὐτὸ ὑπέθεσα καὶ ἐγώ, Λίμνη τοῦ Μεσολογγίου, ὅτι ἦτο ἡ αἰτία τῆς σιωπῆς σου. Τοῦτο ἴσα ἴσα συνιατῶ εἰς τοὺς φίλους μου, πρῶτα τὰ μαθήματα καὶ ἔπειτα τὴν ἀλληλογραφίαν. Ἀλλὰ τί εὐμορφον τὸ γράψιμόν σου, εἰσαι ἀξία πάντοτε ἐπαίνου. Διατὶ μοῦ ἔστειλες τὸ γραμματόσημον τῶν 40 λεπτῶν;

Ἀχ! τὸ σύννεφο ἐκεῖνο, Βυζαντινὸ Ἀηδόνι, μοῦ ἔφερε ὅ τι του παρηγγείλατε. Τὸ εἶδα ὀλίγον δακρυσμένον... ἔχει δίκαιον· εἶθε νὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ χαρούμενον. Τὸ ἴδιον θὰ σᾶς φέρῃ τὴν ἀπάντησίν μου καὶ τοὺς ἀσπασμούς μου πρὸς σᾶς, πρὸς τὸν μικρόν σας Ἀλέξανδρον καὶ τὸν καλὸν σου πατέρα. Ἀ! ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω τὸν Ἰωάννην, τὸν ἀγαπητόν σου φίλον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀγαπῶ.

Χαίρω, Προμηθεὺ Δεσμώτη, διότι τέλος πάντων ἐτελείωσαν τὰ μαρτύριά σου. Ὅταν δημοσιεύσω τὴν βιογραφίαν μου, ἐκεῖ πλέον θὰ διηγηθῶ κατὰ πλάτος τοὺς ὑπὲρ τῆς προσφιλεστάτης σου ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀγῶνας σου ὅχι μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀληθές σου ὄνομα διὰ νὰ μείνῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὰ φιλότιμα παιδία. Μένε πιστὸς εἰς τὰς εὐγενεῖς ιδέας σου.

Σὰν τὰ χιόνια, Χιονοσκεπὴς Οἰκία. Εὐχαριστῶ πολὺ τὰς καλὰς μου φίλας αἱ ὁποῖαι σοὺ εἶπον τόσα καὶ τόσα περὶ ἐμοῦ. Σὲ κατέταξα ἤδη μεταξὺ τῶν ἀρίστων μου φίλων. Γράφε μοι, ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερον καὶ ἔσο βεβαία ὅτι τοῦτο μὲ εὐχαριστεῖ. Τὸ Ἀγκυροβολημένον Πλοῖον δεκτόν.

Εὐχαριστῶ, φίλε μου Σπυρίδων Ι. Ράγκε, διὰ τὰ γραφόμενά σου, τὰ ὁποῖα δεικνύουν ὅτι εἶσαι φίλος τῆς τάξεως.

Νὰ καταδεχθῶ νὰ σ' ἀπαντήσω, Λυρικὴ Ὁρφεῦ; Τί λόγια εἶνε αὐτά; Ὁχι μόνον καταδέχομαι, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἀπαντῶ εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους.

Ἐλα, Σανθὴ Βοσκοπούλα, καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ σε γνωρίσω καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ σὺ καὶ ἐγὼ θὰ μείνωμεν εὐχαριστημένοι.

Ἐπέτυχεν ἡ παρατήρησίς σου, Ἐλευθέρα Ἑλλάς. Δὲν εἶδες τὸ ὄνομά σου ἐνεκα τῆς πληθώρας τῶν ἀπαντήσεων.

Εὐχομαι, Ἀνεμοστρόβιλε, νὰ λέγῃς καὶ σὺ περὶ τῆς ἀγαπητῆς σου ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, εἰς τὰ μικρὰ ἐγγονάκια σου ὅ τι λέγει εἰς σὲ ἡ σεβαστὴ σου μάμμη. Μοῦ γράφεις ὅτι στιγμὴ δὲν περνᾷ χωρὶς νὰ ὁμιλήτῃ δι' ἐμέ. Τώρα ἑκατάλαβα διατὶ περνᾷς κάθε στιγμὴν. Ἄν διαγωνισθῇς, σοὺ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν.

Τώρα ὅπου πηγαίνεις εἰς τὸ σχολεῖον, Ἀγγλικὴ Ὁρίων, καὶ μανθάνεις νὰ γράφῃς, περιμένω νὰ λάβω ταχέως δειγμάτια τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς προόδου σου.

Ὀλίγην ὑπομονήν, Χατζὴ Μιχαὴλ Γιάνναρη, καὶ τὸ ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἐπιμελῶν ἀπόρων μαθητῶν θὰ ἔμβῃ πάλιν εἰς ἐνέργειαν. Ὅσα δὲ χρήματα συνέλεξες ὑπὲρ τοῦ ταμεῖου τῶν ἐπιμελῶν ἀπόρων μαθητῶν κράτησέ τα καὶ μοῦ τὰ στέλλεις ὅταν ἀνοίξῃ κατάλογον συνεισφορῶν. Ἐπαινῶ τὴν προθυμίαν σου, ἡ ὁποία σὲ καθιστᾷ ἀξιαγάπητον. Ἡ πρὸς σὲ ἀπάντησίς μου αὕτη ἂς θεωρηθῇ ὡς ἀπάντησις πρὸς πάντας τοὺς φίλους μου ὅσοι μοὶ ἀνήγγειλαν τὰς ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν ἀξιεπαίνους ἐνεργείας τῶν.

Περαισιτικά, Ῥοδοδάκτυλος Αὐγή, καὶ Μαυρομάτα. Χαίρω πολὺ, διότι μὲ εἴχετε παρηγορίαν καὶ συντροφίαν κατὰ τὴν ἀσθένειάν σας. Πῶς νὰ μὴ ἀγαπῶ τόσον προθύμους φίλας μου; Μ' ἀρέσει τὸ Τριαντάφυλλον τῆς πρώτης καὶ ἡ Λύρα τοῦ Ὁρφέως τῆς δευτέρας.

Μετὰ χαρᾶς σὲ δέχομαι, Ἡράνθεμον, καὶ σὲ κατετάσσω μετὰ τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων. Διὰ τῆς ἐπιμελείας θὰ κατορθώσῃς ὅ τι ἐπιθυμεῖς.

Εὐχαριστῶ, Φρούριον τοῦ Μεσολογγίου, διὰ τὰς προσπάθειάς σου. Πῶς σοὺ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαὶ τῶν μικρῶν μου φίλων, ὅταν μάλιστα εἶνε γραμμέναι ὅπως αἱ ἰδικαί σου. Χρήματα δὲν εὐρέθησαν ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου.

Καλῶς ὤρσατε, καλῶς ὤρσατε, Εὐτυχὴς Θρητὴ καὶ Μαῦρε τῆς Ἀγγολῆς. Μετὰ χαρὰν λαμβάνω τὰς ἐπιστολάς σας καὶ εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἀπαντῶ.

Καὶ τί μοῦ ἔκαμες, Κάλχαν, νὰ σοὺ θυμώσω; Ἡ κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη τὸ ψευδώνυμον ἄλλου φίλου μου ὑπὸ τὴν ἐρώτησίν σου, ἢ καὶ αὐτὸς θὰ εἶχε στείλῃ πρὸ σοῦ τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν, ὅπερ πολὺ πιθανότερον.

Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς σας καὶ σᾶς εὐχομαι καὶ ἐγὼ αἰσιον τὸ νέον ἔτος Γ.Ι. Ζῶτε, Π. Μαυρικίδη, Ἀρηίγιλε Μερέλας, Σχολαστικὴ, Σιλβέστρα, Φαλαίρις, Φιλόπατρι Ἰωάν, κλπ. κλπ. κλπ.

καλῶς. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ μικρὰ ἐμεινεν ἀκίνητος, ἀλλ' ἀφ' οὗ ὅμως ἡσθάνθη τὴν εὐάρεστον θερμότητα, ἡλλαξε θέσιν μόνῃ της καὶ ἐτοποθετήθη καλλίτερον ἐντὸς τῆς θερμῆς φωλεᾶς τὴν ὁποίαν κατεσκεύασεν εἰς αὐτὴν ὁ κύρ Πέτρος. Ἡ ἀναπνοὴ της ἐγίνεν ὁμαλοτέρα καὶ ἡσυχος καὶ ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν της ἐπεχύθη ἐλαφρὸν ρόδιον χρῶμα.

«Α! περίφημα! Τώρα εἶνε καλλίτερα τὸ καίμενό! Ἀς τὸ ἀφήσω νὰ κοιμηθῇ ὡς τὸ πρῶτ', καὶ θὰ κοιμηθῇ σὰν ἀνάνκι.»

Καὶ ἡσυχος πλέον περὶ τῆς μικρᾶς, ὁ κύρ Πέτρος ἔλαβε πάλιν τὸ φανάριόν του καὶ ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς, ἀφ' οὗ, ἐννοεῖται, τὴν ἐκλείδωσεν ἀσφαλῶς καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἐκλείσε καλῶς τὴν θύραν καὶ ἐπλαγίασεν ἐπὶ τῆς κλίνης του ὅπως ἦτο ἐνδεδυμένος μόνον τὰ ὑποδήματά του ἐξέβαλε. Οὐδὲ ἡσθάνθη κἄν ὅτι δὲν εἶχε νὰ σκεπασθῇ. Ἡσθάνετο δὲ θερμότητα μεγάλην ἐνθυμούμενος ποῦ ἦτο τὸ σκέπασμά του. Μία νύξ παρέρχεται εὐκόλως, αὐτὸς δὲ πολλάκις διενυκτέρευεν οὕτω πως ὅτε ἦτο στρατιώτης.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ κύρ Πέτρος ἐκοιμᾶτο ἔχων τὴν συνειδήσιν του ἀναπεπαυμένην, ἡ μικρὰ δεσποτικῶς ἀνεπαύετο καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὸ θερμότατον σκέπασμα, πρῶτην ἴσως φοράν ἐν τῇ ζωῇ της. Καὶ θέλει ἐρώτημα; Κατὰ τὰ δέκα ἔτη τοῦ βίου της ἡ μικρὰ Γυφτοπούλα ἐκοιμᾶτο ὅπου ἤθελε τύχη, ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς μητρὸς της ἐνόσῃ εἶχε μητέρα, ἐντὸς ἀμαξίου ἢ ἐπὶ τῶν νώτων ἡμιόνου ὅσακις ἦσαν ἐν ὁδοπορίᾳ, ἐπὶ σωροῦ ἀχύρων ἢ κουρελιῶν, ἐπὶ τοῦ χόρτου ἢ ἐπὶ τῆς γυνῆς γῆς· συχνότερον δὲ ἐν ὑπαίθρῳ ἢ ὑπὸ στέγῃ. Ὅθεν καὶ ἡ εὐπάθεια, ἡ καλοπέρασις τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἐνάρκωνε τὰ μέλη τῆς μικρᾶς, ἥτις ὡς ἐκ τούτου ἡσθάνετο ἐν τῷ ὕπνῳ της ἡδονὴν ἀνέκφραστον. Δὲν εἶχε δειπνήσῃ, διότι μόλις ἐξερρίζωσε τὰ δαυκία καὶ τὴν συνέλαβεν ὁ ἀγροφύλαξ· ὥστε δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τα δοκιμάσῃ. Ἀλλ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ ὁ ὕπνος νικᾷ τὰ πάντα, ἔπειτα δὲ δὲν ἦτο δὲ καὶ ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἡ Γυφτοπούλα ἐκοιμᾶτο νῆστις.

Τὸ πρῶτ' ὅτε ἐξύπνησεν ὁ κύρ Πέτρος ἐξεπλάγη βλέπων ὅτι εἶχε κοιμηθῇ ἐνδεδυμένος· ἀλλ' εὐθὺς ἔπειτα ἐνεθυμήθη καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν φυλακισμένην. Καὶ ἀφ' οὗ ἐνίφθη καὶ ἐτίναξε τὸ φρέμα του, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κοιτῶνος του κρατῶν τὰ ὑποδήματά του. Καὶ διὰ νὰ ἀποφυλάκισῃ τὴν Γυφτοπούλαν δὲν ἐπέτρεπεν εἰς ἑαυτὸν νὰ ἐξέλθῃ ἂν μὴ στιλβῶσιν πρῶτον τὰ ὑποδήματά του.

Ἐν ᾧ δὲ ἡγωνίζετο στιλβῶν αὐτὰ διὰ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν ἐναλλάξ, ἡ Εὐμορφία κατέβη τὴν κλίμακα ὡς μικρὸν πτηνόν.

«Α! ὁ πατέρας! ἀνεφώνησε περιχαρῆς τρέ-

χουσα καὶ ῥιπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του. Καλὴ μέρα, πατέρα! Ἐκοιμηθήκατε καλά; Ὑαλίζετε τὰ ὑποδήματά σας ἀπὸ τώρα; Τώρα εὐθὺς θὰ ὀργῆτε;

— Ναί, παιδί μου ἔχω ἐργασίαν... πρέπει νὰ ὀργῶ.

— Ὅχι ὅμως πρὶν πιῆς τὸ γάλα σου... εἶπεν ἡ κυρὰ Μαρία καταβαίνουσα τὴν κλίμακα. Δὲν κάμνει νὰ ὀργῆς νηστικός, υἱέ μου, θὰ βλάψῃς τὸ στομάχι σου... Καὶ ἔπειτα νά, τὸ νερὸ βράζει. Μόρφω μου, εἰσάματε...

Ὁ κύρ Πέτρος ἐκάθισεν ἄνευ ἀντιρρήσεως. Δὲν δυσηρεστεῖτο νὰ ἀναβάλῃ ὀλίγον τὴν ἐπίσκεψίν του, νὰ ἴδῃ βραδύτερον τὴν Γυφτοπούλαν, διότι χθές, ὡς ἐνθυμῆσθε, δὲν ἀπεχωρίσθησαν τόσο φιλικῶς. Τὴν εἶχε μεταχειρισθῇ πολὺ τραχέως, καὶ νὰ μὲν αὐτὸς εἶχε δίκαιον, ἀλλ' ἐκείνη ἴσως εἶχε πάθος κατ' αὐτοῦ. Ὁ κύρ Πέτρος δὲν ἐμνησικακεῖ διὰ τὰς πληγὰς τὰς ὁποίας εἶχε λάβῃ ἐκ τῶν ὀνύχων καὶ τῶν ὀδόντων τῆς Γυφτοπούλας· ἀλλ' ἐὰν ὅμως ἤθελε πάλιν ὀρμήσῃ κατ' αὐτοῦ, καὶ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους του; Τότε τί ποιητέον; Ἡ πρᾶξις τῆς μικρᾶς θὰ ἦτο ἀντίστασις κατὰ τῆς ἐξουσίας καὶ μετὰ ὑποτροπῆς. Καὶ ὁ ἀγροφύλαξ θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐνεργήσῃ ταχέως, νὰ ὀδηγήσῃ τὴν μικρὰν κλέπτριαν εἰς τὴν πολιτικὴν φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ δὲ πλεόν... Μάλιστα, ἐκεῖ πλεόν τί θὰ γίνῃ ἡ μικρά; Βεβαίως εἰς τὰ τοιαῦτα μέρη δὲν μανθάνουν αἱ κορασίδες ἀνατροφὴν καλὴν, τοῦναντίον μάλιστα!

Ἡ Εὐμορφία παρέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μέγα κύπελλον περιέχον γάλα ἀχνίζον, τοῦ ὁποίου ἡ εὐωδία ἐγέμισεν ὅλον τὸ δωμάτιον.

Ἀλλ' ὁ ἀγροφύλαξ δὲν ἐκινήθη. Ἐκάθητο σύννους.

«Ἐλα δά, Πέτρε μου, τί κάθεσαι ἔτσι δά, εἶπεν ἡ γηραιὰ μήτηρ του. Σῆκω καὶ θά σου κρυώσῃ τὸ γάλα σου.

Ὁ κύρ Πέτρος ἡγέρθη καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐκοψε τεμάχια ἄρτου, τὰ ἔρριπεν εἰς τὸ κύπελλον καὶ ἤρχισε νὰ προγευματίζῃ βραδέως, προσποιούμενος ὅτε μὲν ὅτι προσθέτει βῶλον ζαχαρέως, ὅτε δὲ ὅτι χύνει καὶ ἄλλο γάλα. Ἐπραττε δὲ τοῦτο διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὴν μητέρα του νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονὴν της καὶ νὰ ἐξέλθῃ, διότι ἦτο γραῖα ζωηροῦ χαρὰ κτήρος, καὶ δὲν ἠγάπα νὰ βλέπῃ οἶαν δὴποτε ἐργασίαν παρατεταμένην.

«Ε! γυιόκα μου, εἶπε τέλος ἡ κυρὰ Μαρία, μὴ μου βασκαθῇς, χαρὰ ἔς τὴν ὄρεξίν σου, καὶ ἔπειτα μου ἔλεγες ὅτι βιάζεσαι. Μιά χαρὰ εἶσαι νὰ σε βλέπῃ κανεὶς νὰ δουλεύουν τὰ σαγόνια σου καὶ τὰ δοντάκια σου, μόνον που δὲν εἰμπορῶ νὰ καθίσω νὰ

σου κάμω συντροφιά καὶ νὰ σε καμαρώνω· μὲ φωνάζει ὁ θερμὸς καὶ τὰ πιάτα καὶ τὰ χαραινὰ θέλουν τρίψιμο. Ἀς πάγω λοιπόν. Μόρφω μου, ὅταν ὁ πατέρας σου πιῇ τὸ γάλα του, μοῦ το φέρνεις τὸ κουπάκι του, νάχῃς τὴν εὐχὴν μου.»

Εὐθὺς ὡς ἐξῆλθεν ἡ κυρὰ Μαρία διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὁ κύρ Πέτρος ἐκένωσε διὰ μιᾶς τὸ κύπελλον του, καὶ ἐνευσε πρὸς τὴν κόρην του νεῦμα συνεννοήσεως καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν σιγᾶ.

«Σεσε! πῆγαινε τὸ κουπάκι ἔς τὴν γιαγίαν σου καὶ ἔλα πίσω γρήγορα. Θά σε πάρω μαζί μου. Μὴ της εἰπῇς τίποτα, τὸ στόμα σου κλειδὶ!»

Τὰ παιδιά ἀγαπᾶσι τὸ μυστήριον διὰ τοῦτο καὶ ἡ Εὐμορφία ἔφερε ταχέως τὸ κύπελλον εἰς τὴν μάρμυρ της καὶ ἐπανῆλθε περιχαρῆς, διότι ἐνόησεν ὅτι ἐμελλον νὰ πράξωσι τι κρυφόν, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς μάρμυρης· ἡ δὲ τοῦτο δὲν ἦτο κακόν, διότι ἦτο ἐν γνώσει τοῦ πατρὸς της. Ὅτε ἐπανῆλθεν εὖρε τὸν πατέρα της καταγινόμενον νὰ γεμίσῃ ἄλλο κύπελλον, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβῃ ἐκ τῆς σκευοθήκης.

«Σεσε! ἐπανελάθεν ὁ κύρ Πέτρος πρὸς τὴν κόρην του καὶ ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλιν του, κυττάζων πρὸς τὸ μέρος τοῦ μαγειρείου.

— Σεσε!» ἐπανελάβε καὶ ἡ Εὐμορφία μιμουμένη τὴν χειρονομίαν τοῦ πατρὸς της.

Ὁ κύρ Πέτρος ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἡ δὲ Εὐμορφία παρηκολούθησεν αὐτόν.

Ἦτο δὲ πολὺ ἀστεῖον ἐὰν ἐδλέπετε τὸν γενναῖον ἀπόμαχον κρατοῦντα τὸ ἀχνίζον κύπελλον ὡς ὑπηρετὴς καφενεῖου.

Ἐστάθη δὲ πρὸ τῆς θύρας τῆς φυλακῆς.

«Ἐδῶ πηγαίνουμεν, πατέρα; ἡρώτησεν ἡ Εὐμορφία μετὰ τινος ταραχῆς.

— Μὴ φοβῆσαι. Χθές βράδῃ ἐπίασα εἰς τὸ χωράφι τοῦ κύρ Θανάση... ἓνα κλέπτην...

— Καλὰ του ἐκάματε, πατέρα, εἶνε κακὸν πρᾶγμα ἡ κλοπὴ.

— Ναί· ἀλλὰ ὁ κλέπτης δὲν εἶνε μεγαλύτερός σου... Ὡ! Θεέ μου, ὅχι, σχεδὸν ὅχι μεγαλύτερός σου. Καὶ δι' αὐτὸ πολὺ λυποῦμαι διότι τὸν ἐφυλάκισα· δὲν εἶνε πρᾶγμα εὐχάριστον ἡ φυλακὴ, μάλιστα τὴν νύκτα.

— Ὡ! τὸ πιστεύω! ἐγὼ θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ τὸν φόβον μου ἂν μ' ἐφυλάκιζαν! Θὰ εἶνε ἴσως ποντικοὶ μέσα ἔς τὴν φυλακὴν. Τὸν καίμενον! πόσον θὰ κρυώνῃ!

— Αὐτὸ δὲ ἐσυλλογίσθηκα καὶ ἐγώ, καὶ χθές ἀφ' οὗ ἐδειπνήσαμεν, τοῦ ἐπῆγα ἓνα σκέπασμα καὶ τὸν ἐτύλιξα μέσα. Ἐκοιμᾶτο καὶ δὲν ἐπῆρε κἄν ἐλθόν... Ναί, τὸ βλέπω ὅτι θέλεις νὰ με φιλήσῃς διὰ τὸν κόπον μου, δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ στάσου νὰ ἀποθέσω κάπου τὸ κουπάκι μὲ τὸ γάλα... Μὲ τὸ σκέπασμα ὅπου του ἐπῆγα δὲν θὰ ἐκρύωνε τὴν νύ-

κτα, ἀλλὰ θὰ πεινᾷ, διότι ἐξερρίζωνε δαυκία νὰ τα φάγῃ...

— Ὡ! τὸν καίμενον! δαυκία! ἀκοῦτ' ἐκεῖ, δαυκία!

— Ὡστε, καταλαμβάνεις, θὰ του κάμῃ μεγάλον καλὸν τὸ γάλα τοῦτο καὶ τὸ κομμάτι τὸ ψωμί. Μόνον δὲν το εἶπα εἰς τὴν γιαγίαν σου, διότι τίς οἶδε τί ἤθελε βάλλῃ ὁ νοῦς της... Νά τον ὁ κλέπτης, κοιμᾶται ἀκόμη!

Ὁ κύρ Πέτρος εἶχε ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπιπτεν ἐπὶ χεῖρὸς μικρᾶς ἰσχνῆς καὶ σιτόχρου, ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τῶν πτυχῶν τοῦ σκεπάσματος. Ὁ ἀγαθὸς γέρον ἐὼν τὴν μικρὰν ταύτην χεῖρα ἡσθάνθη τὴν λύπην του διπλασιαζομένην· ἐφαινετο ἀθῶα ἀρκετὰ καὶ ἀρετὰ ἀθλία ἡ δυστυχὴς ἐκείνη μικρὰ χεῖρ! Ἐστάθη καὶ ἐνεχείρισεν τὸ κύπελλον τοῦ γάλακτος εἰς τὴν Εὐμορφίαν λέγων.

«Λάβε το... σὺ νὰ το δώσης. Διότι ἐμεῖ ἴσως μὲ φοβηθῇ, διότι ἐγὼ τὴν συνέλαβα· ἐν ᾧ τὸ γλυκύτατον προσωπάκι σου κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ το φοβηθῇ. Ἐμβα τώρα σὺ, καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω ἔπειτα νὰ τὴν ἀνακρίνω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φάγῃ πρῶτα διὰ νὰ δυναμώσῃ. Ἐμβα καὶ μὴ σε μέλῃ· ἐγὼ θὰ σταθῶ ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΠΡΟΓΥΜΑ. — ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ. — Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΑ ΛΥΕΙ ΤΟ Ζήτημα κατὰ τὴν ἰαίαν αὐτῆς μεθοδόν

Μετὰ καρδίας παλλούσης ἡ μικρὰ Εὐμορφία κατέβη μίαν βαθμίδα, δύο βαθμίδας, διότι τὸ ἔδαφος ἦτο χαμηλότερον τῆς ὁδοῦ, καὶ εὗρεθῃ εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μετὰ τῆς φυλακισμένης. Δὲν ἐγίνωσκε δὲ νὰ εἴπῃ ἐὰν εὐηρεστεῖτο ἡ δυσηρεστεῖτο, δι' ὃ τι ἐμελλε νὰ πράξῃ. Ναί μὲν ἐλυπεῖτο τὴν μικρὰν κλέπτριαν, ἥτις δὲν εἶχε τί νὰ φάγῃ, ἀλλὰ ταῦτο χρόνως καὶ τὴν ἐφοβεῖτο. Διότι εἶχον διηγηθῇ εἰς αὐτὴν τόσας ἱστορίας φοβεράς περὶ τῶν Ἀθιγγάνων, οἵτινες κλέπτουσι τὰ χωρία πυρπολοῦσι τὰς σιταποθήκας, ἀρπάζουσι τὰ μικρὰ παιδιά! Ἡ κατὰστάσις τῆς φυλακῆς ἔτι μᾶλλον ἐπηύξησε τὴν συγκίνησιν τῆς Εὐμορφίας, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν εἰσελθῇ εἰς αὐτὴν ὅθεν περιέφερε τὸ βλέμμα της μετὰ περιεργίας ἅμα καὶ ταραχῆς. Ἡ φυλακὴ ἦτο ἐλκεῖν, ψυχρά, ἀκάθαρτος καὶ ρυπαρά καὶ ἀπὸ τῶν τεσσάρων γωνιῶν αὐτῆς ἐκρέμαντο ἀράχναι πολλαὶ καὶ μεγάλαι... Ποντικοὶ δὲν ἐφαίνοντο· ἀλλὰ ἀναμφιβόλως τὴν νύκτα θὰ ἐξήρχοντο ὅτε ἡ φυλακὴ ἦτο σκοτεινὴ πῖσσα...

Ἡ Εὐμορφία αἰσθανομένη ῥίγος ἀπέβλεψε πρὸς τὴν πενιχρὰν κλίνην ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκοιμᾶτο ἀκόμη ἡ φυλακισμένη. Μόνῃ ἡ χεῖρ ἐφαίνετο ὡς ἐὰν

είχαν φάγη· οι ποντικοί το υπόλοιπον σώμα της! 'Αλλ' ούχι· η μικρά 'Αθιγγανίς ἐκινήθη, ἀπώθησε τὸ σκέπασμα καὶ ἐφάνη διὰ μιᾶς ἡ κεφαλὴ της καὶ ὁ ὤμος.

Τότε ἡ Εὐμορφία ἔλαβε θάρρος καὶ ἤλθε πλησίον τῆς κλίνης, ἐβάδιζε δὲ βήματα μικρά προσέχουσα μὴ χύσῃ τὸ γάλα, διότι ὁ κύρ Πέτρος εἶχε γεμίσει τὸ κύπελλον μέχρι τῆς στεφάνης. Μετὰ τῆς Εὐμορφίας εἶχεν εἰσδύσῃ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ μία ἀκτίς τοῦ ἡλίου, ἥτις περιέβαλε τὸ φιλάνθρωπον κοράσιον ὡς στέφανος δόξης, καὶ οἱ μικροὶ ξανοὶ βόστρυχοι, οἵτινες ἔστεφον τὸ μέτωπόν της, ἐσχημάτιζον περὶ τὴν κεφαλὴν της χρυσοῦν στέμμα διαφανές.

« ΠΙΕ ΚΑΙ ΛΙΓΑΚΙ ΓΑΛΑ »

Η ΝΑΦΤΕ

τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον ἡ Εὐμορφία ἐπῆνεσε τόσον πολὺ, ἥρπασε τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου καὶ το κατεβρόχθισε μετ' ἀπληστίας.

« Πιὲ καὶ λιγάκι γάλα, εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ Εὐμορφία, θά σου ἀποσταθῇ τὸ ψωμί. Εἶνε ὥραϊον τὸ ψωμί αὐτό, τὸ ζυμώμενον εἰς τὸ σπίτι. Μὰ πείναν ὅπου τὴν εἶχες! Τώρα εἶσαι καλλίτερα, δὲν εἶν' ἀλήθεια;... »

'Αλλ' ἡ Γυφτοπούλα δὲν ἀπεκρίνετο. 'Οτε δὲ ἐκόρεσε τὴν πείναν της καὶ δὲν ἔμεινεν οὔτε ψιχίον ἄρτου οὔτε σταγὼν γάλακτος, ἥρπασε διὰ τῶν δύο χειρῶν της τὸν ξανθὸν πλόκαμον τῆς Εὐμορφίας καὶ τὸν ἐπίεσεν ἐπὶ τῶν χειλέων της μετὰ πολλῆς ἀγάπης.

Ἡ Εὐμορφία, ὀφείλω νὰ σας εἶπω ὅτι ἦτο κοράσιον καθαρῶτατον καὶ εἶχε λεπτοὺς τοὺς τρόπους. Τὰ δύο ταῦτα προτερήματα εἶνε καλὰ καὶ ἀγία· ἀλλὰ πολὺ λίκυς ἐν προτέρημα ὑποκρύπτει ἐλάττωμα. Καὶ ἡ Εὐμορφία λοιπὸν ἐσιखाίνετο πολὺ τὰ πράγματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὅταν δὲν ἦσαν καθαροί. Καὶ εἰς συνήντα καθ' ὅδον τὴν Γυφτοπούλαν δὲν

θα ἤθελε βεβαίως νὰ τὴν ἐγγίσῃ οὐδὲ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου· ἀλλ' ἡ ἐνθερμὸς ἐκείνη ἐνδειξίς τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς μικρᾶς φυλακισμένης τόσον τὴν συνεκίνησεν, ὥστε παρρηθὺς ἐκυψε πρὸς αὐτὴν, ἀπεμάκρυνε διὰ τῆς λευκῆς χειρὸς της τὴν πυκνὴν κόμην ἥτις ἐκάλυπτε τὸ μελαψὸν πρόσωπόν της καὶ τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον.

Ἡ φυλακισμένη ἀνεπήδησεν ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου. Τὰ μεγάλα μαῦρα ὄμματά της ἐξήστραψαν, τὸ καχεκτικὸν πρόσωπόν της ἐξέφραζεν ἐκπληξιν, εὐγνωμοσύνην, θαυμασμόν, ἀγάπην διάπυρον. Ἡπλωσε τὰς τρεμύσας χειρὰς της πρὸς τὴν Εὐμορφίαν καὶ ἐψιθύρισε ὡς ἐν ἐκστάσει.

« Ω! σὲ ἀγαπῶ! »

Καὶ δάκρυα πύρινα κατέρρευσαν ἐκ τῶν παρειῶν της.

« Τὴν καίμενην! εἶπεν ἡ Εὐμορφία συγκεκνημένη. Καὶ διὰ τί με ἀγαπᾷς, μικρούλα μου; »

— Γιατί μ' ἐφίλησες. Δὲν εἴξευρα τί πᾶ νὰ 'πῇ φιλί.

— Πῶς; ποτὲ δὲν σ' ἐφίλησε ψυχὴ 'Αμ' ἡ μητέρα σου, ἡ γιὰγιά σου;... Καὶ κλαίεις; διὰ τί κλαίεις;

— Δὲν εἴξεύρω... Πρώτη μου φορὰ τώρα κλαίω. Ὅταν μὲ δέρνῃ ἡ Ναφτέ φωνάζω δυνατὰ,

Ο ΤΙΖΚΟΣ

ἀλλὰ δὲν κλαίω. Καλὸν εἶνε νὰ κλαίῃ κανεὶς.

— Καὶ ποῖα εἶνε ἡ Ναφτέ;

— Ἡ Ναφτέ εἶνε ἡ γυναῖκα τοῦ Τίτζκου.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Τίτζκος;

— Εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συντροφίας μας. Μ' ἐπῆρεν αὐτὴ ὅταν ἀπέθανεν ἡ μητέρα μου.

— Εἶν' ἀποθαμμένη ἡ μητέρα σου; Τὸ τσαμένο! Καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς;

— Πολὺς καιρὸς; δὲν εἴξεύρω.

— Ἀς εἶνε τὴν ἐγνώρισες; τὴν ἐνθυμεῖσαι; Ἐγὼ δὲν τὴν ἐνθυμοῦμαι τὴν μητέρα μου, ἤμουν μικρούλα ὅταν ἀπέθανε.

— Δὲν εἴξεύρω. Ποτέ μου δὲν τὴν εἶδα. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἔτσι μου εἶπαν.

— Ἐγὼ ἔχω πατέρα πολὺ καλόν. Σὺ ἔχεις; ἢ μήπως ἀπέθανε καὶ αὐτός;

— Ναι, ἀπέθανεν... εἰς τὴν Ῥωσίαν.

— Ω! εἶνε πολὺ μακριά! Ὁ πατέρας μου ἐπῆγε μιὰ φορὰ. Σὺ ἐπῆγες;

— Καὶ ἐγὼ ἐπῆγα μαζί με τὴν φυλὴν μας. Ἡμεῖς πηγαίνομεν παντοῦ, γυρίζομεν ὅλον τὸν κόσμον», εἶπεν ἡ Γυφτοπούλα ὑπερηφάνως.

Ἡ Εὐμορφία τὴν παρετήρησε μετὰ τινος σεβασμοῦ, διότι μόνον εἰς τὸ γειτονικὸν χωρίον εἶχεν ὑπάγῃ δῖς. Καὶ τὸ χωρίον τοῦτο ἦτο ὅλον ὅλον τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ ὅποσον ἐγίνωσκεν.

Ὁ κύρ Πέτρος ὅστις ἦτο ὀπισθεν τῆς θύρας καὶ ἐδαρύνετο νὰ κάθηται ἐκεῖ μόνος, ἀφ' οὗ ἤκουσε τὸν διάλογον τῶν κορασίων, ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ ἐρωτήσῃ τὴν μικράν. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν φυλακὴν.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας COLOMB.

ΛΑΜΠΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΜΕΛΑ

[Ἰταλικὸν διήγημα]

Θὰ ἦσαν δύο ὥραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Τὸ χωρίον Ἰζολέτα ἦτο βυθισμένον εἰς ὕπνον, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς τῆς νυκτὸς ἤκουετο μόνον τὸ δυνατὸν λάλημα ἐνὸς ἀλέκτορος. Κάπου κάπου ἄλλοι ἀλέκτορες ἀπῆντων εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ συναδέλφου των. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὰ «κουκουρίκο!» ἔπαυον καὶ ἐγίνετο πάλιν ἡσυχία.

Ἡ Καρμέλα, ἐν ὡραιότατον ὀκταετὲς κοράσιον, ἠκροάσθη μὲ προσοχὴν ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκοιμῶντο. Σιγὰ σιγὰ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτάκι της, ἐνεδύθη ταχέως, καὶ κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα τὰ ξυλοπέδιλά της, διὰ νὰ μὴ κάμῃ θόρυβον κατέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο φῶς παρὰ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἡ ὁποία ἐφαίνετο εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ μέσου μικροῦ παραθύρου.

Ἡ Καρμέλα ἀνέβη ἐπὶ ἐνὸς σκαμνίου καὶ ἔλαβεν ἐν κλειδίον τὸ ὁποῖον ἦτο κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχον· ἔπειτα ἀνέβη μὲ προσοχὴν μίαν κλίμακα ἡ ὁποία ἐφερεν εἰς ἐν δωμάτιον. Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο κλεισμένος εἰς σκύλος, ὅστις ἀκούσας τὰ βήματα τοῦ κορασίου, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἔξυεν αὐτὴν δυνατὰ, ὑλακτῶν ἰσχυρῶς. Ἡ ὑλακὴ ἐκείνη ἦτο χαρᾶς, ἐλπίδος ὑλακὴ, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ κα-

ταστρέψῃ ὅλον τὸ τολμηρὸν σχέδιον τῆς Καρμέλας.

— Σῶπα, Λάμπο, σῶπα, ἔλεγε τὸ κοράσιον ἐν ᾧ εἰς τὸ σκότος ἀνεζήτει τὴν ὀπὴν τῆς κλειδωνιάς.

Ὁ Λάμπος κατέπνιξε τὴν φωνὴν του, ἀλλ' ἡ συγκίνησίς του ἦτο μεγάλη καὶ τὸ δυστυχὲς ζῖον δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἡσυχον.

Ἡζευρε τώρα ὅτι ἤρχετο κάποιος νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, καὶ ἡ χαρὰ του ἦτο διπλῇ διότι ὁ κάποιος αὐτὸς ἦτο ἡ φίλη του, ἡ μικρὰ κόρη τοῦ κυρίου του, τὸ ὄν τὸ ὁποῖον ἠγάπα περισσότερο ἀπὸ ὅλα εἰς τὸν κόσμον. Ἐπὶ τέλους κατῴρθωσε τὸ κοράσιον νὰ θέσῃ τὸ κλειδίον εἰς τὸ κλειθρον καὶ ν' ἀνοίξῃ. Ὁ καλὸς Λάμπος ἀνεπήδησε πρὸς αὐτό με τοὺς ἀπαλούς πόδας του ἔψαυσε τὰς κνήμας, τὸ στῆθος τῆς Καρμέλας· τὸ ὑγρὸν στόμα του ἔλειχε πότε τὰς χεῖρας πότε τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου.

— Σούτ, Λάμπο, ἡσυχά! εἶπε καὶ πάλιν τὸ κοράσιον· ἡσυχά! καὶ με τὰς μικρὰς χεῖρας του ἐθώπευσε τὸ λεπτόν σῶμα τοῦ κυνὸς διὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἡ Καρμέλα παρακολουθουμένη ἀπὸ τὸν Λάμπον κατέβη πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐλαβεν ἀπὸ τὸ ἀρμάριον ἐν ἀρκετὰ μεγάλον τεμά-

χιον φωμίου και έθεσεν αυτό εις τὸ θυλάκιόν της. Ἐπειτα προσεπάθησε νὰ ἀνοίξη τὴν θύραν ἣτις ἔφερεν εἰς τὸν κῆπον. Ἀλλ' αἱ μικραὶ δυνάμεις τοῦ κορασίου δὲν ἦσαν ἀρκεταὶ νὰ κινήσωσι τὸν μάνδαλον, καὶ ἡ Καρμέλα ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸν σκοπὸν της.

Ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της. Ἀποῦ ἡ θύρα δὲν ἦνοιγε, τὸ κοράσιον ἤνοιξε τὸ παράθυρον. Ὁ Λάμπρος ὅμως ἐνόησεν ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο, καὶ μὲ ἓν πῆδημα ἀνέβη εἰς τὸ σανίδιον τοῦ παραθύρου καὶ ἐπήδησεν ἔξω. Καὶ ἡ Καρμέλα ἐπάτησεν εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ, ἀπ' ἐκεῖ δὲ ἐμέτρησε μὲ τὸ βλέμμα της τὸ βάθος ἀπὸ τοῦ παραθύρου μέχρι τοῦ ἐδάφους θὰ ἦτο ἓν καὶ ἡμισυ μέτρον. Τὸ κοράσιον ἐπήδησε τολμηρῶς καὶ δὲν κατώρθωσε μὲν νὰ διατηρήσῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἰσορροπίαν—διότι ἔπεσε πρὸς μὲντα, καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀπλώσῃ τὰς χεῖράς του διὰ νὰ προφυλαχθῇ—ἀλλὰ δὲν ἐκτύπησε πουθενὰ καὶ ἐσηκώθη μετ' ὀλίγον. Ὁ κύων ἔτρεχε πρὸ τοῦ κορασίου, οἱ δὲ πόδες του μόλις ἤγγιζον τὸ ἔδαφος.

—Ἦσυχα, Λάμπο, ἐπανελάμβανεν ἡ Καρμέλα εἰς τὸν κύνα, ὁ ὁποῖος δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐκ νέου ἀποκτηθεῖσαν ἐλευθερίαν του καὶ ἐξέφραζεν αὐτὴν θορυβωδῶς μὲ φαιδρὰς ὑλακὰς καὶ ζωηρὰ πτηδήματα.

Τὸ κοράσιον ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματά του καὶ ἐκαθάρισε τὰς χεῖράς του ἀπὸ τοῦ χῶμα, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ εἰς αὐτὰ ὅταν ἔπεσε. Ἀριστερὰ τοῦ στάβλου εἶχον οἱ ἀγυιόπαιδες ἀνοίξῃ μίαν ὀπὴν εἰς τὴν φραγὴν, ἡ ὁποία περιεκύκλουν τὸν κῆπον, διὰ νὰ βάλουν εἰς τὸ χέρι ὅσον τὸ δυνατόν εὐκολώτερον τὰς πρώτας γλυκεῖας φράουλας· ἡ Καρμέλα διωλίσθη διὰ τῆς ὀπῆς ἐκείνης καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ὁδὸν· ἐτακτοποίησε τὸ φορεματάκι της καὶ παρετήρησε ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω αὐτῆς.

Ὅπισω ἦτο ἡ οἰκία των, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν προσεκάλεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ, ἦτο ὁ πατὴρ της, ἡ μάμμη, ἡ ἀδελφούλα της, οἱ ὁποῖοι ἴσως τὴν ἐβλεπον εἰς τὸν ὕπνον των καὶ οἱ ὁποῖοι μετὰ τινὰς ὥρας θὰ τὴν ἀνεζήτουν παντοῦ μὲ ἀνησυχίαν.

Πρὸ αὐτῆς ἐξετείνετο ἰκανὸν διάστημα πλῆρες ἐρεικῶν, καὶ ἔπειτα τὸ σκυθρωπὸν καὶ σιω-

πηλὸν δάσος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διέλθῃ, καὶ ἔπειτα τὸ ἀπότομον καὶ ὑψηλὸν βουνὸν τὸ ὁποῖον ἔπρεπε ν' ἀναβῇ, ἂν ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον ἐπόθει ἡ καρδιά της.

Πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε τὸ κοράσιον· ἓν δάκρυ ἐκύλισεν εἰς τὰς βλεφαρίδας του· ἡσθάνθη ἀπερίγραπτον πόθον νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, εἰς τὸν οἰκίσκον των, εἰς τὸ δωματάκι του, εἰς ἐκεῖνους οἱ ὁποῖοι τὸ ἡγάπων τόσο πολύ. Ἀλλ' ὅταν ἔστρεψε καὶ εἶδε τὸν Λάμπρον, ἡ Καρμέλα ἀπόθησε πάντα δισταγμὸν, ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της. Ὅπως ὅπως πρέπει νὰ σώσῃ τὸν φίλον της.

Ὡ! πόσον κακοὶ λοιπὸν ἦσαν ὁ πατέρας της καὶ ἡ μάμμη της! Ἦθελον νὰ σκοτώσουν τὸν δυστυχῆ Λάμπρον, τὸν Λάμπρον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπροστάτευσε πρὸ δύο ἡμερῶν ὅταν ὤρμησεν ἐπάνω της ἓνας ξένος, ἄγριος σκύλος, διὰ νὰ τὴν δαγκάσῃ, διὰ νὰ τὴν φάγῃ. Ὁ σκύλος ἐκεῖνος ἦτο πελώριος καὶ ἄγριος, ἀλλ' ὁ Λάμπρος τοῦ ἔδωκε κ' ἐκατάλαβε. Ἡ Καρμέλα δὲν θὰ ἐπίστευεν ὅτι ὁ πατέρας της καὶ ἡ μάμμη της ἦσαν τόσο σκληροὶ, ἂν δὲν εἶχεν ἀκούσῃ μὲ τὰ αὐτιά της, πῶς ἐσχεδιάσαν νὰ θανατώσουν τὸν ἀγαπητόν της φίλον.

Ἦδη ἀπὸ τὴν παρελθούσαν ἡμέραν τῇ εἶχεν ἔμβη ἡ ὑπόψια, ὅτε ὁ κλητὴρ τῆς δημαρχίας ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν πατέρα της. Δὲν ἤκουσε τί εἶπαν, ἀλλ' εἶδεν ὅτι ὁ πατὴρ ἔγινε πολὺ σκυθρωπός, καὶ ὅτι εὐθύς ἐκλείσσε τὸν Λάμπρον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐκλείδωσε τὴν θύραν.

— Πατέρα, γιατί τὸν 'φυλάκωσες τὸν καίμενον τὸν Λάμπρον μας; τὸν ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα. Ἀλλ' ὁ πατὴρ της δὲν τῇ ἔδωκε καμμίαν σαφὴ καὶ καθαρὰν ἀπάντησιν· τότε ἀπετάθη πρὸς τὴν μάμμην της· αὐτὴ προσεπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τὴν ἐθώπευσε καὶ εἶπεν ὅτι ὁ Λάμπρος αὐριον θὰ εἶνε ἐλεύθερος. Ἐπειδὴ δὲ τὸ κοράσιον ἐκλαίει, ἐσπόγγιζε μὲ τὰ φιλήματα της τὰ δάκρυά του.

Ὡ, ἡ Καρμέλα ὅμως δὲν ἦτο ἀπ' ἐκεῖνους, τοὺς ὁποῖους εὐκολὰ εἰμπορεῖ κανεὶς ν' ἀποκοιμήσῃ. Αἱ ἀπαντήσεις ἐκεῖναι δὲν ἐφάνησαν ἀρκεταὶ εἰς τὸ κοράσιον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ. Ἦτο ἀνήσυχον, δὲν ἠδύνατο νὰ

μείνῃ εἰς ἓν μέρος. Ἐτρεξεν εἰς τὸν λαχανόκηπὸν των ὅστις ἦτο ὀπισθεν τῆς οἰκίας, ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αὐλὴν, ἔπειτα εἰς τὸν ὀρνιθῶνα καὶ ἔδωκε τροφὴν εἰς τὰς ὀρνίθιας· μετὰ ταῦτα ἡ Καρμέλα ἀνέβη εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ ἀκόμη μίαν φοράν, νὰ βεβαιωθῇ ἀκόμη μίαν φοράν, ἀλλὰ διερχομένη πρὸ ἐνὸς δωματίου ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μάμμης της καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Λάμπρου.

Ἡ Καρμέλα ἤξευρεν ὅτι εἶνε πολὺ κακὸν νὰ κρυφακούῃ κανεὶς εἰς τὰς θύρας· τὸ εἶχεν εἶπῃ καὶ ὁ παπᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ εἶπε πολὺ λάκις καὶ ἡ διδασκάλισσα εἰς τὸ σχολεῖον, ναί, εἶνε κακὸν· ἀλλ' ἐπρόκειτο διὰ τὸν Λάμπρον της, ἐπρόκειτο διὰ τὴν ζωὴν τοῦ φίλου της καὶ εἶχεν ἀνάγκην νὰ μάθῃ τί ἐσκόπευαν νὰ τὸν κάμουν καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ, καὶ ἤκουσε!..

— Τὸ καίμενο τὸ ζῷο! εἶπε μὲ στεναγμὸν ἡ μάμμη· ἄχ! νᾶξευρες πόσον λυπούμαι!

— Ἀμ' ἐγώ; ἀπήντησεν ὁ πατὴρ, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω ἄλλοιῶς.

— Τί κρίμα! τοῦλάχιστον κύτταξε νὰ μὴ τὸν βασανίσῃς τὸν καίμενο τὸν Λάμπο.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ μείνε ἡσυχός· ξεύρεις δὲ πῶς σημάδεύω· δὲν μοῦ ξεφεύγει τίποτε· οὐδὲ κἂν θὰ τὸ νοιώσῃ.

— Πότε λέγεις νὰ τὸ κάμῃς;

— Αὐριον ὅταν ἡ Καρμέλα θὰ εἶνε εἰς τὸ σχολεῖον. Τὸ καίμενο τὸ κορίτσι μας, τί δάκρυα θὰ χύσῃ!.. Πρέπει νὰ εὐροῦμε κατὶ νὰ τοῦ εἰποῦμεν. Ὅτι ἀρρώστησε ἔξαφνα καὶ ἀπέθανε.

— Δὲν θὰ πιστεύσῃ τίποτε... Εἶν' ἔξυπνο τὸ παιδί μας!..

— Ὅπως δὴποτε θὰ ἡσυχάσῃ, ἀφ' οὗ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα. Ὅ,τι γίνῃ μιά φορά δὲν ξεγίνεται πλεῖα... Παίρνομε ἓνα ἄλλον σκύλον.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσο εὐκόλον ὅσο θαρρεῖς.

Αὐτὰ ἤκουσεν ἡ Καρμέλα, ἀλλ' ἦσαν ἀρκετὰ. Ἀπερίγραπτος τρόμος κατέλαβε τὴν καρδίαν της. Δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς ὅτι ὁ πατὴρ της ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ γνώμην. Ἀν ἀπεφασίζε τι μίαν φοράν ἀδύνατον ἦτο νὰ τὸν πείσῃ τις νὰ μὴν τὸ ἐκτελέσῃ. Νὰ παρακαλέσῃ τὴν μάμμην της; ἦτο ὅλως διόλου ἀνωφελές· αὐτὴ

ὑπῆκουε ἐν παντὶ καὶ πάντοτε εἰς τὸν υἱὸν της, ἔκαμνε πάντοτε ὅ,τι ἐκεῖνος ἤθελε.

Ἀλλὰ μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ σκοτώσουν τὸν Λάμπρον. Ὁ Λάμπρος ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπον νὰ σωθῇ ἐκ τοῦ θανάτου, καὶ ἀφ' οὗ αἱ παρακλήσεις της δὲν ὠφέλουν, ἀπεφάσισε νὰ φυγαδεύσῃ τὸν Λάμπρον· ἐσχεδίασε δὲ νὰ φύγῃ τὴν νύκτα μὲ αὐτὸν καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον Ριβιέρα, εἰς τὴν θείαν της Νορίναν, τὴν ἀδελφὴν τῆς καίμενης τῆς μητρὸς της, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποθάνῃ.

Ἡ θεία της Νορίνα ἐγνώριζε καὶ ἡγάπα τὸν Λάμπρον. Ὅτε τὴν τελευταίαν φοράν ἦλθεν εἰς Ἰζολέταν ἔδειξεν ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔπαιρνε τὸν Λάμπρον μαζί της ἂν τῇ τὸν ἐδίδον· καὶ εἰς τὴν ἀνεψιάν της δέ, τὴν Καρμέλαν, εἶχε δεῖξῃ πάντοτε πολλὴν ἀγάπην· διατί λοιπὸν τώρα δὲν θὰ ἤκουε τὴν παρακλήσιν της καὶ δὲν θὰ ἐκράτει τὸν Λάμπρον; Ἡ μόνη δυσκολία ἦτο πῶς νὰ φθάσῃ εἰς Ριβιέραν.

Οὐδέποτε εἶχεν ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο ἡ Καρμέλα· μόνον μίαν φοράν μετὰ τοῦ πατρὸς της καὶ τοῦ πιστοῦ Λάμπρου εἶχε συνοδεύσῃ τὴν θείαν της μέχρι τοῦ δάσους, καὶ ἐπροχώρησεν μέχρι τινὸς εἰς τὸ βουνόν. Τότε ἡ θεία της τῇ εἶχεν εἶπῃ:

«Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ βουνὸ ἐρχεται μία κοιλάς, κατόπιν ἀπὸ τὴν κοιλάδα ἐν δευτέρῳ ὑψηλότερον βουνόν, καὶ ἔπειτα ἐρχεται ἡ Ριβιέρα. Ἀν γίνῃς ὀλίγον μεγαλειότερη θάλθῃς νὰ μοῦ κάμῃς ἐπίσκεψι καὶ θὰ μείνῃς μιά ἐβδομάδα σπῖτι μου.

— Πόσο μακριὰ εἶνε ἡ Ριβιέρα ἀπὸ τὸ χωριὸν μας; ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα.

Ἡ δὲ θεία της ἀπήντησε:— Πέντε ὥρας, ἀλλὰ σὺ μὲ τὰ μικρὰ ποδαράκια σου θέλεις περισσότερες.

Μολονότι αἱ πληροφορίες αὐταὶ ἦσαν ἀόριστοι καὶ ἀποθαρρυντικαί, ἐν τούτοις ἡ Καρμέλα ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της, ὡς εἶδομεν.

Τὸν δρόμον, ἠλπιζε νὰ τὸν εὕρῃ· ὡς πρὸς τὴν κούρασιν ἐσκόπευε νὰ καταβάλλῃ ὅλας τὰς δυνάμεις της διὰ νὰ τὴν ὑπερνικήσῃ.

Ἦτο εὐχαριστημένη ἐὰν ἐφθάνεν εἰς τὴν ἐσπέραν· ἀκόμη δὲν εἶχε χάραξῃ, ἡ δὲ ἡμέρα ἔχει τόσας ὥρας!..

(Ἐπεται συνέχεια)

Αἱ—Εἰ
[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ]

ΘΑ ΚΛΑΨΗ ΚΙ' Ο ΘΕΟΣ

Μέσ' 'ς τὸ μεγάλο περιδῶλι
ἀνθίζουν ῥόδα δροσερά·
ἐκεῖ μικροί, μεγάλοι, ὅλοι
τρέχουν νὰ παίξουν μὲ χαρά.
Τρέχει κι' ὁ Νίκος μὲ καμάρι
σὰν Χερουβείμ τῶν οὐρανῶν,
λευκοντυμένο παλληκάρι
δύο χρόνων κ' ἑνδεκα μηνῶν.

Καὶ ἡ μαμμὰ του εὐτυχισμένη
κυττάζει καὶ χαμογελά
τὴν ὄψι του τὴν ἀνθισμένη
καὶ τὰ παιγνίδια τὰ τρελλά.
Μὰ ξάφνω ὁ Νίκος πέφτει κάτου,
κτυπᾷ καὶ κλαίει καὶ πονεῖ,
καὶ μὲ λαχτάρ' ἀληθινὴν
τοῦ λέγ' ἡ δύστυχη μαμμὰ του :

«Μὴν κλαῖς, θὰ κλάψῃ κι' ὁ Θεός!»

Φέγγει χλωμόφωτο κανδήλι
'ς τὴν κάμαρα τὴ σκοτεινὴν
ποῦ ἕναν ἄγγελος ἔχουν στείλῃ
οἱ γαλαζένοι οὐρανοί.
Ὁ Νίκος σβύνεται, πεθαίνει
καὶ ἡ μαμμὰ του ἡ καλὴ
γονατιστὴ κι' ἀπελπισμένη
μὲ δάκρυα παρακαλεῖ.

Ὁ θάνατος δὲν λογαριάζει
δάκρυα ἀνθρώπινα, φτωχά,
ἀγριεμένος τὴν κυττάζει
καὶ τὸ παιδί της ξεψυχή.
Μὰ μέσα 'ς τὸ ξεψύχημά του
τὸ χαϊδεμένο τὸ παιδί
στρέφει τὰ μάτια νὰ τὴν 'δῇ
καὶ ψιθυρίζει 'ς τὴ μαμμὰ του :

«Μὴν κλαῖς, θὰ κλάψῃ κι' ὁ Θεός!»

[Μίμησις] ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΓΕΛΟΙΟΣ ΗΡΩΣ

Ὁ λαγὸς ἐντρεπόμενος διότι ὅλος ὁ κόσμος
τον ἔλεγε δειλόν, ἀπεφάσισε νὰ γυμνασθῇ καὶ
συνήθισεν εἰς τοὺς κινδύνους καὶ εἰς τὰς τα-
λαιπωρίας τοῦ πολέμου. Ἦρχισε λοιπὸν νὰ
ἐκτίθεται εἰς ἐκδρομὰς κινδυνώδεις. Κατὰ πρῶ-
τον ἐπλησίασεν εἰς τὸ πλησίον χωρίον καὶ ἐχώ-
θη εἰς κῆπον, διὰ νὰ συνήθισεν εἰς τὰς ὁμι-
λίας τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὸν κρότον τῶν
βημάτων των. Κατόπιν, ἀφ' οὗ ἔλαβεν ὀλίγον
θάρος, ἦλθε πλησίον γέροντος σκύλου, ὅστις δὲν
ἠδύνατο νὰ κινηθῇ ἐκ τῶν γηρατειῶν· ὁ γέρον
σκύλος ὡς εἶδε τὸν λαγὸν ἐγρύλλισεν, ὁ δὲ φί-
λος μας ἠσθάνθη φόβον μέγαν ἀλλὰ ἐκρατήθη.
Καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν φωλεάν του, οἱ γεί-
τονές του ἦλθον νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν νέον Ἡρα-
κλέα, καὶ τὸν εὗρηκαν καὶ ἐφόρει στέφανον ἐκ
δάφνης.

«Ἐ, τὸν ἠρώτησαν, τί ἔχομεν γενναιότατε;»
Ἐκεῖνος δὲ ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς τὸν στέφανον
καὶ ἤρχισεν ὡς ἐξῆς·

«Δὲν εἰξεύρετε, γείτονές μου, τί κατώρθωσα
σήμερον καὶ πόσον ἐκινδύνευσα! Ἐμβῆκα εἰς
τὸν κῆπον ἐνὸς χωρικοῦ καὶ τοῦ ἔφαγα ἕνα δ-
λόκληρον λάχανον. Μὲ βλέπει ὁ χωρικός καὶ

τρέχει μὲ τὸ ὄπλον του νὰ με πυροβολήσῃ,
ἀλλὰ ἐγὼ ἐπρόφθασα καὶ ἔφυγα· ἀλλὰ νὰ σου
καὶ προβάλλουν ἐμπρὸς μου δέκα λαγωνικά καὶ
με βάζουν 'μπροστά· τρέχω, τρέχουν, τρέχουν
τρέχω, καὶ ἕνα προφθάνει καὶ μ' ἀρπάζει ἀπὸ
τὴν οὐράν, ἀλλὰ ἐγὼ του δίδω ἐν φοβερὸν λά-
χτισμα καὶ το 'ξαπλώνω κατὰ γῆς. Τὰ ἄλλα
λαγωνικά, καθὼς εἶδαν τὸ πάθημα τοῦ συν-
τρόφου των, φεύγουν καὶ ἀκόμη φεύγουν, καὶ
καλὰ ἔκαμαν, διότι καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί θὰ
ἔκαμνα ἐπάνω εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν μου. Ἐπειτα
συνέβησαν καὶ κᾶτι ἄλλα, τὰ ὅποια ὁμῶς δὲν
τα ἐνθυμοῦμαι, διότι τα ἐλησμόνησα ἀπὸ τὸν
θυμὸν μου. Βλέπετε καὶ αὐτὴν τὴν δά-
φνην; τὴν ἔκοψα μόνος μου καὶ ἔστεψα τὴν
κεφαλὴν μου, πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κατορθωμάτων
μου καὶ τῶν κινδύνων μου.»

Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι λαγοὶ ἔχασκον καὶ ἐθαύ-
μαζον τὸν ἥρωα. Ἀλλὰ γέρον λαγὸς εἶπε πρὸς
αὐτὸν μετὰ πολλῆς εἰρωνείας·

«Σὲ συγχαίρω, ἡρωϊκὲ μου σύντροφε, καὶ
ζηλεύω τὴν δόξαν σου καὶ τὴν δάφνην σου.
Ἀλλὰ πόσον ἐπεθύμουν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ σε
ἰδῶ ζωσμένον ἀπὸ δύο ἢ τρία λαγωνικά καὶ

νὰ σε καμαρώσω. Καὶ ὁ Ἡρακλῆς αὐτὸς ἀκό-
μη δὲν θὰ εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ ἀντισταθῇ,
ἀλλὰ θὰ ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον του.

— Ἀ, βέβαια, εἶπεν ὁ γενναῖος ἥρωας, καὶ
ὅλοι οἱ σκύλοι τοῦ κόσμου ἂν με ζώσουν, ἐγὼ
δὲν θὰ ὑποχωρήσω οὐδὲ ἐν βῆμα.»

Ἀλλὰ μόλις εἶπε τοὺς κομπαστικούς τούτους
λόγους καὶ εὐθὺς ἤρχισε νὰ τρέμῃ, καὶ τὸν κα-
τέλαβε τεταρταῖος πυρετός, ἀπαράλλακτα ὅπως
ἔτρεμεν ὁ Πάρις ὅτε εἶδε τὸν ἀνδρεῖον Μενέλαον
ἐρχόμενον κατ' ἐπάνω του. Ἐπειτα δίδει μίαν
καὶ πηδᾷ κάτω ἀπὸ τὸν βράχον ὅπου ἦτο ἡ
φωλεὰ του, καὶ φεύγει καὶ ἀκόμη φεύγει.

Ἀλλὰ διατί ἐφοβήθη τόσο ὁ ἥρωας μας;
τίς ἦτο ἡ αἰτία τοῦ τρόμου του; τί εἶδε ἢ τί
ἤκουσε καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν;

Τίποτε! Ἐκεῖ πλησίον ἦτο κῆπος καὶ ἐντὸς
τοῦ κήπου μαγγανοπήγαδον, καὶ ἐν ᾧ ἐγύριζεν
ἔτριζε καὶ ἐστέναζεν ὅπως τρίζουν ὄλα τὰ
μαγγανοπήγαδα. Εἰς δὲ τὸν δειλὸν ἥρωά μας
ἐφάνη ὅτι ἐγαύγιζον σκύλοι, καὶ διὰ τοῦτο
ἐφοβήθη καὶ ἔφυγε.

«Χαρά 'ς τὸν ἥρωά μας! ἀνεφώνησεν ὁ γέ-
ρων λαγός, χαρὰ 'ς τὸν Ἡρακλέα, ὁ ὅποιος θὰ
καθαρίσῃ τὴν γῆν ἀπὸ τὰ τέρατα καὶ ἀπὸ τὰ
θηρία! Χαρὰ 'ς τὸ παλληκάρι τῆς φακῆς!»

ΠΑΝΟΣ

ΠΛΥΝΕΣΑΙ ΓΑΤΑΚΙ ΜΟΥ ;

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Πλύνεσαι, γατάκι μου; μὲ τὸ πόδι σου νίπτεις τὸ πρόσωπόν σου διὰ νὰ εἶσαι καθαρὸ,
διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ ἡ μαμμὰ σου, καὶ νὰ εἰποῦν οἱ γείτονες: «Τί παστρικό, τί καλὸ γατάκι!»

Πές μου, δι' αὐτὸ δὲν πλύνεσαι, καλὸ μου γατάκι; Πές μου το, διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ κ'
ἐγὼ τί κάνω· ξεύρεις, ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσο καλὸ κορίτσι ὅσο εἶσαι σὺ καλὸ γατάκι.

Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ καθόλου τὸ νίψιμον· καὶ
ὅταν ἡ μητέρα μου μὲ νίπτει, βάζω τὲς φωνές·
καὶ κάνω τὴν μητέρα καὶ λυπεῖται, καὶ κάνω
τὴν μητέρα νὰ μὴ με ἀγαπᾷ.

Ἴσως μ' ἐρωτήσῃς, γατάκι: «Καὶ θέλεις νὰ
εἶσαι βρώμικη ἀφ' οὗ δὲν θέλεις νὰ σε νίπτουν;»

Ὅχι, θέλω νὰ εἶμαι καθαρὰ. Μὰ ἤθελα νὰ
εἶμαι χωρὶς νὰ με πλύνουν, χωρὶς νερό, χωρὶς
σαποῦνι, θέλω νὰ εἶμαι πλυμένη χωρὶς νὰ με
πλύνουν. Θὰ 'πῃς, αὐτὸ δὲν γίνεται· τώρα το
κατάλαβα κ' ἐγὼ καὶ ἀπεφάσισα νὰ γίνω ἀλ-
λοιώτικη. Ξεύρεις, γατάκι μου, τί θὰ κάνω;

Ἡ μητέρα κάθηται τώρα εἰς τὸν σοφᾶ καὶ
πλέκει ἐργόχειρον· θὰ πάγω σιγὰ σιγὰ κοντά
της καὶ ἔξαφνα θὰ της εἰπῶ·

— Μητερούλα, πλύνε με ὅσο θέλεις, δὲν
θὰ φωνάξω πλέον, δὲν θὰ κλαίω, δὲν θὰ κτυ-
πῶ τὰ πόδια μου σὰν κακὸ κορίτσι· θὰ εἶμαι καλὴ καὶ νὰ μ' ἀγαπᾷς, μητερούλα μου.

Καὶ ξεύρεις τί θὰ γίνῃ τότε, γατάκι; Ἡ μητερούλα θ' ἀφήσῃ τὸ ἐργόχειρόν της, θὰ
με πάρῃ 'ς τὴν ἀγκαλιά της καὶ θὰ με φιλήσῃ, καὶ θὰ εἶνε εὐχαριστημένη μαζί μου·
καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη μὲ τὸν ἑαυτόν μου.

Τώρα ἔχε 'γειά, γατάκι μου· τρέχω 'στὴν μητέρα· δὲν θὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ σὺ πιδ πολὺ
τώρα που θὰ γίνω καλὸ κορισταίκι;

ΤΙ ΕΓΙΝ' Ο ΛΑΓΟΣ ;

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΥΡΙΟΣ ΑΘΗΡΟΣ, κυνηγός αδέξιος.

ΚΩΣΤΑΣ, υπηρέτης εἰρων.

ΣΩΤΗΡΗΣ, χωρικός ἀπελέκτος ἀλλὰ πονηρός.

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ εἰσοδὸν ἐξοχικῆς οἰκίας]

ΣΚΗΝΗ Α'

ΚΩΣΤΑΣ [Καθαρίζων ὑψηλὰ ὑποδήματα]. Πάντα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια ἔχομεν ὅταν γυρίζῃ ὁ κύριός μου ἀπὸ τὸ κυνήγι. Δύο ὥρες νὰ κάθωμαι νὰ ξελασπώνω τὰ ὑποδήματά του... νὰ τινάζω τὸ ἐπανωφόρι του. Δὲν πιστεύω ἄλλος κυνηγὸς νὰ ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι φορτωμένος τόσες... λάσπες. Διότι τίποτ' ἄλλο δὲν μας φέρνει ἀπὸ τὸ κυνήγι του. Καί σου ἔχει μίαν ιδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν του! "Ἄν τον ἀκούσετε νὰ διηγῆται τὰ κατορθώματά του... [Ἀκούεται ἔξωθεν φωνή: Κώστα! Κώστα!] Νά τον! κατὰ φωνὴ καὶ ὁ... κυνηγός. [Δυνατά:] Ἀμέσως, κύριε, ἔφθασα...

ΣΚΗΝΗ Β'

ΚΩΣΤΑΣ καὶ ὁ κύριος ΑΘΗΡΟΣ

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Ἀνοίγων τὴν θύραν καὶ εἰσερχόμενος βιαίως]. — "Α! ἐδῶ εἶσαι; Ἀκόμη δὲν ἔτελειώσες;

ΚΩΣΤΑΣ [Ἐγειρόμενος]. — Οὐ, ἔχω ἀκόμη δουλειὰ διὰ μίαν ὥραν [Κάθεται καὶ ἐξακολουθεῖ ψηκτρῖζων τὰ ὑποδήματα].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Πάρα πολὺ ὅμως τὰ τερερίζεις.

ΚΩΣΤΑΣ. — Δῆλα δὴ;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Νά, πῶς νὰ σοῦ το εἰπῶ, ἀργεῖς πάρα πολὺ. Σὰν νὰ φοβῆσαι μήπως σπᾶσουν τὰ δάκτυλά σου. Ἐλα, Κώστα μου, κάμε γρήγορα...

ΚΩΣΤΑΣ. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κύριε· σὰς εὐγνωμονῶ διότι με ἐνθαρρύνετε εἰς τὸ ἔργον μου [Ψηκτρῖζει ταχύτερον].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — "Ας λείπουν αἱ κολακεῖαι. Δέν μου λές, Κώστα, ἦλθε κανεὶς σήμερον;...

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὁχι, κύριε.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Παράδοξον! καὶ εἶνε τοῦλάχιστον ἑνδεκα [Ἐξάγει τὸ ὡρολόγιόν του]. "Α! δέκα παρὰ τέταρτον!... μόνον! Τὰ ὡρολόγια πηγαίνουν ὀπίσω σήμερον! [Φέρει τὸ ὡρολόγιον εἰς τὸ ἀριστερόν του ὤτιον].

ΚΩΣΤΑΣ. — Καὶ περιμένετε τίποτε;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Βέβαια, περιμένω τὸ κυνήγι

μου [Εἰσάγει τὸ ὡρολόγιον εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ περιπατεῖ μετ' ἀγωνίας].

ΚΩΣΤΑΣ. — Κύριε, θὰ πᾶτε καὶ σήμερα 'ς τὸ κυνήγι;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Τί λές ἀσυλλόγιστε; Σοῦ εἶπα ὅτι περιμένω τὸ κυνήγι μου τὸ χθεσινόν... τρεῖς λαγούς τόσους τοὺς ὁποίους ἐσκότωσα χθές.

ΚΩΣΤΑΣ. — Καὶ δὲν μὴ το εἶπατε, κύριε.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Τὸ ἐλησμόνησα... [Κατ' ἰδίαν]. Τοὺς παρήγγειλα σήμερον τὸ πρωῒ.

ΚΩΣΤΑΣ. — "Ὡστε λοιπὸν [τὸ χθεσινὸν κυνήγι] ἦτο ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν καλλίτερον [Ἀλείφει τὰ ὑποδήματα].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Δῆλα δὴ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Δῆλα δὴ, ὅτι ὀλίγοι κυνηγοὶ διακρίνονται ὅταν τὴν εὐγενίαν σας σκοποῦν τρεῖς λαγούς καθ' ἡμέραν. [Παύει τὴν ἐργασίαν του].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Ὁ καλὸς ὁ κυνηγὸς δὲν σκοπώνει διὰ μιᾶς πολλοὺς λαγούς. Διότι πρέπει νὰ μείνουν καὶ δι' ἄλλην φορὰν. Ἐγὼ, ἂν ἤθελα ἐσκότωνα χθές πέντε.

ΚΩΣΤΑΣ. — Πέντε! [Ἐγείρεται ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ ἔρχεται ἔμπροσθεν τοῦ κυρίου του].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Πέντε, μάλιστα τοὺς δύο δὲν τοὺς ἐκτόπησα, διότι ἦσαν πολὺ μικροί.

ΚΩΣΤΑΣ [Εἰρωνικῶς]. — Καὶ τὰ σφαιρίδια θὰ τοὺς ἐπερνοῦσαν πέρα καὶ πέρα, θὰ ἔμβαιναν ἀπὸ τὸ ἓνα πλευρὸν καὶ θὰ ἐδγαίναν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Ἐνθουσιῶν]. — Ἀμὲ τὴν πέρδικα ὅπου ἐκτόπησα;

ΚΩΣΤΑΣ. — Ἔτσι ἔ; Ἐχομε καὶ πέρδικες;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Ἄν ἡ σκύλλα δὲν τα ἔχανε, θὰ τὴν ἐτρώγαμεν ἀπόψε.

ΚΩΣΤΑΣ. — Τὴν σκύλλαν;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Ὁχι, ἀνότης, τὴν πέρδικα.

ΚΩΣΤΑΣ [Λαμβάνων τὸ ἐπανωφόριον τοῦ κυρίου του καὶ ἐρχόμενος ἔμπροσθεν αὐτοῦ]. — Τί κρῖμα! καὶ πόσον μ' ἀρέσουν ἡ πέρδικες! [Τινάσσει τὸ ἐπανωφόριον καὶ ἐξέρχεται σύννεφον καπνοῦ].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Βῆχων καὶ ὑποχωρῶν]. — Μὰ πρόσεχε λοιπὸν, γελοῖς! Μὲ ἐπνίξες μετ' τὴν σκόνην σου [Βῆχει].

ΚΩΣΤΑΣ [Λαμβάνων ψηκτρᾶν]. — Δικὴ σας εἶνε, κύριε, σεῖς τὴν ἐφέρατε.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Δέν τὴν ἔφερα ὅμως καὶ διὰ νὰ τὴν καταπίνω...

ΚΩΣΤΑΣ [Εἰρωνικῶς]. — "Α, κύριέ μου! Ἡ σκόνη τοῦ κυνηγοῦ εἶνε ἡ δόξα του!

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Πρὸς τοὺς θεατὰς]. — Δόξα ὅμως ὀλίγον ξηρά... καὶ πρέπει νὰ τὴν ποτίσω ὀλίγον. [Πρὸς τὸν Κώσταν]. Καθὼς φέρουν τοὺς λαγούς μου, ἀμέσως νὰ ἔλθῃς νὰ μοῦ το εἰπῇς... Θέλω νὰ τοὺς ἰδῶ ἂν εἶνε παχεῖς. [Προσποιεῖται ὅτι ἐξέρχεται].

ΚΩΣΤΑΣ. — "Ὡστε λοιπὸν δὲν τοὺς εἶδετε;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Ἐπανερχόμενος καὶ ἀμυχανῶν]. — Δῆλα δὴ... Θέλω νὰ ἰδῶ... μήπως τοὺς ἦλλαξαν... καὶ μοῦ φέρουν ἄλλους... [Παρατηρεῖ τὸ ὡρολόγιόν του]. Δέκα παρὰ πέντε! Πρὸ μιᾶς ὥρας ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ! [Ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΚΩΣΤΑΣ, μόνος.

ΚΩΣΤΑΣ [Διπλώνει τὸ ἐπανωφόριον]. — Ὁ κύριός μου βλέπω καὶ προθεύει! Δέν χωρατεύει! Μ' ἓνα σμπάρο τρεῖς λαγούς, δὲν εἶνε παῖξε γέλασε. Αἱ! φθάνει μόνον νὰ μὴ τοὺς ἐσκότωσε με σφαιρίδια ἀσημένια... [Ὁ κώδιον τῆς ἔξω θύρας ἠχεί]. Νά τοὺς κ' ἐπλάκωσαν. [Σπεύδει ν' ἀνοίξῃ].

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΚΩΣΤΑΣ, ἔπειτα ΣΩΤΗΡΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ [Ἀνοίγων τὴν θύραν]. — "Ω! καλῶς τὸν τὸν πατριώτη. Τί θέλεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐξωθεν]. — Μοῦδωκαν νὰ φέρω κατὰ πράγματα.

ΚΩΣΤΑΣ. — "Α! μπάς καὶ μας ἔφερες τοὺς τρεῖς λαγούς;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐξωθεν]. — Ναί... τοὺς τρεῖς λαγούς.

ΚΩΣΤΑΣ. — Ἐλα, κόπιασε μέσα.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Εἰσερχεται φορῶν τὸ κάλυμμά του, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὦμου τοῦ κρέμαται σακκίον ἐξαγκλωμένος. Παρατηρεῖ περὶ ἔχων ἀνοιχτὸν τὸ στόμα]. — "Α! Μὲ συμπάθειο, ἔχετε σφουγγαρισμένα, νὰ μὴ σας λερώσω! [Τρίβει δυνατὰ τοὺς πόδας του ἐπὶ τοῦ πατώματος].

ΚΩΣΤΑΣ. — Πρόσεχε, πατριώτη, μὴ τύχη καὶ χαλάσῃς τὰ καρφιά τῶν παπουτσιῶν σου, πού τα τρίβεις τόσο δυνατὰ 'ς τὸ πάτωμα.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Δέν ἔχουνε φόβο... ὁ δρόμος ἦτανε ὅλο λάσπες.

ΚΩΣΤΑΣ [Λαμβάνων τὸ σακκίον ἀπὸ τοῦ ὦμου τοῦ Σωτήρη]. — Ἐδῶ λοιπὸν ἔχομεν τοὺς τρεῖς λαγούς;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἀποκαλυπτόμενος]. — Ναί... τοὺς τρεῖς λαγούς.

ΚΩΣΤΑΣ [Σείων τὸ σακκίον]. — Σὰν ἐλαφροὶ μου φαίνονται, πατριώτη.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Μηγάρει εἶνε μοσχάρια; [Γελᾷ βλακωδῶς].

ΚΩΣΤΑΣ. — Ἐξυπνος βλάκας εἶσαι, πατριώτη.

[Ἀνοίγει τὸ σακκίον καὶ ἐξάγει ἓνα λαγόν]. Ἐνας! [Τὸν ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ τραπέζιου]. Τί εὐχὴ Θεοῦ! αὐτὸς εἶνε πετσί καὶ κόκκαλο.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Θά τον ἐσκότωσαν πολὺ μικρὸ, κουταβάκι [Γελᾷ].

ΚΩΣΤΑΣ. — Νὰ ἰδοῦμεν τὸν ἄλλον [Ἐξάγει δεῦτερον λαγόν] Δύο! [Τὸν ἀποθέτει πλησίον τοῦ δευτέρου]. Καὶ αὐτὸς δὲν πάγει παρὰ κάτω.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Θὰ εἶνε, βλέπεις, ἀδερράκια καὶ τὰ δυὸ τους. [Γελᾷ].

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὁ τρίτος θὰ εἶνε ὁ πατέρας των καὶ θὰ εἶνε καὶ αὐτὸς μιὰ χαρὰ καὶ τρεῖς τρομάρες.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναί, ... μιὰ χαρά...

ΚΩΣΤΑΣ [Εἰσάγει τὴν χειρὰ του εἰς τὸ σακκίον καὶ ἀναζητεῖ ματαίως]. — Ὁ τρίτος ἔκαμε περὰ...

ΣΩΤΗΡΗΣ [Παρατηρῶν τὸ στόμιον τοῦ σακκίου]. — Μίλα καλά! [Τὸ πρόσωπόν του ἐκφράζει ἀπορίαν καὶ ἐκπληξιν. Παρατηρεῖ δὲ ἐναλλὰξ τὸν Κώσταν, τὸ στόμιον τοῦ σακκίου καὶ τοὺς θεατὰς].

ΚΩΣΤΑΣ. — Τί κυττάζεις, πατριώτη, τὸ σακκί; Μὲ τὸ μάτι σου θὰ τον βάλῃς μέσα τὸν λαγόν; Τί ἐγίν' ὁ λαγός; λείπει ἓνας λαγός...

ΣΩΤΗΡΗΣ [Τεθορυβημένος]. — Ναί... ἓνας λαγός.

ΚΩΣΤΑΣ. — Νὰ πᾶς λοιπὸν καὶ νὰ μοῦ τον φέρῃς, νὰ γίνουν τρεῖς λαγοί...

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἀσάφως]. — Ναί... τρεῖς λαγοί...

ΚΩΣΤΑΣ. — Τί χαζώνεις ἔτσι, πατριώτη; Δέν ἐκατάλαβες τί σου εἶπα; 'Σ τὸ σακκί σου μέσα εἶχες δύο λαγούς.

ΣΩΤΗΡΗΣ. Ναί, ... δύο λαγούς.

ΚΩΣΤΑΣ [Πρὸς τοὺς θεατὰς]. — Ἐπίτηδες τὸ κάνει ὁ πονηρός. Τώρα νὰ του δείξω ἐγὼ! [Ἀρπάζει ἐν ὑπόδημα καὶ το ὑψώνει κατὰ τοῦ Σωτήρη κραυγάζων]. "Ε, κοῦκκα! ποῦ εἶνε οἱ τρεῖς λαγοί;

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Οἱ... τρεῖς λαγοί!...

ΚΩΣΤΑΣ. [Τύπτων τὸν Σωτήρη διὰ τοῦ ὑποδήματος]. — Ἐνας λαγός, δύο λαγοί... Τί ἐγίνε ὁ τρίτος ὁ λαγός;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Καλύπτων τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν δύο χειρῶν του]. — "Αἱ, αἱ, μ' ἐσκότωσες!

ΚΩΣΤΑΣ [Ἀπειλητικῶς]. — Θὰ μοῦ εἰπῇς λοιπὸν τί ἐγίν' ὁ τρίτος ὁ λαγός;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Γογγύζων]. — Βάστα νὰ σου εἰπῶ... ναί...

ΚΩΣΤΑΣ. — Τελείωνε ἢ ξαναρχίζω.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Μυστηριωδῶς]. — Νά τὸν ἔφαγα! νὰ πού σ' το εἶπα.

ΚΩΣΤΑΣ. — "Α! τὸν ἔφαγε!... Λοιπὸν, ἔλα τώρα νὰ τον χωνεύσῃς... [Τὸν κτυπᾷ] Νὰ λαγόν, φάγε λαγόν!

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΧ
(Μίμησις)

ΠΑΕΙ ΤΟ ΚΡΥΟ!

Το χιόνι έλυνε, πάει το κρύο,
ή φύσις όλη είν' άνηρά
κι' όλα τ' άκτίσματα με χαρά
τήν άνοιξι τους χαιρετούνε.

Νέα φορέματα μ' άτοιμάζουν
τά λουλουδάκια τ' άρτεφ' ά,
με χίλια χρώματα όροσερά
με μυρωδιές ποῦ σε μεθοῦνε.

Τ' άένδρ' άνθίζουνε, μοσχοβολούνε,
βάζουν σμαράγδινη φορεσιά·
έδω όδοίζει ή κερασιά,
ή 'μυδαλιά εκεί λευκάζει.

Τραγούδια εύστροφα χαρά γεμάτα
όλα μ' άψάλλουνε τ' άπουλιά
και γιά ν' άκτίσουνε τ' άφωλιά
χώμα, φτερά και χόρτα φέρνουν.

Κι' όλα τ' άφρόνιμα καλά παιδάκια
τώρα διαδάζουνε π' άπολί
και ή μελέτη τ' άφελεί
και τ' άγαπ' ά ό κόσμος όλος.

Το χιόνι έλυνε, πάει το κρύο,
ή φύσις όλη είν' άνηρά
κι' όλα τ' άκτίσματα με χαρά
τόν Πλαστουργόν δοξολογούνε.

ΦΛΚ

ENTOMA ΜΟΥΣΙΚΑ

ΤΙΣ δέν ήκουσε τ' άέρος
τούς τέττιγας άδοντας
έπί τών δένδρων, τίς
δέν ήκουσε τήν νύκτα
τούς γρύλλους τρίζον-
τας έντός τών καπνο-
δόχων; Όλίγοι όμως
τών μικρών μας άνα-
γνωστών είξεύρουσιν ότι
τ' άσμα τών έντόμων
τούτων δέν εξέρχεται
έκ του λάρυγγος όπως
τών πτηνών, όπως ήμῶν τών ανθρώπων προέρ-
χεται έκ της τριβής τών έλύτρων πρὸς άλλη-
λα. Άλλά τί έστι έλυτρον; θ' άρωτήσετε.
Η λέξις έλυτρον σημαίνει ήχηνη κυτίον· κα-
λείται δέ οὔτω τὸ σκληρόν περικάλυμμα τὸ
όποῖον περικαλύπτει τὰς πτέρυγας τινῶν έν-
τόμων. Η χρυσοπράσινοι χρυσόμυια, ή κάναθα-
ρος και άλλα μικρά έντομα τ' άποία βλέπετε
ίσως καθ' ήμέραν, ήχουσιν έλυτρα, και αυτά
τριβόμενα πρὸς άλληλα, ως είπομεν άνωτέρω,
παράγουσι θόρυβον μονότονον ή όποῖος δέν του
άξίζει νά λέγεται άσμα. Ποῦ τὸ άσμα τῶν
ήδυλάων πτηνῶν!

Όλοι είξεύρετε τὸν κηφήνα ή τήν άγριο-

μέλισσαν, τῆς όποιας αἱ πτέρυγες εἶνε λεπτό-
ταται και διαφανείς και όλον τὸ σῶμα εἶνε
μαῦρον τριχωτόν ως βελούδον. Όταν πετ' ά-
παράγει βόμβον δυνατόν. Άλλά μή νομίσετε
όμως ότι ή βόμβος οὔτος παράγεται έκ της
τριβῆς τῶν πτερῶν όπως εἰς τὸν τέττιγα και
τὸν γρύλλον, όχι. Ο βόμβος εἶνε άπλούστατα
άποτέλεσμα τοῦ άέρος όστις εισδύει μετα πολ-
λῆς όρμῆς εἰς τ' άναπνευστικά όργανα τοῦ
έντόμου. Δῆλα δὴ συμβαίνει άπαράλλακτα
όπως εἰς τὸν κοῖλον στρόμβον, τήν κοῦφιαν
σβοῦραν· όταν ρίπτετε τὸν στρόμβον, ένῶ περι-
στρέφεται, άκούετε βόμβον δυνατόν, διατί;
διότι ή άήρ εισδύει εἰς τὸν στρόμβον διά της
όπῆς και βοῦζει κτυπῶν εἰς τοὺς τοίχους αὐ-
τοῦ. Άλλά καίτοι ή βόμβος τοῦ κηφήνος εξέρ-
χεται έκ τῶν ένδον τοῦ σώματος αὐτοῦ, δέν
δυνάμεθα βεβαίως νά συγκρίνωμεν τὸν βόμβον
τοῦτον πρὸς τὸν ήχον όστις εξέρχεται έκ τοῦ
λάρυγγος τῶν πτηνῶν.

Όστε τοῦ λοιποῦ όσάκις άκούετε νά γίνετε
λόγος περὶ τοῦ άσματος τῶν έντόμων, θ' ά-
ξεύρετε καλά ότι τὸ λεγόμενον τοῦτο άσμα
οὔδεμίαν έχει σχέσηιν πρὸς τὸ άσμα τῆς άη-
δόνης.

ΖΩΟΦΙΛΟΣ

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Άξιολόγητον παράδειγμα.

ΑΣ γράφουσιν έκ Κων-
σταντινουπόλεως ότι ή
νεαρός Νικόλαος Πέτρο-
γλους έστάλη υπό τῶν
γονέων του νά άγοράσῃ
κάτι δι' αὐτοὺς εἰς τὸ
Μπῶ-Μαρσέ. Ο έμπορος
άντι νά τοῦ επιστρέψῃ έν
ρουπάκι, δηλαδή έν τέ-
ταρτον τοῦ μετρητιέ, τοῦ
έδωκε κατά λάθος μίαν
τουρκικὴν λίραν. Ο Νι-
κόλαος, χωρίς νά τὸ πα-
ρατηρήσῃ, ήχαιρέτισε και
έξῆλθεν. Όποια όμως
υπήρξεν ή έκπληξις του
όταν μετ' όλίγα βήματα
άνεκάλυψε τὸ χρυσὸν νόμισμα! Δέν χάνει καιρόν,
τρέχει όπίσω και άποδίδει τήν λίραν.

Τὸ λαμπρὸν αὐτὸ δείγμα χρηστότητος και τιμι-
ότητος τιμ' άχι μόνον τὸ καλὸν παιδίον αλλά και
τοὺς γονεῖς του εἰ όποῖοι τῷ ενέπνευσαν τὰς άρχὰς
αὐτάς.

Η διάβασις της Έρυθρῆς θαλάσσης.

Πλούσιος αλλά φιλάργυρος άνθρωπος άφ'όῦ οἰκο-
δόμησεν έν παρεκκλήσιον εἰς τήν έπαυλίν του ήθέ-
λησε νά τὸ διακοσμήσῃ δι' άγιογραφίῶν έξήτησεν άπό
τίνα καλλιτέχνην τήν διάβασιν της Έρυθρῆς θαλάσ-
σης άλλ' έφειδωλεύθη όσον άπορ' ά τήν άμοιβήν.

Ο ζωγράφος έδέχθη έν τούτοις και ήρέσθη νά
χρωματίσῃ τὸν τοῖχον, τὸν προωρισμένον διά τὸ έρ-
γον, με πλατεῖαν λωρίδα έρυθροῦ χρώματος. Έκάλε-
σεν έπειτα τὸν ιδιοκτήτην διά νά ἴδῃ τὸ άριστοῦρ-
γημά του και ή φιλάργυρος έμεινεν έκπληκτος διά
τήν τόλμην του.

Δέν μοι εξήτήσατε τήν διάβασιν της Έρυθρῆς
θαλάσσης; λέγει ή ζωγράφος· μοῦ φαίνεται ότι αὐτὸ
τὸ όποῖον βλέπετε εἶνε έξόχου έρυθροῦ χρώματος...

— Έπ' άπαντ' ή φιλάργυρος, αὐτὴ εἶνε ή Έρυ-
θρὰ θάλασσα· άλλ' οἱ Έβραῖοι;

— Οἱ Έβραῖοι, όταν έμαθον τήν τιμὴν τὴν όποίαν
μοι προσφέρετε, έπέρασαν μιά ὥρα προτῆτερα.

Φυτὸν μελανοφόρον.

Έν έκ τῶν μᾶλλον περιέργων τῆς Άμερικῆς εἶνε
και φυτὸν τι της Νέας Γρενάδης, τὸ όποῖον οἱ κά-
τοικοι καλοῦσι φυτὸν μελανοφόρον. Ο χυμὸς του
δύναται νά χρησιμεύσῃ ως μελάνη χωρίς νά υποστῇ
καμμίαν τεχνικὴν αλλοίωσιν τὰ γράμματα εἶνε κατ'
άρχας έρυθρὰ και κατόπιν μετά τινα λεπτὰ μαυρί-
ζουν όλοτελῶς.

Τὰ διά της μελάνης αὐτῆς γραφόμενα και εἰν έμ-
βαπτισθῶσιν έντός θαλασσίου ὕδατος δέν αλλοιοῦνται.

Η φιλομουσία της άράχνης.

Παραδέχονται οἱ φυσιοδίφαι ότι αἱ άράχναι ήχουσιν
ιδιαιτέρην κλίσιν πρὸς τήν μουσικήν, διότι άρκεῖ νά παί-
ζηται εἰς τήν οἰκίαν μουσικόν τι όργανον διά νά τήν
ἴδῃτε νά μετακινήθῃ και νά έγκαταλείψῃ τὸν ἴστόν της.
Και όμως κανεῖς δέν εἶδεν ὥτα εἰς τήν άράχνην
άν και ήχει τέσσαρας ὀφθαλμοὺς επί τοῦ μετώπου της.
Πῶς άκούει λοιπόν; Αἱ παλμικαὶ δονήσεις τοῦ άέρος
θέτουσιν εἰς τρομώδη κίνησιν τὸν ἴστόν όστις άνησυ-
χῇ τὸ ζῶον και τὸ κάμνη νά τὰς αἰσθάνεται διά τῶν
μακρῶν ποδῶν του.

Νέος κώδων.

Οἱ κάτοικοι χωρίου τινος άπεφάσισαν ν' άντικατα-
στήσωσι τὸν κώδωνα της εκκλησίας, όστις ήτο πα-
λαιὸς και ραγισμένος.

Όταν τοῖς παρέδωσε τὸν νέον κώδωνα ή εργάτης,
παρεπονέθησαν ότι ήχῇ λίαν άσθενῶς.

— Αἱ! μά εἶνε ακόμη μικρός, είπεν οὔτος, άφήσατε
δ' ά νά μεγαλώσῃ και θ' ά λαλήσῃ δυνατώτερα.

Οἱ άγαθοὶ χωρικοὶ δέν εξήτησαν περισσοτέρας εξη-
γήσεις και έμειναν εύχαριστημένοι.

Εὐτυχεῖς οἱ σκύλοι!

Εἰς τήν Στουτγάρδην, έν Γερμανίᾳ, ήνοιξε πρὸ
όλίγου καιροῦ έν νέον κατάστημα λουτρῶν, όπου
ύπάρχουν ειδικοί θάλαμοι διά νά λούωνται οἱ σκύλοι.
Εἰς τοὺς θαλάμους αὐτοὺς ύπάρχουν κομφοτάται λε-
κάναι, όπου οἱ σκύλοι ήμποροῦν νά πίνουν. ήμποροῦν
δὲ συγχρόνως και νά λούωνται και νά κολυμβοῦν εἰς
ειδικούς λουτήρας, υπό τήν επίβλεψιν τῶν ὑπηρετῶν
τοῦ καταστήματος. Όστε φαντασθῇτε άν και διά τοὺς
σκύλους κάμνουν πλέον λουτρά, τί πρέπει νά εἶνε τὸ
λουτρὸν διά τὸν άνθρωπον! ή, και τὸ φαγητόν!

Η εύρυχωροτάτη τῶν Έκκλησιῶν.

Η εύρυχωροτάτη τῶν έν Εὐρώπῃ Έκκλησιῶν
εἶνε ή Άγιος Πέτρος έν Ρώμῃ, δυνάμενος νά περιλά-
βῃ 54,000 ανθρώπων. Μετὰ τὸν Άγιον Πέτρον έρ-
χεται ή Μητρόπολις τῶν Μεδιολάνων (τοῦ Μιλάνου),
ήτις χωρεῖ 37,000, ή Άγία Σοφία 23,000, ή Παρα-
γία τῶν Παρισίων 21,000, ή Μητρόπολις της Πίσσης
13,000, ή έν Βενετίᾳ Άγιος Μάρκος 7,000, ή έν
Βιέννῃ Άγιος Στέφανος 3,000.

Σοφὰ λόγια.

Η άνυπομονησία δέν μ' άπαλάττει οὔ-
δενός κακοῦ. Τούναρτίον εἶνε κακὸν λίαν βλαβερὸν
τὸ όποῖον προστιθέμενον έπιβαρύνει τὰ δεινά μας.

Κακὴ γλῶσσα εἶνε σημεῖον κακῆς καρδίας.
Αἱ ὕψηλαί θέσεις ὁμοιάζουν πρὸς τὰς κο-
ρυφὰς τῶν βράχων· μόνον οἱ άστοι και τὰ έρπετὰ δύ-
νανται νά αναβῶσιν εἰς αὐτάς.

Ένίοτε βλέπων τις μερικὰς δυστυχίας έντρέ-
πεται διότι εἶνε εύτυχῆς!

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ τῷ 1883 ἔδρυσεν «Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν» πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ εἴνε προσιτὴ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ καὶ εἰς παιδία μὴ εὐποροῦντα τὸσον ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ αὐτῆς. Τὴν ἰδρυσιν τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου Ταμεῖου ἀπεδέχθησαν οἱ ἀπανταχοῦ φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ μετὰ εἰλικρινοῦς ἐνθουσιασμοῦ ἀποστείλαντες ἱκανὰ ποσὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ἥτις ἠδυνήθη οὕτω νὰ διανείμῃ τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ εἰς πλείστους ἀπόρους ἐλληνόπαιδας, οἱ ὅποιοι μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης ἐδέχθησαν τὸ πολύτιμον τοῦτο δῶρον τῶν εὐτυχῶν συνομηλίκων τῶν.

Καὶ τώρα πάλιν πλείστοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ἐζήτησαν τὴν ἀνασύστασιν τοῦ «Ταμεῖου ὑπὲρ τῶν ἀπόρων», πολλοὶ δὲ καὶ ἀπέστειλαν ἤδη χρηματικὰ ποσά, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ κατωτέρω δημοσιευμένου δελτίου συνεισφορῶν.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλει τοῦτο καὶ ὑπερφηανέεται διότι οἱ φίλοι τῆς ἐμπνέονται ὑπὸ τοιούτων εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ ζήλου πρὸς τὰ καλὰ καὶ θεάρεστα ἔργα, προθυμοποιούμενοι νὰ γίνωσιν αἵτιοι χαρᾶς καὶ εὐτυχίας εἰς τὰ ἄπορα παιδία.

Διότι πράγματι πόσα πρόσωπα δὲν θὰ φαιδρυνθῶσι μετὰ τινος μῆνας ὅτε θὰ διανεμηθῶσι καὶ πάλιν, ὡς ἄλλοτε, οἱ τόμοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, καὶ πόσα εὐχαὶ δὲν θὰ ἀναπεμφθῶσι καὶ ὑπὸ τῶν γονέων καὶ ὑπὸ τῶν παιδίων ὑπὲρ τῶν εὐεργετῶν τῶν! Καὶ θὰ εἴσθε εὐεργεταί, ἀγαπητοὶ φίλοι, διότι σῆς μὲν ἔχετε γονεῖς εὐποροῦντας καὶ δυναμένους νὰ φροντίσωσιν ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς σας τῶν ἀπόρων ὁμῶς

παιδίων οἱ γονεῖς παιδεύονται καὶ συλλογίζονται πῶς νὰ κερδίσωσι τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας τῶν καὶ δὲν ἔχουσι πολὺν καιρὸν νὰ ἐνασχοληθῶσιν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν καὶ τὴν ἠθικοποίησιν τῶν.

Εἰς αὐτὰ λοιπὸν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ θὰ εἴνε καλὴ μήτηρ, πρόθυμος διδάσκαλος, γλυκεῖα παιδαγωγός. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς φαντασθῆτε πόσα παιδία θὰ γίνωσι χρηστοὶ πολῖται, καλὰ οἰκοκυραί, ἐνάρετοι μητέρες. Καὶ τὸ καλὸν τοῦτο θὰ ὀφείλεται εἰς σᾶς, ναί, εἰς σᾶς καὶ μόνους.

Δημοσιεύομεν σήμερον τὸ πρῶτον δελτίον συνεισφορῶν, ἐλπίζομεν δ' ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ δεῦτερον καὶ τρίτον καὶ δέκατον, μετὰ ὅλα εἰσφορῶν.

ΠΡΩΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων συνεισφορῶν κατὰ τὸ δελτίον τῆς 31 Μαΐου 1888 Δραχ. 180,20

Μεταγενέστεραι συνεισφοραί :	
Βασιλικὴ Α. Ῥηγοπούλου Πατρῶν	5,—
Ἀσπασία Γλίνη Δευκάδος	3,—
Μαρία Τσέπη Λάρνακος	1,—
Σπυρίδων Θ. Ἀγαπητός Πατρῶν	5,—
Μαυρομμάτα Ἀθηνῶν	2,—
Βαρκοῦλα Ἀθηνῶν	1,—
Γαληνιαία Θάλασσα Μεσολογγίου	5,—
Ἐρανος μαθητριῶν τινῶν τοῦ ἐν Ὀδησσῷ Ῥοδοκανακείου Παρθενωγαγείου, σταλείς διὰ τῆς διευθυντρίας αὐτοῦ Κυρίας Ἑλένης Δετζώρτζη, φρ. χρ. 10 =	12,65
Ἐν ὅλῳ μέχρι σήμερον Δρ. 214,85	

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἀριστείδης ἐχάρισεν εἰς τὸν ἐξαδελφόν του τὴν πρῶτην τοῦ ἔτους ἄθυσμάν τι ἐλαχίστης ἀξίας, καὶ ἐπειδὴ οὗτος παρεπονείτο ὁ Ἀριστείδης τῷ λέγει σοβαρῶς :

— Τὰ μικρὰ δῶρα συγκαταοῦσι τὴν φιλίαν.

Ἐστὶν ὑπὸ Πύργου τοῦ Ἡπειρώτου.

Δύο μικροὶ ἀδελφοὶ εἶνε κλεισμένοι εἰς τὸ δωμάτιον· ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν κρατεῖ ραβδίον ὁ ἄλλος τοῦ λέγει :

— Ἐρεῖς τί νὰ κάμωμε τώρα ; Ἐσὺ μὲ τὸ μαστοῦνι νὰ μοῦ δώσης δυὸ τρεῖς, ἐγὼ θ' ἄρξίσω τὰ κλάμματα ἢ μαμμά θὰ μοῦ δώσῃ γλυκὴ... καὶ θὰ τὸ μοιράσωμε.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Σουλίου.

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἔγενεν ὑπάλληλος εἰς τι μουσικὸν κατάστημα. Εἰς πελάτης εἰσέρχεται καὶ τὸν ἐρωτᾷ :

— Πωλεῖτε κομμάτια τοῦ βιολίου ;

— Ὅχι ἀποκρίνεται ὁ Κουφιοκεφαλῆς, μόνον βιολιά ὁλόκληρα.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Προμηθεοῦ Δεσμώτου.

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς συνήθως ῥυπαρὸς καὶ ἄνικτος, ἐρωτᾷ τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρεω φίλον του τινά :

— Ἦθελα νὰ μεταμφιεσθῶ κ' ἐγώ. Τί μὲ συμβουλεύεις νὰ φορέσω ;

— Φόρεσε λευκὸν ὑποκάμισον.

Ἐστὶν ὑπὸ Πύργου τοῦ Ἡπειρώτου.

— Ἐν τῇ πλατείᾳ κύριός τις συνωμίλει μετὰ τινος λαποδύτου, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ. Ἀφοῦ τῷ ἐζήτησε πληροφορίας τινάς, ἔπειτα τῷ λέγει.

— Ὅρίστε, πᾶμε νὰ πάρωμε κάτι τι.

— Τίνος ; ἐρωτᾷ ὁ λαποδύτης.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Φιλελλήνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”

Τὸ νέον σου τοῦτο ψευδώνυμον μ' ἄρσει, Φιλόπατρι Κόδρε, καὶ δύνασαι νὰ τὸ διατηρήσῃς διότι εἰς σὲ μόνον ἀνήκει. Μὴ λησμονῇς νὰ γράφῃς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτον τὰς λύσεις σου, εἰς χωριστὸν τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σου, εἰς ἄλλο τὰ παιδικὰ σου πνεύματα καὶ εἰς ἄλλο τὴν ἐπιστολήν σου, διότι ὅταν τὰ γράφῃς ὅλα εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τεμάχιον χάρτου μοῦ εἴνε δύσκολον νὰ τὰ ἐξωρίξω καὶ νὰ τὰ λαμβάνω ὅλα ὑπ' ὄψιν. Αὐτὰ δι' ὅλους τὰ λέγω.

Καλὴ ἀρχή, Ἀρματωλὲ τοῦ 21, καλὴ ἀρχή. Σοῦ εὐχομαι νὰ διαπρέψῃς εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς ὅπως οἱ συνωνυμοὶ σου διέπρεπον εἰς τὰ μάχας. Τὰ ὑπὸ τῶν συνδρομητῶν μου στελλόμενα διηγήματα καὶ ποιήματα δὲν τὰ δημοσιεύω, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀναγινώσκω καὶ τοὺς ἐνθαρρύνω νὰ καταγίνωνται εἰς τὸ γράφειν, διὰ νὰ γίνωσιν ἀξιομίαν ἡμέραν νὰ ἀναγινώσκωνται ὑπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ δημοσίου μετ' εὐχαριστήσεως.

Τὸ τελευταῖον σου γραμματάκι, ἐκχύλισμα τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων σου, Μπιρμπίρα, πολὺ μὲ κατέβλεψε. Πῶς εἰμπόρεσες εἰς τόσον ὀλίγας γραμμάς νὰ εἴπῃς τόσα ὠραία πράγματα ! Στείλε μου καὶ ἄλλο.

Καλῶς ὥρισε, Βιβλιοφάγε. Τὰ διηγήματά μου ἐλπίξω ὅτι θὰ σοῦ ἀνοίξουν ἀκόμη περισσότερον τὴν ὄρεξιν.

Ἄν πρόκειται νὰ ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, Λεοτόκαρδε Λεωνίδα, διὰ νὰ γίνῃς Πρίγκιψ Γκούλφ, δὲν θὰ λάβῃς ποτὲ ἀπάντησιν μου.

Δὲν βαρύνεσαι, Κάλχαν, νὰ ἀντιγράψῃς καὶ νὰ μοῦ στέλλῃς παιδικὰ πνεύματα ἀπὸ τοὺς παλαιούς τόμους μου, ἢ νομίζεις ὅτι λησμονῶ ὅτι ἄλλοτε ἐδημοσίευσας ;

Ἄν ἡρώτας τὴν γνώμην μου, Λυρικὲ Ὀρφεῦ, θὰ σὲ ἀπέτρεπα νὰ γίνῃς Σαρδανάπαλλος· διότι δὲν πιστεύω δὲ ποτὲ νὰ ἔχῃς ὡς ἱδανικόν σου τὸν μωρὸν τοῦτον βασιλεῖα. Λυποῦμαι, ἀγαπητὲ Π. Ι. Μαμμακίδη, διότι ἡ ἀσθένειά σου σὲ ἔκαμε νὰ ὀπισθοδρομήσῃς ἓνα μῆνα. Τὴν Ποντιάδα Ἀῦραν δέχομαι μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, καὶ εὐχομαι ταχέως νὰ θεραπευθῇ ἡ δεξιὰ τῆς χεῖρ διὰ νὰ μοῦ γράψῃ μόνη τῆς.

Μ' ἄρσει τὸ ψευδώνυμόν σου, Λυγκεῦ, καὶ εὐχομαι νὰ ἔχῃς τὴν οὐδένερκειαν τοῦ Λυκίως καὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ βραβεῖου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Χρυσὴ Ἀνθοδέσμη, καὶ περιμένω τὴν ἐκτενεστέραν ἐπιστολήν σου.

Ὁ “Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος” τιμᾶται δραχ. 1,75, Ναναγὲ τῆς Κυνθίας.

Ὅχι, Μάρκε Βότσαρη, γαλλικὰ ψευδώνυμα δὲν δέχομαι, καὶ τὸ διατὶ τὸ εὐρὴς μόνος σου, ἂν σκεφθῇς ὀλίγον.

Ἡ μετριοφροσύνη σου, Περιχρὰ Καλύβη, σὲ συνιστᾷ πολὺ· προσπάθει ὅμως νὰ γίνῃς γρήγορα μέγαρον καὶ ἀνάκτορον προτερημάτων καὶ ἀρετῶν.

Τὸ ψευδώνυμον Ἐπαμινώνδας ὁ Θηβαῖος δὲν τὸ ἔχει ἄλλος καὶ δύνασαι νὰ τὸ κρατήσῃς, φίλε Ε. Α. Θ.

Δικαίως ἄρσει εἰς τοὺς γονεῖς σου τὸ ψευδώνυμόν σου, Εὐδῶδες Ἀρθος, διότι εἴνε ὠραῖον.

Τί χαρὰ μου ! ὁ Στρατηγὸς ἔμαθε νὰ γράφῃ μὲ τὸ ἰδικόν του χέρι καὶ μοῦ ἔγραψε τὴν πρῶτην τοῦ ἐπιστολήν. Καὶ νὰ ἰδῇτε ! ὅση μικροῦλης εἴνε αὐτὸς τόση μεγάλη εἴνε τὰ γράμματά του.

Τὸ Ἄσπρο Λαγονδάκι μοῦ εὐχεται νὰ ἐορτάσῃ τὸ ἰωβηλαῖόν μου, καὶ αὐτό, ἂν καὶ θὰ εἴνε, λέγει, γράττα τότε, μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ χορεύσῃ ἓνα τετράχορον πρὸς χαρὰν μου. Σοῦ ὑπόσχομαι καὶ ἐγὼ ὅτι θὰ τὸ ἐορτάσω, ἀγαπητὸν μου Ἄσπρο Λαγονδάκι, ὥστε φρόντισε ἀπὸ τώρα νὰ εὐρὴς καθαλιέρον· ὁ Ἰβάν νομίζω θὰ εἴνε ὁ καταλληλότερος. Σύμφωνοι ;

Σὲ εὐχαριστῶ, Γαληνιαία Θάλασσα, διὰ τὰς εἰλικρινεῖς εὐχάς σου· αἱ ὁποῖαι μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι θὰ ἐκπληρωθῶσι, διότι αἱ συνδρομηταὶ μου καθ' ἡμέραν γίνονται πολυπληθέστεροι.

Καὶ ἐγὼ ἐχάρην, Ἐνδοξος Ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος, διότι μοῦ ἔγραψες.

Πῶ. νὰ μὴν εἰσαι δεκτὸν, ἀγαπητὸν μου Κῦμα τοῦ Αἰγάίου ; Ἐσὲ νὰ μὴ δεχθῶ περὶ τοῦ ὁποῖου μαυθάνω τόσα καὶ τόσα ! Γράφε μου συχνότερα τώρα ποῦ ἔκαμες καλὴν ἀρχήν.

Δύνασαι νὰ κρατήσῃς τὸ ἴδιον ψευδώνυμον καὶ διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, φίλτατε Στεφανόπουλε, καὶ εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς μου δύνασαι νὰ λάβῃς μέρος.

Τὸ Τέκνον τῶν Ὀρέων μοὶ γράφει : “... Τῷ ὄντι ἀπορῶ πῶς ζῶσιν μερικοὶ ἐλληνόπαιδες ἄνευ τῶν ὠραίων διηγημάτων σου, ἄνευ τῶν κινούντων εἰς ἀμίλλαν διαγωνισμῶν σου, ἄνευ τέλους Σοῦ, ἀγαπητῆ μου ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τῆς μεγαλειτέρας τρόπον τινα ἀδελφῆς, ἥτις προτρέπει εἰς τὸ καλόν, καὶ ἀποτρέπει τοῦ κακοῦ, μορφώνει τὸν νοῦν μας καὶ ἠθικοποιεῖς τὴν καρδίαν μας !”

Πῶς εἴνε δυνατόν νὰ μοὶ σοὶ ἀπήντησα εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, Ἐλευθερά Ἑλλάς ; Ἰσως δὲν θὰ εἶχον τίποτε εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀπαντήσω.

Μὲ ἐνέπλησε χαρὰς ἡ ἐπιστολή σου, Δουλὴ Ἑλλάς. Εὐγε σοῦ ! Ἐμαθες καὶ γράφεις ἀρκετὰ καλὰ ! Ἐργάζου, ἐργάζου καὶ ποιὸς ξεύρει ἂν μίαν ἡμέραν δὲν γίνῃς ἐακουσμένη εἰς τὸν κόσμον.

Ἦρωε τῆς Τριπόλεως δύνασαι νὰ ὀνομάζεσαι, φίλε Ι. Δ. Χ. καὶ ἀναμείνω ὑπ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ὠραίας καὶ ἐκτενεστέρας ἐπιστολάς.

Ἐννοῶ τὴν ἀγωνίαν σου καὶ τὴν χαρὰν σου, καλὲ μου φίλε Λαράλαμπε Γ. Σαράντη, καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ προτείνω τόσον συχνὰ διαγωνισμοὺς. Προσπάθει εἰς τοὺς ἐπομένους νὰ λάβῃς ἀνώτερον βραβεῖον.

Ἐπιμελοῦ, Ἀίμνη τοῦ Μεσολογγίου, καὶ θὰ κατορθώσῃς νὰ μοῦ στείλῃς καὶ ἄλλα παιδικὰ πνεύματα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Ἀκόμη δὲν εἰσαι ὀκτῶ ἐτῶν καὶ εἰσαι εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἐλληνικοῦ, Ῥοδοδάκτυλος Αὔγη ; Αἱ ἐσὺ θὰ γίνῃς μέγας καὶ πολὺς ὅταν μεγαλώσῃς !

Ὅταν μάρθῃς τὸ συντακτικόν σου, Γλυκεῖα Ἑλίς, νὰ μοῦ στείλῃς ἓνα πολὺ μεγάλο γράμμα μὲ ἐνδιαφέροντα νέα.

Πολὺ καλὰ, προσφιλεστάτη Εὐτυχὴς Θνητὴ, θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὰς παραγγελίας σου.

Ἐδάκρυσα ἀληθῶς, ἀγαπητὲ μου Πῶρε Ἡπειρώτα, μὲ τὴν πλήρη ἀγάπην καὶ ἀφοσιώσεως ἐπιστολήν σου. Πόσην δύναμιν καὶ ἐπιθυμίαν, διὰ νὰ ἐργασθῶ, ἀποκτῶ ὁσάκις λαμβάνω τόσον ἐνθαρρυντικὰ καὶ εὐχάριστα γράμματα. Σὲ εὐχαριστῶ θερμότατα διὰ τὰ ἐξαιρετὰ σου πρὸς ἐμὲ αἰσθήματα.

Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, Ἀκτίς Ἡλίου καὶ Ἄσπρον Λαγονδάκι, διὰ τὸν ὠραῖον ἡμεροδείκτην τὸν ὁποῖον μοὶ ἐστείλατε ὡς δῶρον τοῦ νέου ἔτους· τὸν ἐκρέμασα εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ ὅσοι ἐρχοῦνται ἐρωτοῦν πῶς τὸν ἀπέκτησα καὶ ἐγὼ μὲ καμάρι τοῖς λέγω ὅτι μοῦ τὸν ἔστειλαν δῶρον δύο καλὰ μοὶ φίλοι ἐξ Ἀγγλίας. Ἐπίσης ἔλαβον καὶ τὸν ἄλλον ἡμεροδείκτην καὶ τὸ σημεῖωμάριον τὰ ὁποῖα μοὶ ἐστείλες, Ἀκτίς Ἡλίου, διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς βραβεῖον εἰς τὸν πρῶτον λύτην τῶν ἐρωτήσεών σου· ἀτυχῶς ὁμως μοὶ εἴνε ἀδύνατον νὰ προτείνω τοιοῦτον διαγωνισμόν, ἐπειδὴ πᾶς ὅστις στέλλει λύσεις νομίζει ὅτι εἴνε ὁ πρῶτος καὶ θὰ ἐγερθῶσιν ἀναμφιβόλως παρὰ πονα. Ὡστε κρατῶ εἰς τὴν διάθεσίν σου τὰ δύο αὐτὰ ἀντικείμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15ης Ἀπριλίου]

18. Στοιχειόγραφος.

Τὸ ὅλον μου ἐκ συλλαβῶν τριῶν ἀποτελεῖται·
ὁ μαθητὴς ἀκούων με πολὺ εὐαρεστεῖται.
Ἐν ἄρθρον ἐκ τοῦ τέλους μου ἐὰν ἀραιρεθῇ,
ὡς τρέμη πρὸ τῶν ὀπλων μου ἐὰν τις εὐρεθῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου

19. Στοιχειόγραφος.

Πίστευέ με ἂν θελήσῃς
κὶ νὰ γράψῃς πὶ νὰ σθῶσῃς,
ὑπαρξὶν τὸ ἐν χαρίζῃ
τάλλω τρώγει, ἀφανίζει.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

20. Στοιχειόγραφος.

Εἰμαι νῆσος τῆς Ἑλλάδος. Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς,
ἄνδρα μέγαν θ' ἀπαντήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μιχάου τοῦ Ἀγγέλου.

21. Λεξιόγραφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε τὸ χ
τὸ δευτέρον μου μετοχή·
τὸ ὅλον μου ἂν πέσῃ,
ἢ γῆ θ' ἀσπροφορέσῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνο Βόρωνα.

22. Τρίγωνον.

Νῆσον ὠραίαν καὶ τερπνὴν τὸ πρῶτον μου σημαίνει.
Τὸ δευτέρον εὐρίσκεται ἐς τῶν ἐρπετῶν τὸ στόμα.
Ἀντωνυμίαν ἔπειτα τὸ τρίτον μου ἐμφαίνει.
Τὸ τέταρτον μου ὡς ἀρχὴ ὑπάρχει εἰς πᾶν σῶμα.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Δ. Καλλιπικοῦ.

23. Ρόμβος.

Ἐς τοὺς μύλους εἶν' τὸ πρῶτον μου ὡς καὶ τὸ τελικόν.
Τὸ δευτέρον μου σύνδεσμος ἐκ τῶν συμπλεκτικῶν.
Τὸ τρίτον μου παράδοσις ἀρχαία καὶ πλαστή.
Τὸ τέταρτον μου πάθος τι.
Τὸ πέμπτον εἶνε σύντροφος ἐκ τῶν ὀχληροτάτων,
καὶ κτητικὸν τὸ ἕκτον μου ἐκ τῶν συνηθεστάτων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐζείνου.

24. Ἀστήρ.

Ἀντικατάστησον διὰ γραμμάτων
τοὺς σταυροὺς οὕτως ὥστε καθέτως
νὰ ἀναγινώσκεται κύριον ὄνομα, ὁ-
ριζοντικῶς ἐπίθετον τοῦ Διὸς καὶ
διαγωνίως τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν δέκα
φυλῶν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων καὶ
αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου ἐξ
Ἀθηναίων καταγομένης.
Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

25. Ἐρώτησις.

Εἶχε τις μῆλα καὶ ἤθελε νὰ τὰ δώσῃ εἰς δύο μητέρας
καὶ δύο θυγατέρας καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἔδωκεν εὐρέθῃ ὅτι ἐλά-
στη ἐξ αὐτῶν ἐκράτει ἀνὰ ἐν μῆλον, ἐν ᾧ αὐτὸς εἶχε μό-
νον τρία μῆλα. Πῶς συνέβη τοῦτο;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

26—28. Μεταμορφώσεις.

Α') Ὁ χοῖρος δι' ἑπτὰ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ πτῶμα.
Β') Ὁ φθόρος διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ νόσος.
Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Μαγικοῦ Καθερίστου.
Γ') Τὸ ἔλος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ δῆμος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Θεμιστοκλέους.

29. Λογοπαίγνιον.

Κατὰ τί ὁμοιάζει τὸ βούτυρον, τὸ τυρίον, τὸ ριζόγα-
λον, μετὰ τὰ ἔργα τοῦ Ἑδισοῦ;
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστάτου Ζευγῶλη

30. Ἀπροσδόκητον.

Τί ῥῆμα ἀρχίζει ἀπὸ Ρ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου Ναύτου.

31—35. Μαγικὴ συλλαβή.

Τῇ προσθήκῃ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς εἰς τὰς
ἐπομένας λέξεις νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι:
ἄμα, ἀστός, μέγας, πᾶς, φακὴ.
Ἐστάλη ὑπὸ Χαράλαμπος Γ. Παράντη.

36. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν Τριάκοντα τυράννων.

1. Σύζυγος ἀρχαίου βασιλέως. 2. Θηρίον. 3. Θεὸς τῆς
μυθολογίας. 4. Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 5. Μία τῶν Μουσῶν.
6. Ἀρχαῖος Ἕλληνας ποιητής. 7. Μήτηρ ἀρχαίου Θεοῦ.
Ἐστάλη ὑπὸ Μιμήκου Μέλη.

37. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα ὁροῦ ἱεροῦ, τὰ δὲ τελικὰ ἥρωος ἀρχαίου.

1) Θεά. 2) Πόλις Ἑλληνική. 3) Χρονικὸν σημεῖον. 4)
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

38. Ἑλλειπυσμῶν.

Ἡ—ίαι—ή—ή—έω—ή—όια—αέει—εί—ού—υοηά
—ή—αυοόω—ωει—αυού—εάω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βάχου.

39. Φωνηεντόλιπον.

νς—τ—σγν—κρτσν—τ—λλν—μτ.
Ἐστάλη ὑπὸ Σχηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ.

40. Γρίφος.

Ο σπρ' δις Ο δ' ἔβη.
μέλι
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κ. Α. Φίλου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1890 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

231. Κρύμουν — 232. Θῆρα, θῆτα. — 233. Ἀδύση-
νία (Α, Β, Σ, Ν, Α). — 234. Κρίτων, κίτρων. —
235. Ε — 236. Ν' Α Ο Σ

Ε Λ Η
Α Χ Ρ Ι
Θ Α Λ Η Σ
Ο Ρ Α Ω
Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ
Σ Ι Ω Ν
Α Μ Φ Ι Σ Σ Ε Υ Σ

— 237. Ὁ ἡμίονος (εἰμ' ὄνος). — 238 - 242. Α') Χεῖρ.
Β') Ἡπαρ. Γ') Ρίς. Δ') Οὐς. Ε') Μῦς. — 243 - 245.
Α') Βάτος, βάρος, φάρος, φόρος, Πόρος, Πάρος, Πάρις,
χάρις Χάρης, χάρτης. — Β') Πῶμα, χῶμα, χῶρα, χήρα,
Ἡρα, αὔρα, λῦρα. — Γ') Ὄρος, ὄρος, Πόρος, πόθος,
πάθος, βάθος, βάρος, χῆρος, χοῖρος. — 246 - 250. Τὸ
γράμμα ι, οὕτως ἀφαιρουμένου γίνονται οἱ λέξεις: ἄρμα,
ὄπλον, τόκος, ἄμα, κρύος. — 251. ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ,
Ἑλλάς, ῥίς, Ὀμηρος, ὕς, Σῦρος, Αἴας, Λάτις, Ἡλίας,
Μῆλος. — 252. ΕΣΤΙΑ (1. Τένεδοι. 2. Θάσος. 3.
Ἀρτοί. 4. Κρηίσκος. 5. Ἰσπανία).

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^α COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 17]

Ἡ μικρὰ Ἀθιγγανίς, ὡς εἶδε τὸν δασοφύλακα, ἐφοβήθη καὶ ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης βιαίως.

«Τί ἔχεις; Ποῦ θὰ πᾶς; ἠρώτησεν ἡ Εὐμορφία

μετὰ φωνῆς θω-

πευτικῆς, καὶ τὴν

ἐκράτησεν ἀπὸ τοῦ

φορέματός της. Ὁ

πατέρας μου εἶνε!

Εἶνε πολὺ καλὸς

καὶ δὲν πρέπει νὰ

τον φοβηθῇς. Δὲν

θά σου κάμῃ τί-

ποτε. Αὐτὸς σου

ἔφερε τὸ σκέπασμα

αὐτὸ καὶ σ' ἐτύ-

λιξε μὴ τύχῃ καὶ

κρυώσης.»

Ἡ ἀσθενὴς χεῖρ

τῆς Εὐμορφίας δὲν

θὰ ἠδύνατο νὰ κρα-

τήσῃ πολὺ τὴν Γυ-

φτοπούλαν, ἂν ᾔθε-

λε νὰ φύγῃ. Ἀλλ'

ὁμῶς ἡ φωνὴ της,

τὸ βλέμμα της, τὸ

φίλημά της ἐκεί-

νο! Ἡ Γυφτοπούλα

ἔμεινε ἀκίνητος

καὶ ἐστάθη ὀρθία

ἐμπροσθεν τοῦ κυρ

Πέτρου καὶ τον

ἔδλεπεν ὡς ἐὰν

ἔλεγεν «εἴσαι ἐχ-

θρὸς ἢ φίλος;»

Ὁ κυρ Πέτρος

ἐγέλασε διὰ τὸν

ἀρειμάνιον τρόπον

τῆς μικρᾶς, καὶ

εἶπε πρᾶυνων τὴν

φωνήν του·

«Αἶ, εἴσαι φρό-

νιμη σήμερα. Ἄν

μου ὑποσχεθῇς ὅτι

δὲν θὰ το ξανακάμῃς,

θὰ σε ἀπολύσω. Δὲν

εἰ- ξεύρεις ὅτι ἡ κλοπὴ εἶνε ἀπηγορευμένη;»

Ἡ Γυφτοπούλα ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὸν μετ' ἐκ-

πλήξεως, διότι δὲν ἐνόησε τί ἔλεγεν ὁ δασοφύλαξ.

«Ναί, χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἐκλεπτες εἰς τὸ χω-

ΕΤΟΣ 13^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 3^{ον}

ράφι τοῦ κυρ Θανάση. Διὰ τί νὰ τοῦ ξεριζώνης τὰ
δαυκιά του; Ἐτσι κάμουν οἱ ἄνθρωποι;

— Ἐπεινύσῃ! ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ Ἀθιγγανίς.

— Καὶ δὲν σου

δίνουν νὰ φᾶς ἐς τὸ

σπίτι σας; οἱ γο-

νεῖς σου; ἐκεῖνοί

πού σ' ἔχουν μαζί

τους; Ποῦ εἶνέ

τους νὰ σε πᾶγω.

— Ἐφυγαν!

— Πῶς, ἔφυ-

γαν καὶ σ' ἄφισαν;

Αὐτὰ δὲν γίνον-

ται. Δὲν τα ἀφί-

νουν τὰ παιδιὰ ἔτσι

νὰ τρέχουν ἀπὸ

πίσω σὰν σκυλά-

κια... Καὶ τὰ

σκυλάκια ἀκόμη

τὰ παίρνουν ἐς τὴν

ἀγκαλιά.

— Δὲν με ἤθε-

λαν, ἐπειδὴ χο-

ρεύω καλλιτέρα

ἀπὸ τὴν Αἰρέδ.

Τὰ ἀμάξια μας ἐ-

στάθηκαν ἐς ἓνα

χωρί, πούχε πα-

νηγύρι, καὶ ἐδου-

λέψαμε.

— Καὶ τί ἐδου-

λέψατε;

— Νά, ἐπλέ-

ξαμε πανέρια, ἐ-

γανώσαμε κατσα-

ρόλες, ἐχορέψα-

με, ἐκάναμε ἄλλα

παιγνίδια, ἐλέγα-

με τὴ μοῖρα...

Ἐγὼ ὁμῶς δὲν εἰ-

ξέρω νὰ τὴν εἰπῶ.

Ἡ γερόντισσος ξέ-

ρουν, ἡ Ἀδινά, ἡ Ζερλονέ, ἡ Σαβεγιὰ· αὐτὲς βλέ-

πουν ἐς τὸ χεῖρ σου ὅτι θὰ σου τύχῃ. Ἐγὼ

ὁμῶς ξέρω νὰ χορεύω· καὶ τῆς προάλλες ὅταν

ἐχορέψαμε καὶ εὐγῆκα μετὰ τὸ δίσκο νὰ μαζέψω, οἱ

ἄνθρωποι μούδωκαν ἐμένα περισσότερα ἀπὸ τὴν

ΤΟΜΟΣ 19^{ος} — 3

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύ-
θυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.
Παράβολα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρίλευσιν ἐνδὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

Αἰρέδ, τὴν κόρην τοῦ ἀφέντη μας, καὶ μ' ἔδειρε ἢ μητέρα της. Εἶπα καὶ ἐγὼ μέσα μου: « Φεύγω κ' ἐγὼ καὶ σὰν με ξαναἰδῆτε γράψτετέ με! » καὶ ἔφυγα τρεχάτη. Καὶ ἐκεῖ που ἔτρεχα ἀκούω τὴν Ναφτέ καὶ μου φώναζε: « Νὰ πάρης τὰ μοῦτρα σου νὰ ξανάρθης! νὰ μὴ ξαναπατήσης ἐδῶ, παλιοκόριτσο! » Εἰγὼ, νὰ με πιάσης, οὐδ' ἐγύρισα νὰ ἰδῶ ὀπίσω μου.

— Καὶ πόσες ἡμέρες εἶνε ἀπὸ τότε; ἠρώτησεν ὁ ἀγροφύλαξ.

— Τρεῖς φορές ἐθασίλεψε ὁ ἥλιος... τέσσερης με τὸν χθεσινὸ.

— Ποῦ ἐκοιμῶσούν αὐτὲς τῆς ἡμέρες!

— Τῇ μίᾳ φορὰ ἐχώθηκα μέσα σὲ ἓνα σωρὸ ἄχρεα, ἄλλη μίᾳ φορὰ εὐρήκα μίᾳ παλιοκαλύθα ἔρημη καὶ μισογκρεμισμένη· τὴν ἄλλη φορὰ ἐκοιμήθηκα ἔξω ἀπὸ μίᾳ μάνδρα, δὲν ἔκανε κρύο...

— Καὶ τί θὰ κάμης τώρα ἂν σ' ἀπολύσω;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Γυφτοπούλας ἐξήστραψαν καὶ εἶπε: « Θὰ γυρίζω ὅσο που ναῦρω ἄλλους πατριωτές μου. Πολλοὶ πατριωτές μου γυρίζουν 'ς ὅλον τὸν κόσμο.

— Καὶ πῶς θὰ ζήσης ἔως τότε;

— Οὐ! ῥίζες καὶ λάχανα ἄλλο τίποτα. 'Σ τὰ χωριά θὰ χορεύω καὶ θὰ τραγουδῶ καὶ θὰ μου δίνουν ψωμί. Ἐπειτα, 'μπορῶ νὰ μαζεύω λιγαριές καὶ νὰ πλέκω καλαθάκια καὶ νὰ τα πουλῶ. »

Ὁ κῦρ Πέτρος ἀκούων τοὺς λόγους τῆς Γυφτοπούλας ἔστρεψε τὸν μύστακά του μετὰ πολλῆς ἀμνηχανίας.

« Αὐτὰ δὲν γίνονται, ἐπιθύρισε, πουθενὰ δὲν ἀκούσθηκε νὰ γυρίξῃ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ κορίτσι πρᾶγμα καταμόναχο... Πόσων ἐτῶν εἶσαι, κορίτσι μου; »

Ἡ μικρὰ μετὰ σοβαρότητος ἔψαυσε τοὺς δακτύλους της καὶ εἶπε:

« Τὸν τρυγητὴ δὲν θὰ 'μπορῶ νὰ τα μετρῶ 'ς τὰ δάκτυλά μου.

— Ὁ ἐστὶ τὰ χρόνια σου θὰ εἶνε περισσότερα παρὰ τὰ δάκτυλά σου. Πᾶει καλὰ: τώρα λοιπὸν εἶσαι δέκα ἐτῶν. Καὶ φαίνεσαι μικρὴ ἢ Μορφοῦλα μου εἶνε μόνον ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ ἔχει ἀνάστημα μεγαλύτερο... Καὶ ἐγὼ δὲν 'ξεύρω τώρα τί νὰ κάμω, ἐδῶ εἶνε ἡ δυσκολία: ἔως τώρα ἀφ' οὗτο εἶμαι 'ς τὴν ὑπηρεσίᾳ ἔχω συλλάβῃ ἓνα σωρὸ παιδιὰ, ἀλλὰ αὐτὰ εἶχαν τοὺς γονεῖς των νὰ τα ζητήσουν... Πρέπει ἐξάπαντος νὰ 'πάγω 'ς τὸν κῦρ δήμαρχο...

— Ἀ, μά, νὰ μου ζήσης! καλὰ μοῦ τα 'κατάφερες! νὰ γυρίξω σὰν τρελὴ νὰ σε γυρεύω! » ἤκούσθη αἴφνης φωνὴ αὐστηρά.

Στρέφεται ὁ ἀγροφύλαξ καὶ βλέπει τὴν μητέρα του.

« Ἀκούς ἐκεῖ νὰ γυρίξω μέσα 'ς τοὺς δρόμους νὰ

σε γυρεύω! Καὶ καλὰ που ἦλθα ἀπ' ἐδῶ, ὁ Θεὸς μ' ἐφώτισε. Ἔτσι φεύγουν οἱ ἄνθρωποι χωρὶς νὰ εἰποῦν νὰ 'ξέρῃ καὶ ὁ ἄλλος τί του γίνεται; ὑπώπτευσα ὅτι ἔπαθε τίποτε ἢ Εὐμορφία.

— Ὅχι, καλὴ μητέρα, εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ, χθὲς τὸ βράδυ συνέλαβα 'ς τὸ χωράφι τοῦ κῦρ Θανάση ἓνα κοριτσάκι, μίαν Γυφτοπούλαν, νὰ την ἐδῶ...

— Ἀ! αὐτοὶ οἱ εἰδωλολάτραι ὅπου περάσουν θὰ κάμουν καὶ τὴν ζημία τους... Μόνον αὐτὸ ἔπιασες;

— Μόνον αὐτό: οἱ ἄλλοι εἶχαν φύγῃ. Τὸ εὐρήκα ὁλομόναχον. Εἶχε κλέψῃ δαυκία καὶ τα ἔτρωγε.

— Δαυκία! χαρὰ 'ς τὸ στομάχι! Καὶ πῶς δὲν μοῦ το ἔφερες νὰ του δώσω ὀλίγην σοῦπαν! Πέτρε, παιδί μου, πῶς ἄλλαξες;

— Μὰ μητέρα μου, σὰς εἶπα ὅτι τὴν συνέλαβα τὴν ὥραν ὅπου ἐκλεπτε.

— Ἐκλεπτε! Καὶ εἶνε κλοπὴ ὅταν πεινᾷ κανεὶς καὶ παίρνει πράγματα ὅπου θὰ τοῦ τα εἶδαν ἂν ἤθελέ τα ζητήσῃ! Ὁ κῦρ Θανάσης εἶνε ἄνθρωπος ἐλεήμων: ἂν τὴν ἐδῆπε, τάχα δὲν θὰ της εἶδιε ψωμί; Ἐλα ἐδῶ, μικρούλα, πῶς σε λένε;

— Μαριά.

— Ἀ! εὐμορφον ὄνομα! δὲν μου λές πῶς εἴμεθα καὶ συνωνόματοι; Καὶ εἶνε χριστιανικὸν ὄνομα. Ἐ, λοιπόν, Μαριά μου, θὰ πεινᾷς βέβαια: ἔλα, Μαριά μου, νὰ σου δώσω νὰ φᾶς.

— Τώρα! νὰ ἦτο καὶ ἄλλο! ἀνεφώνησεν ἡ Εὐμορφία περιχαρὴς. Τῆς ἐφέραμεν τὸ γάλα τῆς ὁ πατέρας κ' ἐγὼ, καὶ ἔφαγε μὲ πολλὴν ὀρεξιν. Καὶ τὴν νύκτα δὲν ἐκρύωνα, διότι ὁ πατέρας ἦλθε καὶ της ἔφερε σκέπασμα.

— Ἀ, τὸ σκέπασμά του! Μὰ εἶσαι, Πέτρε μου, μὲ τὰ σύγκαλά σου; Ἐχθεις ὀρεξὶ νὰ ἀρπάξης κανένα πλευρίτην; Καὶ τώρα πρέπει νὰ ἀπλωθῇ τὸ σκέπασμά σου 'ς τὸν ἥλιον καὶ νὰ τιναχθῇ καλὰ καλὰ... Καὶ δὲν μοῦ λές, Πέτρε μου, τί σκοπεῖς νὰ το κάμης τὸ κορίτσι; »

Ἀλλὰ τοῦτο ἴσα ἴσα ἐσκέπτετο καὶ ὁ κῦρ Πέτρος. Ἀφ' οὗ λοιπὸν διηγήθη εἰς τὴν μητέρα του ὅσα ἐγένωσκε περὶ τῆς Γυφτοπούλας, εἶπε πρὸς αὐτήν:

« Καὶ σὲ τί λέτε, μητέρα; »

— Μεγάλῃ ὑπόθεσις! εἶπεν ἡ γραῖα μετὰ περιφρονησεως: γονεῖς δὲν ἔχει νάλθουν νὰ το ζητήσουν: λοιπὸν δὲν ἔχει κανένα νὰ το κυττάξῃ. Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ το ἀφήσωμεν νὰ 'πάγῃ πίσω 'ς ἐκείνην τὴν ἀγριογυναῖκα ὅπου το ἔδερε ἀλύπητα. Τὸ κρατοῦμεν, καὶ ὅταν περάσουν ἀπὸ δῶ Ἀθίγγανοι, ἂν της ἀρέσῃ πηγαίνει μαζί τους: εἶνε ἀμαρτία νὰ το ἀφήσωμεν χεῖμῶνα καιρὸ ν' ἀποθάνῃ 'ς τοὺς δρόμους ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀπὸ τὴν πείναν.

« Ζήτητ ἡ γιαγιά μου ἢ καλὴ! ἀνεφώνησεν ὑπὸ χαρᾶς ἡ Εὐμορφία.

— Νὰ μου ζήσῃ ἢ καλὴ μου ἢ μητέρα», ἀνεφώνησεν ὁ ἀγροφύλαξ δακρύων ὑπὸ χαρᾶς.

Οὐδέποτε ἠλπιζεν ὅτι ἡ κυρὰ Μαρία θὰ συναινέσῃ νὰ δεχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν της τὴν Γυφτοπούλαν, διότι φυσικὰ ἀπεστρέφετο τοὺς Ἀθίγγανους. Διὰ τοῦτο ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην καὶ ὁ υἱὸς της καὶ ἡ μικρὰ της ἐγγόνῃ.

« Λοιπὸν θὰ μείνης μαζί μας, Μαριά μου; καὶ νὰ ἰδῇς τί καλὰ ποῦ θὰ ζήσωμεν! εἶπεν ἡ Εὐμορφία πρὸς τὴν Γυφτοπούλαν. Ἐλαβεν ἔπειτα τὴν χεῖρά της καὶ τὰ δύο κοράσια ἐξῆλθον ἐκ τῆς φυλακῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΡΑΣΙΩΝ ΠΕΡΙ ΚΛΟΠΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

« Πηγαίνετε σὲς ἐμπρός », εἶπεν ὁ κῦρ Πέτρος πρὸς τὴν Εὐμορφίαν: αὐτὸς δὲ ἔμεινε μετὰ τῆς μητρὸς του νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἀπλώσῃ τὸ σκέπασμα καὶ νὰ το τινάξῃ διὰ νὰ φύγῃ « ἡ ἀκαθαρσία καὶ νὰ ἀερίσθῃ ». Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ δὲν ἦσαν ἀκόμῃ γνωστὰ τὰ μικρόδια.

Ἡ κυρὰ Μαρία ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἶρε τὴν Μαριὰν ὀρθὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεγάλου δωματίου. Ἡ Γυφτοπούλα ἐθαύμαζε τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ σκεύη, τὰ ὅποια βεβαίως δὲν ἦσαν μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ δι' αὐτὴν ἦσαν μεγάλη πολυτέλεια, διότι πρῶτην φορὰν ἐβλεπε τοιαῦτα.

« Μόρφω μου, εἶπεν ἡ κυρὰ Μαρία πρὸς τὴν ἐγγόνην της, πρόσεχε τὴν νὰ μὴ καθίσῃ πουθενὰ καὶ μας λερώσῃ, ὥς που νὰ 'πάγω νὰ της εὐρὼ τίποτε ρουχαλάκια νὰ τὴν ἀλλάξωμεν. »

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἦλθεν ἡ κυρὰ Μαρία φέρουσα ἐνδύματα τῆς Εὐμορφίας. Παρέλαβε τὴν Γυφτοπούλαν εἰς τὸ πλυσταρεῖον καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐγύμνωσε, τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν σκάφην καὶ τὴν ἔλουσεν ὅπως λούουσι τὰ σκυλάκια. Τὴν ἐσπόγγισεν ἔπειτα καλὰ καλὰ, τὴν ἐνέδυσεν καὶ ἔπειτα ἐκάθισεν καὶ τὴν ἐκτένισε μετὰ πολλοῦ κόπου: μάλιστα ἐθαύσθησαν καὶ τινες ὀδόντες τοῦ κτενίου της: διότι ποῦ νὰ διαλυθῇ τὰ πυκνὰ ἐκείνα καὶ συμπεφυρμένα φρύγανα! Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κτενίσματος καὶ αἱ δύο εἶχον ἰδρώσῃ ἐκ τῆς ἀγωνίας.

Πρῶτην φορὰν ἡ Μαριά εἶδε τοιαύτας περιποιήσεις, καὶ ὅτε ἡ Εὐμορφία ὠδήγησεν αὐτὴν ἐμπροσθεν τοῦ κατόπτρου, καὶ εἶδε πόσον κομψὰ καὶ εὐμορφα ἦτο ἐνδεδυμένη, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της ὅτι εἶνε αὐτή. « Καλὲ σὺ εἶσαι, Μαριά μου: δὲν γνωρίζεις τὸν ἑαυτὸν σου; » καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ, ἡ δὲ Γυφτοπούλα ἀνεκάγχασεν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ γέλως δὲν ἦτο ἀρκετὸς νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν της, ἔτρεξε καὶ ἐπῆρε τὸ τέφι της τὸ ὁ-

ποῖον εἶχε λησμονήσῃ εἰς τὸ πλυσταρεῖον, καὶ πηδῆσασα εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου ἤρχισε νὰ χορεύῃ μετὰ πολλῆς εὐστροφίας. Ἔσειε καὶ ἔκρουεν ἐλαφρὰ τὸ τέφι της διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ διὰ τοῦ ἀγκωνός της, καὶ ὅσον ἐχόρευε καὶ ἐπῆδα, τόσο μᾶλλον πῆξανεν ὁ ἐνθουσιασμός της. Οἱ πλόκαμοί της ἐσειόντο ὥς ὄφεις μαῦροι, τὸ σιτόχρουν καὶ ὠχρὸν πρόσωπον της ἐγένετο ῥοδόχρουν, οἱ ὀδόντες της ἐφαίνοντο λευκότεροι μετὰ τῶν πορφυρῶν χειλέων της, καὶ τὰ μεγάλα ὀμμάτια της ἐσπινθηροδύοντο ὑπὸ τῆς χαρᾶς.

Ἡ Εὐμορφία πρῶτην φορὰν εἶχεν ἴδῃ τοιοῦτον χορὸν καὶ ἐθαύμαζε καὶ ἐχειροκρότει. Τέλος δὲ καταληφθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῆς μανίας τοῦ χοροῦ, ἤρχισε νὰ χορεύῃ καὶ προσεπάθει νὰ μιμῆται τὰς κινήσεις τῆς Γυφτοπούλας. Ἀλλὰ ταχέως ἀπέκαμε καὶ καθιδρῶς ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς μεγάλης καθέδρας τῆς μάμμης της.

« Οὐφ! εἶπεν, ἐκουράσθηκα! Σὺ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰμπορεῖς νὰ χορεύῃς χωρὶς νὰ καταλάβῃς κόουρασιν. Ὅμως τί εὐμορφος χορὸς! Θὰ μοῦ τονμάθῃς, Μαριά μου, ἔ; »

— Θὰ σοῦ τον μάθω, καὶ νὰ ἰδῇς μάλιστα νὰ τον χορεύουν δύο, εἶνε πὶδ ὁμορφος.

— Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ χορεύω ὅπως σὺ: σὺ χορεύεις πάρα πολὺ εὐμορφα.

— Τὸ λοιπὸν θὰ μὲ δέρνην ἡ μάννα σου, σὰ τὴν Ναφτέ;

— Ἡ γιαγιά μου;... καλὲ τί κάθεται καὶ μου λές, Μαριά μου; Ποτέ της δὲν δέρνην ἡ γιαγιά μου, δὲν εἶνε Ἀτσιγγάνα ἢ γιαγιά μου. »

Ἡ Γυφτοπούλα δὲν ἠδύνατο νὰ νήσῃ πῶς γίνεταί νὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἔδειρε ποτέ του οὔτε τὰ ἴδια του τέκνα οὔτε τὰ ξένα.

« Εἶνε καλὴ! εἶπεν ἡ Μαριά. Τὸν ἐμάλωσε τὸν ἀφέντη γιατί μ' ἔβαλε φυλακὴ... Ἡ μάννα σου εἶνε ὁ ἀφέντης; »

— Ἀφέντης; Τίνος ἀφέντης; Τί παράξενα λόγια εἶν' αὐτά; Ὁ πατέρας μου εἶνε ἀγροφύλαξ καὶ προσέχει νὰ μὴ κλέπτουν τὰ κτήματα τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅταν συλλάβῃ κανένα κλέπτην τὸν βάζει 'ς τὴν φυλακὴν. Ἡ γιαγιά μου τὸν ἔχει παιδί της καὶ δι' αὐτὸ τὴν ὑπακούει καὶ κάμνει ὅ τι του εἰπῇ. Σὲς δὲν ὑπακούετέ 'ς τὴν μητέρα σας; »

— Ἀ, ναί! μὰ ποῦ εἶνε ἡ δική σου ἢ μάννα;

— Ἀπέθανε πρὶν περιπατήσω, καὶ μ' ἀνέθρεψεν ὁ πατέρας μου καὶ ἡ γιαγιά μου... Μὰ τί στέκεσαι αὐτοῦ; δὲν ἔρχεσαι νὰ καθίσῃς ἐδῶ κοντὰ μου νὰ μιλοῦμε καλλίτερα;

Ἡ Γυφτοπούλα ἐπλησίασεν, ἡ δὲ Εὐμορφία ἔκαμε θέσιν καὶ ἦλθε καὶ ἐχώθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν μεγάλην καθέδραν τῆς μάμμης, παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς φίλης της.

Ἡ Εὐμορφία καὶ περίεργος ἦτο καὶ ἐφοβεῖτο. Πολλάκις εἶχεν ἴδῃ Ἀθιγγάνους κατεσκευασμένους ἔξω τοῦ χωρίου, καὶ πολλάκις εἶχε σταθῇ νὰ παρατηρήσῃ πῶς ζῶσι καὶ τί κάμνουσιν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ τοὺς πλησιάσῃ ἢ νὰ τοὺς ὀμιλήσῃ. Τώρα ὅμως ἠδύνατο ἀφόδως νὰ ὀμιλῇ μετὰ τῆς μικρᾶς Ἀθιγγανίδος.

«Δέν μου λέγεις, Μαριά, εἶπεν ἡ Εὐμορφία περιβάλλουσα διὰ τῆς χειρὸς τῆς τὸν τράχηλον τῆς Γυφτοπούλας, εἶχετε καὶ ἄλλα κορίτσια ἔς τὴν συντροφίαν σας; καὶ ὅλα ἐχόρευαν σὰν καὶ σέ;

— «Ὦ, ὅχι, σὰν καὶ μένα. Ἐγὼ ἤμουν ἡ καλύτερη ἔς τὸ χορὸν, καὶ ὅλα τὰ κορίτσια μ' ἐζήλευαν, καὶ μάλιστα ἡ Αἰρέδ.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν θά σε ζηλεύω, Μαριά μου, καὶ θά σ' ἀγαπῶ!

— «Ἀχ! τὰ ματάκια σου, Μορφούλα μου, τί γλυκά που εἶνε! τὰ βλέπω καὶ θυμοῦμαι τὰ μάτια τοῦ Ζάκη.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός ὁ Ζάκης;

— «Ἐνα παιδί: δικό μας, πού μ' ἐσήκωνε ἔς τὰ χέρια του ὅταν ἤμουν κουρασμένη, καὶ δέν μ' ἀφινεν ὁ Τίζκος νὰ ἀναιδῶ καὶ ἐγὼ νὰ καθίσω ἔς τὸ ἀμάξι, ὅταν ἐπηγαίναμε ἀπὸ μία πολιτεία ἔς ἄλλη.

— Καὶ τὸν ἄφησες καὶ ἐφυγες;

— «Ὁχι, ὁ Τίζκος τὸν ἐπούλησε ἔς ἄλλους πατριωτὲς μας, γιατί ἐπαιρνε τὸ δικίον μου ὅταν ἤθελαν νὰ με δείρουν. Ποῖος ξέρει τώρα ποῦ εἶνε τὸν ὁ καϊμένος, καὶ ποῦ ταξιδεύει!

— Καὶ λοιπὸν ταξιδεύετε μὲ τὰ ἀμάξια;

— «Ναί, φορτώνουμε ἔς τὰ ἀμάξια ὅλα μας τὰ πράγματα, τῆς γριᾶς, τὰ μικρὰ παιδιά καὶ τοὺς ἀρρώστους. Οἱ ἄλλοι πηγαίνουν περπατώντας.

— Θὰ ἀργήτε πολὺ μὲ τὰ ἀμάξια.

— «Καὶ τί μας μέλει; τί ἀνάγκη ἔχομε νὰ βιασθοῦμε; Ὅταν πεινάσωμε ὁ ἀρχηγὸς προστάζει καὶ σταματοῦν τὰ ἀμάξια. Ἀνάβουμε φωτιά, στήνομε ἕνα καζάνι, μαγειρεύουμε, τρώμε, καὶ τὸ δρόμον μας. Ὅταν νυκτώσῃ στήνομε μία σκηνή καὶ πλαγιάζουμε μέσα.

— Θὰ ἔχετε φορτωμένα τὰ ἀμάξια σας ἕνα

σωρὸ τροφίμα, λάδι, βούτυρον, τυρί, ἀλεύρι, κρασί. — Χὰ χά! ἀνεκάγχασεν ἡ Μαριά. Ἀμ' δέ; ἡ θάλασσα δὲν ἔχει ψάρια καὶ τὰ δάση δὲν ἔχουν κυνήγι; τὰ δένδρα ἔχουν καρποὺς καὶ τὰ χωράφια ἔχουν λαχανικά! τὰ παιδιά μας εἶνε διαβολάκια καὶ μας φέρνουν ἕνα σωρὸ πράγματα, δέν μας ἀφίνουν ἔτσι.

— «Ναί, ἀλλὰ τὰ κλέπτουν. Ὅταν κόψω ἕνα μῆλον ἀπὸ τὸ ξένον δένδρον, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω, αὐτὸ λέγεται κλοπή, ἀνεφώνησεν ἡ Εὐμορφία, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ τῆς εἶχε διδάξῃ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων νὰ σέβεται τὴν ξένην περιουσίαν.

— Ἀμ' δέ; εἶπεν ἡ Γυφτοπούλα. Ὁ ἥλιος τὰ φῆνει τὰ μῆλα νὰ τα τρώγουν ὅσοι δέν ἔχουν μηλιές! Τὰ πουλάκια πῶς τα τρώγουν τὰ μῆλα χωρὶς νὰ τα μέλη καθόλου;

— Δέν εἶνε τὸ ἴδιο, εἶπεν ἡ Εὐμορφία σείουσα τὴν κεφαλὴν. Ἀμ' τὰ φορέματά σας τὰ ὑποδήματά σας ποῦ ταῦρίσκετε;

— «Νὰ πηγαίνουμε σὲ μία πολιτεία, πιάνομε χρήματα, ὁ ἀρχηγὸς μᾶς ταμοιράζει καὶ καθένας κάνει τὸ μεριδίον του ὅτι θέλῃ. Ὁ Ζάκης πρὶν φύγῃ, μοῦ ἀγόρασε ἕνα ὠραῖο λαιμὸ ἀπὸ κοράλλια» μὰ τί

ὁμορφος ὁπου ἦτο! Μὰ ἡ Ναφτέ μοῦ τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ἔδωκε ἔς τὴν κόρη τῆς, ἡ κλέφτρα!

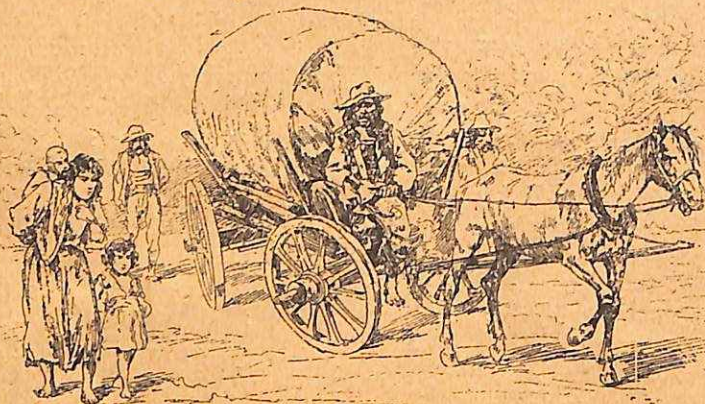
Ἡ φωνὴ τῆς Μαριάς μετεβλήθη αἰφνης καὶ ἔγινε τραχεῖα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἤστραπτον.

«Τί κακὸ κορίτσι ποῦ φαίνεται!» διανοήθη ἡ Εὐμορφία, καὶ ἔμεινε σιωπηλή, ζητοῦσα νὰ εὕρῃ τί διαφέρει τὸ νὰ κλέψῃ τις περιδέριον, πρᾶξις διὰ τὴν ὁποίαν ἡγανάνκει τόσο ἡ Γυφτοπούλα, καὶ τὸ νὰ κλέψῃ μῆλα, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν πρᾶγμα ἀπλούστατον. Ἄν κλέψῃς περιδέριον εἶνε κλοπή, ἂν κλέψῃς μῆλα, δέν εἶνε. Ἀλλὰ δέν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος· διότι ἡ μάμμη ἐκάλεσε τὰς δύο κορασίδας νὰ τὴν βοηθήσωσι καθ' ὅσον αἱ οἰκιακαὶ ἐργασίαι ἔμειναν ὀπίσω, ἕνεκα τῶν πρῶϊν συμβάντων.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας COLOMB.

« ΑΘΙΓΓΑΝΟΙ ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΕΣ »

ΛΑΜΠΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΜΕΛΑ

[Ἰταλικὸν διήγημα]

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 24]

NEY' τινὸς διαταγμοῦ ἡ Καρμέλα ἤρχισε νὰ βαδίζῃ γοργῶ βήματι. Μεταξὺ δύο σιτοφόρων ἀγρῶν διήρχετο εἰς ὁδομῆς, τοῦτον δὲ ἐτράπη ἡ μικρὰ φυγάς.

Ὁ Λάμπος ἠσθάνετο αἰφνης καὶ παρὰ προσδοκίαν κύριος ἐαυτοῦ, μετὰ τῆς παντελοῦς δὲ ἐλευθερίας του ἀνέκτεσε τὴν ἐλαστικότητά τῆς νεότητός του. Πότε ἐπήδα πρὸς τὴν κυρίαν του, πότε ἐξηπλοῦτο εἰς τοὺς πόδας τῆς, ἄλλοτε δὲ προέτρεχε μὲ ὀρμητικὰ πηδήματα· ὅτε δὲ διήρχετο διὰ τῶν ἀγρῶν οἱ ξηροὶ στάχεις ἐθρόουν. Κάποτε ἐγίνετο ἄφαντος καὶ ἐνεφανίζετο αἰφνης ἀπὸ ἄλλο μέρος καὶ ἐπήδα μὲ χαρὰν πρὸ τῆς ἐλευθερωτρίας του.

Ἐνῶ προυχώρει ἡ Καρμέλα ἤκουε πότε μίαν ὕλακην κυνὸς ἀπὸ μίαν στάνην, πότε μίαν ἀγελάδα νὰ μουγγρίζῃ, πότε τὴν ὀξεῖαν φωνὴν κανενὸς πετεινοῦ.

Περίφοβον παρετήρει τὸ κοράσιον τὸν δρόμον, ἐπεθύμει δὲ νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατόν μακρὰν ἀπὸ τὸ χωρίον. Ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς ἐστράφη πρὸς ἕν λιβάδιον, καὶ ἐπροχώρησε κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου τοῦ νεκροταφείου. Ἡ Καρμέλα ἔκαμιν εὐλαβῶς τὸν σταυρὸν τῆς καὶ ἐσυλλογίσθη τὴν δυστυχίαν τῆς μητέρας, ἔπειτα εἰσῆλθεν εἰς κατωφερὴ ἀτραπὸν, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὸ ποτάμιον. Τὸ νερόν τοῦ ποταμοῦ ἦτο ὀλίγον καὶ ἀπὸ ὑψηλὰ ἐφαίνετο ὡς λεπτή ταινία, ὥστε χωρὶς κανένα κίνδυνον θὰ

ἠδύνατο νὰ τὸ περάσῃ· ἀλλὰ διὰ πᾶσαν ἀσφάλειαν ἐπροτίμησε νὰ ὑπάγῃ μέχρι τῆς γεφύρας μεταξὺ σκληθρῶν καὶ ἰτεῶν. Ἐκεῖ ἤρχισεν ἀνηφορικὸς δρόμος, μέχρι τοῦ ὁποίου εἶχε φθάσῃ ἄλλοτε μετὰ τῆς θείας τῆς Νορίνας.

Ἡ σελήνη ἐλαμπεν ἐπὶ τοῦ ἀνεφέλου οὐρανοῦ· τὸ νερόν τοῦ ποταμοῦ τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο ὀφιοειδῶς ἐστίλβεν ὡς χάλυψ. Μακρὰν ἐφαίνοντο δυσδιάκριτοι αἱ σκιαὶ τῶν βουνῶν.

Ἐκεῖθεν τῆς γεφύρας ἡ σκηνὴ ἦτο ὅλως διόλου διάφορος. Τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα ἕως τώρα ἦσαν μεμονωμένα, ἐσχημάτιζον ἐκεῖ πυκνοὺς στοίχους ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ. Ἐλάται ἐκατὸν ἐτῶν ὕψωνον πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς εὐθεῖς ὡς λαμπάδας κορμούς των, τὸ δὲ φῶς τῆς σελήνης προσεπάθει νὰ διεισδύσῃ διὰ μέσου τῶν πυκνοφύλλων κλάδων των. Ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς μικρᾶς φυγάδος ἠκούετο ὁ μυστηριώδης ψίθυρος τοῦ δάσους. Κάπου κάπου ἠκούετο τὸ κελάδημα πτηνοῦ.

Ἡ Καρμέλα ἐφοβεῖτο ἀλλ' ἡ συντροφία τοῦ Λάμπου τῇ ἐδίδε πως θάρρος.

Ἡ σελήνη ἐξηφανίσθη ὀπισθεν τῶν ὀρέων. Ὁ ἀήρ ἦτο ἥδη ψυχρὸς· τὰ πτηνὰ ἄφηνον τὰς φωλεὰς των καὶ ἐπέτων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν ἐλατῶν, διὰ νὰ περιμεῖνῃσιν τὴν χαρραγὴν, ἡ ὁποία εἶχεν ἥδη φανῇ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἤρχισαν μεμονωμέναι, δειλαὶ φωναί, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τὰ πτηνὰ ἀντήλασσον ἐρωταποκρίσεις, θαυμηδὸν δὲ ἀντήχησεν ἕν φαιδρὸν ζωηρὸν πολύφωνον κελάδημα. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δάσους ἠκούοντο πτερυγισμοί, ἥδη δὲ τὰ πτηνὰ ἐπέτων ὑψηλὰ. Ὑπὸ τὸ δάσος ὅμως τὸ σκότος ἦτο πυκνότερον ἢ πρότερον.

Ἡ Καρμέλα δὲν ἐβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δάσους. Ἐκείναι αἱ ἔλατοι, αἱ ὁποῖαι διεδέχοντο ἀλλήλας μὲ τόσῃ κανονικότητά καὶ ἀπέκρυπτον τὸν οὐρανόν, ἐνέπνεον εἰς τὴν καρδίαν τῆς βαθεῖαν μελαγχολίαν. Τὸ κοράσιον ἐτάχυνε τὸ βῆμά του, ἀνῆλθε μετὰ

σπουδῆς τὸν ἀνήφορον, ἐλπίζον ὅτι τὸ δάσος θὰ ἐτελείωνεν ἐκεῖ.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἐπιθυμία τῆς Καρμέλας ἐξεπληρώθη. Ἡ μικρὰ ἀνερχομένη μετὰ κόπου τὸ τελευταῖον ὕψωμα, φθάσασα δὲ εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ βουνοῦ ἐστάθη.

Τί θαυμασία θέα!

Ἡ Καρμέλα εἶχε κουρασθῇ, ἐξηπλώθη μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐκ τῆς δροσού χόρτου· ἐπὶ τῶν κοιλάδων ἠπλοῦτο ἀκόμη ὁμίχλη, ἀλλὰ αἱ κορυφαὶ τῶν βουνῶν διεγράφοντο ἤδη καθαρά εἰς τὸ τεφρόχρουν βάθος τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ ἀρωματώδης ἀὴρ ἐκέντησε τὴν ὄρεξιν τῆς. Ἐλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς τὸ τεμάχιον τοῦ ψωμίου τὸ ὁποῖον εἶχε βάλῃ εἰς αὐτὸ ἐν τῷ μαγειρίῳ καὶ μέρος μὲν αὐτοῦ ἔφαγε, μέρος δὲ ἔδωκεν εἰς τὸν πιστὸν ἀκόλουθόν τῆς. Ὁ Λάμπος ἀπὸ πολλῶν ἤδη ὥρων δὲν εἶχε φάγῃ τίποτε, καὶ κατεβρόχθισε μὲ ὄρεξιν τὸ δοθέν εἰς αὐτὸν ψωμῖον. Τὸ ὑπόλοιπον ἔθεσε πάλιν εἰς τὸ θυλάκιον τῆς.

Δὲν ἦτο πρώτη φορά καθ' ἣν ἡ Καρμέλα εἶχε σηκωθῇ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀλλ' εἰς τὴν στενὴν κοιλάδα τῆς Ἰζολέτας ἡ θέα ἦτο ὅλως διόλου διάφορος παρὰ ἐδῶ, ὅπου τὸ βλέμμα ἠδύνατο νὰ περιβλέπῃ τὸς μὲν μεγάλῃ ἐκτασιν. Ἡ μονότονος φαιὰ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ ἔλαβεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον διάφορα χρώματα καὶ διάφορα σχήματα· ἐκεῖ ὅπου ἦτο κατ' ἀρχὰς σκότος, ἔτρεχον ἑκατὸν ἐλαφρὰ τριανταφυλλένια συννεφάκια, αἱ δὲ ἀνατολαὶ εἶχον χρωματισθῇ μὲ ζωηρὸν πορτοκαλλίου χρῶμα.

Ἀπὸ τὴν κοιλάδα ἡ ὁμίχλη ἀνέβη σιγὰ σιγὰ εἰς τὰ ὕψη, ὡς παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἀνυψωθὲν ἀποκαλύπτει πολλὰς καλλονὰς τὰς ὁποίας ἔως τότε ἐκάλυπτε. Τὰ δένδρα, τὰ πράσινα λιβάδια, ὅλη ἡ ὠραία ἐκείνη φύσις ἀνέκυψεν εὐθὺς ὡς διεσκορπίσθη ἡ ὁμίχλη, εἰς τὰ νῶτα δὲ τοῦ βουνοῦ ἐφάνησαν μεμονωμέναι καλύβαι ἀποτελοῦσαι θέαμα ὠραιότατον.

Μικρὸν ἄθροισμα οἰκιῶν ἐκτισμένων, περίξ ἐνός κωδωνοστασίου, καὶ τὸ ὁποῖον μακρόθεν ἐφαίνετο ὡς τὰ μικρὰ χρωματιστὰ ἐκεῖνα σπιτάκια τὰ ὁποῖα δίδουν ὡς παιγνίδια εἰς τὰ παιδία, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ κορασίου. Μήπως ἦτο ἡδὴ ἡ Ριβιέρα;

Ἡ ἀπάτη διήρκεσε μόνον ὀλίγα δευτερόλε-

πτα. Ἡ Καρμέλα ἀνεγνώρισε μετ' ὀλίγον ἐκ τοῦ κωδωνοστασίου ὅτι τὸ ἄθροισμα ἐκεῖνο τῶν οἰκιῶν ἦτο ἡ Ἰζολέτα, τὸ χωρίον τῆς.

Ἐγινε σκυθρωπὴ καὶ περίλυπος. Χωρὶς ἄλλο ὁ πατέρας τῆς, ἡ μάμμη τῆς, ἡ ἀδελφούλα τῆς εἶχον πρὸ ὀλίγου ἐξυπνίσῃ, καὶ τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουεν ἤδη τὰς φωνὰς τῶν: «Καρμέλα, Καρμέλα!»

Ἐν ᾧ οἱ διαλογισμοὶ αὐτῆς ἔτρεχον εἰς τὸ χωρίον τῆς καὶ εἰς τοὺς οἰκίους τῆς, αἰφνης χρυσὴ σφαῖρα ἐφάνη ὀπισθεν τῶν ὄρεων, χρυσᾶς ἀκτῖνας διασκορπίζουσα. Ὁ ἥλιος, τὸ γλυκὺ καὶ ἱλαρὸν φῶς τὸ διαχέον πανταχοῦ τὴν ζωὴν, ἐνέβαλεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κορασίου τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἔπρεπε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησεν.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινεν ἀκίνητος, ἀφημένη εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἐκείνην θερμότητα. Καταγοητευμένη παρετήρει τὸ πρὸ αὐτῆς πανόραμα, ὅτε δ' ἔφερε πρὸ αὐτῆς τὸ βλέμμα τῆς, ἔβλεπε ἀσπρολούλουδα, τὰ ὅποια ἐπρόβαλλον ἐκ τῆς χλόης τὴν δροσόβρεκτον κεφαλὴν τῶν. «ὦ! καὶ τὰ πουλιά! Ἐκελαδοῦσαν τὸς μὲν γλυκὰ!...

Ἡ Καρμέλα ἔρριπεν ἀκόμη ἐν βλέμμα θαυμασμοῦ περίξ αὐτῆς καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς...

Ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτὴν τὰς λέξεις τῆς θείας Νορίνας: «Κατόπιν ἀπ' αὐτὸ τὸ βουνὸν ἔρχεται μία κοιλάς, ἔπειτα ἀπὸ τὴν κοιλάδα ἕνα δεύτερον ὑψηλότερον βουνόν, ἔπειτα ἔρχεται ἡ Ριβιέρα.»

Εἶχεν ἤδη περάσῃ τὸ πρῶτον βουνόν, μετ' ὀλίγον λοιπὸν ἔμελλε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κοιλάδα. Ἀλλ' ἔπειτα; «Ὅταν ἡ Καρμέλα ἀνελογίζετο τὸ ἔπειτα τοῦτο δισταγμὸς εἰσέδυνεν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆς, διότι ὀπισθεν τῆς κοιλάδος ἐκείνης ἦσαν τὸς μὲν πολλὰ βουνά, ὥστε δὲν ἦτο διόλου εὐκόλον νὰ εὕρῃ ποῖον ἐννοεῖ ἡ θέα τῆς. Ἀλλ' ὁ δισταγμὸς ἐκεῖνος δὲν διήρκεσε πολὺ, τὸ δὲ κοράσιον ἐξήτασε μὲ προσοχὴν πόθεν ἠδύνατο νὰ καταβῇ εὐκολώτερον. Κατ' ἀρχὰς ἡ καταβάσις ἦτο εὐκόλος, ἔπειτα ὅμως ἐφάνησαν αἱ δυσκολίαι. Τὸ ἔδαφος ἦτο τραχύ, πολλαχοῦ δὲ ἡ υπερβολικὴ θερμότης τοῦ ἡλίου εἶχε σχίσῃ αὐτό, εἰς ἑκάστον δὲ βῆμα τῆς Καρμέλας ὄγκοι χώματος ἀπεσπῶντο καὶ ἐκυλίνοντο κάτω. Τὸ κοράσιον διὰ

νὰ μὴ πέσῃ ἠναγκάζετο νὰ πιάνεται ἀπὸ τοὺς θάμνους, αἱ δὲ χεῖρες αὐτοῦ, σχισθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν, ἤρχισαν νὰ αἱμάσουν.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐστάθη μετὰ δυσπιστίας. Ἐκεῖνος ἦτο ἄρα γε ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἐννοεῖ ἡ θεία Νορίνα; Ὁ Λάμπος, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐδείκνυνον ἐκπληξιν διὰ τὸν περίπλοκον καὶ παράδοξον δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ἡ μικρὰ κυρία του, ἐστάθη ἐπίσης. Ἦσυχος καὶ ἀκίνητος, τεταμένα ἔχων τὰ ὦτα, μὲ βλέμμα ὀξὺ παρατηρῶν, περιεσκόπησε τὰ περίξ, ἐξήτασε τὸ ἔδαφος· ἔπειτα διηυθύνθη διὰ μιᾶς πρὸς τ' ἀριστερά, ἀκολουθῶν ὡρμησε πρὸς τὰ δεξιὰ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἀπὸ τὸ βλέμμα του τὴν μικρὰν του κυρίαν. Ἐπὶ τέλους εὗρεν ἐν μονοπάτι τότε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Καρμέλαν καὶ τὴν προέτρεψεν, ὅπως ἠδύνατο, νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ ἀτραπὸς ἐκείνη δὲν ἦτο τὸς μὲν ἀπόκρημνος, κατέβαινε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον δι' αὐτῆς λοιπὸν ἡ Καρμέλα καὶ ὁ Λάμπος κατέβησαν μέχρις ἐνός ρυακίου, τὸ ὁποῖον ταχέως ῥέον μεταξὺ τῶν πετρῶν καὶ τῆς χλόης ἀπετελεῖ γλυκὺν μόρμυρον. Ὁ Λάμπος ἐδίψα, ἔχωσε τὸ ῥύγχος του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἐπιεν ἀρκετὴν ὥραν· καὶ ἡ Καρμέλα ἔκυψεν ἐπίσης, μὲ τὸ κοῖλον δὲ τῆς χειρὸς τῆς ἤντησεν ἐπανελημμένως ὅσον περισσότερον νερὸν ἠδύνατο. Ὁ λάρυγξ αὐτῆς ἦτο κατάξηρος καὶ διψαλέος.

Τώρα ὅμως ἤρχετο τὸ ζήτημα πῶς νὰ περάσῃ ἀντίπεραν· νὰ πηδήσῃ; οἱ μικροὶ τῆς πόδες δὲν ἠδύνατο νὰ κάμωσι τὸς μὲν πηδήμα. ἔπρεπε λοιπὸν νὰ περάσῃ τὸ ῥυακίον. «Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά τῆς, ἐσήκωσε τὸν ποδόγυρον τοῦ φορέματός τῆς, καὶ ἔφθασεν εὐτυχῶς εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Μὲ ἐν πηδήμα ὡρμησε πρὸ αὐτῆς ὁ Λάμπος, ἔτοιμος νὰ βοηθήσῃ ἂν παρουσιάζετο ἀνάγκη.

Ἐκεῖ ἔκαμεν ἡ Καρμέλα δεύτερον σταθμὸν· ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς πρασιὰν βρύων, ἡ μεγάλη δὲ κοῦρασὶς τῆς, ἡ δροσερὰ σκιά, ὁ μόρμυρος τοῦ ὕδατος τῇ ἐπροξένησαν γλυκεῖαν νύσταν, ἡ κεφαλὴ τῆς ἐκλινεν εἰς τὸ στῆθός τῆς βαρεῖα· ἀλλ' ἡ μικρὰ ἀνεπήδησε καὶ ἠγέρθη διὰ νὰ μὴ ἀποκοιμηθῇ.

Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς· τὸ μέρος ἔγινε πάλιν δασῶδες, τὸ δὲ κοράσιον ἐπροχώρει τυχέως, διὰ μέσου ἐλατῶν καὶ πευκῶν, αἱ

ὁποῖαι ἐν τῷ καύσωνι τοῦ ἡλίου, διεσκορπίζον δυνατὴν εὐωδίαν ρυτίνης.

Ποῦ νὰ εὕρισκετο ἄρα γε; Ἐπλησίαζεν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἡ ἀπεμακρύνετο ἐξ αὐτοῦ;

Ἡ σκέψις ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποπλανηθῇ εἰς τὸ δάσος, ἐπανῆλθε πάλιν ὡς φοβερὰ ἀπειλὴ εἰς τὸ πνεῦμά τῆς, ἡ δὲ καρδιά τῆς ἐπάγῳσεν ἐκ τοῦ φόβου. «ὦ, ἄς ἦτο ἐκεῖ μία καλύβη διὰ νὰ κτυπήσῃ εἰς τὴν θύραν τῆς, ἄς ἦτο ἐκεῖ ἐν εὐσπλαγχνὸν ὄν, τὸ ὁποῖον νὰ τῇ δείξῃ τὸν δρόμον!

Χονδροὶ κορμοὶ δένδρων, κεκομμένοι καὶ σωρευμένοι ἐπ' ἀλλήλων ἐμαρτύρουν ὅτι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἦσαν ἄνθρωποι ἐκεῖ. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐφαίνοντο ἀκόμη ἐρείπια τῶν ξυλίνων καλυβῶν, αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευσαν εἰς τοὺς ξυλοκόπους κατὰ τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον ἔμειναν ἐντὸς τοῦ δάσους.

Ἡ Καρμέλα ἐπροχώρησε περαιτέρω· οἱ πόδες τῆς ἐπάτουν κώνους οἱ ὁποῖοι εἶχον πέσῃ ἐκ τῶν ἐλατῶν, μανιτάρια, τὰ ὁποῖα κατὰ χιλιάδας ἐφύοντο εἰς τὸ ὕγρον ἐκεῖνο ἔδαφος. Οὐδεὶς ἤχος ἠκούετο, εἰμὴ ὁ ἐλαφρὸς βόμβος τοῦ κανθάρου, περίξ δὲ αὐτῆς καὶ ὑπεράνω ὁ μυστηριώδης θροῦς τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων, τὰς ὁποίας ἔσειεν ὁ ἡσυχος ἀνεμος.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ δάσος ἐγίνετο εὐρύτερον, ἡ δὲ Καρμέλα εὐρέθη εἰς τοὺς πρόποδας μικροῦ λόφου, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ γλυκὺ πράσινόν του χρῶμα ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν προσεκάλεῖ ν' ἀναβῇ. Φθάσασα ἐπ' αὐτοῦ περιέφερε περίξ τὸ βλέμμα τῆς καὶ εἶδεν ἐκτεταμένην πεδιάδα, ἡ ὁποία βαθμηδὸν εὐρυνομένη, ἀπεκλείετο ὑπὸ πελωρίων βράχων, οἵτινες ἐφαίνοντο ὡς γρανίται. Καμμία ἀτραπὸς, κανὲν καλυδόσπιτον, κανὲν σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ἐννοήσῃ τὸ δυστυχὲς κοράσιον ποῦ εὕρισκετο!

Εὐτυχῶς τὸς μὲν κουρασμένη ἦτο ἡ Καρμέλα ὥστε ἐλησμόνησε καθ' ὅλοκληρίαν τὴν δύσκολον θέσιν τῆς. Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς χλόης καὶ τὴν φοράν ταύτην ἀπεκοιμήθη. Ὁ Λάμπος ἔμεινε πλησίον τῆς κυρίας του· καὶ αὐτὸς ἐκοιμήθη ὀλίγον, ἀλλὰ συχνὰ μισοήνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔτεινε τὰ ὦτά του, ἐκίνει τὴν οὐράν του.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΓ—ΕΙ

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ]

Ο ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ

Χρυσώνει ο ήλιος τὰ βουνά,
λύώνει τὰ χιόνια τοῦ Φλεβάρη,
κ' ἡ Ἑρνούλα ξεκινᾷ
νὰ παίξῃ μέσα 'ς τὸ χορτάρι.

Τρέχει 'ς τοὺς κάμπους γελαστή,
ἐδῶ μαδᾷ, ἐκεῖ θερίζει
σὰν πεταλούδα πλουμιστή
ποῦ 'ς τὰ λουλούδια φτερουγίζει.

Μὲ τὰ χρυσὰ της τὰ μαλλιά,
γύρω 'ς τὴν πλάτη της λυμένα,
τὴν βλέπουν ὅλα τὰ πουλιά
καὶ κελαῖδοῦν χαριτωμένα.

Κι' αὐτὴ ἀπαντᾷ : «Νὰ τὸν χαρῶ
ποῦ κάνει ὅλα πῶς τὰ ξέρει!
ἐγὼ 'ς τὸ πεισμὰ του φορῶ
μάρτη χρυσόπλεκτο 'ς τὸ χέρι.»

Τὴν βλέπουν τ' ἄνθρα τὰ δειλὰ
καὶ καμαρόνουν πλάϊ-πλάϊ,
ὁ μενεξὲς μοσχοβολᾷ
κ' ἡ καλαμιά χαμογελάει,

Τὴν βλέπει ὁ ἥλιος ὁ ζεστός
κι' ἀπὸ ψηλὰ τὴν φοβερίζει :
«Ἐγὼ δὲν εἶμαι γελαστός
σὰν τὸ κρινάκι ποῦ μυρίζει.

Τοῦ Μάρτη ὁ ἥλιος εἶμ' ἐγώ,
'βγῆκα τὸν κόσμον νὰ φιλογίσω
λάμπω καὶ καίω, καὶ δὲν ἀργῶ,
μικρούλα μου, νὰ σὲ μαυρίσω.»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΗ ΑΚΟΥΗΣ...

Ο ἄνεμοδείκτης
εἶπε πρὸς τὸν
ἄνεμον :

«Βροχὴν ζη-
τοῦν οἱ ἄνθρω-
ποι· στρέψε με,
σὲ παρακαλῶ,
πρὸς δυσμὰς·
διότι πάντες
παραπονοῦνται
κατὰ τῆς ξη-
ρασίας καὶ φο-
βοῦμαι μήπως
μὲ ρίψουν κατὰ
γῆς ἐὰν ἐξακο-
λουθῇσω νὰ μέ-
νω ἀκίνητος.»

Ὁ ἄνεμος ἔπνευσε παρευθύς, ὁ δὲ οὐρανὸς
ἔγινε συννεφώδης καὶ μετ' ὀλίγον ἔβρεξεν
ἀφθόνως.

«Σὲ παρακαλῶ, στρέψε με πρὸς ἄλλο μέρος,
εἶπεν ἐκ δευτέρου ὁ ἄνεμοδείκτης πρὸς τὸν ἄνε-
μον. Τὰ σιτηρὰ καὶ τὰ γεώμηλα κινδυνεύουν,
ἔν ὧσ' θὰ βλέπω πρὸς τὸ μέρος τοῦτο θὰ

ἐξακολουθῇ νὰ βρέχῃ. Οἱ γεωπόνοι δὲν θέλουν
πλέον τὴν βροχὴν καὶ μαίνονται ἐναντίον μου.»

Ὁ φιλόφρων ἄνεμος ἔπνευσε παρευθύς, ἀλλ'
ὁ ἄνεμοδείκτης ἀνεφώνησε :

«Θεέ μου! Ὅλοι στρέφουν πρὸς ἐμὲ ἄγρια
τὰ βλέμματα. Τὸ χόρτον ἐκάη... Τί θὰ γί-
νῃ;.. Καὶ οἱ κηπουροὶ λέγουν ὅτι καὶ τὰ ὀ-
σπρικέκνησαν. Στρέψε με πρὸς ἄλλο μέρος δι'
ὄνομα Θεοῦ!

Ὁ ἄνεμος δυσηρεστημένος ἐφύσησεν ἐκ τοῦ
βορρᾶ.

«Ἐ; τί λέγουν τώρα; ἠρώτησε τὸν ἄνεμο-
δείκτην.

— Ὅλοι κρυώνουν, καὶ τὰ προϊόντα ὅλα
κατεστράφησαν. Καταστροφὰ καὶ ἐπιδημίαι
παντοῦ, καὶ τὰς συμφορὰς ταύτας τὰς ἀπο-
δίδουν εἰς τὸν βορρᾶν.

— Ἀ, ἔτσι τὸ λοιπόν; Ἀς φωνάζουν ἂν
δὲν βαρύνωνται. Δὲν θὰ καθήσωμεν ἡμεῖς νὰ
εὐχαριστήσωμεν τὰς ἐγωϊστικὰς καὶ ἀντιφατι-
κὰς ἀπαιτήσεις ἐνὸς ἐκάστου. Ἀς ἐξακολου-
θήσωμεν τὸν δρόμον μας καὶ ἂς μὴ δίδωμεν
ἀκρόασιν εἰς κανένα. Ἀδιάφορον ἂν δυσχερεστη-
θοῦν πολλοί.

ΠΑΝΟΣ

ΤΙ ΕΓΙΝ' Ο ΛΑΓΟΣ ;

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 26]

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Μὰ γιὰ νὰ σου εἰπῶ ; Τέτοια
χωρὰτὰ δὲν μ' ἀρέσουν ἐμένα, τὸ 'κατάλαβες ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Ἐχεις μούτρα καὶ 'μιλεῖς ἀκόμη,
λαγοφάγε ; Αὐτὲς που σοῦ δώκα δὲν εἶνε τίποτε.
Ὅταν ὁ κύριός μου μάθῃ τὰ τρέχοντα, θὰ σου
δώσῃ τὰ ὑπόλοιπα μὲ τὸ ραβδί του. Λοιπὸν ἐτοι-
μασε τὴν ράχιν σου.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Τόσο ἀκριβὰ ἓνας λαγός ! Νὰ σου
εἰπῶ, παλληκάρη, ἔρχεσαι νὰ τα φτειάζωμε ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Νὰ
τα συμβιβάζωμεν ;
Ἐχεις πέντε δρα-
χμάς ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐν-
τρομος]. — Τί εἶ-
πες ; πέντε δρα-
μές ; τί ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὁ
λαγὸς ἀξίζει πε-
ρισσότερα, ἀλλὰ
ἂς εἶνε πρὸς χά-
ριν σου φέρε τῆς
πέντε δραχμῆς,
καὶ θὰ σου δώσω
ἐγὼ μίαν συμβου-
λὴν νὰ γλυτώσῃς,
κακομοίρη μου!...

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Νὰ
σου δώσω πέντε
δραχμὲς νὰ μου δώ-
σῃς μίαν συμβουλὴν...

ΚΩΣΤΑΣ. — Καὶ βέβαια· εἰ δὲ μὴ πῶς θὰ τα
καταφέρῃς νὰ 'βγῇς ἀπὸ 'δῶ μέσα καὶ μὲ τὰ δύο
σου ταῦτιά ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Φέρει τὰς χεῖράς του εἰς τὰ ὦτά του].
— Πᾶ νὰ 'πῇ, θὰ μοῦ το κλαδέψουν τὸ ἓνα μου
ταῦτί ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Αἶ, καίμένε μου ! Ὅταν ὁ ἀφέν-
της εἶνε θυμωμένος, σοῦ τα κόβει καὶ τὰ δύο.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Καὶ τί του ἔκανα καὶ θὰ μοῦ τα
κόψῃ ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Τί του ἔκαμες ; Ἀμ' τὸ κυνήγι
του ; Τοῦ ἐχάψες τὸ κυνήγι του... Μιὰ φορὰ
καὶ αὐτὸς 'ς τὴν ζωὴν του ἐσκότωσε τρεῖς λαγούς,
καὶ σὺ ἔρχεσαι καὶ του τρῶς τὸν ἓνα !

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Τὸ λοιπὸς θὰ πληρώσω τὴ συ-
μβουλὴν ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Δεῖξέ μου τὰ 'λεπτά σου.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ὑστερα πλερώνω 'πὲς μου πρῶτα
τὴ συμβουλὴν, νὰ ἰδοῦμε ἂν εἶνε καλὴ...

ΚΩΣΤΑΣ. — Εἶνε καλὴ καὶ καλὴ. Νά...
Ὅταν ὁ ἀφέντης σ' ἐρωτᾷ, σὺ νὰ του λῆς ὅτι
ἐλεγεσαι 'ς ἐμένα... Δυὸ λαγοί... τρεῖς λαγοί...
Θὰ σε πάρῃ διὰ βλάκα, — καὶ δὲν θὰ γελασθῇ, —
καὶ ἔτσι θὰ τὴν γλυτώσῃς. — Ἐλα τώρα, δός μου
τῆς πέντε μου δραχμοῦλες.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Φώναξ' τον πρῶτα τὸν ἀφέντη σου,
καὶ σοῦ τα δίνω
ἔπειτα.

ΚΩΣΤΑΣ. —
Στάσου νὰ τον φω-
νάξω [Ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ Ε'
ΣΩΤΗΡΗΣ, μόνος.

ΣΩΤΗΡΗΣ. —
'Ἀμ' αὐτὴ ἡ συ-
μβουλὴ, ἐγὼ τὴν
εὐρήκα... Δὲν
τῆς δίνω τῆς πέν-
τε δραχμῆς. [Φορεῖ
τὸν σκούφον του].

ΣΚΗΝΗ Σ'
ΣΩΤΗΡΗΣ, καὶ ἔ-
πειτα ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ

«ΔΟΣ ΜΟΥ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΧΜΗΣ, Η ΣΟΥ ΤΗΝ ΚΑΤΑΦΕΡΑ!» (Σελ. 42)

[Ἐκ τῶν παρασκηνίων μετὰ ζωηρό-
τητος]. — Ἀ ! ἔφθασαν ! Πῶς δὲν μοῦ το εἶπατε
τόσην ὥραν ; Ποῦ εἶνε ; [Βιστέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν]
Ποῦ εἶνε ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Χαιρετῶν ὑποκλινῶς]. — Ἀφέντη, ὦ-
ρες καλές.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Σὺ, παλληκάρη μου, μοῦ ἔφε-
ρες τοὺς λαγούς μου ; τοὺς τρεῖς λαγούς ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Μειδιῶν βλακωδῶς καὶ περιστρέφων τὸν
σκούφον του μετὰ τῶν δακτύλων του]. — Νά, ἀφέν-
τη... τοὺς τρεῖς λαγούς.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Καὶ ποῦ εἶνε ; [Τοὺς βλέπει
ἐπὶ τοῦ τραπέζιου]. — Ἀ ! νὰ τοὺς ! [Τοὺς ἐξετάζει].
Μοῦ ἐφάνη ὅτι τοὺς ἐδιάλεξα παχύτερους. Ἀχ !
Τί μου ἔκαμες, κύρ Σιδερέη ! [Τοὺς μετρεῖ].
Ἐνας, δύο... μόνον δύο... Νὰ σου εἰπῶ, εἶνε
δύο λαγοί...

ΣΩΤΗΡΗΣ [Μειδιῶν]. — Νά, ἀφέντη, δύο λαγοί...

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Καὶ ὁ τρίτος ποῦ εἶνε ; τί ἔγινε ; Ἐγὼ ἐπλήρ... ἐπλήρωσα τρεῖς.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ὡσαύτως μειδιῶν]. — Ναί, ἀφέντη, ... τρεῖς.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Κατ' ἰδίαν]. — Κωφὸς εἶνε αὐτὸς ἢ βλάξ ; [Ἐρχεται πλησίον τοῦ Σωτήρη καὶ κραυγάζει εἰς τὸ ὥτιον του τονίζων ἐκάστην συλλαβὴν]. Μοῦ λείπει ἓνας λαγός...

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναί, ἀφέντη... ἓνας λαγός.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Πρὸς τοὺς θεατὰς]. — Εἶνε βλάξ, μ' αὐτὸν δὲν εἰμπορῶ νὰ συναγορευθῶ. Θὰ γράψω δύο λέξεις πρὸς τὸν κύρ Σιδέρην. Ἐγὼ ἐπλήρωσα, καὶ ἐννοῶ νὰ ἔχω τὸ πρᾶγμα μου [Ἀγανακτῶν ἀνοίγει τὴν θύραν]. Ἐγὼ θέλω τοὺς τρεῖς λαγούς μου ! τοὺς τρεῖς λαγούς. [Ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΣΩΤΗΡΗΣ, μόνος.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναί, ἀφέντη, ... τοὺς τρεῖς λαγούς [Βλέπων ὅτι δὲν εἶνε παρὼν ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ]. Μπα ! ἔφυγε ! [Φορεῖ τὸν σκοῦφόν του. — Πρὸς τοὺς θεατὰς :] Τῆς ἐκερδέσαμε τῆς πέντε δραμοῦλες.

ΣΚΗΝΗ Η'

ΣΩΤΗΡΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ.

ΚΩΣΤΑΣ [Εἰσέρχεται γελῶν]. — Χά ! χά ! χά ! Περίφημος θεατρίνος θὰ ἦσουν, κύρ Σωτήρη ! Θεατρίνος πρώτης !

ΣΩΤΗΡΗΣ [Μετὰ πονηρίας]. — Ἐ, καλὰ τα 'κατάφερα.

ΚΩΣΤΑΣ. — Βλέπεις πῶς ἐθαυματούργησεν ἡ συμβουλή μου ; Σκάσε τώρα τὸν παρᾶ.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του πεντάρας καὶ τας μετρεῖ]. — Νά, πάρε εἰκοσιπέντε λεφτά.

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὅχι δά, Σωτήρη μου, πέντε δραχμὲς δὲν εἴπαμε ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Μειδιῶν βλακωδῶς]. — Ναί... πέντε δραμὲς.

ΚΩΣΤΑΣ. — Καὶ μοῦ δίνεις μόνον εἰκοσιπέντε λεπτὰ ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ὡσαύτως]. — Ναί... εἰκοσιπέντε λεφτά. [Τὰ θέτει εἰς τὸ θυλάκιόν του].

ΚΩΣΤΑΣ [Κατ' ἰδίαν]. — Πάλιν τὰ ἴδια ! Τώρα νὰ σου δεῖξω ἐγὼ. [Λαμβάνει τὸ ὑπόδημα, καὶ το ὑφώνει κατὰ τοῦ Σωτήρη κραυγάζων :] Σωτήρη, δὸς μου τῆς πέντε δραχμὲς, ἢ σοῦ τὴν 'κατάφερα ! Ἐλα, τῆς πέντε δραχμὲς.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἀρπάζων τὸ ἄλλο ὑπόδημα καὶ ἀμυνόμενος]. — Ναί... τῆς πέντε δραμὲς !

ΚΩΣΤΑΣ. — Θὰ μοῦ τῆς δώσης ; [Τὸν κτυπᾷ]. Νὰ καὶ τούτη, νὰ καὶ 'κεῖνη...

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἀποκρούων αὐτὸν καὶ ἀποδίδων τὰ ἴσα]. — Νὰ καὶ ἡ ἀφεντιά σου ! [Συμπλοκή].

ΣΚΗΝΗ Θ'

Οἱ Αὔτοι καὶ ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Εἰσέρχεται κρατῶν ἐπιστολήν]. — Ἐ ; τί εἶν' αὐτά ; Μέσα 'ς τὸ σπίτι μου καὶ μὲ τὰ ὑποδήματά μου ; [Οἱ μαχηταὶ ἀποχωρίζονται τεταραγμένοι].

ΚΩΣΤΑΣ [Ψελλίζων]. — Κύριε, ἐπολεμούσαμεν, ἐπολεμούσα νὰ τον κάμω νὰ σας δώσῃ τὸν λαγόν. [Καταθέτει τὸ ὑπόδημα].

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναί, ἀφέντη... τὸ λαγόν. [Καταθέτει τὸ ὑπόδημα].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Πρὸς τὸν Κώσταν]. — Εἶνε βλάξ, δὲν τον βλέπεις ; Τί τον κτυπᾷς ;

ΚΩΣΤΑΣ [Σιγὰ πρὸς τοὺς θεατὰς]. — Μὰ τὸ ναὶ δὲν εἰξεύρω ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας εἶνε περισσότερον βλάξ !

ΣΩΤΗΡΗΣ [Προχωρῶν πρὸς τὸν κ. ΑΘΗΡΟΝ]. — Ἀφέντη, νὰ σου εἰπῶ...

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Ἀ !

ΚΩΣΤΑΣ [Πρὸς τὸν Σωτήρη]. — Μὴ με προδώσης, Σωτηράκη μου, καὶ σοῦ τῆς χαρίζω τῆς πέντε δραχμὲς.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Σιγὰ πρὸς τὸν Κώσταν]. — Ἀς ἔχῃς χάρι ! [Δυνατὰ πρὸς τὸν κ. ΑΘΗΡΟΝ]. Ἀφέντη, ὁ λαγός σου ἔφυγε.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Πῶς ! ἔφυγε ;

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ἦταν χτυπημένος, δὲν ἦταν σκοτωμένος.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Ἀφρημένος]. — Τί με μέλει ἐμένα ! Ἀς κάμῃ καλὰ ὁ κύρ Σιδέρης. Ἐγὼ τοὺς λαγούς τοὺς σκοτώνω, δὲν τους πληρώνω μόνον !

ΚΩΣΤΑΣ. — Πῶς ; πῶς ;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Δὲν τους πληρώνω ἤθελα νὰ εἰπῶ.

ΚΩΣΤΑΣ. — Καὶ ὅμως τὴν περδικούλα ;...

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Ἡ περδικὰ δὲν εἶνε λαγός, ἀνόντε. Καὶ ἔπειτα ἂν δὲν τα ἔχανεν ἡ σκύλα !... [Σιγὰ πρὸς τοὺς θεατὰς]. Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ τους ἀφήσω νὰ νομίζουν ὅτι... [Δυνατὰ πρὸς τὸν Σωτήρη]. Λοιπὸν εἶπες ὅτι ὁ τρίτος λαγός ἔφυγε ;

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναί, ἀφέντη, ἔφυγε... Στάσου νὰ 'πᾶ νὰ τον τσακίσω. [Προσποιεῖται ὅτι θέλει νὰ ἐξέλθῃ].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Κρατῶν αὐτὸν διὰ νὰ τον φιλοδώρησῃ]. — Νά, παλληκάρι μου, λάβε διὰ τὸν κόπον σου. Καὶ ἂν τυχὸν εὗρεθῇ κανεὶς λαγός πληγωμένος, νὰ εἰπῇς ὅτι εἶνε ὁ 'δικός μου. Πρέπει νὰ λάβω τρεῖς λαγούς.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναί, ἀφέντη, ... τρεῖς λαγούς. [Ἐξέρχεται μετὰ πολλῶν καὶ ἐπανελημμένων ὑποκλίσεων].

ΚΩΣΤΑΣ [Λαμβάνων τοὺς δύο λαγούς ἀπὸ τοῦ τραπέζιου]. — Νὰ τους 'πάγω τούτους ἐδῶ 'ς τὸ μαγειρεῖο ;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Βέβαια, πήγαινε τους εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ εἰπὲ νὰ προσέξουν νὰ τους ἐπιτύχουν.

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὅρισμός σας, κύριε. [Σιγὰ πρὸς

τοὺς θεατὰς]. Ὅσον δὲν ἐπέτυχεν ἡ πονηρία τῆς ἀφεντιάς του [Δεικνύων τὸν κύριόν του. — Ἐξέρχεται κρατῶν τοὺς λαγούς ἐπιδεικτικῶς].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ, μόνος. — Καὶ ἐγὼ εἶπα εἰς τοὺς προσκεκλημένους ὅτι θὰ τους ἔχω ἀπόψε τρεῖς λαγούς. Τόσον τὸ χειρότερον ! Θὰ τους φάγωμεν τοὺς δύο, καὶ θὰ τους διηγῇ πῶς ἄδικα ἐπλήρωσα, ἐπλήρωσα ἤθελα νὰ εἰπῶ, τὸν τρίτον.

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

[Μίμησις]

ΚΟΣΣΥΦΟΣ Ο ΔΥΤΗΣ

Ἐὰν δὲν σὰς το ἔλεγεν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἴσως δὲν θὰ το ἐπιστεύετε, καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατον.

Μάλιστα, ὑπάρχουσι πτηνὰ βυθιζόμενα ἐν τῷ τῶν ποταμῶν μέχρι τοῦ πυθμένος, ὅπως οἱ δῦται καὶ οἱ σπογγαλιεῖς, πρὸς ἀναζήτησιν ὅχι βέβαια σπόγγων, ἀλλὰ τροφῆς. Εἶνε δὲ ἡ τροφή αὐτῶν ἔντομα ἔνυδρα, σκώληκες, μαλάκια κτλ.

Τοῦλάχιστον ἂν ἦσαν τὰ πτηνὰ ταῦτα ὅπως ἡ πάπια, ὁ γλάρος καὶ τὰ ἄλλα κολυμβητικὰ πτηνὰ, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο εὐνόητον. Ἀλλ' ὅμως δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τι. Τὸ πτηνὸν περὶ οὗ ὁ λόγος οὐδὲν ἔχει τὸ κοινὸν γνῶρισμα τῶν παρυδατίων πτηνῶν. Εἰξεύρετε δὲ ὅτι ταῦτα διακρίνονται ἐκ τῆς μεμβράνης ἣτις συνδέει τοὺς δακτύλους των, οὕτως ὥστε οἱ πόδες χρησιμεύουσιν ὡς κῶπαι. Ἀλλὰ ὁ κόσσυφος ὁ δῦτης δὲν ἔχει τοιοῦτους πόδας καταλλήλους εἰς τὸ νὰ κολυμβᾷ, καὶ δι' αὐτὸ οὐδὲ κἂν ἐπιχειρεῖ νὰ κολυμβήσῃ.

Τί κάμνει λοιπόν ;

Βυθίζεται εἰς τὸ ὕδωρ, κάμνει βουτιὰς ὡς λέγομεν κοινῶς Ἐπειδὴ δὲ, ὡς εἵπομεν, ἡ ἀγαπητὴ τροφή του εἶνε τὰ ἔνυδρα ἔντομα, ἀναγκάζεται νὰ ἀναζητῇ ἐντὸς τῆς κοίτης τῶν ποταμῶν χωρὶς νὰ κολυμβᾷ, ἀλλὰ βαδίζων ἐπὶ τοῦ πυθμένος ὑποκάτω τοῦ ὕδατος.

Ὁ κόσσυφος ὁ δῦτης εἶνε σχεδὸν ἴσος πρὸς τὸν κοινὸν κόσσυφον, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὰ εὐμορφα μαῦρα πτερά του καὶ τὸ χρυσοκίτρινον ῥάμφος. Τὸ ῥάμφος τούτου εἶνε μαῦρον, τὸ πτέρωμα φαῖον, καὶ δὲν ἔχει τὴν γλυκεῖαν καὶ εὐστροφὴν φωνὴν ἐκείνου. Εἶνε ὅμως ὑποπτος δ-

πως ἐκεῖνος καὶ διὰ τοῦτο ἀγαπᾷ τὴν ἐρημίαν. Δὲν εἰξεύρομεν δὲ ἂν καὶ αὐτὸς εἶνε λαίμαργος ὅσον ὁ κοινὸς κόσσυφος, ὅστις ἕνεκα τοῦ ἐλαττώματος τούτου συλλαμβάνεται εὐκόλως εἰς παγίδας, περιεχούσας καρπούς, γλυκίσματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα πρᾶγματα. Πληρώνει δὲ πολὺ ἀκριβὰ τοὺς καρπούς τούτους καὶ τὰ γλυκίσματα ὁ λαίμαργος κόσσυφος, διότι συλλαμβανόμενος φυλακίζεται ἐντὸς κλωβίου, ἀπαράλλακτα ὅπως πολλὰ λαίμαργα παιδία ἕνεκα τῆς λαίμαργίας των ἀρρωστούν καὶ ἀναγκάζονται νὰ μείνωσι κλινήρη πολλὰς ἡμέρας καὶ νὰ πίνωσι πολλὰ φάρμακα ἄνοστα καὶ ἀηδῆ.

Ὅταν συλληφθῇ μικρὸς ὁ κόσσυφος ἐξημεροῦται εὐκόλως καὶ μανθάνει διαφόρους μελωδίας. Ἀλλ' ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἂν μ' ἐρωτήσητε, προτιμῶ νὰ ἀκούω τὸ φυσικὸν κελᾶθμά του, καὶ τοῦτο με τέρπει περισσότερον ἢ αἱ μελωδαί τὰς ὁποίας τον διδάσκουσιν οἱ κύριοί του. Τινὲς διδάσκουσι τὸν κόσσυφον νὰ ὁμιλῇ, δῆλα δὲ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ λέξεις καὶ φράσεις τὰς ὁποίας βεβαίως δὲν ἐννοεῖ, ὡς ἂν μὴ ὑπῆρχον τάχα τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι, οἵτινες ἐπαναλαμβάνουσιν ὅ τι ἀκούσωσι χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶσι καὶ ἄλλοι οἵτινες ὁμιλοῦσι χωρὶς καὶ αὐτοὶ νὰ εἰξεύρωσι τί λέγουσι !

Ἀς μὴ ἀναγκάζωμεν λοιπὸν καὶ τὰ ἄλογα ζῶα νὰ λαμβάνωσι τὰ ἐλαττώματά μας. Ἀς ἀφήσωμεν νὰ ἔχωσι τὴν γλώσσάν των ἣτις εἶνε πολλάκις πολὺ καλλιτέρα καὶ προτιμότερα τῆς γλώσσης πολλῶν λογικῶν ἀνθρώπων !

ΖΩΟΦΙΛΟΣ

ΔΡΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥ

[Έκ τῶν ἄρτι ἐκδοθέντων «ΑΜΑΡΑΝΤΩΝ» ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ]

Εἶπ' ἡ δροσιὰ 'ς τὸ δάκρυ γεμάτη 'περηφάνεια·
 « — 'Σ τῇ γῇ παραρριγμένο ἡ μοῖρα σ' ἔχει φέρη !
 Δὲν 'μοιάζεις σὺ μ' ἐμένα τὴν κόρη τὴν οὐράνια,
 Τὴν ἀδελφὴ τ' ἀνέμου, τῶν λουλουδιῶν τὸ ταίρι. »

Κ' εἶπε τὸ δάκρυ πάλι · « — Γεννιέμαι ἀπὸ τὸν πόνο
 Καὶ βγαίνω ἀπ' τῶν ἀνθρώπων τὸ μάτι τὸ κλαμένο. . .
 Ἐσὺ ἀπ' τὰ οὐράνια 'ς τῇ γῇ σταλάζεις μόνο —
 Ἐγὼ ἀπ' τῇ γῇ ἐδῶ κάτω 'ς τὸν οὐρανὸ πηγαίνω ! »

Ο ΟΚΝΗΡΟΣ ΚΙΜΩΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὴν εἰκόνα παιδιοῦ
 ὀκνηροῦ; Ἴδου καμαρώσατέ το. Εἶνε ἀκτέ-
 νιστον, τὸ καπελλάκι του δὲν ἔχει πλέον
 κανὲν σχῆμα, δὲν φαίνεται ὅτι εἶνε κα-
 πελλάκι, τὸ φορεμά του εἶνε καταξέσχι-
 σμένον, καὶ τὰ δέματα τῶν ὑποδημάτων
 του εἶνε λυτὰ καὶ ἐλεεινά. Δὲν του κάμνει
 καρδιὰ νὰ σκύψῃ νὰ τα δέσῃ.

Νὰ μὴ ἰδοὺν τὰ μάτια μου ἄλλο παι-
 δάκι τόσο ὀκνηρὸν καὶ ἀφιλότιμον!

Χασμάται καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα τόσο
 πολὺ ὥστε κινδυνεύουν νὰ παραλύσουν αἱ
 σιαγόνες του. Καὶ δὲν μου φαίνεται παρά-
 ξενον ὅτι χασμάται, διότι στενοχωρεῖται.

Καὶ βέβαια στενοχωρεῖται καὶ βαρύνεται
 ὁποῖος μένει ἀργὸς καὶ δὲν κάμνει τίποτε.

Δὲν μου λέγετε, σὰς παρακαλῶ, τί θὰ
 γίνῃ ὁ μικρὸς Κίμων ὅταν μεγαλώσῃ;

Δὲν θὰ ἔχῃ πάντοτε τὸν πατέρα του καὶ

τὴν μητέρα του νὰ τον τρέφουν χωρὶς νὰ κάμνῃ αὐτὸς τίποτε. Ὁ μεγάλος πρέπει νὰ
 ἐργάζεται, νὰ κερδίζει τὸν ἐπιούσιον ἄρτον του, νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί του. Καὶ ἂν δὲν
 ἐσυνήθισεν ἀπὸ μικρὸς νὰ ἐργάζεται, θάτοῦ φανῇ ἔπειτα πολὺ δύσκολον.

Τώρα θὰ σας εἰπῶ κάτι τι μυστικόν: πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἡ μήτηρ τοῦ Κί-
 μωνος τὸν ἐχάλασε μὲ τὰ πολλά της χάδια καὶ διὰ τοῦτο κατήντησε τόσο ὀκνηρὸς
 καὶ ἀμελής. Ὡ! τί καλὰ θὰ κάμουν αἱ καλαὶ μητέρες νὰ εἶνε καὶ ὀλίγον αὐστηραὶ εἰς
 τὰ τέκνα των καὶ νὰ τὰ ἀναγκάζουν νὰ εἶνε φιλόπονα διὰ νὰ μὴ ὁμοιάσουν τὸν Κίμωνα
 τὸν ὀκνηρόν!

ΝΙΝΑ

ΧΡΥΣΑΝΘΗ Π. ΘΕΟΧΑΡΗ
 (Ἀθῶνα Περιστερὰ)

Βραβεύθησα εἰς τὸν 23ον διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς
 εὐρίσκειν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Παράδειγμα στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως.

Μᾶς γράφουσιν ἐκ Σμύρνης:

« Ἡ καλὴ κόρη Ἑλένη Καραφούδη κατοικεῖ ἐν
 Σμύρνῃ εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς. Οἱ
 γονεῖς της εἶνε πτωχοί, ἀσθενεῖς, κλινήρεις, καὶ ἡ
 μικρὰ Ἑλένη, δεκατριῶν ἐτῶν μόλις, ἔχει ὑπὸ τὴν
 προστασίαν της τὰ τέσσαρα μικρὰ της ἀδελφία. Τὰ
 περιποιεῖται ὡς ἀληθὴς μήτηρ, τὰ συμβουλεύει εἰς τὸ
 καλόν, τὰ ὁδηγεῖ, φροντίζει διὰ νὰ τὰ ἀναθρέψῃ,
 ἐνῷ νυχθημερὸν ἀγρυπνεῖ πλησίον τῶν ἀσθενῶν γο-
 νέων της καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς παραμυθήσῃ εἰς τὴν
 τόσῃ δυστυχίαν των καὶ ὡς ἀληθὴς μικρὰ νοσοκόμος,
 νὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς πόνους των ! »

Ὅποια στοργή! ὁποία ἀφοσίωσις !

Εὖγε σου, μικρά !

Θερινὰ φορέματα.

Τὸν Ἀπρίλιον μὴ ἐλαφρύνετε τὰ φορέματά σας,
 ὅπως πολλοὶ κάμνουσιν, ὅταν μόλις ἀρχίσῃ νὰ γλυ-
 καίνει ὁ καιρὸς. Εἶνε μεγάλη ἀσυνεσία. Καὶ τοῦτο
 διότι ὁ καιρὸς εὐκόλως μεταβάλλεται καὶ ἡ θερμοκρα-
 σία ἀπροόπτως μεταπίπτει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον
 βαθμόν. Διὰ τοῦτο τὴν φανέλαν πρέπει νὰ φέρετε
 καὶ τὸ καλοκαίρι ἀκόμη καὶ ἡ χειμερινὴ ἐνδυμασία
 νὰ μὴ εἶνε πολὺ βαρεῖα.

Πῶς συλλαμβάνονται οἱ πύθηκοι.

Ἐν Ἀλγερίᾳ οἱ χωρικοί, ὅταν θέλωσι νὰ συλλά-
 θωσι πύθηκον, προσδένουσιν εἰς κλάδον δένδρου σακ-
 κίδιον πλήρες ὀρυζίου καὶ ἡμιάνοικτον. Τὴν νύκτα ὁ
 πύθηκος ἀναβαίνει εἰς τὸ δένδρον καὶ βλέπων τὸ σακ-
 κίδιον εἰσάγει τὴν χεῖρά του καὶ λαμβάνει μίαν δρᾶκα
 ὀρυζίου· ἀλλὰ ἡ κλειστὴ χεὶρ δὲν χωρεῖ νὰ ἐξέλθῃ
 ἐκ τοῦ σακκιδίου, τὸ δὲ ζῶον δὲν ἔχει νοῦν νὰ τὴν
 ἀντίξῃ· μένει δὲ μέχρι τῆς πρωίας δεσμώτης ὅτε ἐρ-
 χόμενοι οἱ χωρικοὶ συλλαμβάνουσιν αὐτόν.

Περιουσία ἀποκτηθεῖσα διὰ τῆς ἐργασίας.

Εἰς τὴν Σκωτίαν παρὰ τὴν Φόρθ κατασκευάζεται
 μεγάλη γέφυρα τῆς ὁποίας ὁ ἐπιχειρήσας τὴν κατα-
 σκευὴν Γουλλιέλμος Ἄρρολ εἶνε ὑπέρπλουτος.

Ὁ Γουλλιέλμος Ἄρρολ ἤρχισε τὰς ἐργασίας του
 μὲ δισχιλίαις δραχμαῖς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀποταμιεύσῃ
 λεπτὸν πρὸς λεπτόν, ἐργαζόμενος ἐν ἰδρωτί καὶ ἐν στε-
 νοχωρίᾳ. Μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἠγόρασε μίαν μικρὰν
 μηχανήν καὶ ἠργάζετο διὰ λογαριασμόν του. Μετὰ
 δεκαεπτὰ ἔτη εἰς τὰ μεγάλα ἐργοστάσιά του εἰργά-
 ζοντο 4,300 ἐργάται.

Ἴδου ἀξιόμιμητον παράδειγμα περιουσίας ὀφειλο-
 μένης εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν
 ἐγκαρτέρησιν.

Ἡ ρώμη τῆς ἀράχνης.

Αἱ ἀράχναι ἔχουσι μεγάλην μυϊκὴν δύναμιν τὴν ὁποῖαν κανεῖς δὲν φαντάζεται.

Παρατηρητὴς ὅστις περιεπάτει παρὰ τὰς ὄχθας λίμνης τινος, εἶδε μεγάλην μέλαιναν ἀράχνην, ταλαντευομένην ἐκεῖ πλησίον ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Σταματήσας τὸ βῆμα παρατήρησεν ὅτι ἡ ἀράχνη εἶχεν αἰχμαλωτῆσιν μικρὸν ἰχθύν καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν ξηράν. Ἰὼς ὀλίγα λεπτά τὸν ἔφερε μέχρι τῆς ὄχθης καὶ ἔσυρε τὴν κεφαλὴν του ἐκτὸς τοῦ ὕδατος. Ἡ ὄχθη ἦτο πολὺ κάθετος, ἡ ἀράχνη δὲ καὶ ὁ ἰχθύς κατεκρίμνισθησαν πάλιν ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Πάλιν δεινὴ συνήφθη τότε καθ' ἣν ἡ ἀράχνη καὶ ἐκ δευτέρου ἀνεδείχθη νικητὴς. Θὰ ἐφύονε δὲ τὸν ἰχθύν, ἂν μὴ ὁ παρατηρητὴς ἔθετε τέμα εἰς τὸν ἀγῶνα σώζων τὸν μικρὸν κάτοικον τῆς λίμνης.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ἡ καλὴ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ φίλη Ἡρώς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21 ἐμφορουμένη αἰσθημάτων ὄντως χριστιανικῶν καὶ ἀνυπολόγιζομένη ὅτι πλεῖσται οἰκογενεῖαι κατὰ τὰς ἐπερχομένας ἀγίας ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ πανηγυρίσωσι τὸ Πάσχα ἔνεκα παντοίων στερήσεων, ἔγραψε ἐκ Μεσολογγίου πρὸς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας ἡ ἀνάγνωσις ἀναμφιβόλως θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ προτρέψῃ, ἐλπίζομεν, πολλοὺς τῶν ἀναγνώστων μας εἰς μίμησιν θεάρεστον καὶ ἀξιεπαινον. Ἀναποκρινομένη δὲ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰς τὰ φιλόφρονά αἰσθήματα τῆς φίλης Ἡρώδος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21, δηλοῖ ὅτι δέχεται συνεφορὰς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀναλαμβάνουσα καὶ τὴν κατὰ τὴν αὐτῶν διανομήν, συμφώνως πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἐχούσης οὕτω :

«Πολυαγαπημένη μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,

Τὸ Ἅγιον Πάσχα, αἱ ἅγιοι αὐταὶ ἡμέραι, τὰς ὁποίας ἐορτάζει ὅλος ὁ χριστιανικὸς λαός, ὁπότε ἐκάστη εὐπορὸς οἰκογένεια περιστοιχίζει τὴν τράπεζαν μὲ τὰ ἀχνίζοντα φαγητὰ καὶ καταβροχθίζει μετὰ τὴν νηστείαν τὸ πασχαλινὸν ἄρνι καὶ τὰ κόκκινα αὐγά, πλησιάζει. Ἀλλὰ πόσοι δυστυχεῖς οἰκογενεῖαι ἀντὶ νὰ χαίρουν καὶ ἐορτάζωσι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, τούναντιον καταθλίβονται, διότι στεροῦνται καὶ αὐτοὶ ἴσως τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου!

Διατὶ νὰ μὴ συμμετέχωσι τῆς χαρᾶς καὶ ἐορτῆς ταύτης οἱ δυστυχεῖς οὗτοι; δὲν εἶνε γενικὴ ἡ ἐορτή; Δὲν θὰ ἦτο πολὺ βραϊότερον ἂν ἡμποροῦσαν καὶ αὐτοὶ οἱ καίμενοι νὰ χαροῦν ἐξίσου κατὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν, ἀντὶ νὰ βλέπωσι μόνον, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἐγγίξωσι τὰ μωσχοβολοῦντα ψυγόμενα ἄρνια τῶν εὐπόρων;

Νέα ιδιότης τοῦ καφέ.

Σοφὸς γερμανὸς ἀπέδειξεν ὅτι ὁ καφὲς καταστρέφει τὰ μικρόβια, τὰ αἰτία δηλαδὴ τῶν σοβαροτέρων ἀσθενειῶν. Οὕτω τὸ μικρόβιον τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἀποθνήσκει εἰς δύο ἡμέρας ἐντὸς διαλύσεως καφέ τοῦ ἐρυσιπέλατος εἰς 24 ὥρας, τῆς χολέρας εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ὥρας.

Ἡ ιδιότης αὕτη τοῦ καφέ αἰτιολογεῖ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ἐν Περσίᾳ κατὰ τῆς χολέρας. Ἡ θεραπεία αὕτη συνίσταται εἰς τὴν πόσιν ἰσχυρᾶς διαλύσεως καφέ.

Σοφὰ λόγια.

«Ἄνευ ἀνατροφῆς καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων ὁ πλοῦτος εἶνε βόρβορος σκεπασμένος μὲ χρυσὴν κόριν, Μὲ ὅσα περιττὰ φοροῦν οἱ πλούσιοι πόσοι πτωχοὶ γυμνοὶ εἰμποροῦν νὰ ἐνδυθῶσιν!

Αὐτὰ ἐσκέφθημεν δύο φίλοι μου καὶ ἐγώ, καὶ ἀπεφασίσαμεν τὰ στείλωμεν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἰς δύο ἢ τρεῖς πτωχὰς οἰκογενεῖας ἀπὸ ἓν καλὸ πανέρι ἐμπεριέχον κρέας, ἀνάλογον ἀλάτι καὶ πιπέρι, αὐγά κόκκινα, ἄρτον καὶ μίαν ὀκτὸν κρασί καὶ κανὲν ὀπωρικόν. Ὑπελογίσσαμεν δὲ ὅτι ἕκαστον τοιοῦτον πανέρι θὰ κοστίσῃ ἕως 7 δρ. τὰς ὁποίας θὰ κατὰβάλλῃ ἐκάστη ἐκ τῶν οἰκονομιῶν τῆς.

Ἀλλ' ἐσκέφθη, ἀγαπητὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ὅτι εἰς δύο ἢ τρεῖς μόνον οἰκογενεῖας δὲν ἀρκεῖ, διότι ὑπάρχουσι πλεῖσται δυστυχεῖς οἰκογενεῖαι, καὶ μάλιστα αὐτοὶ εἰς Ἀθήνας, καὶ πόσον ὠραῖον θὰ ἦτο ἔαν κατεβάλλον τὰς μικρὰς τῶν οἰκονομιῶν ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ συνδρομητρίαι σου, ἵνα συναχθῇ πόσον τι μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ἀγορασθῶσι πολλὰ τοιαῦτα πανέρια καὶ σταλῶσιν εἰς πολλὰς οἰκογενεῖας! Μὲ πόσῃν περισσοτέρῃ ὀρεξὶν θὰ φάγουν τότε τὸ ἄρνι καὶ τὰ κόκκινα αὐγά συλλογιζόμενοι ὅτι ὑπῆρξαν αἱτιοὶ νὰ ἔχουν καὶ οἱ καίμενοι οἱ πτωχοὶ νὰ Πασχάσουν.

Λοιπὸν, φιλότατη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἐπειδὴ σὺ εἶσαι τὸ κέντρον τοιούτων καλῶν πράξεων, σοὶ στέλλω ἐσωκλείστως 7 δραχμὰς ἐκ τῶν μικρῶν μου οἰκονομιῶν δι' ἓν τοιοῦτον πανέρι, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πυρὴν ταμείου μὲ τὴν θερμὴν μου παράκλησιν νὰ ἰδρύσῃς τοιοῦτον, ἔαν τὸ ἐγκρίνης, ἵνα μὲ ὅσα χρήματα συναχθῶσι στείλῃς ἀπὸ ἓν τοιοῦτο πανέρι τὴν παραμονὴν τοῦ Πάσχα εἰς πτωχὰς οἰκογενεῖας τῆς ἐκλογῆς σου. Ἔσο δὲ βεβαία ὅτι πολλοί, οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν σου θὰ σπεύσωσι νὰ προσφέρωσι τὸν ὀβολὸν τῶν δι' ἀγάπην τοῦ Σωτῆρός μας.

Σὲ καταφιλῶ ἡ φίλη σου

ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 21

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».

Τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ ἐσκόπευον νὰ σὲ συμβουλευσω νὰ τοὺς εἰπῇς, Προμηθεὺ Δεσμῶτα. Καὶ σ' εὐχαριστῶ διότι μὲ προέλαβες Περὶ τῆς προτάσεώς σου πρὸ πολλοῦ ἔχω σκεφθῇ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πρὸντος δὲν δύναμαι νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἀπόφασίν μου, διότι δὲν μοῦ περισσεύει καιρὸς διὰ τὴν πρόσθετον αὐτὴν ἐργασίαν.

Νὰ σὰς ζήσῃ ἡ δρακούλα σας, ἀγαπητὸν Μῆλον τῶν Ἐσπερίδων καὶ Ἀρχιστράτηγε Ἀγαμέμνων. Νὰ γίνῃ καὶ αὕτη καλὴ ὡς σεῖς. Εἶνε ὠραῖον τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐξελέξατε, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομα Μαρία εἶνε χρυσὸ καὶ γλυκὺ ὄνομα. Τὰ φύλλα ἐστάλησαν.

Δικαιολογημένη λίαν ἡ ἀνυπομονή σου, Κίτρινον Πουλίον, καὶ δι' αὐτὸ θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἱκανοποιήσω.

Στείλέ μου καὶ ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις, Δημήτριε Πολιορκητά, καὶ θὰ δημοσιευθῶσι, ἂν εἶνε καλὰ.

Πολὺ καλὸν τὸ ποιηματάκι σου, Ἀετὲ τῶν Λιονοσκεπῶν Ὁρέων, σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν πλήρη αἰσθητικὴν καὶ ἀγάπην ἐπιστολήν σου. Ἀκούσατε, μικροὶ μου φίλοι καὶ μικραὶ μου φίλαι, τί γράφει καὶ δι' ἐσᾶς καὶ διὰ τὴν ἀγαπητὴν σας ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ εἰς τὸ ποιηματάκι τοῦ αὐτοῦ:

«Ὡς προσφιλὴς ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, χαρὰν παντοῦ σκορπίζει καὶ ὅλων τὰς καρδίας μας μὲ μέλι τὰς ποτίεις. Εἰπέ μοι πῶς τὸ κατορθοῖς ὑπ' ὅλων ν' ἀγαπᾶσαι, ὡς μήτηρ νὰ λατρεύσῃς, ὡς μάμμη νὰ τιμᾶσαι; Καὶ προσθέτει κατωτέρω:

«ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἐπέυχομαι ἀπὸ θερμῆς καρδίας εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητρίδας τὸ νέον ἔτος νὰ χαροῦν, νὰ μὴ σὲ λησμονήσουν, καὶ εὐτυχεῖς μαζὶ μὲ σὲ ἔτη πολλὰ νὰ ζήσουν.»

Ἡ ἐπιμονὴ σου καὶ ἡ ἐπιμέλειά σου θὰ στέψωσι δι' ἐπιτυχίας τοὺς κόπους σου, Ἀνώνυμε. Ἄθροος λοιπὸν καὶ συγχαρητήρια διὰ τὰς καλὰς σου διαθέσεις.

Χαίρω πολὺ ὅτι ὁ ἀγαπητὸς σου παππούλης ἀνέρρωσε, Τοῦλά, τὸν εὐχόμενα περαστικὰ καὶ περιμένω ἀπὸ σὲ συγχαρηματάκια.

Τὰ παιδικὰ πνεύματα ποῦ μοῦ ἔστειλες, Ἐλπίδαφῶρε, τὰ ἔχω δημοσιεύσῃ ἄλλοτε καὶ δι' αὐτὸ δὲν δύναμαι ἐκ νέου νὰ τὰ δημοσιεύσω.

Μὲ κατέθελεν ἡ ἐπιστολή σου, φίλτατε Μαρμακίδη, καὶ γράφε μοι πάντοτε, θὰ μὲ κατευχαριστῇς.

Περιττὴ εἶνε ἡ προφύλαξις σου, Κάλχαν, διότι εἰς ἐμὲ πολὺ καλὰ τὸ γράψιμόν σου καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μου διαφύγῃ τίποτε. Ὅσον προχωρεῖ τόσοι περισσότεροι θὰ σ' ἀρέσῃ ἡ «Γυφτοπούλα».

Οὔτε ἐκ περιρρηνήσεως, οὔτε ἐκ λήθης παρέλειψα νὰ σοὶ ἀπαντήσω, φίλτατε Χ.Σ., ἀλλὰ ἔνεκα ἑλλείψεως χώρου. Ἐκ τῶν ψευδωνύμων τὰ ὁποῖα μοῦ ὑποβάλλεις, ἐγκρίνω τὸ Λιονοσκεπὲς Αἶμος.

Ἴσως ἦτο παρανόσις, Ἐργάνη Ἀθηνᾶ, εὐχομαι δὲ καὶ ἐγὼ νὰ τύχῃς καὶ οἱ δύο τοῦ σκοποῦ τῶν.

Ἡ μάμμη σου, Μικρόμυ, ἔχει μέγα δίκαιον. Καὶ γίνεταί ποτε νὰ μὴ εἶνε ἀληθέστατα καὶ ὀρθότατα ὅσα λέγουσι αἱ καλαὶ μάμμαι; Ὅταν καὶ σὺ ἀξιώθῃς νὰ τὴν καμάρωσῃς μὲ τοὺς ἰδίους σου ὀφθαλμούς, θὰ ἴδῃς πόσον εἶνε ὠραία ἡ γλυκυτάτη πατρίς μας, ἡ ἑνδοξὸς Ἑλλάς μας. Τώρα μάθε νὰ τὴν ἀγαπᾷς, καὶ ὅταν βλέπεις ἐμὲ, νὰ λέγῃς: Ἀπὸ ἐκεῖ ἔρχεται...

Λοιπὸν, Ζωηρὰ Φαντασία, φίλησέ μου τὸ ἐξαδελφάκι σου διὰ τὴν προτίμησιν ὅπου ἔδειξε πρὸς τὴν ἀγαπητὴν σου «Διάπλασιν» καὶ τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ ἐκ τῶν ἀρίστων φίλων μου. Τοῦ εὐχομαι νὰ ἔχῃ πάντοτε τὸ χρῶμά μου, τὸ χρῶμα τῆς υγείας. Ἀλλὰ σὺ γράφεις τόσο εὐμορφα!

Ἴδου ὅτι ἐξεπληρώθη ἡ εὐγενὴς ἐπιθυμία σου, Ἀτρόμητε Ὑψηλάντα, τώρα ἀπαιτεῖται ἐπιμέλεια καὶ ἐπιμονὴ πρὸς ἐκπλήρωσιν καὶ τῆς δευτέρας ἐπιθυμίας σου. Εἶσαι ἡδὲ φίλος μου ἀγαπητός. Καλὴν ἐπιτυχίαν.

Δεκτὸν τὸ ψευδωνύμὸν σου, Βόρειε Παγωμένη Ὁκεανέ, ἂν καὶ δὲν συμφωνεῖ τόσο πρὸς τὴν ζέσιν καὶ τὴν θερμότητα τῶν ἐπιστολῶν σου τὰς ὁποίας εὐαρέστως ἀναγινώσκω. Ἐπαινῶ τὴν ἀπόφασίν σου, διότι τοῦτο καὶ ἐγὼ πάντοτε συμβουλευώ τοὺς φίλους μου.

Καλὲ τί ἀκούω; Τὸ Παχουλὸ Παιδάκι εἶνε εἰς τὴν τετάρτην τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ! Πότε ἔφθασε κηδὺς; Καλὰ ἐγὼ ἔλεγα ὅτι θὰ εἶνε ἐπιμελέστατος μαθητὴς ἅμα πᾶσι εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ τώρα κατὶ μοῦ λέγει μέσα μου ὅτι θὰ γίνῃ σπουδαῖος ἀνθρωπος τὸ Παχουλὸ Παιδάκι ἀφοῦ εἶνε τόσο ἐπιμελὴς.

Ἀφοῦ ἡ Λάλος Ἀηδὼν, ἡ παλαιὰ μου φίλη, σὲ δέχεται ὡς ἀντικαταστάτην τῆς πῶς δύναμαι ἐγὼ νὰ μὴ ἐπικυρώσω τὴν ἀπόφασίν τῆς, νέε μου φίλε Μικρὲ Γερικὲ Πρόξερε; Δεκτός, δεκτότατος καὶ ἐμπρός εἰς ἔργον...

Ὅχι, φίλε μου Ἐπαμ. Μωσχονήσιε, δὲν ἐγκρίνω νὰ λάβῃς τὸ ὄνομά μου ὡς ψευδωνύμὸν σου. Ἐννοῶ ὅτι ἡ προτίμησίς σου ἀποδεικνύει σέβας καὶ ἀγάπην, ἀλλὰ προτιμότερον νὰ εὕρῃς ἄλλο.

Πολὺ ὀρθῶς σκέπτεσθε, Κυνάοπεπλος Νύμφη, Φρούριον τοῦ Μεσολογγίου καὶ Ἀγκυροβολημένον Πλοῖον, τοῦτο καὶ ἐγὼ πάντοτε συμβουλευώ καὶ ἐπαναλαμβάνω, πρῶτον τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν μαθημάτων καὶ ἔπειτα τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Τὴν αὐτὴν χαρὰν καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι, Λίμνη τοῦ Μεσολογγίου, βλέπουσα ὅτι εἶναι τὸ κέντρον εἰς τὸ ὁποῖον συναντῶνται τόσαι φίλαι ἀξιόλογοι καὶ συμπαθεῖς ἐπιμελεῖς καὶ φιλόπονοι. Εὐχομαι νὰ ἀποθῇς καὶ σὺ ἐν τῶν καυχημάτων τοῦ ἐξαίρετου σχολείου εἰς ὁ φοιτᾷς πρὸς χαρὰν καὶ τῆς ἀγαπητῆς σου οἰκογενείας καὶ τῶν ἀγαπώντων σε.

Μὴ στενοχωρῆσαι, Τέκνον τῶν Ὁρέων, διότι κατὰ τοὺς ὁρους τοῦ διαγωνισμοῦ οὐδεὶς ἀποκλείεται.

Καλῶς ἦλθες, Μεγάλε Κωνσταντίνε. Ἰδοὺ τέλος ἐξεπληρώθη ἡ ἐπιθυμία τὴν ὁποῖαν εἶχες νὰ γίνῃς φίλος μου. Τοῦτο δεικνύει τὴν φιλοτιμίαν σου καὶ τὴν φιλομάθειαν. Νὰ διαγωνισθῇς βέβαια καὶ σ' εὐχομαι ἐπιτυχίαν.

Ὡς εἶδες βεβαίως, Λεοντόκαρδε Λεωνίδα, ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου ἤρχισεν ἡ δημοσιεὺς δελτίου συνεισφορῶν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῶν ἀπόρων μαθητῶν. Εἶνε δεκτός καὶ ὁ ὁβολὸς τῆς χήρας καὶ τὸ τάλαντον τοῦ πλουσίου.

Οὐδέμια διάκρισις γίνεται, Στρατηγε Λύσανδρε. Τὴν φωνὴν σου τὴν ἤκουσα καὶ συνεκινήθη καὶ σε ἐπήνεσα μεγαλοφώνως· σὺ τὴν ἤκουσες τὴν φωνὴν μου; Στέλλε εἰς χωριστὸν χαρτίον τὰς λύσεις καὶ εἰς χωριστὸν τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις· ὅχι δὲ ὅλα φύρῃν μίγδην, διότι ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Ἀπὸ τώρα πρέπει νὰ συνηθίσῃς εἰς τὴν τάξιν.

Τὰ αὐτὰ λέγω καὶ πρὸς τοὺς δύο ἄλλους καλοὺς φίλους μου, τὸ Στήριγμα τοῦ Πατρὸς καὶ τὸν Λυγκέα, καὶ τὴν καλὴν μου φίλην Ἐλευθέραν Ἐλλάδα.

Τί λέγεις, Φαλαίρις; Καὶ πῶς σου ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σε ἀγαπᾷ; Νὰ μὴ μοι γράφῃς ἄλλοτε τοιαύτας ὑποφίλιας καὶ μὲ πικραίνεις.

Ὁ ἅπας ἀποτυχάνων, Καλλικάρτερε, δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ ἀπελπίζεται καὶ νὰ φαίνεται μικρόφυχος. Διὰ τοῦτο κάλλιστα ἐπράξες ἀφήσας τοὺς ἀγροῦς, ὅπου μετὰ τὴν πρῶτην ἀποτυχίαν σου ἐφυγες μὲ τοὺς ἄλλους καλὶκαταχάρους, καὶ ἀπεφάσισες νὰ διαγωνισθῇς καὶ νὰ βραβευθῇς. Δὲν πρέπει νὰ σε ἀφίλῃ νὰ κοιμᾶσαι τὸ τρόπαιον τῆς ἀγαπητῆς Ἐσπερίας Αἰῶρος.

Κάλλιον ἂν παρὰ ποτέ, ἀγαπητὴ μου Ἀγγελικὴ Α. Τριακαφύλλου. Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ὑπέβλεπα, ὅτι τὰ μαθήματα ἦσαν ἡ μόνη αἰτία τῆς σιωπῆς σου. Βεβαίως χαίρω πολὺ ὅταν βλέπω τὰς φίλας μου νὰ ἐπιμελῶνται καὶ νὰ προκόπτουν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 30ης Ἀπριλίου]

41. Στοιχειόγραφος.

Εἰς τῶν ἀνέμων τὰς πνοὰς τὰς πτέρυγας ἐκτείνω.
μετρῶ τοῦ κόσμου τὴν ζωὴν, ἀκέφαλος ἂν μείνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντιστοφίλου.

42. Στοιχειόγραφος.

Ἔνα ο μικρὸν θά βάλω
καὶ θά σβύσω τὸ μεγάλο.
καὶ τὸ λὰ δὲν τὸ ἀφίνω,
ῤω τὸ ἔκαμα κ' ἐκείνο
τί μεταβολὴ μεγάλη!
Σὰν αὐτὴ δὲν εἶνε ἄλλη.
Ὁ κουτσὸς εὐθὺς ἀρχίζει
Νὰ πηδᾷ καὶ νὰ γυρίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

43. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι πτηνὸν ἀρπακτικὸν
ὥς εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης.
γίνομαι μέτρον χρονικὸν
ἐν γράμματι ἂν μου σβύσης.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Κενταύρου.

44. Λένιγμα.

Ἄν καὶ ξηρὸν καὶ ἄγονον νησίον τοῦ Αἰγαίου
κρύπτω πολλὰ κειμήλια τοῦ κόσμου τοῦ ἀρχαίου.
Ἐὰν τὸ πρῶτον γράμμα μου θελήσης ν' ἀραιέσης
καὶ ἄλλο γράμμα ἀντ' αὐτοῦ ἐπιτηδεύεις θέσης,
μετάστασιν ὑφίστασαι σπουδαίαν καὶ τελείαν,
γίνομαι ὅρος ὑψηλὸν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τοῦ Αἰγαίου.

45. Κυβόλεξον.

Εἶμαι πρῶτος καὶ πρωτεύω καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας πρῶτος.
Εἶμαι 'ς τὰς μεγαλοπόλεις καὶ 'ς τὴν Ἀττικὴν ἰδίως.
Εἶμαι κόσμημα καὶ λάμπω ὥς ἀδάμας εἰς τὸ σκότος.
Εἶμ' Ἑβραῖος· τὸν ὀνόμα μου συγγενεὺς μετὰ τὰ ἄστρο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μετσίλλου.

46. Τρίγωνον.

Νῆσος ἐστὶ τὸ πρῶτόν μου πλουσία καὶ μεγάλη,
τὸ δεύτερον πρωτεύουσα ἀνθίζουσα εἰς κάλλη,
διὰ τοῦ τρίτου κάθε τι εἰς δύο διαιρεῖται,
Ἄρθρον πλαγίας πτώσεως ὥς τέταρτόν μοι κεῖται,
τὸ πέμπτον εἰς τάλφάβητον θὰ τὸ ἀναζητήσης,
καὶ ἂν καὶ τοῦτο εὐρεθῇ, περαίνεται ἡ λύσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίκνου τῶν Ὁρίων.

47. Ρόμβος.

Τῆς Ρώμης βασιλεὺς ἐστὶν ἡ βάσις.
τὰ ἄκρα μού τα ἔχει ἡ Ῥωσία.
τὸ δεύτερον 'ς τὸν Χάρτην θὰ διζυῖται
Νυκτερινὴ τὸ τρίτον μελωδία.
Σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος ἐγώ.
Ἦ τὴν λύσιν ἐγὼ πάλιν σ' ὀδηγῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰ. εἰς ἡ.

48. Φύρδην — μίγδην.

Νῶδρο εθοῦ τονύλιμπο εἶν' ἡ ποιτὴ λιφία
σεὶ τοὺς κούσκα δὲν ἰθαίειδε ταῦτοί τοι τυεύχια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλπίδοφόρου.

49—53. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῦν γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἐπομένας
λέξεις διὰ νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις;
ὄρκος, ὕαλος, ναός, Ῥάμα, ἄδικος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

54—58. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀστερισμῶν.

Α') Ἄς ὑπάγῃ εἰς τῶν ποταμῶν τὰς πηγὰς, ὅστις θέ-
λει νὰ πῇ καθαρὸν ὕδωρ.

Β') Τὰ ὄρη ὧν αἱ κορυφαὶ ὑψοῦνται ὑπὲρ τὰ τρισχίλια
μέτρα λέγονται μεγάλα. Ἐστάλη ὑπὸ Θεμ. Α. Χριστοφίλου.

56. Παλίνδρον.

Δ
I + = Δύναμις.
Δ ++ = Στοιχεῖον τῆς φύσεως.
Π +++ = Πρόθεσις.
Δ ++++ = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
Δ +++++ = Ὅρος τῆς Ἀσίας.
Σ +++++ = Νῆσος τῆς Μεσογείου.
I +++++ = Προφήτης.
Σ +++++ = Κόλπος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

57. Ἦτα.

+ . . . + Ἀντικατάστησον διὰ γραμμάτων τοὺς
+ . . . + σταυροὺς οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται
+ + + + ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πρὸς ἀριστερὰ καθεῖτω
+ . . . + γραμμῇ ὄνομα δεινὸν δεινὴν στήρην, ἐν
+ . . . + δὲ τῇ τελευταίᾳ πρὸς δεξιὰ τὸ ὄνομα ἀρ-
χιερέως τῶν Ἰουδαίων, ἐν δὲ τῇ ὀριζοντίᾳ ὄνομα τοῖς πᾶσι
προσφιλέστατον καὶ σεβαστόν. Ἀντὶ δὲ τῶν στιγμῶν νὰ
τεθῶσιν γράμματα ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται ὀριζοντίως
τὰ ἑξῆς:

1) Ἐπαρχία τῆς Μ. Ἀσίας. 2) Μέγα κράτος τῆς Ἀσίας.
3) Ῥῆμα ἀνώμαλον σημαίνον κίνησιν. 4) Μέγας νομοθέτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου.

58—66. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχηματί-
σον τὰ ὀνόματα δέκα ὁρέων τῆς Εὐρώπης.

1) εἰλοκυ. 2) ιοραναπη. 3) ινπανεαν. 4) λιαουρα. 5)
σκοκυασα. 6) ποδηρο. 7) νουθελσο. 8) δνοπισ. 9) μιασο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ.

67. Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦ-
σιν ὄνομα χώρας εὐφορωτάτης εἰς σιτηρὰ καὶ βάμβακα.

1. Πτηνὸν ἀρπακτικόν. 2. Ἄνθος εὐώδες. 3. Μυστή-
ριον. 4. Νῆσος ἡρωϊκή. 5. Θεὸς παντοκράτωρ. 6. Προσ-
φάγιον πρόχειρον. 7. Θεῖον ὄρος. 8. Ὀπωρικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ῥόδου τῆς Αἰγύπτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1890 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

253. Κύκνος, κύκλος. — 254. Θάλασσα.

—255. ΠΛΑΤΩΝ — 256. ΚΥΜΗ

ΔΥΚΙΑ — ΥΠΕΡ

ΔΚΙΣ — ΜΕΝΩ

ΤΙΣ — ΗΡΩΣ

ΩΑ —

Ν

— 257. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ, ῥοιά, ἦρις, Σοφία, Τροία,
ὄρνις, φάρος, νῆσος, Ἡραῖον. — 258—261. Προσθεμένου
τοῦ Α τρίς εἰς ἐκάστην λέξιν σχηματίζονται αἱ λέξεις: σ')
Ἀδάμας· β') Καλαμᾶς· γ') Τραφαλγάρ· δ') Τανάγρα. —
262. Ὁ ἀγαπῶν νὰ κακολογήσῃ εἶνε βεβαίως ἄνθρωπος μέ-
τριος τὸν νοῦν. Τὴν ἀνικανότητα αὐτοῦ αἰσθανόμενος
προσπαθεῖ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ἑλλειψιν ἰδίων ἀρετῶν ἀμφι-
σβητῶν τὰς τῶν ἄλλων.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ' ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 33]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΔΙΑΝΟΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ. — ΔΕΝ ΕΚΑΜΕ
ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΟΥΚΥΩΝ

Ἡ κυρὰ Μαρία ἦτο γυνὴ ἐξαίρετος καλοκάγαθος

καὶ προθυμοτάτη

εἰς τὸ ἐλπεῖν. Ὁ-

σάκης ἔβλεπε τὸν

πλησίον της δυσ-

τυχοῦντα ἢ κινδυ-

νεύοντα, δὲν ἐσκέ-

πτετο, δὲν ἐλογά-

ριζε τίποτε καὶ

μόνον τοῦτο ἔδλε-

πεν, ὅτι θηλα δὴ

ὤφειλε νὰ τὸν σώ-

σῃ. Ἀλλ' ἐπειτα

ὁμως ἤρχετο ἡ

σκέψις, ἔβλεπεν

ὅτι ἐπράξεν ἴσως

ἀπερισκέψια, καὶ

τότε πλέον ἤγανα-

κτει κατ' ἐκείνου

ὃν εὐηργέτησε. Καὶ

τώρα ὅτε κατὰ

πρῶτον εἶδε τὸ

παντέρημον καὶ ῥα-

κένδυτον κοράσιον,

πειναλέον εἰς τοι-

οῦτον βαθμὸν ὥστε

νὰ καταδροχθῇ

ρίζας ὠμάς, εὐθὺς

ἀπεφάσισε νὰ τὸ

περιθάλψῃ, ὥς θὰ

ἤρχετο νὰ γίνῃ καὶ

εἰς τὴν Εὐμορφίαν,

ἐὰν τυχὸν ἤθελεν

εὐρεθῇ καὶ ἡ ἐγ-

γόνη της εἰς τὴν

αὐτὴν ἀνάγκην.

Ἀλλὰ τώρα εὐρι-

σκε πολλὰ τὰ ἄ-

τοπα εἰς τὴν ἀ-

πόφασίν της. Δὴ-

λα δὴ τὸ κοράσιον

δὲν ἐφαίνετο κακόν, ἀλλὰ πάντοτε πρέπει τις νὰ

δυσπιστῇ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς ταύτης,

καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπιτηρῇ ἀδιαλείπτως...

καὶ ἡ μάμμη ἐν ᾧ ἔστρωνε τὰς κλινὰς εἰς τὸ ἐπάνω

ΕΤΟΣ 13^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 4^{ον}ΤΟΜΟΣ 19^{ος} — 4

πάτωμα, ἡκροῶτο τί συνέβαινε εἰς τὸ κάτω... Ἐ-
χει καλῶς! τὰ κοράσια ἐγέλων... Τὸ κοράσιον δὲν
ἐφαίνετο κακόν, ἀλλ' ἄρα γε ἔλεγεν ἀλήθειαν ὅτι
το ἐδασάνιζον οἱ Ἀθίγγανοι; «Ἀσχημα θὰ ἔκαμά
πού το ἐκράτησα! τί το ἤθελα... ἀλλὰ πάλιν εἰμ-
ποροῦσα νὰ κάμω καὶ ἄλλιως;...»

Ἡ ἀγαθὴ μάμμη ἠδύνατο νὰ μο-
νολογῇ οὕτω πως
εἰς αἰῶνα τὸν ἄ-
παντα καὶ πάλιν
νὰ μὴ δύναται νὰ
καταντήσῃ εἰς ὀρι-
στικὸν συμπέρα-
σμα. Ἀλλ' ὁ μο-
νολόγος της αἴφνης
διεκόπη ὑπὸ κραυ-
γῆς ὀξείας, ἥτις
ἠκούσθη ἐκ τοῦ κή-
που. Παρευθὺς λοι-
πὸν καταβαίνει τὴν
κλίμακα ὅσον τα-
χέως ἤθελον οἱ
τρέμοντες πόδες
της.

Ἰδοὺ δὲ τί εἶχε
συμβῇ.

Ἡ Μαρία ἦτις
ἦτο συνηθισμένη
νὰ διατρέβῃ εἰς τὸ
ὕπαιθρον, ἐστενο-
χωρήθη ἐντὸς τῶν
τεσσάρων τοίχων
τοῦ δωματίου καὶ
εἶπε πρὸς τὴν Εὐ-
μορφίαν.

«Μορφούλα μου,
δὲν πᾶμε λιγάκι
ὄξω νὰ πάρωμε
λίγο ἀέρα; Ἐ-
σκασα ἐδῶ μέσα.»

«Πᾶμε 'ς τὸν κήπον, εἶπεν ἡ Εὐμορφία, ἥτις ἀ-
φορμὴν ἤθελε νὰ περιπατήσῃ ὀλίγον εἰς τὸν κήπον.»

Ἀφ' οὗ περιπατήσαν ὀλίγον, εἶπε πάλιν ἡ Γυ-
φτοπούλα πρὸς τὴν φίλην της.

«ΕΠΛΑΥΝΕ ΤΗΝ ΠΑΝΤΗΝ ΤΗΣ» (Σελ. 51)

Πᾶμε 'ς τὸν κήπον, εἶπεν ἡ Εὐμορφία, ἥτις ἀ-
φορμὴν ἤθελε νὰ περιπατήσῃ ὀλίγον εἰς τὸν κήπον.»

Ἀφ' οὗ περιπατήσαν ὀλίγον, εἶπε πάλιν ἡ Γυ-
φτοπούλα πρὸς τὴν φίλην της.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύ-
θυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.
Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἐνδὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

«Δὲν ἀνοίγομε 'λιγάκι καὶ τὴν πόρτα τοῦ κήπου νὰ ἰδοῦμε τοὺς περαστικούς;»

Ἡ Εὐμορφία ἀνοίγει παρעυθὺς τὴν θύραν. Καὶ δὲν ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνοίξη πρὶν ἐρωτήσῃ τὴν μάμμην της.

Τὰ δύο κοράσια ἐξήλθον εἰς τὴν ὁδὸν καὶ περιπατοῦν ἐπάνω κάτω.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὑπηρέτης τοῦ κρεοπώλου ἐκόνιζεν ἐκ τοῦ πλησίον χωρίου κρέας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως, τὸν παρηκολούθει δὲ καὶ ὁ σκύλος του. Δυστυχῶς παντοῦ ὑπάρχουσι κακὰ παιδία τὰ ὁποῖα εὐφραίνονται νὰ βασανίζωσι τὰ ζῷα. Λοιπὸν δύο παιδία ὡς εἶδον τὸν σκύλον εἶπον μεταξύ των:

«Τὸν πιάνομεν τὸν σκύλον νὰ του δέσωμεν ἀγκάθια 'ς τὴν οὐράν του;»

Καὶ παρעυθὺς «ἂμ' ἔπος ἂμ' ἔργον», συνέλαβον τὸν σκύλον καὶ ἐξετέλεσαν ὁ τι εἶπον.

Ὁ δυστυχὴς σκύλος ἦτο ἡμερος καὶ ἐστάθη, νομίζων ὅτι θὰ διασκεδάσῃ καὶ αὐτός. Ἀλλ' ἂφ' οὗ τὸν ἀφήκαν ἐλευθέρον καὶ ἡσθάνθη τὰς ἀκάνθας εἰς τὰς κνήμας του, ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο ἀστείότης καὶ ἐστράφη ἀπειλητικῶς πρὸς τὰ παιδία δεικνύων τοὺς ὀδόντας του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐχωράτεον. Τὰ παιδία ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ὁ σκύλος ἔτρεξε κατόπιν των ματωδῶς, διότι ὅσον ἔτρεχε, τόσον περισσότερον ἡσθάνετο τὰ κεντήματα τῆς ἀκανθωτῆς οὐρᾶς του. Τὰ παιδία δὲν ἐγέλων πλέον, ἀλλ' ἔτρεχον νὰ εὕρωσι καταφύγιον. Καταδιωκόμενα ὑπὸ τοῦ σκύλου διήλθον ἔμπροσθεν τῆς ἀνοικτῆς θύρας τοῦ κήπου καὶ ὤρμησαν εἰς τὸν κήπον διὰ νὰ σωθῶσιν. Ὡστε ὁ σκύλος κυνηγῶν τὰ παιδία εὗρεν αἰφνης ἔμπροσθέν του τὰ δύο κοράσια, τὰ ὁποῖα περιπατοῦν ἔξω τῆς θύρας.

Τότε ἡ Εὐμορφία νομίζουσα ὅτι ἐσήμανεν ἡ τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς της, ἐξέβαλε τὴν ὀξεῖαν ἐκείνην κραυγὴν, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν ἡ μάμμη της. Ἡ Γυφτοπούλα δὲν ἐφώνησεν, ἀλλὰ ὤρμησε μετὰ πολλῆς εὐστροφίας καὶ ἤρπασε τὸν σκύλον ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου. Καὶ οὗτος ἐπῆδα, ὠρύετο, προσεπάθει νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τῆς Εὐμορφίας καὶ νὰ στραφῇ ἔπειτα κατὰ τῆς Γυφτοπούλας· αὕτη δὲ ἐκραξε πρὸς τὴν Εὐμορφίαν:

«Φύγε γρήγορα, φύγε, Μόρφω μου, καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ τον κρατήσω, θά μου φύγῃ!»

Ἀλλ' ἡ Εὐμορφία ἦτο ἀπολελιθωμένη. Δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ μόνην τὴν Μαρίαν, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν της. Οἱ δὲ ἀγυῖοπαιδες ἦσαν ἐν ἀσφαλείᾳ ὀπισθεν τῆς θύρας τοῦ κήπου καὶ διεσκέδαζον βλέποντες τὸν φοβερόν ἐκείνον ἀγῶνα τῶν κορασίων.

Ὁ σκύλος διὰ πλαγίου πηδήματος ἔχαψε τὸν πλόκαμον τῆς Γυφτοπούλας, καὶ σείων τὴν κεφαλὴν του μετὰ λυσσώδους ὀρμῆς παρעσυρεν αὐτὴν καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ τον ἀπολύσῃ. Τότε ὀρμᾷ κατ' αὐτῆς, τὴν ῥίπτει κάτω, τὴν κατapaτεῖ καὶ τὴν δαγκάνει εἰς τὸν ὦμον. Ἡ Μαρία εὐθὺς ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμησε.

«Χριστὲ καὶ Παναγία μου! Τὸ ἔφαγε!» ἐκραύγασεν ἡ κυρὰ Μαρία ἐρχομένη μετὰ σπουδῆς καὶ τρέμουσα. «Γιὰ τὸ Θεό, θὰ εἶνε λυσσασμένο!»

Σκύλος λυσσάλεος! Εἰς τὸ φοβερόν τοῦτο ἄκουσμα οἱ ἀγυῖοπαιδες διεσκορπίσθησαν ἐντὸς τοῦ κήπου καὶ ἐκρύφθησαν ὅπου καὶ ὅπως ἡδυνήθησαν.

Ἀλλ' οὐδεὶς ἐκινδύνευε πλέον· διότι εὐθὺς ὡς ἐκραύγασεν ἡ κυρὰ Μαρία, ἤκουσθη συριγμὸς δυνατός καὶ ὁ σκύλος, ἀκούσας τὸν συριγμὸν ἐστάθη.

Ἠκούσθη καὶ δεύτερος συριγμὸς πλησιέστερον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὁ ὑπηρέτης τοῦ κρεοπώλου καὶ εἶδε τὴν κυρὰν Μαρίαν κρατοῦσαν τὴν Εὐμορφίαν, ἥτις ἔκλαιε, καὶ πλησίον τοῦ σκύλου του κοράσιον ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς ἐπίστομα.

«Πιστέ! τί ἔκαμες αὐτοῦ; ἀνεφώνησε μετὰ φωνῆς βροντώδους. Ἐδῶ, Πιστέ!»

Ὁ Πιστὸς ἀπέβλεψε μετὰ λύπης καὶ ὀργῆς πρὸς τὴν δύσμοiron Γυφτοπούλαν καὶ ἦλθε πλησίον τοῦ κυρίου του.

«Μὴ τον ἀφίνης νὰ ἔλθῃ κοντά σου καὶ εἶνε λυσσασμένος! ἀνεφώνησε πρὸς τὸν κρεοπώλην ἡ κυρὰ Μαρία.

—Λυσσασμένος! ὄχι δά, κυρὰ θειά, μὴ μού τον κατηγορεῖς τὸν Πιστόν μου, δὲν εἶνε λυσσασμένος.»

Καὶ ἐθώπευε τὸν Πιστόν καὶ του ἔλυσε τὰς ἀκάνθας. Ὁ δὲ Πιστὸς ἐπῆδα πᾶσι τοῦ κυρίου του μετὰ χαρᾶς, ἔλειγε τὰς χεῖράς του καὶ ἐγρύλλιζεν ὡς ἂν ἔλεγε: «Σὺ μόνος με καταλαμβάνεις, σύ!»

Ἡ κυρὰ Μαρία, ἂφ' οὗ ἡσυχάσεν ὡς πρὸς τὴν Εὐμορφίαν, ἦλθε πρὸς τὴν Γυφτοπούλαν καὶ τὴν ἐσήκωσεν. Ἡ κοράσις ἐφάνετο νεκρά καὶ ὁ λευκότατος χιτωνίσκος της τὸν ὁποῖον τὸ πρῶτον ἐφόρεσε καὶ εἶχε τόσην χαράν, ἦτο κατακόκκινος ἐκ τοῦ αἵματος.

«Καμάρωσε τί ἔκαμε τὸ θηρίον! ἀνεφώνησεν ἡ κυρὰ Μαρία πρὸς τὸν κρεοπώλην. «Ὅταν ἔχῃ κανεὶς τέτοια θηρία, δὲν τα παίρνει μαζί του, τὰ ἔχει δεμένα, ἀκούεις;»

—Μὲ συγχωρεῖς, κυρὰ Μαρία. Δὲν πταίει ὁ Πιστός. Κύτταξε τί του εἶχαν δεμένα 'ς τὴν οὐρά του. Ὁ καῖμένος μ' ἐπερίμενε φρόνιμα φρόνιμα ἔξω εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀγίου ἐφημερίου· δὲν ἤθελε νὰ τον ἀφήσῃ νὰ ἐμβῇ μέσα ἡ κυρὰ παπαδιά διὰ νὰ

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ
ΤΟΥ ΚΡΕΟΠΩΛΟΥ

Ο ΣΚΥΛΟΣ
ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥ

μὴ φοβηθῇ ἡ γάτα της, γιατί εἶνε γεννημένη. Καὶ αὐτὸ τὸ παλλιοκόριτσο εὗρηκε καιρὸ καὶ του ἔδεσε τὰ ἀγκάθια 'ς τὴν οὐρά.

—Δὲν τὰ ἔδεσεν αὕτη, ἀνεφώνησεν ἡ Εὐμορφία διασκοπομένη ὑπὸ λυγμῶν, τὰ ἔδεσαν κατὰ παλιόπαιδα γειτονόπουλα. Ὁ σκύλος σου ἦλθε νὰ με δαγκάσῃ που ἤμουν ἔξω 'ς τὴν θύραν, καὶ ἡ Μαρία μ' ἐγλύτωσε. Τὴν καῖμένην τὴν Μαρίαν!

Ὁ κρεοπώλης ἦτο καταπεπληγμένος. Ἐγόνυπέτησε πλησίον τῆς Γυφτοπούλας, τὴν ἐξήτασε, τὴν ἔψαυσε, καὶ ἠκροάσθη ἐὰν ἀνέπνεε.

«Δὲν εἶν' ἀποθαμμένη, εἶπε. Μόνον νὰ τὴν γδύσῃς, κυρὰ Μαρία, νὰ τὴν βάλῃς 'ς τὸ κρεβάτι καὶ νὰ της πλύνῃς τὴν πληγὴν μὲ κρύον νερὸν ὡς νὰ ἔλθῃ ὁ ἰατρός. Καθὼς γυρίσω 'ς τὸ χωριό, θὰ σοὺ τον στείλω εὐθὺς. Ἐγὼ θὰ τον πληρῶσω καὶ θὰ τον παρακαλέσω νὰ μὴ 'πῃ κανενὸς τίποτε, καὶ νὰ μὴ το μάθῃ ὁ ἀφέντης μου. Ἐχε 'γειά, κυρὰ Μαρία.

—Σὲ τὸ καλὸ, παιδί μου.»

Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἀπῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Πιστοῦ, ἡ δὲ κυρὰ Μαρία ἔφερε τὴν Γυφτοπούλαν εἰς τὴν κλίνην τῆς Εὐμορφίας, τὴν ἐξέδωσε καὶ ἐπλυνε τὴν πληγὴν της διὰ ψυχροῦ ὕδατος. Ἡ Γυφτοπούλα ἠνοῖξε τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἀλλὰ καθὼς συνῆλθεν, ἤρχισε νὰ στενάξῃ καὶ νὰ γογγύξῃ, διότι οἱ ὀδόντες τοῦ Πιστοῦ εἶχον εἰσδύσῃ πολὺ βαθέως εἰς τὰς σάρκας τῆς μικρᾶς, καὶ ἦτο θέαμα ἐλεεινὸν ἐὰν ἐθλέπετε τὸ αἷμα καὶ τὰς πελιδνάς ἐκείνας ὁπᾶς.

Ἡ Εὐμορφία ἔκλαιεν ἐν ᾧ ἐκράτει τὴν λεκάνην μετὰ τοῦ ψυχροῦ ὕδατος καὶ τῶν λινῶν πανίων, διὰ τῶν ὁποίων ἡ μάμμη ἔδρεχε τὴν πληγὴν. Ἡ Γυφτοπούλα ἔβλεπεν ἐκθαμβος.

«Γιὰ μένα κλαῖς;» ἠρώτησε τὴν Εὐμορφίαν μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, διότι ἡ αἱμορραγία τὴν εἶχεν ἐξαντλήσῃ.

Ἡ Εὐμορφία διὰ νεύματος ἀπεκρίθη ναί, καὶ τὰ δάκρυά της ἐδιπλασιάσθησαν. Τότε ἡ Μαρία ἐμειδίασε καὶ ἐδοκίμασε νὰ ὑψώσῃ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν τείνουσα τὰ χεῖλη της ὡς εἰς ἀσπασμόν, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἐξηντλημένη, καὶ ἡ κεφαλὴ της ἔπεσεν ἐπὶ προσκεφαλαίου καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν.

«ὦ! γιατίά μου! ἀνεφώνησεν ἡ Εὐμορφία ἀπελπίσ, μὴπως θὰ ἀποθάνῃ!

—Ὅχι, παιδί μου, ἐλπίζω νὰ μὴ πάθῃ τίποτε τὸ καλὸν κοριτσάκι! Κύτταξε! μέσα 'ς τοὺς Ἀθιγγάνους εἶνε καὶ καλοὶ ἄνθρωποι! Ποτέ μου δὲν το ἐπίστευα... Ἀ! Θεέ μου, νὰ τον, ἐρχεται ὁ Πέτρος μου, καὶ τὸ φαγητὸν ἀκόμη δὲν το ἔχω ἑτοιμον. Πρῶτη μου φορὰ τὸ παθαίνω σήμερα! ἂ, ναί, τὸ

ἔπαθα καὶ ἄλλη μία φορά, ὅταν ἐγεννήθης, ἀλλὰ τότε δὲν το ἐκατάλαβε ἀπὸ τὴν χαράν του ὅπου ἔκαμε τόσον εὐμορφον κοριτσάκι... Στάσου, Εὐμορφία μου, μιὰ στιγμὴ ἐδῶ κοντὰ 'ς τὴν Μαρίαν νὰ πάγω 'ς τὸ μαγειρείο.»

Καὶ ἀληθῶς ὁ κύρ Πέτρος ἐπανήρχετο ἔχων ὄρεξιν μεγάλην ἐκ τοῦ περιπάτου καὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος. Ἐγίνε δὲ σκυθρωπὸν τὸ πρόσωπόν του ὅτε ἤκουσεν ὅτι τὸ φαγητὸν δὲν ἦτο ἀκόμη ἑτοιμον. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ συγχύσῃ τὴν μητέρα του, δὲν εἶπε τίποτε, καὶ ἤναψε τὴν καπνοσύριγγά του διὰ νὰ παρέλθῃ ἡ ὥρα.

Ἡ κυρὰ Μαρία ἔστρωσε τὴν τράπεζαν καὶ ταυτοχρόνως διηγείτο εἰς τὸν υἱὸν της, τὴν αἰτίαν ἕνεκα τῆς ὁποίας παρημέλησε τὴν χύτραν της.

«Κύτταξε κατάστασις πραγμάτων! ἀνεφώνησεν ὁ κύρ Πέτρος, καὶ διὰ τῆς πυγμῆς του ἐπληξεν τὴν τράπεζαν, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς σκευὴ ἐτινάχθησαν· κανεὶς δὲν εἰξεύρει τί του μέλλεται 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον! Ἐγὼ ὁ Πέτρος ὁ ἀγροφύλαξ ὅλον τὸ πρῶτον νὰ γυρίζω εἰς τοὺς ἀγρούς διὰ νὰ συλλάβω τοὺς λωποδύτας καὶ νὰ διώχνω τὰ ἀδέσποτα σκυλιά, ἐγὼ λοιπὸν νὰ τα κυνηγῶ, καὶ τὴν ἴδιαν ὥραν ἐδῶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἕνα παλιόσκυλο νὰ χυμίζει κατεπάνω 'ς τὴν κόρην μου! Ἀ! νὰ μὴ εἶμαι ἐδῶ νὰ το πνίξω τὸ παλιόσκυλο!.. Νὰ ἰδῇς τί θὰ του κάμω, θὰ τον καταγγείλω τὸν παλιογασάπη!..

—Ὅχι, Πέτρε μου, μὴ το κάμης. Ἐγὼ ἔδωκα ὑπόσχεσιν ὅτι δὲν θὰ εἰποῦμεν τίποτε. Δὲν πταίει τὸ παιδί... Θέλεις νὰ χάσῃ τὴν θέσιν του; Εἶνε ὁ Κωστῆς τῆς κυρὰ Μιχαλαίνας, καὶ αὐτὸς τὴν ζῇ τὴν μητέρα του. Καὶ μου εἶπεν ὅτι θὰ στείλῃ τὸν ἰατρόν.

—Θάρρος πού σοὺ το ἔχει ἡ μικρούλα! εἶπεν ὁ κύρ Πέτρος παρατηρῶν τὴν Γυφτοπούλαν, ἥτις εἶχε κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐφάνετο κοιμωμένη· μόνον ἐκ διαλειμμάτων ἐστέναζεν ἐλαφρὰ καὶ τὸ ἀδύνατον σῶμά της ἐτινάσσετο.

«Θὰ ἔχῃ πυρετὸν καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ διψᾷ· ὅλοι αἱ τραυματίαι ἔτσι διψοῦν. Ἄν εἶχε πληγῶθῃ μὲ σπάθην ἢ μὲ λόγχην ἢ μὲ σφαῖραν, εἰμποροῦσα νὰ τὴν περιποιηθῶ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ἀπὸ δαγκάματα... Ὁ ἰατρός ἔπρεπε νὰ ἦτο τώρα ἐδῶ· ἀλλὰ ἡ ἐξοχότης των θέλων δέκα ὥρες ὡς νὰ κάμουν τὰς προετοιμασίας των διὰ νὰ ξεκινήσουν... Ἐγὼ ἂν ἤμουν ἰατρός θὰ ἤμουν ἐδῶ τώρα καὶ μίαν ὥραν!»

Ἡ κυρὰ Μαρία παρέθηκε τὸ φαγητὸν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ δὲ κύρ Πέτρος εὐθὺς ἐλησμόνησε καὶ τὸν κρεοπώλην καὶ τὴν καταγγελίαν καὶ τὸν θυμὸν

του και ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἔφαγε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως.

Ἐκ διαλειμμάτων δὲ ἔστρεψε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρει ἂν φαίνεται ἐρχόμενος ὁ ἰατρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ. — Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ
ΩΦΕΛΕΙ ΜΑΛΛΟΝ Η ΒΛΑΠΤΕΙ

Ὁ ἰατρός κ. Ἀσκληπιάδης, ὁ μόνος ἰατρός τοῦ γειτονικοῦ χωρίου, ἦτο ἀνὴρ ἀξιόλογος, δραστηριότητος καὶ σφόδρα ἐλεήμων. Ἦτο δὲ ἀείποτε πρόθυμος ὅτε προσεκαλεῖτο ὑπὸ ἀρρώστων εἴτε πτωχῶν εἴτε πλουσιῶν· περισσοτέραν μάλιστα ὥραν ἔμενε παρὰ τὴν κλίνην τῶν πτωχῶν, ἐξετάζων αὐτοὺς ἐπιμελεστέρον καὶ δίδων εἰς αὐτοὺς σαφεστέρας ὁδηγίας.

«Τὸ κάμνω τοῦτο, ἔλεγε, διότι δὲν ἔχουν τὴν δέουσαν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν παιδείαν, ὥστε ἡ παραμικρὰ δυσκολία τοὺς ταραττεῖ, καὶ δὲν ἐνθυμοῦνται τὰς ἱατρικὰς ὁδηγίας, ἂν δὲν τὰς εἴπη τις εἰς αὐτοὺς μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Καὶ ἔπειτα αὐτοὶ συστέλλονται νὰ ἐμιλήσουν καθαρὰ, καὶ ἀναγκάζονται νὰ τοὺς τραβᾷς τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἰατρός πρέπει νὰ εἶνε ἄνθρωπος πολυμαθής.»

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα ὅπερ ᾔθελε νὰ εἰξεύρη καλῶς ὁ κ. Ἀσκληπιάδης ἦτο ἡ κατάστασις τῆς ὀφθθῆκης καὶ τῆς ἱματιοθῆκης τῶν πτωχῶν πελατῶν του. Καὶ εἶχε δίκαιον· διότι πῶς θέλετε νὰ ἰαθῇ ὁ ἄρρωστος καὶ ὁ ἀναρρωνύων, ὅταν φορῇ τὸν χειμῶνα ἐνδύματα ἐλαφρά, ἐνδύματα θερινά; Καὶ πῶς θέλετε νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις, ὅταν πίνῃ μόνον νερὸν καὶ δὲν τρώγῃ μαγεῖρευμα; Λοιπὸν ὁσάκις ἐπεσκέπτετο ἄρρωστον, εὐθὺς ὡς ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, κατέβαινε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ὑπόγειον ὅπου εἶχε τὸν οἶνον του, καὶ ἐλάμβανε μίαν φιάλην παλαιοῦ οἴνου· ἔπειτα ἀνέβαινε καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἵθουσαν, ὅπου ἐκάθητο καὶ ἔπλεκε πλησίον τοῦ παραθύρου γηραιὰ κυρία μικροῦ ἀναστήματος, τῆς ὁποίας τὴν κεφαλὴν ἐκάλυπτε κεκρύφαλος ἐκ τριχάπτων μαύρων.

«Μητέρα, ἔλεγε πρὸς αὐτὴν ὁ ἰατρός, ᾔθελα

ἐν πλεκτὸν μάλλινον διὰ τὸν γέρω Σταμάτην... ἐν μισοφόρῳ διὰ τὴν γυναῖκά του καὶ καλτσάκια διὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Μαστρογιάννη.»

Ἡ δὲ γηραιὰ μήτηρ ἐμειδία πρὸς τὸν ἀξιόλογον υἱὸν τῆς, ἐνέπηγε τὴν βελόνην τοῦ πλεξίματος εἰς τοὺς βοστρύχους τῆς ψαῖας κόμης τῆς καὶ ἐπορεύετο εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς, αὐτόχρημα παλαιοπωλεῖον, ὅπου ὑπῆρχε τόση ἀφθονία καὶ ποικιλία ἐνδυμάτων, ὥστε ἡδύνατο ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐνδυθῇ ὅλον τὸ χωρίον. Εἰς τοὺς πτωχοὺς ἦτο γνωστοτάτη ἡ ἀποθήκη τῆς ὡς καὶ ἡ ἀποθήκη τῶν καρπῶν καὶ τῶν τροφίμων, καὶ συνήθως ἔλεγον οἱ πτωχοί· «Ὁ ἰατρός καὶ ἡ μητέρα του εἶνε ἕνα ζευγαράκι τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δύο εἶνε ἕνα κομμάτι μάλαμα.»

Μία τῶν κυριωτάτων ἀσχολιῶν τῆς κυρίας Ἀσκληπιάδου, τῆς μητρὸς τοῦ ἱατροῦ, ἦτο ἡ ἀποθήκη αὐτῆς τῶν παλαιῶν ἐνδυμάτων· συνετήρει δὲ αὐτὴν μετὰ θαυμασίας τάξεως. Εὐθὺς ὡς ἐνδυμὰ τι, εἴτε ἰδικόν τῆς εἴτε τοῦ ἱατροῦ, ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκτὸς ὑπηρεσίας, παρευθὺς τὸ μετέτρεπεν εἰς χρῆσιν τῶν ἀπόρων πελατῶν τοῦ υἱοῦ τῆς. Τὸ ἐκαθάριζε, τὸ ἀνέστρεψε, τὸ ἐπιδιόρθωνε, τὸ ἐδίπλωνε καὶ τοῦτο ἔθετεν ἐπὶ τῶν θέσεων τῆς ἱματιο-

θῆκης, ὅπου ἔμενε ὡς οὐ παρουσιασθῇ ὁ νέος αὐτοῦ κύριος. Πρὸς δὲ τούτοις ἡ μαγεῖρισα καὶ ἡ μικρὰ τῆς ἀνεψιὰ ἐνυκτέρευον τὸν χειμῶνα καὶ ἐνηθον λινάριον καὶ κάνναβιν καὶ ἐξ αὐτῶν ἔπειτα ὑφαίνετο πανίον, τὸ ὁποῖον κατετίθετο καὶ αὐτὸ εἰς τὸ κατὰ στήμα τῆς κ. Ἀσκληπιάδου. Ἐπρεπε δὲ νὰ ἐβλέπετε τοὺς ἀπόρους πελάτας τοῦ ἱατροῦ ἐξερχομένους ἐκ τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου καταστήματος καὶ κρατοῦντας τὰ ἐνδύματά των... Ἐχαιρέτιζον ὑποκλινῶς καὶ ἐπανελάμβανον.

«Εὐχαριστῶ, ἐξοχώτατε, εὐχαριστῶ, καλὴ μου κυρία, ἄξιός ὁ μισθός σας, ὁ Θεὸς νὰ σᾶς το πληρώσῃ!»

Ὁ δὲ ἰατρός βλέπων αὐτοὺς ἀπερχομένους ἔχαιρε καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν μητέρα του, ἥτις καὶ αὐτὴ ἐμειδία, καὶ ἔπειτα ἀπῆρχετο νὰ ἐπισκευθῇ ἄλλους ἀσθενεῖς ψιθυρίζων· «Πόσον εἶμαι εὐτυχής!»

[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας COLOMB.

«ἨΡΘΑΣΕ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΛΑΪΜΙΟΥ» (Σελ. 50)

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Τῷ ὄντι εἶνε ρόδον; πράγματι εἶνε ἄνθος;

Μάλιστα εἶνε ἄνθος καὶ φύεται ἐν ταῖς ἐρήμοις τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Παλαιστίνης. Ὅθεν λέγεται καὶ *ρόδον τῆς Ἰεριχοῦς*. Πρέπει δὲ νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν ὅτι φύεται ἐν τῇ καυστικῇ ἄμμῳ καὶ διὰ τοῦτο νὰ μὴ εἰσθε πολὺ ἀπαιτητικοί.

Τὸ δύσμοιρον τοῦτο φυτὸν ζῇ βίον οὐδόλως ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν βίον τῶν φυτῶν τῆς ἡμετέρας χώρας. Οὐδέποτε ἐγνώρισε τὴν εὐεργετικὴν σκιὰν τῶν μεγάλων δένδρων, τὴν ζωογόνον πρωϊνὴν καὶ ἑσπερινὴν δρόσον. Τὰ φύλλα του δὲν εἶνε πράσινα καὶ εὐκαμπτα, ἀλλὰ δύσκαμπτα καὶ τεφρόχροα, τὰ δὲ μικρὰ λευκὰ τοῦ ἄνθη εἶνε ἀμαυρὰ καὶ θαμβά. Ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ δὲν εἶνε ἀφθονον ἐν τῇ ἐρήμῳ! Καὶ ὅταν ἐκλείψῃ καὶ ἡ τελευταία ῥανὶς τοῦ ὕδατος, τότε πλέον ἀποξηραίνεται, συμπύσσεται, γίνεται ὡς σφίρα καὶ...

— Ἀποθνήσκει;

— Ὅχι δὲν ἀποθνήσκει, διότι εἶνε γενναῖον καὶ θαρραλέον πλάσμα. Ἀλλὰ μένει ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ ἕως ὅτου τύχῃ περιστάσις εὐνοική νὰ το μετατοπίσῃ ἐκεῖθεν. Ὁ ἄνεμος τῆς ἐρήμου ὁ δριμύς καὶ ξηρὸς ὅστις το κατήντησεν εἰς τὴν ἐλεεινὴν ταύτην κατάστασιν, αὐτὸς οὗτος ἔρχεται ἐπίκουρος καὶ βοηθὸς αὐτοῦ. Πνέει ὁ ἄνεμος καὶ τὸ ρόδον ὅπερ εἶνε προσκεκολλημένον εἰς τὸ ἔδαφος μόνον διὰ μικρῶν τινῶν καὶ ἀσθενῶν ριζιδίων, ἀποσπᾶται ἀπὸ τοῦ ἐδάφους· ὁ ἄνεμος παρασύρει αὐτό, τὸ κυλῖει ὡς σφαῖραν ἐλαφρὰν καὶ το μεταφέρει μακράν, πολὺ μακράν. Πολλὰκις δὲ τὸ μέρος ὅπου το ἐναποθέτει εἶνε καὶ αὐτὸ ξηρὸν καὶ ἄγονον ὅσον καὶ τὸ πρῶτον· ἀλλ' ἐνίοτε ὅμως εὐρίσκει ὀλίγην τινὰ ὑγρασίαν, καὶ παρευθὺς ἀνοίγει φαιδρότατον, ἐξαπλώνει τὰ κλαδιά του, ἀνοίγει τὰ μικρὰ λευκὰ ἄνθη

του, καὶ στολίζεται διὰ τῶν ἀσθενῶν θελήτρων, ἅτινα ἡ φύσις ἐχάρισεν εἰς αὐτό.

Ὅσον δὲ καὶ ἂν εἶνε ξηρὸν τὸ ἄνθος τοῦτο διατηρεῖ ὅμως τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ταύτην. Φέρετέ το ἐδῶ εἰς Ἀθήνας, φυλάξατέ το ἐπὶ μῆνας, ἔπειτα δὲ ἐμβαπτίσατέ το εἰς ὕδωρ, καὶ θὰ ἴδῃτε μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ὅτι οἱ κλάδοι θὰ γίνωσιν εὐκαμπτοὶ, τὰ μικρὰ ἄνθη θὰ ἀνοίξωσιν ὅπως τα βλέπετε ἐν τῇ εἰκόνι.

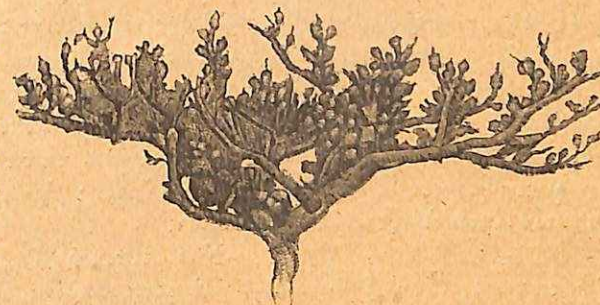
Οἱ ἐπιστήμονες ὀνομάζουσι τὸ ρόδον τοῦτο *ἀναστατικόν*, διότι ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἀναζῇ καὶ νὰ ἀνθῇ εὐθὺς ὡς βραχῇ, ἐν ᾧ πρότερον ἦτο ξηρὸν καὶ

εἶχε πάντα τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου· διὰ τοῦτο θεωρεῖται ὡς τὸ ἐμβλημα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἥτις ἀρ' οὐ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ κόσμου τοῦτου ὑπάρχει καὶ ζῇ ἐν τῷ ἄλλῳ.

Ἐχει δὲ καὶ ἄλλο ὄνομα πολὺ εὐμορφον. Λέγεται *Κὰρ Μαριὰμ* ὅπερ Ἀραβιστὶ σημαίνει *Ἄρθος τῆς Μαρίας*, καὶ λέγουσιν ὅτι φύεται ἐκεῖ ὅπου ἐστάθη ἡ Παναγία φεύγουσα εἰς Αἴγυπτον μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατ' ἄλλην δὲ παράδοσιν ἦν ὦσε κατὰ πρῶτον τὴν ἡμέραν τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεοανθρώπου Ἰησοῦ. Λέγεται δὲ καὶ *Ἄριον ρόδον* διότι κατὰ τὸν μεσαῖονα ἐπίστευον ὅτι ἀνθῇ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἐορτῶν.

Ἀγαπᾶτε, φίλοι μου, τὸ ρόδον τῆς Παναγίας καὶ ἄς εἶνε τόσον ταπεινὸν καὶ μετριόφρον. Εἰξεύρετε δὲ ὅτι ἡ εὐμορφία δὲν εἶνε μέγα τι, ἀλλὰ μόνον ὅταν συνοδεύεται καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀρετῶν. Ἀγαπᾶτε το, φίλοι μου, διότι εἶνε παράδειγμα τοῦ θάρρους καὶ τῆς γενναιοφυχίας. Καὶ ὅταν εἴσθε ἐν ἀθυμίᾳ καὶ ἀπηλπισμένοι, στρέφετε τὸν νοῦν σας πρὸς τὸ γενναῖον καὶ θαρραλέον τοῦτο μικρὸν φυτὸν, ὅπερ ὁ ἄνεμος τῆς ἐρήμου δύναται νὰ ἐκρίζωσῃ καὶ νὰ ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἀλλὰ τὴν καρδίαν του ὅμως οὐδέποτε θὰ δυνῇ νὰ ἀποσπᾷ. Ἀγαπᾶτέ το.

NINA

ΛΑΜΠΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΜΕΛΑ

[Ιταλικόν διήγημα]

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 37]

Ἐπὶ τέλους ὁ Λάμπος ἀφύπνισε τὴν Καρμέλαν, ἥτις ἐξεκίνησε τρίβουσα μὲ τὰς χεῖράς της τὰ νυσταλέα βλέφαρά της· ἀλλ' ἐξαφνα συνῆλθεν ἐντελῶς, διότι εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων περὶ που βημάτων διέκρινε μίαν λευκὴν ἀγελάδα, ἥ ὅποια τὴν παρετήρει μὲ μεγάλους περιέργους ὀφθαλμούς. Ὅπισθεν αὐτῆς εὐρίσκοντο τρεῖς τέσσαρες βόες, μακρὰν δὲ διεκρίνοντο ἔτι περισσότεροι. Ἐπλησίαζον μὲ βαρὺ βῆμα, κινουντες τὴν κεφαλὴν των δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ κάποτε ἐξέβαλλον μακρὸν μυκηθμόν, οἱ δὲ κωδωνίσκοι τοῦ τραχήλου των ἐκωδώνιζον μὲ γλυκὺν ἀρμονικὸν ἦχον.

Εἷς μικρὸς βοσκός, δώδεκα περίπου ἐτῶν ἐφύλαττε ὅλην τὴν ἀγέλην, ἀποτελουμένην ἐκ δεκατριῶν ζώων, πλησίον δ' αὐτοῦ ἐβάδιζε μεγαλόσωμος κύων. Οὗτος καθὼς εἶδε τὸν Λάμπον, ὤρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλαβεν ἐπιθετικὴν στάσιν, δεικνύων τοὺς ὀξεῖς ὀδόντας του.

Ὁ Λάμπος δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκείνους ποῦ φοβούνται. Ἐστάθη μὲ γενναιότητα εἰς τὴν θέσιν του, κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς πῦρ, οἱ μυκτῆρές του διεστάλησαν, ἡ οὐρά του ἐσηκώθη. Ὁ ποιμενικὸς κύων ἰδὼν πῶς τὸν ὑπεδέχετο ὁ Λάμπος δὲν ἐπροχώρησε περισσότερον. Εἴκοσι βήματα ἐστάθησαν ἀπέναντι ἀπ' ἀλλήλων οἱ δύο κύνες, ἑτοιμοὶ νὰ ἐφορμήσουν ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου.

Ἡ Καρμέλα ἐτρεμε σύσσωμος. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίασε τρέχων ὁ μικρὸς βοσκός, τοῦ ὁποίου τὴν προσοχὴν ἐλκυσαν αἱ ἰσχυραὶ ὕλας καὶ τῶν κυνῶν. Πρὶν ἰδῆ καλὰ καλὰ τὸ κοράσιον ἐφώνησε:

— Μοῦργο! Μοῦργο! ἔλα ἴδω!

Ὁ κύων ὑπήκουσε, εἰ καὶ μὲ πολλὴν δυσάρεσκίαν. Καὶ ὁ Λάμπος ἔλαβεν ὀλιγώτερον ἐχθρικὴν στάσιν.

Ἀφ' οὗ τοιοῦτοτρόπως ἐγένεν ἀνακωχή μεταξὺ τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων, ἐπλησίασε τὸ παιδίον εἰς τὸ κοράσιον καὶ ἠρώτησε πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει. Ἡ Καρμέλα τρέμουσα ἀκόμη ἐκ τῆς συγκινήσεως εἶπεν ὅτι εἶνε ἀπὸ

τὴν Ἰζολέταν καὶ ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν Ριβιέραν, ὅπου θέλει νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον.

— Ριβιέρα; εἶπε τὸ παιδίον καὶ ἐφάνη ὡς νὰ συλλογίζεται. Ἡ Ριβιέρα δὲν εἶνε σὲ τούτῃ τὴν μεριά.

— Ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα ἐρυθρίασασα κατ' ἀρχάς, ἔπειτα δὲ ὠχρίασασα.

Τὸ παιδίον παρετήρησε περίξ διὰ νὰ εὕρῃ τὴν διεύθυνσιν, καὶ ἀπεκρίθη.

— Πρέπει νὰ καταβῇς αὐτὸ τὸ βουνό· ἀπ' αὐτοῦ δὲν ἦρθες; ἠρώτησε καὶ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλον.

— Ναί, εἶπεν ἡ Καρμέλα.

— Ἐπειτα θαῦρης ἓνα δάσος ἀπὸ ἑλατα.

— Ἀπὸ 'κεῖ πέρασα, εἶπε τὸ κοράσιον.

— Πρέπει νὰ ξαναπεράσῃς, καὶ σὰν γυρίσῃς ἀριστερά, πρὸς τὸ βασιλεῖμμα τοῦ ἡλίου, θαῦρης ἓνα ποταμάκι.

— Τὸ ποταμάκι μὲ τὸ καθάριο τὸ νερό;

— Ναί, εἶνε τόσο καθάριο, ποῦ φαίνονται τὰ χαλίγια του.

— Ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ τὰ μετρήσῃ κανένας.

— Καλὰ· τὸ λοιπὸν θὰ πᾶς ἀπ' τὴν ἄκρην τοῦ ποταμιοῦ ὅσο ναῦρης ἓνα μέρος ποῦ πέφτει τὸ νερὸ εἰς ἓνα λάκκο ἕως μισῆ ὥρα μακρυὰ. Τόσο ἄσπρος εἶνε ὁ ἀφρός ποῦ τὸ λέγουν γαλατοπόταμο. Ἐκεῖ θαῦρης ἓνα στενὸ μονοπάτι ποῦ ἀνεβαίνει 'ς τὸ βουνό. Ἀπ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι ἔρχονται οἱ Ριβιερανοὶ 'ς τὸ δάσος καὶ κόβουν ξύλα...

Ἐγένετο μικρὰ σιωπή.

— Ἀκουσε, εἶπεν ὁ ποιμενίσκος μετ' ὀλίγον παρατηρῶν τὸ κοράσιον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὅσο νὰ φθάσῃς ἕως ἐκεῖ θέλεις...

— Πόσο;

— Τὸ λιγώτερον τρεῖς ὥρες.

— Εἶσαι ἀπὸ τῆ Ριβιέρα; ἠρώτησε τὸ κοράσιον, λαβὼν αἴφνης νέον θάρρος.

— Ἐγώ; ὄχι... εἶμαι ἀπὸ τὸ Φρεζάνο. Εἶνε ἀπ' τὴν ἄλλην μεριά.

Ἡ λάμψις τῆς ἐλπίδος ἡ ὅποια ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Καρμέλας ἐξηφανίσθη. Τὸ κοράσιον ἐσιώπησε καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν του.

— Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς χωρὶς ἄλλο 'ς τὴν Ριβιέρα; ἠρώτησε τὸ παιδίον.

— Ὦ, ναί, πᾶγω νὰ ἰδῶ τὴ θεία μου τὴν Νορίνα, εἶπεν ἡ Καρμέλα, καὶ ἐνόμισεν ὅτι τοῦτο ἦτο ἀρκετὴ ἐξήγησις τοῦ ταξιδίου τοῦ ὁποῖον ἐπεχείρησε.

— Καὶ πᾶς ἔτσι μονάχη; ἠρώτησεν ὁ βοσκός... Γιατί δὲν ἦλθε κανένας μαζί σου;

Ἡ Καρμέλα δὲν ἀπήντησε.

— Ζοῦν τὰ γονικά σου;

— Ἡ μάνα μου ἀπέθανε.

— Κι' ὁ πατέρας σου ξαναπανδρεύθηκε. Δὲν εἶν' ἔτσι; Τώρα πλεὶς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ εἰπῇς τίποτε. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ἔπαθα.

— Ὦ, ὄχι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Καρμέλα, καὶ ἀνωρθώθη μετὰ τινος ὑπερηφανείας... Ὁ πατέρας μου δὲν ξαναπανδρεύθηκε... Ὁ πατέρας μου μ' ἀγαπᾷ πολὺ.

Ὁ Λάμπος, ὅστις εἶχε πλησίασῃ μετ' ἐμπιστοσύνης τὸν νέον φίλον τῆς κυρίας του, ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτόν, καθὼς εἶδεν ὅτι ἡ Καρμέλα διὰ μιᾶς ἠλλαξε τόνον φωνῆς. Ἦλθε καὶ ἐστάθη πλησίον τοῦ κορασίου, ἑτοιμὸς νὰ τὸ ὑπερασπίσῃ.

— Ἀ, μπᾶ! ἄς τ' ἀφήσωμε αὐτά, εἶπε τὸ ἀγαθὸν παιδίον. Πές μου, πεινᾷς;

— Ὦ, ἔχω ἀκόμα κάτι μαζί μου, ἀπήντησεν ἡ Καρμέλα, καὶ ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου της τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ψωμίου της.

— Στάσου... νὰ ἰδοῦμε τί κάνει ἡ Στακτερή.

Τὰς λέξεις ταύτας εἰπὼν τὸ παιδίον ἔτρεξε πρὸς ὠραίαν τεφρόλευκον ἀγελάδα, ἡ ὅποια ἔβοσκεν ἐκεῖ πλησίον. Ἐσκυψε ὑπ' αὐτὴν καὶ ἠλμεξεν ὀλίγον γάλα εἰς ξυλίνην γαβάθαν, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττε προσεκτικῶς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του. Ἐπειτα ἐστράφη θριαμβευτικῶς εἰς τὴν Καρμέλαν.

— Ἡ Στακτερή ἦταν ἡμερὴ, εἶπε, πιέ. Τὸ γάλα πιστεύω σ' ἀρέσει πλεὶς πολὺ ἀπὸ τὸ ψωμί σου... Πάντεξ ἀκόμη ὀλίγο!

Ἐκ τοῦ ἄλλου δὲ θυλακίου του ἐξέβαλε παξιμάδι, τὸ ἔτριψεν εἰς μικρὰ τεμάχια, καὶ εἶπε.

— Φάγε τώρα!

Ἡ Καρμέλα δὲν ἐπρόσμενε νὰ τῆς τὸ εἴπῃ καὶ δευτέραν φοράν. Εἶχεν ἀδειᾶσῃ σχεδὸν τὴν γαβάθαν, ὅτε τὸ βλέμμα της ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ Λάμπου.

— Κακόμοιρε Λάμπο! πεινᾷς καὶ σὺ αἱ;

Κατέθηκε τὴν γαβάθαν εἰς τὸ ἔδαφος, ὃ δὲ Λάμπος ἐγεύθη μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν τὸ ὑπόλοιπον.

Τότε τῆς ἦλθεν ἄλλη σκέψις, παρετήρησε τὸν φιλόξενον βοσκὸν καὶ εἶπε:

— Ἀμὴ σύ;

— Ἐγώ; ἀπήντησε τὸ παιδίον γελῶν. Για μένα ἔχομε καιρὸν ὅσο νὰ χορτάσῃ ὁ σκύλος σου.

Τὸ κοράσιον ἐκοκκίνησε. Ἐστρεψε καὶ εἶδε τὸν Λάμπον. Ἡ γαβάθα ἔλαμπεν ὡσὰν καθρέπτης.

— Ἐλα, μὴν τὸ παίρνῃς κατὰκαρδα, εἶπεν ὁ καλόκαρδος βοσκός. Ἡ Στακτερή ἔχει γάλα ὅσο θέλω.

Ἡ τὴν ἀνάγκη ἔχω καὶ τὴν ἄλλην ἀγελάδα, μὲ τὰ μεγάλα κέρατα.

— Τοῦ πατέρα σου εἶνε ὅλο αὐτὸ τὸ κοπάδι; ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα.

Τὸ παιδίον ἐγέλασε δυνατὰ.

— Τοῦ πατέρα μου; εἶπε· μακάρι νὰ ἦταν· εἶνε τοῦ ἀφεντικοῦ. Μιὰ φορὰ τὸ χρόνον ἔρχεται καὶ βλέπει τί γίνεται· ἔχει χωράφια, ἔχει κοπάδια ἀμέτρητα. Αὐτὰ ἐδῶ δὲν εἶνε τίποτε. Τὸν εἶδα πέρσι. Ἐπήγαίνα τὰ ζᾶ 'ς τὴ μάνδρα· ἀμα μὲ εἶδε ἦλθε κοντά μου, ἐχάιδεψε τὸ κεφάλι μου μὲ τὸ χέρι του καὶ μοῦ ὅσκει ἓνα τσιγάρο. Ἡ μητριὰ μου τὸ εἶδε· τοῦ ἀφεντικοῦ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ κἀνῇ τίποτε ποῦ φάνηκε τόσο καλός, ἐξεθύμανε ὅμως σ' ἐμένα καὶ ἀρπάξε τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὰ χεῖρά μου. Καὶ τί ἔκανε τάχατες μ' αὐτό; μοναχὰ τὴν κακία της ἔδειξε· ἐγὼ δὲν μπορούσα νὰ τὸ φονιάρω· ποῦ θὰ πῇ, δὲν ἔχασα τίποτε.

Ἀφ' οὗ παρηγορήθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ παιδίον, παρετήρησε τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε:

— Βλέπετε αὐτὰ τὰ ἄσπρα συννεφάκια;

— Θὰ βρέξῃ; εἶπε μὲ φόβον ἡ Καρμέλα.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς βοσκός· ἔθηκε δὲ τὴν παλάμην του εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ σκιάζων οὕτως εἰπεῖν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐξήτασε πρὸς ποῖον μέρος διηυθύνοντο τὰ σύννεφα. « Ὅχι, σήμερὰ δὲν θὰ βρέξῃ. »

— Καλῆτερα νὰ ξεκινήσω, εἶπεν ἡ Καρμέλα. Ἐσηκώθη καὶ ἔκαμεν ὀλίγα βήματα.

— 'Αμ' ἐσὺ κουτσαίνεις ; εἶπεν ὁ μικρὸς βοσκός.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἐξέβαλε τὸ ἐν ὑποδημάτιον τῆς Καρμέλας καὶ ἐξήτασε τὸν πόδα της.

— Βλέπεις ; τὸ πόδι σου εἶνε καταπληγμένο ἀπὸ τ' ἀγκάθια. Πῶς θὰ μπορέσης νὰ τραβήξης τὸ δρόμο σου σὲ τέτοια κατάστασι ;

Τὸ κοράσιον δὲν ἀπήντησε.

— Πόσων χρόνων εἶσαι ;

— Ὁκτώ.

— Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς 'ς τὴ 'Ριβιέρα ;

— Ναί, πρέπει νὰ πάγω 'ς τὴ θειὰ μου τὴ Νορίνα.

— Πρόσμενε μιὰ στιγμή.

— Ὁ μικρὸς βοσκὸς ἀνεχώρησε τρέχων, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ἐξηφανίσθη ὀπισθεν ὑψηλοῦ βράχου, ὅστις ἀπέκρυψεν αὐτὸν ἐκ τῶν βλεμμάτων τῆς Καρμέλας.

Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη πάλιν πρὸ αὐτῆς. Τώρα εἶχε τὸν ἐπενδύτην του μέχρι τοῦ λαιμοῦ κομωμένον, εἰς δὲ τὴν χεῖρά του ἐκράτει ἐν λευκὸν ὑποκάμισον.

— Τί ἔκαμες ; ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα.

— Ἐβγαλα τὸ πουκάμισό μου.

— Γιατί ;

— Τώρα θὰ τὸ ἰδῆς.

Ἐξέβαλεν ἐν μαχαίριδιον ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ ἔκοψε μερικὰς λωρίδας. Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὸ κοράσιον νὰ καθίσῃ.

— Κ' ἔπειτα ; ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα.

— Δός μου πρῶτα τὸ ἓνα πόδι σου.

Τὸ παιδίον περιέδεσε μετὰ προσοχῆς, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ εὐμορφα ποδάκια τοῦ κορασίου, ἀφ' οὗ δ' ἐτελείωσεν εἶπε πρὸς αὐτό.

— Δοκίμασε μήπως σοῦ στενεύουν τώρα τὰ παπούτσια σου.

— Ὅχι, δὲν μοῦ στενεύουν, εἶπε τὸ κοράσιον δοκιμάσαν.

Τὸ παιδίον ἐκρότησε τὰς χεῖράς του με χάραν καὶ εἶπε κατευχαριστημένον :

— Τώρα, πῆγαινε.

Ἡ Καρμέλα ἀφ' οὗ ἐβάδιζε βήματά τινα ἀνεφώνησε μετὰ χαρᾶς :

— Τί καλὰ ποῦ περπατῶ ἔτσι !

— Βλέπεις ; ...

— Ἀλήθεια... Σ' εὐχαριστῶ... ἀλλὰ κρῖμα 'ς τὸ καινούριο τὸ πουκάμισο !

— Ἀ ! μπᾶ, δὲν πειράζει !

Μετ' ὀλίγον ἠρώτησε τὸ παιδίον ;

— Πῶς σὲ λέν ;

— Καρμέλα. 'Αμ' ἐσένα ;

— Ἐμένα μὲ λέν Βιτώριο. Καὶ τὸ σκύλον σου ;

— Λάμπο.

— Τὸν δικό μου τὸν λένε Μοῦργο· γιὰ ἰδέ τους καὶ τοὺς δυὸ ἔγιναν 'ς τὰ καλὰ φίλοι.

— Πρέπει νὰ φύγω ὅμως· ἔχε 'γειά, Βιτώριο.

— Σ τὸ καλὸ, Καρμέλα. Ὅχι, στάσου ἀκόμη 'λίγο !

— Τί τρέχει ;

— Κόντεψα νὰ τὸ λησμονήσω. Πάρε αὐτὸ τὸ ραβδί· παρ' το γιὰ ν' ἀκουμπᾶς 'ς τὸ δρόμο.

— Ἀμὴ θὰ μοιάζω τῆς γιαγιάς μου, θὰ πηγαίνω σὰ γρηοῦλα.

— Καὶ ἔχεις γιαγιά ; ἠρώτησεν ὁ βοσκός.

— Ἐχω· ἀπήντησεν ἡ Καρμέλα.

— Καὶ σ' ἄφησε νὰ πᾶς μονάχη τόσο δρόμο ;

Τὸ κοράσιον ἐκοκκίνησε, καὶ δὲν ἀπήντησε πάλιν.

— Ἀς εἶνε· εἶπε μετ' ὀλίγον τὸ παιδίον· πρέπει ὅμως νὰ πηγαίνης, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σὲ προφθάσῃ ἡ νύκτα.

— Καὶ πάλι, ἔχε 'γειά, Βιτώριο. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

— Σ τὸ καλὸ, Καρμέλα. Μοῦργο ! ἐφώναξεν ὁ Βιτώριος.

— Λάμπο ! ἐφώνησεν ἡ Καρμέλα.

Τὰ δύο παιδιὰ ἀπεχωρίσθησαν διευθυνθέντα κατ' ἀντίθετον διευθύνσιν. Ὁ Βιτώριος ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀγέλην του, ἡ δὲ Καρμέλα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν δρομίσκον ὃ ὁποῖος ἔφερεν εἰς τὸ ποτάμιον. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ἐστράφη ἀκόμη μίαν φορὰν καὶ ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὸν μικρὸν βοσκόν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΙ—ΕΙ

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΥΛΗΤΗΣ

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν σκιὰν μεγάλης ἀκκακίας καὶ ἤκουε τὸ μελωδικὸν κελάδημα τῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του αὐλόν, τὸν ὁποῖον εἶχε κατασκευάσῃ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του ἐκ καλάμου.

Ὁ μικρὸς Παῦλος ὕψωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ δένδρον καὶ εἶπε διὰ τῆς γλυκεῖας φωνῆς του :

Πουλᾶκια μου χαριτωμένα,
ἀηδονόστομα πουλάκια,
δὲν θὰ μου μάθετε κανένα
ἀπ' τὰ γλυκὰ σας τραγουδάκια ;

Τὰ πτηνὰ εἶχον σιωπήσῃ καὶ μόνον ὁ σπίνος, ὡς ἐὰν ἐνόησε τὴν παράκλησιν τοῦ μικροῦ Παύλου, ἐπανέλαβε τὸ κελάδημά του.

Ὁ Παῦλος ἔφερεν εὐθύς εἰς τὸ στόμα του τὸ ἀγροτικὸν ὄργανόν του, καὶ προσεπάθησε νὰ παίξῃ τοὺς φθόγγους τοὺς ὁποῖους εἶχεν ἀκούσῃ· ἀλλ' ὅμως ὀλίγοι φθόγγοι ἐξῆλθον ἐκ τῶν ὀπῶν τοῦ καλαμίνου σωλῆνος, οἱ δὲ περισσότεροι φθόγγοι ἔμειναν κλειστοὶ ἐντὸς τοῦ σωλῆνος.

«Δὲν εἰμ' ἐνδεὴς νὰ το καταφέρω, εἶπεν ὁ ἀρχαίος μουσικός, καὶ πάλιν ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας διέκρινε τὸν σπίνον μεταξὺ τῶν φύλλων τῆς ἀκκακίας.

Καὶ εἶπε πρὸς τὸν πτερωτὸν διδάσκαλόν του :

Πουλᾶκι μου χαριτωμένο,
ἀηδονόστομο πουλάκι,
ἄχ ! ἔβαναπέ το, περιμένω,
τὸ τρυφερό σου τραγουδάκι !

Καὶ ὁ μὲν πτερωτὸς διδάσκαλος ἐπανέλαβε προθύμως δὶς, τρίς, δεκάκις, εἰκοσάκις τὸ κελάδημά του, ὁ δὲ φιλόμουσος μαθητὴς ἐξηκολούθει νὰ φυσᾷ τὸν αὐλόν του, καὶ μετὰ πολλὰς προσπαθείας ἐπέτυχε νὰ ἐκβάλῃ ὀλίγους μουσικοὺς φθόγγους, οἵτινες ὁμοιάζον ὅπως δὴ ποτε πρὸς τὸ κελάδημα τοῦ σπίνου.

Χαίρων διὰ τὸ κατόρθωμά του τρέχει εἰς ὅλον τὸν κῆπον παίζων τὸν αὐλόν του καὶ σκορπίζων παντοῦ τὴν φαιδρὰν μελωδίαν του. Ἐπειτα ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν λίμνην ὅπου ἦτο ὁλόκληρος στολίσκος πτερωτῶν.

Ὁ κύρ Πάπος καὶ ἡ κυρά Πάπισα διέσχιζον

τὰ νερά τῆς λίμνης διὰ τοῦ χρυσίζοντος στήθους των, τὸ ὅποιον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἐφάνετο χρυσοπράσινον. Πέριξ τῶν γονέων των ἐπλεον τὰ παπάρια καὶ ἐπαιζον μετὰ πολλῆς ζωηρότητος καὶ εὐστροφίας, καὶ ἐφώναζον θορυβωδῶς πᾶ πᾶ πᾶ πᾶ.

Ὡς τον εἶδον αἱ πάπαι εὐθὺς ἐσπευσαν πρὸς αὐτόν, διότι τας εἶχε συνηθίσῃ νὰ ἔρχονται πλησίον του καὶ νὰ ῥίπτῃ εἰς αὐτὰς ψίχας ἄρτου.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς Παῦλος πᾶν ἄλλο εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του ἢ τὰ φλύαρα ταῦτα ζῶα.

Ἐξηπλώθη πρηνὴς ἐπὶ τῆς τρυφερᾶς χλόης ἣτις ἐστόλιζε τὴν ὄχθη τῆς μικρᾶς λίμνης, ἐστήριξε τὸ σῶμά του ἐπὶ τῶν ἀγκώνων, ἔφερε τὸν αὐλὸν του εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ τότε σοβαρὸς ὡς ἀρχιμουσικὸς ἔμπροσθεν τῶν μουσικῶν του, ἐπανέλαβεν ὅσον ἡδύνατο καλλίτερον τὴν μελωδίαν τὴν ὅποιαν εἶχε μάθῃ πρὸ ὀλίγου.

Ὁ δὲ χορὸς τῶν μουσικῶν ἐπανέλαβε.

«Παπαπαπᾶ! παπαπαπᾶ! παπαπαπᾶ!

—Ὅχι ἔτσι, βλαῖες, κοῦκκοι, μπουφοί. Ἀκούστε πῶς παίζω ἐγώ, καὶ ἔπειτα νὰ το εἰπῆτε καὶ σεῖς.»

Ἀλλὰ μάτην ἐπανελάμβανε τὴν γλυκεῖαν μελωδίαν, αἱ πάπαι οὐδὲν ἄλλο ἔλεγον, ἢ τὸ μονότονον παπαπαπᾶ.

«Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ τραγοῦδῆτε τόσον ἄθλια», εἶπεν ὁ μικρὸς Παῦλος ἀγανακτῶν.

Ποῦ νὰ ἐντραπῶσιν αἱ πάπαι! Αὐταὶ μάλιστα τούναντίον ἤρχισαν νὰ παπαζῶσι δυνατώτερα.

«Μὰ δὲν ἔχετε ἐντροπὴν ἐπάνω σας;

—Παπαπαπᾶ! παπαπαπᾶ! παπαπαπᾶ! ἐπανελάμβανον ἐκεῖναι καὶ ἐτίνασσαν τὰ πτερὰ των, ὡς ἂν ἤθελον νὰ εἴπωσι πρὸς τὸν μικρὸν ἀρχιμουσικὸν των.

—Τάχα τί, δὲν σ' ἀρέσει ἡ μουσικὴ μας;»

Ὁ δυστυχὴς Παῦλος πάλιν ἐπανέλαβε τὴν μελωδίαν δῖς, τρίς, δεκάκις, εικοσάκις, μεθ' ὅσης ὑπομονῆς καὶ ὁ πτερωτὸς διδάσκαλός του, ὁ σπίνος· ἀλλὰ μάτην! αἱ πάπαι ἐξη-

κολούθουν τὰς παραφώνους κραυγὰς των.

«Α! μὰ σεῖς δὲν εἰσθε διὰ μουσικὴν! ἀνεφώνησεν ἀσθμαίνων καὶ ὀργίλως ὁ μουσικοδιδάσκαλος· τὰ παπαπαπᾶ σας μοῦ ἐξέσχισαν τὰ αὐτιά μου. Ποτέ σας δὲν θὰ μάθετε μουσικὴν!» Οἱ δὲ ἄμουςοι μαθηταὶ τοῦ ἀπεκρίθησαν κραυγάζουσαι «παπαπαπᾶ! παπαπαπᾶ!»

—Πᾶ νὰ κουρεύεσθε! εἶπεν ὁ μικρὸς Παῦλος καὶ ἔφυγε ψιθυρίζων· δὲν θὰ μάθετε ποτέ σας μουσικὴν.»

Καὶ βέβαια αἱ πάπαι οὐδέποτε θὰ μάθωσι μουσικὴν, διότι ὁ Θεὸς δὲν τας ἔπλασε τοιαύτας. Αἱ πάπαι εἶνε ζῶα, καὶ δὲν εἶνε ἐπιδεκτικαὶ μαθήσεως, ὅπως εἶνε τὰ πλείστα τῶν ζῶων. Ὁ σπίνος εἰξεύρει βέβαια τὸ γλυκὺ ἄσμα του, ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος σπίνος, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησεν ὁ Θεός, εἰξεύρει νὰ τραγοῦδῃ καὶ πάντες οἱ σπῖνοι ἀνεξαίρετως τὸ εἰξεύρουσι χωρὶς νὰ μεταβάλλωσι τίποτε. Καὶ μόνον αὐτὸ τὸ ἄσμα εἰξεύρουσιν, ἄλλο δὲ οὐδέν.

Τὰ παιδία ὅμως ὅταν γεννῶνται δὲν εἰξεύρουσι τίποτε, τὰ δὲ πτηνὰ εἶνε πολυμαθέστερα τῶν μικρῶν παιδίων. Βλέπετε ὅτι ὁ μικρὸς Παῦλος μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθώνει νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἄσμα τοῦ σπίνου, καὶ ὅμως δύναται ἡμέραν τινὰ νὰ γίνῃ μέγας μουσικὸς. Τὰ παιδία δύνανται νὰ μάθωσιν, ἀλλὰ τὰ ζῶα ὅμως δὲν δύνανται. Πρέπει λοιπὸν τὰ παιδία νὰ προσπαθῶσι νὰ γίνωνται ὅσημέραι καλλίτερα καὶ φρονιμώτερα. Ἡ διαφορὰ δὲ αὕτη τῶν παιδίων καὶ τῶν ζῶων προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ παιδία ἔχουσι καρδίαν διὰ νὰ αἰσθάνωνται, νοῦν διὰ νὰ νοῶσι, καὶ πρὸς τούτοις ψυχὴν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ· τὰ δὲ ζῶα οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχουσιν· ἔχουσι μόνον τὸ λεγόμενον ἐνστίγμα, δῆλα δὴ ὅτι χρειάζεται εἰς αὐτὰ διὰ νὰ διατηρῶσι τὴν ζωὴν των. — Διὰ τοῦτο λοιπὸν αἱ πάπαι οὐδέποτε θὰ μάθωσι μουσικὴν, ἀλλὰ θὰ μείνωσι διὰ παντὸς μὲ τὸ παπαπαπᾶ των.

[Διασκευή.]

Π. Ι. Φ.

ΥΜΝΟΣ ΤΩΙ ΘΕΩΙ

Σοί, ζωοδότα, πνεῦμ' ἀληθείας,
Ὑμνον προσάδω γονυπετής.
Σοί, ὅστις πλήρης χάριτος θείας
Σκέπεις, φυλάττεις, εὐεργετεῖς.

Σοὶ κατευθύνω τὰ ῥήματά μου,
Τῷ δωρουμένῳ πᾶν ἀγαθόν.
Μὴ παραβλέψῃς τὰ δάκρυά μου
Σὲ ῥύστην ἔχω καὶ βοηθόν.

Ὡ παντοκράτωρ, ὃν ὁμοφώνως
Ὅλος ὁ κόσμος δοξολογεῖ,
Θεὸς ὑπάρχεις μέγας καὶ μόνος
Τοῦ σοῦ ἐλέους πλήρης ἡ γῆ.

Τῶν ἀδυνάτων ἡ βακτηρία·
Τοὺς ἀνομοῦντας ὁ ἐλεῶν,
Ὅρμος γαλήνης ἐν τρικυμίᾳ·
Πλοῦτος ὑπάρχεις τῶν ἐνδεῶν.

Δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου,
Ὅνομ' ἀγάπης παντοτεινῆς.
Εἰς τοὺς ποιοῦντας τὸ θέλημά σου
Θρόνον παρέχεις ἐν οὐρανοῖς.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΠΡΩΙΑ

Πόσον εἶν' εὐάρεστον νὰ ἐγείρεται τις πρωί! Βλέπει τόσα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν βλέπουσιν οἱ ὄκνηροί.

Διὰ τοὺς ἐγειρομένους πρωὶ λάμπει ἡ πρώτη ἀκτίς τοῦ ἡλίου, δι' αὐτοὺς ἡ ἀκτίς αὕτη καθιστᾷ στιλβούσας τὰς βανίδας τῆς δρόσου, τὰς ἐπικαθημένας εἴτε ἐπὶ τῆς χλόης τοῦ κήπου ἢ ἐπὶ τοῦ χόρτου τοῦ λειμῶνος, δι' αὐτοὺς ὁ οὐρανὸς στολίζεται διὰ τῶν λαμπροτάτων καὶ ἀνθηροτάτων χρωμάτων του.

Διὰ τοὺς ἐγειρομένους πρωὶ τὰ ῥόδα διαχέουσι τὰς γλυκυτάτας εὐωδίας των, καὶ ὁ ἀνεμὸς θωπεύει τὰ ἄνθη καὶ ρυτιδώνει τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων καὶ πνέει εὐαρέστως εἰς τὴν κόμην τῶν ἐγειρομένων πρωί. Δι' αὐτοὺς καὶ τὰ καλλικέλαδα πτηνὰ ἄδουσι τὰ μελωδικώτατα αὐτῶν ἄσματα.

Οἱ ἐγειρόμενοι βραδύτερον θὰ ἴδωσι βεβαίως τὸν ἥλιον λάμποντα ἀλλ' ἢ θερμότητος ἀκτίνων του δὲν θὰ συγκιρᾶται ὑπὸ τῆς ἐωθινῆς αὔρας· θὰ αἰσθανθῶσι καὶ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων, ἀλλὰ δὲν θὰ τα προφθάσωσι δροσερὰ καὶ ζωηρά.

Βραδύτερον τὰ πτηνὰ δὲν θὰ ἄδωσι πλέον, ἢ δρόσος θὰ ἔχῃ ἀπορροφηθῇ ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, καὶ τὰ ἀδαμάντινα κοσμήματα τοῦ λειμῶνος καὶ τῆς χλόης θὰ εἶνε ἐξηφανισμένα.

Ἡ κόρη ἡ ἐγειρομένη ἐνωρίτερον, αὕτη θὰ ἀσπασθῇ πρώτη τὴν δεξιὰν τῆς μητρός της καὶ πρώτη θὰ λάβῃ τὸν μητρικὸν ἀσπασμὸν καὶ τὴν εὐχὴν της. Καὶ ἂν ἡ μήτηρ εἶνε ὀλίγον

ἀδιάθετος, θὰ ἔχῃ ἡ κόρη τὴν ἄρρητον ἀγαλλίασιν ὅτι ἡδυνήθη νὰ περιποιηθῇ τὴν μητέρα της νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν ἂν ζητήσῃ τι.

Καὶ ἔπειτα μετὰ πόσης εὐφροσύνης καὶ εὐαρεσκείας ἐργάζεται τις τὸ πρωί, ὅτε καὶ τὰ πτηνὰ, ἄδοντα, ἐργάζονται καὶ αὐτὰ ἐξερχόμενα εἰς εὐρεσιν τροφῆς διὰ τὰ μικρά των, καὶ τὰ ἄνθη ἐργάζονται ἀνοίγοντα τὰς κάλυκας των, καὶ ἡ ὄρνις ἐργάζεται γεννῶσα τὸ φόν της, καὶ ἡ ἀγέλας δίδουσα εἰς ἡμᾶς τὸ γάλα της.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ σχολείου τὸ μὲν παιδίον τὸ ἐγειρόμενον πρωὶ ἔχει καιρὸν νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματά του καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἡσυχον καὶ βέβαιον ὅτι, ἂν προσκληθῇ νὰ εἴπῃ μάθημα, θὰ ἀποκριθῇ καὶ θὰ λάβῃ βαθμὸν καλὸν καὶ θὰ ἐπαινεθῇ ὑπὸ τῶν διδασκάλων. Τὸ δὲ παιδίον τὸ ἐγειρόμενον βραδύτερον δὲν ἔχει καιρὸν νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματά του, θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἄνευ ὀρέξεως καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας καὶ ἀηδίας, διότι εἶνε βέβαιον ὅτι, ἂν προσκληθῇ νὰ εἴπῃ μάθημα, δὲν θὰ ἀποκριθῇ καλῶς, θὰ λάβῃ κακὸν βαθμὸν καὶ ὁ διδάσκαλος θὰ το τιμωρήσῃ καὶ θὰ γίνῃ ὁ περίγελως τῆς τάξεως.

Καὶ ὅταν τις ἀπαξ συνηθίσῃ νὰ ἐγείρεται πρωὶ οὐδέποτε πλέον θὰ θελήσῃ νὰ μείνῃ ἐν τῇ κλίνῃ πέρα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, πλὴν μόνον ἂν εἶνε ἄρρωστος.

Ὅστις ἀπαξ συνηθίσῃ νὰ ἐγείρεται πρωί, οὗτος μόνος θὰ γνωρίσῃ τί ἀξίζει ἡ ζωή.

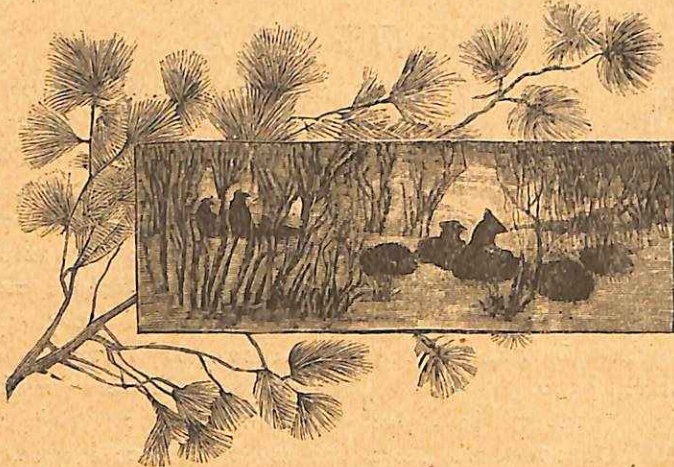

ΤΕΤΡΑΞ

«Αδιάφορον ὅπως καὶ ἂν ὀνομάζομαι, εἴτε τέτραξ, εἴτε τετράων, εἴτε ξυλοπεινός, εἴτε ὅπως ἄλλως θέλετε, τὸ κύριον εἶναι ὅτι εἶμαι πτηνὸν εὐμορφότατον. Ἐν πρώτοις οὐδὲν ἐκ τῶν ἀλεκτοροειδῶν ἔχει τὸ ἀνάστημά μου, οὐδὲ αὐτὸς ὁ Ἰνδικὸς ὄρνις, ὁ Ἰνδιάνος, ὁ κοῦρκος, ὁ γάλλος. Τὸ πτέρωμά μου τὸ φαῖον μετὰ ῥαβδώσεων μαύρων εἶναι πολὺ εὐμορφότερον—κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον—παρὰ τὸ πτέρωμα τοῦ κοῦρκου, ὅπερ ὁμοιάζει ἐνδυμασίαν πένθιμον. Τὸ ἀρσενικὸν μας δύναται ὅπως ὁ κοῦρκος νὰ ἀνοίξῃ τὰ πτερά τῆς οὐράς του καὶ νὰ ὑψώσῃ λόφον ἐκ πτερῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, κόσμημα τοῦ ὁποίου σερρεῖται ὁ κοῦρκος.

»Εἴμεθα ἄγρια καὶ ὑποπτα, καὶ τούτου ἕνεκα δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς τὸν οἰκιακὸν βίον ὅπως ὁ ἀλέκτωρ τῶν ὀρνιθῶνων σας. Ὅταν μας πλησιάζετε, φεύγομεν ταχέως, διότι εἰξεύρομεν ἐκ πικρᾶς πείρας ὅτι αἱ διαθέσεις σας δὲν εἶναι εἰρηνικαί. Τῷ ὄντι τὸ κρέας μας εἶναι τόσοσιν τρυφερόν καὶ νόστιμον, ὥστε οἱ ἄνθρωποι μᾶς καταδιώκουσι λυσσώδως. Διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς καταφεύγομεν εἰς τὰ δάση καὶ εἰς ὄρεινους τόπους, ὅπου εὐκόλως εὐρίσκομεν τροφήν ἄφθονον καὶ ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς μας. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν κοιμώμεθα ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ ἐπὶ τῶν θάμνων, ἀλλὰ κατασκευάζομεν τὴν φωλεάν μας κατὰ γῆς μεταξὺ τῶν θάμνων, ὥστε οἱ ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ ἀνακαλύψωσι τὰ ὅα μας, τὰ φαίσιστα κίτρινα καὶ νοστιμώτατα, ὡς ὑποθέτω, ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι, ὡ φρίκη, τὰ θεωροῦσιν ὡς ἐξάσιον φαγητόν.

»Ἐχομεν καὶ ἐξάδελφον, τὸν λαγώπουν.

Καὶ αὐτὸς ἔχει τὸ αὐτὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα καὶ αὐτὸς εἶναι τέτραξ, ἀλλὰ κατὰ προτίμησιν ὁμῶς κατοικεῖ εἰς τὰς βορείους παγωμένας χώρας.

Ὁ λαγώπους τόσο πολὺ ἀγαπᾷ τὴν χιόναν, ὥστε κυλιέται ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τάπητος ὅστις ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῶν ὑψίστων κορυφῶν τῶν ὀρέων. Καὶ τὸν μὲν χειμῶνα φορεῖ λευκὸν ἐνδυμα ὑπὸ τὸ ὅποιον ὑπάρχει ἐν ἀφθονίᾳ πτίλον πυκνὸν καὶ λεπτότατον καὶ διὰ τοῦτο ἀντέχει εἰς τὸ θριμύτατον ψῦχος. Τὸ δὲ θέρος τὸ πτέρωμά του εἶναι σχεδὸν ὁμοίον πρὸς τὸ πτέρωμά μας, ἀλλὰ ῥαβδωτὸν λευκὸν καὶ μαῦρον. Ἐχει δὲ καὶ ἄλλα ὀνόματα καὶ λέγεται πταμαργάρος, χιοροπέριδιξ, πέριδιξ τῶν Πυρηναιῶν. Οἱ λαγώποδες εἶναι γονεῖς ἐξαίρετοι καὶ ἡ μήτηρ διακρίνεται ἐπὶ φιλοστοργίᾳ ἄκρᾳ.

»Ἐξάδελφοί μας ὡσαύτως εἶναι ὁ ἀτταγήν, ἡ λιθαδοπέριδιξ, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ πέριδιξ, τῆς ὁποίας διαφέρομεν μόνον κατὰ τὸ μέγεθος. Ἄλλ' ἡ συγγενειὰ μας εἶναι κάπως μακρινή.

»Ἄλλ' ἀδιάφορον βλέπετε πόσον πολὺ συγγενεύομεν, καὶ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ καυχώμεθα ἐὰν ἤμεθα καὶ ἡμεῖς κενόδοξοι ὅπως πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐὰν μὴ ἐσκεπτόμεθα ὡς φρόνιμα καὶ συνετὰ πτηνά, ὅτι αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ προτερήματα τοῦ ἐξαδέλφου, τοῦ θείου, τῆς θείας ἢ ἄλλου οἴου δηποτε προγόνου, δὲν διδουσι ἀξίαν εἰς τὸν συγγενῆ των, ἐὰν αὐτὸς δὲν εἴναι ἱκανὸς εἰς τὴν ἀποκτήσιν διὰ τῶν ἰδίων του μέσων καὶ τῆς ἱκανότητός του.

»(Υπογραφή) Τέτραξ.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς
ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΕΙΝ' ΑΡΡΩΣΤΗ

Χριστέ μου, βάλ' το χέρι σου, βοήθα, Παναγία·
εἶν' ἄρρωστ' ἡ μανούλα μου βαρεῖα εἰς τὸ κρεβάτι.
Ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα σου τὴν ἐνδοξὴν κι' ἁγία
Γονατιστὸς παρακαλῶ, μὲ δακρυσμένο μάτι.

Κι' ἂν εἶναι καὶ παιδεύεται ἀπὸ ὀδικά μου λάθῃ
—εἶναι γιὰ μὲν ἀβάστακτο, πολὺ σκληρὸ φαρμάκι—
Δὲν εἶναι ἄλλο βάσανο τὸ σῶμά μου νὰ πάθῃ,
καὶ νὰ σωθῇ τῆς μάνας μου τὸ λατρευτὸ κορμάκι;

Χριστέ μου, βάλ' το χέρι σου, βοήθα, Παναγία,
τιμώρησέ με, ἄρρωστα με· ὅλα τὰ ὑποφέρω,
Ἄλλὰ νὰ ἰδῶ τὴ μάνα μου ν' ἀστράφτῃ ἀπὸ ὑγείας
καὶ τότε μέσ' ἔς τοὺς πόνους μου πάλι γλυκὰ θὰ χαίρω.

Ἄν εἶναι ὁμως τ' ἅγιο καὶ μέγα θέλημά Σου
τὴν πίστιν ποῦ ἔχομε γιὰ Σε μ' αὐτὸ νὰ βασανίσῃς,
Ἵπομονὴ θὰ κάνωμε γιὰ τὸ γλυκὸ ὄνομά Σου
ἀφοῦ γιὰ μᾶς ἦλθες καὶ Σὺ τὸ αἷμά σου νὰ χύσῃς.

ΦΛΚ

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Σέβας πρὸς τὴν γλαῦκα.

Οἱ Μογγόλοι καὶ οἱ Καλμουκοὶ τῆς Ταρταρίας τρέφουσι βαθύτατον σέβας πρὸς τὴν γλαῦκα, διότι ὁ μέγας αὐτῶν μονάρχης Ζίγγις - Χάν (1162—1227), διέφυγε ποτε τοὺς ἐχθρούς του χάρις εἰς τὸ πτηνὸν τοῦτο. Καταδιωκόμενος νὰ συλληφθῇ ἐξήγησε καταφύγιον ὑπὸ τὸ φύλλωμα θάμνου τινός. Ὅταν οἱ διώκται τοῦ ἐπλησίασαν μία γλαῦξ πτοηθεῖσα ἐκ τῆς διαβάσεώς των ἐπέταξε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν κλώνων τοῦ θάμνου ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦτο κεκρυμμένος ὁ Ζίγγις-Χάν. Ὡς ἐκ τούτου οἱ καταδιώκοντες αὐτόν, κρίναντες ὅτι τὸ πτηνὸν δὲν θὰ ἐκάθητο ἐκεῖ ἂν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ὑπὸ τὸν θάμνον, ἐθεώρησαν περιττὸν νὰ ἐρευνήσωσι καὶ παρήλθον. Οὕτω ὁ Ζίγγις-Χάν ἐσώθη καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ γλαῦξ θεωρεῖται πτηνὸν ἱερὸν ὑπὸ τῶν Μογγόλων καὶ τῶν Καλμουκῶν.

Εὐθεῖα σιδηροδρομικὴ γραμμή.

Ἡ συντομωτέρα γραμμὴ μεταξὺ δύο σημείων εἶναι ἡ εὐθεῖα. Τοῦτο εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας καὶ πρὸ

πάντων εἰς τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὴν κατασκευὴν τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν μηχανικούς· ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν εἰς αὐτοὺς νὰ ἀκολουθῶσι πάντοτε τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν, διότι ἄλλοτε ὀφείλουσι νὰ ἀποφεύγωσι τὰς ἀποτόμους καταβάσεις, ἄλλοτε νὰ παρακάμπωσιν ὄρη δυσανάβατα, ἄλλοτε διὰ πολλῶν ἐλιγμῶν νὰ ἀναρριχῶνται εἰς μέρη ὑψηλὰ. Διὰ τοῦτο ἡ εὐθεῖα γραμμὴ εἰς τοὺς σιδηροδρόμους εἶναι ἀδύνατον νὰ τηρηθῇ ἐπὶ μακρόν. Ἦν τούτοις ὑπάρχει μία εὐθεῖα σιδηροδρομικὴ γραμμὴ εἰς τὸ Βουένος-Ἀῖρες τῆς Ἀμερικῆς μήκους 335 χιλιομέτρων, τὴν ὁποίαν ἡ σιδηροδρομικὴ ἀτμάμαξα διέρχεται εἰς 9 ὁλοκλήρους ὥρας. Ἡ γραμμὴ αὕτη ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ Ὁκεανοῦ καὶ φθάνει εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀνδεων. Οἱ κατασκευασταὶ αὐτῆς δὲν εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην οὕτε γέφυραν νὰ πηξώσιν, οὔτε τὸ ἔδαφος νὰ σκάψωσιν, ἀλλὰ οὐδὲ νὰ τὸ ἀνυψώσωσι δι' ἐπιχωματώσεως ἕστω καὶ κατὰ ἓν μέτρον.

Μικρὸς σωτήρ.

Ἐχομεν νὰ ἀναγγείλωμεν νέαν ἡρωϊκὴν πράξιν δεκαετοῦς παιδίου.

Μᾶς γράφουσιν ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὅτι ὁ Ἰωάννης Μίστρος ἐπαίξε μετ' ἄλλων παιδίων εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Ἐν ἐξ αὐτῶν ἐπῆδησεν ἐντὸς τυχούσης ἐκεῖ λέμβου καὶ τὰ ἄλλα τὸ ἀπώθησεν ἀπερισκέπτως. Τὸ μικρὸν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως σωθῇ, ἀλλὰ τὰ

τὰ ὕδατα ἦσαν βαθέα καὶ μικροῦ δεῖν ἐπνίγετο. Ὁ Ἰωάννης ρίφθηκε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κινδυνεύσας τὸ ἔσωσε!

Φιλανθρωπία ἐν Τογκίνω.

Εἰς τὸ Τογκίνον εἰς κάθε κοινότητα, εἰς κάθε χώραν, ὑπάρχει οἶκημα τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς δημαρχεῖον καὶ ὡς μέρος συναθροίσεως τῶν προκρίτων. Τοῦ οἴκηματος τούτου μία αἶθουσα εἶνε προσωρισμένη διὰ τοὺς περαστικούς πτωχοὺς. Ἡ αἶθουσα αὕτη κοσμεῖται μόνον διὰ στρατιωτικῶν κλινῶν ὅπως ἀναπαύονται οἱ πτωχοὶ οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουσιν ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνωσι. Οἱ πτωχοὶ διατρέφονται ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ κατόπιν ἂν μὴ εὐρωσιν ἐργασίαν ἐκδιώκονται ὡς ἀλήται.

Πόλεμος κατὰ τῶν σαλιάγκων.

Φύλλα τινὰ καὶ δένδρα προσβάλλονται καὶ καταστρέφονται ὑπὸ τῶν σαλιάγκων. Ἡ μόνη θεραπεία

εἶνε ἡ ἐξῆς ἀπλουστάτη: βρέχετε δηλαδὴ τὸ κάτω μέρος τοῦ κορμοῦ ἢ καὶ μέρος τοῦ ἐδάφους διὰ διαλύσεως θεικοῦ χαλκοῦ (κυανοῦ βιτριολίου). Ὁ κοχλίας καθὼς ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν φονεύεται διὰ τῆς διαλύσεως ταύτης καὶ τὸ φυτὸν ἢ τὸ δένδρον σώζεται. Προσοχὴ ὅμως τότε ὅσοι τρώγετε σαλιάνκους, διότι δύνασθε νὰ δηλητηριασθῆτε. Πρὸς τοῦτο κάλλιστα θὰ κάμετε πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ὑποψίας, ὅταν θὰ ἀποφασίσετε νὰ τοὺς γευθῆτε, νὰ θέσητε αὐτοὺς προηγουμένως ἐντὸς ἀλεύρου ἐπὶ 8 ἡμέρας.

Σοφὰ λόγια.

Τὸ παράδειγμα εἶνε εὐγλωττότερον πάσης διδασκαλίας.

Τὸ δάγκκαμα τοῦ ὄψεως προξενεῖ ὀλιγώτερον πόνον ἀπὸ τὴν ἀχαριστίαν τοῦ υἱοῦ.

Τίποτε δὲν κατορθοῦται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον χωρὶς ἀγῶνα καὶ ἐγκαρτέρησιν.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Πόσον εὐκόλως συνεννοοῦνται καὶ μακρόθεν αἱ εὐγενεῖς καρδίαι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων θεαρέστων! Παρατηρήσατε πῶς εὐρέθησαν σύμφωνα δύο εὐμορφὰ ψευδώνυμα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα κρύπτονται δύο ἐξαιρετὰ κοράσια, δύο πολύτιμοι μικραὶ μου φίλαι! Ὡς νὰ εἶχον συμφωνήσῃ ἡ μὲν Ἡρώς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21 ἐκ τοῦ Μεσολογγίου νὰ κάμῃ τὴν ἀρχὴν, ἡ δὲ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῶν Ἀθηνῶν νὰ σπεύσῃ πρώτη πρώτη εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ ἀποστείλῃ τὴν συνεισφορὰν τῆς μετὰ ὠριαστάτης ἐπιστολῆς, τὴν ὁποῖαν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀσμένως δημοσιεύει, ἔχουσα τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ ἄλλαι τοιαῦται εἶνε καθ' ὁδόν, ὅτι καὶ ἄλλας Ἡρώιδας καὶ Ἡρώας τῆς φιλανθρωπίας θὰ ἔχῃ νὰ ἀναγράφῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰς τὰς χρυσὰς στήλας τῆς.

«Προσφιλὴς ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

»Πρὸ ὀλίγου λαβοῦσα τὸ φυλλάδιόν σου, πρῶτον ἔριψα τὸ βλέμμα μου εἰς τὴν «ἀλληλογραφίαν», καὶ ἐν ᾧ τὴν ἐδιάβαζα ἔπασαν οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς τὴν ἀντικρὺ σελίδα καὶ εἶδα τὴν ἐπιγραφὴν «Φιλάνθρωπα αἰσθήματα», ἀλλὰ δὲν ἔδωκα καμμίαν προσοχήν, ἐπειδὴ ἤμην ὀλίγον θυμωμένη, διότι δὲν μου ἀπήντησες. Ἀλλὰ ἄφ' οὗ ἐτελείωσα τὴν ἀλληλογραφίαν, τότε ἤρχισα νὰ διαβάζω καὶ τὸ ἄλλο καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν συγκίνησιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν μου ἐφώναξα: «Εὐτυχὴς ἡ Ἑλλὰς ἡ ὁποία ἔχει κοράσια με τοιαῦτα εὐγενῆ αἰσθήματα!», καὶ εὐθύς, ἀγαπητὴ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, μεῦ ἐπέρασεν ὁ θυμὸς (τὸν ὁποῖον με μεγάλην μου λύπην ὁμολογῶ ὅτι ἔχω κάποτε), καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἐκάθισα νὰ σου γράψω.

»Εὐγε τῆς Ἡρώδος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21, εὐγε τῆς! ἄχ, πόσον ἤθελα νὰ ἐμάνθανα τὸ ἀληθινὸν ὄνομά της, ἐὰν δὲ δὲν εἶνε δυνατόν, τὰ ἀρχικὰ τοῦλάχιστον

γράμματα. Διὰ τοιούτας πράξεις ὅλοι πρέπει νὰ συνεισφέρουν διὰ νὰ μὴ μείνῃ καμμία οἰκογένεια παραπονεμένη ὅτι δὲν ἔφαγε τὸ Πάσχα.

»Εγὼ ἔχω ἐκ τῶν μικρῶν μου οἰκονομιῶν μόνον 7 δραχμάς, ἴσα ἴσα ὅσα χρειάζονται, καὶ σού τας στέλλω. Ἡ μαμὰ ἤθελε νὰ μου δώτῃ 10 δραχμάς διὰ νὰ σου στείλω, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ αἰσθανθῶ τὴν στήρησιν καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι μία δυστυχὴς οἰκογένεια θὰ ἔχῃ νὰ φάγῃ ὀλίγον κρέας, ἐν ᾧ ἐγὼ θὰ ἔχω περισσότερα. Λοιπὸν δὲν ἐπῆρα τὰς 10 τῆς μαμᾶς, ἀλλὰ σου στέλλω τὰς 7 τὰς ἰδικὰς μου. Μὲ αὐτὰς εἶχα σκοπὸν νὰ ἀγοράσω δύο βιβλία Γαλλικά, ἀλλὰ καλλίτερον νὰ τα δώσω εἰς τοὺς πτωχοὺς.

»Δάβε τα λοιπὸν καὶ εὐχόμαι νὰ με ἐπρόλαβαν ἄλλαι φίλαι σου καὶ ἄς εἶμαι ἐγὼ ἡ τελευταία.

»Σὲ καταφιλῶ ἡ φίλη σου

ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ.

Εἴχομεν γράψῃ τὸ ἀνωτέρω, ὅτε ἐλάβομεν καὶ τὴν ἀκόλουθον σύντομον ἀλλ' ἐκφραστικὴν ἐπιστολήν:

«Φιλτάτη μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,

»Ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ἐγὼ σοῦ στέλλομεν ἡ καθεμία ἀπὸ δύο δραχμάς διὰ τὸ Πάσχα τῶν πτωχῶν, καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ὅτι εἰμπορῶ νὰ φανῶ καὶ ἐγὼ ὠφέλιμος εἰς αὐτὴν τὴν καλὴν πρᾶξιν.

»Πολλὰ χαιρετίσματα ἀπὸ τὴν φίλην σου.

ΜΕΓΑΛΗ ΓΗ, 10 ἐτῶν.»

»Ὡστε μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τίθεται τὸ φύλλον τοῦτο ὑπὸ τὰ πιεστήρια ἀπέστειλαν διὰ τὸ Πάσχα τῶν πτωχῶν τὰ ἐξῆς ποσά:

Ἡρώς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21 Δρ. 7

Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως » 7

Μεγάλη Γῆ. . . . . » 4

Ἐν ὅλῳ Δρ. 18

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»,

Σχετικὰ πρὸς τοὺς διαγωνισμούς.

Πολλοὶ φίλοι μ' ἐρωτοῦν ἐπανελημμένως ἐὰν εἶνε δεκτοὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς, ἐὰν ἐπιτρέπεται νὰ ἀλλάξουν τὸ ψευδώνυμόν των, ἐὰν δύνανται νὰ διαγωνισθῶν εἰς ἕνα ἢ εἰς πλείοτέρους διαγωνισμούς καὶ ἄλλας τοιαύτας ἐρωτήσεις. Ἐπειδὴ περὶ τούτων πάντων ὑπάρχουν αἱ ἀναγκαῖαι πληροφορίες εἰς τοὺς ὅρους τῶν διαγωνισμῶν, διὰ τοῦτο ἀπαντῶ διὰ τῆς σημειώσεως ταύτης εἰς πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς ἐρωτήσεις, παρακαλοῦσα τοὺς ἐρωτῶντας νὰ ζητῶσιν τὴν λύσιν πάσης ἀπορίας των περὶ διαγωνισμοῦ εἰς τοὺς δημοσιευθέντας ὅρους ἐν τῷ πρώτῳ φυλλάδιῳ τοῦ Ἰανουαρίου.

Μόνον εἰς τοὺς διαγωνισμούς τῶν λύσεων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνουν μέρος συγχρόνως δύο ἢ περισσότεροι ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαί, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ λέγῃ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον τὰς λύσεις τὰς ὁποίας μόνος του εὕρισκε. Δὲν ἀπαγορεύω, ἐννοεῖται, νὰ μοι στέλλουν λύσεις καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν συνδρομητῶν, ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει νὰ θεωρῶ ὡς διαγωνιζόμενον μόνον τὸν μεγαλιότερον ἀδελφόν ἢ ἀδελφὴν καὶ αὐτοῦ τὰς λύσεις θὰ μετρῶ, τῶν δ' ἄλλων μικροτέρων ἀδελφῶν θὰ δημοσιεύω ἀπλῶς τὰ ὀνόματα μεταξὺ τῶν λυτῶν. Ὡστε ὅσοι μεγαλιότεροι ἀδελφοὶ θέλουν νὰ παραχωρήσουν τὴν τιμὴν τοῦ διαγωνιζομένου εἰς μικρότερον ἀδελφόν των πρέπει νὰ μὴ στέλλουν αὐτοὶ λύσεις. Εἰς οἷον δὴποτε ἄλλον διαγωνισμόν, ἐκτὸς τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων, ἐννοεῖται ὅτι πάντες οἱ ἀδελφοὶ δύνανται νὰ διαγωνίζωνται συγχρόνως, διότι ἕκαστος δύναται νὰ κάμῃ ἰδικήν του σύνθεσιν ὅπως διάφορον τῆς τοῦ ἀδελφοῦ του.

Εἰμπορεῖς νὰ ὀνομάζεσθαι ὅπως μοῦ γράφεις, Ὁρος τοῦ Μεσολογγίου, ἀφ' οὗ προτιμᾷς τὸ ψευδώνυμον τοῦτο χάριν τῆς φίλης σου Λίμνης τοῦ Μεσολογγίου. Τὰς λύσεις νὰ τὰς στέλλῃς ὅχι ἐκάστην χωριστὰ ἐπὶ ἰδίου χαρτίου ἀλλὰ ὅλας ὁμοῦ· δὲν εἶνε δὲ ἀνάγκη νὰ ἀντιγράφῃς καὶ τὰς λυομένας πνευματικὰς ἀσκήσεις ἀλλὰ μόνον τὸν ἀριθμὸν των καὶ ἀντικρὺ τὴν λύσιν.

Ὅπως ἐτακτοποιήσῃς τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας σου, Ζωηρὰ Φαντασία, βεβαίως θὰ ἐνλείψῃ βαθμηδὸν τὸ ἐλάττωμά σου καὶ νὰ μ' ἐνθυμηθῇς ὅτι θὰ σοῦ μένῃ καιρὸς καὶ δι' ἄλλας ἀσχολίας. Ὁ ἐπιμένων νικᾷ.

Μικρὴ μου φίλε Μάχη, ἐδιάβασα τὴν μικρὰν ἐπιστολήν σου μετ' ἐκτελεῖς ἀράδες. Προσπάθησε νὰ μάθῃς γρήγορα νὰ γράφῃς ἴσια, καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερον.

Ἀκονίσαι τὴν γραφίδα σας καὶ τὴν φαντασίαν σας, Μέγα Ναπολέον Βοναπάρτα καὶ Ἀετὲ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὁρέων, ὅτι προσεχῶς θὰ προκηρύξω διαγωνισμόν συνθέσεως διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει εἰκόνας.

Εὐμορφα τὰ ἄνθη σου, Οὐράνιον Τόξον, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Καθόλου δὲν σ' ἐλησμόνησα ἀλλὰ σὺ μάλλον, διότι εἶχες πολὺν καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς.

Ἀδίκως ἠσθάνθης τόσῃ λύπῃ, Δημήτριε Πολιορκητά, διότι ἔπρεπε νὰ σκεφθῇς ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃς τὸν «αἰώνιον συνδρομητὴν» μου ὅπως συνηθίζεις νὰ υπογράφῃς.

Γλυκεῖα ὡς τὸ μέλι ἦτο ἡ μικροῦλα ἐπιστολή σου, μετὰ τόσῃ μεγάλα γράμματά της, Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ. Ἡ καλὴ σου διδασκάλισσα Κυρία Ἀλεξάνδρα θὰ σὲ μάθῃ καὶ ὀρθογραφίαν πολὺ γρήγορα, ἀφοῦ ὡς μανθάνω εἶσαι τόσο ἐπιμελὲς καὶ φιλότιμον κοριτσάκι.

Καὶ ἐγὼ σὲ εὐχαριστῶ, Χιονοσκεπὴς Αἶμα, καὶ δὲν παύω ἐνθυμουμένη σε. Τόσον καλοὶ φίλοι δὲν λησμονοῦνται ποτέ.

Πολὺ νόστιμον εἶνε, Ἡρῶ τῆς Τριπόλεως, τὸ ἀδελφάκι σου ὅπου θέλει νὰ ἀναμιχθῇ καὶ αὐτὸ εἰς τὰς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Ἀς ἔχῃ ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτοῦ ἡ σειρά του.

Χαίρω πολὺ, Φρουρίον τοῦ Μεσολογγίου, διότι ἀνέλαβες ἡδὴ ἐκ τῆς ἀσθενείας σου. Καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διότι κατὰ τὴν ἀσθένειάν σου εὕρισκας εἰς ἐμὲ πρηγορίαν.

Τουναντίον, Λίμνη τοῦ Μεσολογγίου, αἱ μεταμορφώσεις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λύνονται παρὰ κατὰ ἕνα καὶ μόνον τρόπον· ὀδηγεῖται τῆς λύσεως αὐτῶν εὐρίσκονται ἐν σελίδι 112 τοῦ 16ου τόμου. Θὰ εἶνε δὲ σπανία ἐξαιρέσεις ἂν τύχῃ μεταμόρφωσιν τις νὰ ἔχῃ καὶ δευτέραν λύσιν. Εἰς πάντας τοὺς διαγωνισμούς δύνανται νὰ λαμβάνωσι μέρος οἱ φίλοι μου μετὰ τὴν βεβαιότητά ὅτι μοὶ παρέχουσι μεγίστην εὐχαρίστησιν.

Ἐκ τῶν ἐξ ψευδωνύμων, φίλτατε Χ. Ι. Σ. δύνασαι νὰ κρατήσῃς τὸ Αἶμα ὁ Τελαμώνιος.

Περιττὴ ἦτο ἡ ἐρώτησίς σου, φίλε μου Ἐμ. Καλαμποκίδη. Εἶνε βεβαίως δυνατόν διὰ τὸν ἀπλουστάτον λόγον νὰ ἔχεις τὸ δικαίωμα. Νὰ συμμορφώθῃς μόνον πρὸς τὰς ὁδηγίας τὰς ἐν τῷ πρώτῳ φύλλῳ τοῦ Ἰανουαρίου.

Πολὺ εὐτυχὴ με καθιστῶσιν, Ἀφρικανὲ Λέων, οἱ φιλοφρονητικοὶ λόγοι σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ. Τὴν πρότασίν σου ἀδυνατῶ δυστυχῶς τώρα νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Πασχάλ, καὶ εἶθε νὰ ὁμοιάσῃς ἔστω καὶ ὀλίγον τὸν μέγαν τοῦτον ἄνδρα, τοῦ ὁποῖου τὸν βίον προσπάθει νὰ ἔχῃς ὡς ὁδηγόν. Τὰ δύο πρῶτα τομῆδια τοῦ «Παιδικοῦ Πνεύματος» ὑπάρχουσιν ἐν τῷ γραφεῖῳ μου, τιμώμενα 50 λεπτῶν ἕκαστον.

Εἶσαι ἀξία παντός ἐπαίνου, Μεγάλη Γῆ, διὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν καλαισθησίαν σου. Ἐπεθύμουν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἔβλεπον τὴν ἐπιστολήν σου τινὲς μικραὶ μου φίλαι ὡς παράδειγμα. Ἐὰν εἶχον διαγωνισμὸν φιλοκαλίας καὶ καλλιγραφίας, σὺ θὰ ἐλάμβανες τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εὐγε.

Δὲν εἶ ἀνεγνώρισα ἀμέσως, Λαβύρινθε τῆς Κρήτης, ἀλλὰ σ' ἐμάντευσα ὁμῶς ἐκ τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν περιέκλειεν ἡ ἐπιστολή σου, καὶ εὐδίαζεν ὡς ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου. Λοιπὸν νέα ζωὴ νέα ἐπιμέλεια.

Ἡ ἀνυπομονή σου σημαίνει ἀγάπην, Εὐτυχὴς Θρητὴ, καὶ τοῦτο πολὺ με κολακεύει. Πρόσφερε τὰς εὐχαριστίας μου εἰς τὴν παλαιάν μου φίλην Λευκὴν Καμέλιαν διὰ τὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματά της.

Δὲν πρέπει νὰ φοβῆσαι, Γυαλένιε Πύργε, ἀλλὰ νὰ τολμᾷς ὅταν μέλλῃς νὰ κάμῃς κάτι τι καλόν. Καὶ ἔπειτα μόνον τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε εὐδραστον, κατὰ τὰ ἄλλα εἶσαι ἀξιόλογος ἀγωνιστής. Φρόντιζε μόνον νὰ κατέχερσαι εἰς τὸν ἀγῶνα ἐγκαίρως.

Χαίρω, Ἐπιδοσφόρε, διότι ἀκολουθεῖς πιστῶς τὴν συμβουλὴν μου καὶ ἐκτελεῖς ταχέως πᾶν ὃ τι ἀποφασίσῃς, ἀφ' οὗ πρῶτον σκεφθῇς πολὺ. Πρόσχευε ὁμῶς μὴπως κυνηγῶν πολλοὺς λαγούς, δὲν πιάσῃς κανένα. Εὐτυχῶς ἡ εἰδήσις τοῦ Γυαλένιου Πύργου ἦτο πρωταπριλιάτικη.

Ὡστε θὰ ἔχῃς ὕλην παιδικῶν πνευμάτων, Στήριγμα τῆς Μητρός. Φίλησέ μου καὶ τὰ ἐξ ἀδελφάκια σου. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπάθειάς σου.

Εὐχαριστοῦμαι καὶ πολὺ μάλιστα, Εὐριπε, ὅταν μανθάνω ὅτι προσδεύουν οἱ μικροὶ μου φίλοι. Μοῦ γράφεις: «Ἦρχισα νὰ ἀγαπῶ τὰ γράμματα, ἀλλὰ ἔχω τὸ ἐλάττωμα νὰ βιάζωμαι εἰς ὃ τι κάμνω καὶ μετὰ τὴν βίαν μου τίποτε σωστὸν δὲν κάμνω. Πῶς ἤθελα νὰ μὴ εἶχα τὸ ἐλάττωμα αὐτό, ἀλλὰ δὲν κατορθῶνω νὰ τὸ ἀφῇσω. Τί νὰ κάμω;» Ἀφ' οὗ μόνος σου τὸ ὁμολογεῖς, πρέπει νὰ φιλοτιμηθῇς καὶ μόνος σου νὰ τὸ ἀφῇσῃς. Καὶ σὲ βεβαίως θὰ δὲν κατορθώσῃς. Ἀδιόρθωτοι εἶνε μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν θέλουν νὰ ἀναγνωρίσουν τὸ ἐλάττωμά των. Φίλησέ μου τὸν μικρὸν Νίκον, καὶ ἄς προσέχῃ τὸ κεφαλάκι του.

Ὅχι, Κυρὰ τοῦ Ὁφθαλμοῦ, δὲν θεωρῶ χαμένον τὸν καιρὸν μου τὸν ὁποῖον ἐξοδεύω εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπιστολῶν τῶν μικρῶν μου φίλων. Νὰ μοῦ γράφετε μετὰ ὅλον τὸ θάρρος καὶ νὰ εἰσθαί βέβαιον ὅτι πολὺ μ' εὐχαριστεῖτε, ὅταν μάλιστα τὸ γράψιμόν εἶνε τόσο εὐμορφόν.

Ἀδικεῖς τὸν ἑαυτὸν σου, Φιλόπατρι Ἰων, φρονῶν καὶ γράφον ὅτι σὲ κατεφρόνησα. Ἐρώτησον τὴν παλαιάν μου φίλην Ἐργάνην Ἀθηναίαν πόσον ἀγαπῶ τοὺς κα-

λους μου φίλους και σύ βεβαίως είσαι τοιούτος. Δεκτός ο μικρούτσικος Μέγας Κωνσταντίνος ως διάδοχός της και βεβαίως θα επιτύχη αφ' ου έχει τόσο εμπειρον οδηγών και συμβούλων. Τα αυτά εύχομαι και εις σε, εύχαριστούσα δια τους τρεις νέους φίλους των οποίων γίνονται δεκτά τα ψευδώνυμα.

Εξακολουθεί να έχει, Καλλιτέχνα Φειδία, τα αυτά αίσθήματα και θα προοδεύσης βεβαίως. Εύχομαι επιτυχίαν εις την επιχείρησίν σου.

Έχε το ψευδώνυμον τουτο, Ανδρεΐε Στρατιώτα, και προσπάθησον να αγωνισθής καλώς και να νικήσης. Περιμένω το ψευδώνυμον της μικράς αδελφής σου, ή οποία δύναται να λάβη μέρος εις τον διαγωνισμόν.

Βλέπεις, Τροϊζήνιε Θησεΐ, πόσον καλά γίνονται όσα παιδιά έχουν σύμβουλόν των την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ και την ανα-

γινώσκουν με προθυμίαν και με προσοχήν; Και σύ το καταλαμβάνεις και το αισθάνεσαι, ει δέ μη δέν θα μου έγραφες με τόσην χαράν: «Σήμερον μου ειπε ή μαμμά ότι αφ' ότου ήρχισα να διαβάω τα φύλλα σου έγινε πιο καλό παιδί». Είθεύρεις πόσην χαράν έχει ή μαμμά σου δι' αυτό και πόσον περισσότερο θα σε αγαπά; Είσαι εύτυχής διότι έχεις τόσο καλήν μαμμάν. Προσπάθησον να την μιμηθής.

Αφ' ου έλαβες το «Παιδικόν Πνεύμα» σημείον ότι ή συνδρομή σου έλήφθη, θεεταδομάγη.

Αϊ, Προμηθεΐ Δεσμώτα, λυπούμαι διότι δέν είμπορώ να άπαντήσω έλευθέρως εις το θερμότατον γράμμα σου, διότι φοβούμαι... έννοεις τί θέλω να είπω. Καλά όμως την έπαθαν οι κύριοι και άς τους γίνη μάθημα. Τα ζητηθέντα έστάλησαν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθώσιν εν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15ης Μαΐου]

68. Στοιχειόγραφος.

Είς τους ώμους του με φέρει ο πτωχός και οδοιπόρος.

Ανευ κεφαλής αν μείνω

Θα ανέλθω 'ς του Όλύμπου το εξακουσμένον όρος
και γνωστή θα θά γίνω.

Έστάλη υπό του Γουλιέλμου Πύργου.

69. Στοιχειόγραφος.

Βάλε Δ και βγάλε Σ

Το σχολήκι δέν θα μείνη,

—Μεταμόρφωσις χρυσή—

Ένας βασιληάς θα γίνη.

Έστάλη υπό του ΑΥ ΕΥ ΗΨ.

70. Αίνιγμα.

Από πατέρα μελανόν

λεπτόν άδύνατον ισχνόν

Κι από μητέρα μελανήν

χωρίς καμμίαν καλλονήν

Τέκνα παράγονται λευκά! κ' έχουν ανθρώπινη φωνήν.

Έστάλη υπό της Βασιλίσσης των Συμφωνών.

71. Μωσαϊκόν.

Τα έρπετά, οι ποταμοί, οι ρύακες, τα όρη
Και το Αίγαϊον πέλαγος, αι θάλασσαι, ή κόρη,
Αί ύψηλαι αι κορυφαί, των σιτηρών οι σπόροι,
Ένέχουν τα συστατικά που πρέπει να γνωρίσης,
Πολύ μεγάλην θάλασσαν δια να σχηματίσης.

Έστάλη υπό του Κύματος του Εξείνους.

72. Κυβόλεξον.

Το πρώτον μου είναι της γῆς συστατικόν σπουδαϊόν.

Δια του άλλου μέρος τι του σώματος δηλοῦται.

Το τρίτον είναι ιερόν και κεί' επί όρέων.

Και με υϊόν του Ιακώβ ο κύβος τελειοῦται.

Έστάλη υπό του Τίκνου των Όρέων.

73. Τρίγωνον.

Είς το σχολείον μ' άπαντας, καμμία άπορία.

Πτηνόν είναι το δεύτερον άλλα άρπακτικόν.

Επίρρημα το τρίτον μου άρχαϊόν χρονικόν.

Το τέταρτον εύρίσκειται κοινή άντωνυμία,

Και έχουνε το πέμπτον μου ή άνοιξις, το ξύλον.

Δέν μ' έχουνε τα λούλουδα, δέν είμαι με τον φίλον.

Έστάλη υπό του Προμηθέως Δεσμώτου.

74. Σταυρός.

Δια των κατωτέρω γραμμάτων, να σχηματισθῇ σταυρός άποτελούμενος εκ των ονομάτων τόπων δύο ένδόξων αγώνων.

ΑΑΑΘΙΑΜΜΝΡΣΣΩ.

Έστάλη υπό του Έλληνοσ Ναύτου.

75—79. Μαγικά γράμματα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, των αὐτῶν δι' όλας τὰς λέξεις, να σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι:

όρκος, ράκος, Πέτρος, άρά, όκτάς.

Έστάλη υπό του Αιστάτου Ζευγάλη

80. Πρόβλημα.

Χηνοβοσκός έρωτηθείς πόσας χήνας έχει άπεκρίθη: έχω τόσας και εάν είχαν άλλας τόσας και το ήμισυ και εάν έτήρχοντο οι 10 νεοσσοί εκ των όων τα όποια εκκολάπτει μία χήνα θα είχαν 100. Πόσας χήνας είχαν ο χηνοβοσκός;

Έστάλη υπό του Αρματολός του 21.

81—87. Συμφωνόγραφος.

Τῇ βοηθεία των κάτωθι φωνηέντων σχηματίσατε έπτά λέξεις, όν εκάστη να περιέχῃ τέσσαρα σύμφωνα.

Η τάξις των φωνηέντων δύναται να μεταβληθῇ.

Αί εύρεθησόμεναι λέξεις θα σημαίνωσιν:

1) Έργαλειόν γεωργικόν. 2) Αρχαϊόν μέτρον χωρητικότητος. 3) Μέρος της οικίας. 4) Καλόν δια σκιάταν. 5) Ζωύριον έρπετόν. 6) Βασιλικήν περιβολήν. 7) Αρχαϊόν μήνα.

α') ΑΗΑ. β') ΥΟΕΛ. γ') ΙΑ. δ') ΛΟΑ. ε') ΗΩ. ς') ΥΑΟ. η') ΕΙΩΟΕ.

Έστάλη υπό Πύργου του Παιριώτου.

88. Ακροστιχίς.

Τα άρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοῦσι το όνομα άρχαϊού συγγραφέως.

1) Θεά της νεότητος. 2) Νήσος της Μικράς Ασίας. 3) Κράτος της Ευρώπης. 4) Όρος της Ευβοίας. 5) Ποταμός της Γερμανίας. 6) Πόλις της Γαλλίας. 7) Αρχαίοι άγώνες. 8) Πρωτεύουσα νομού.

Έστάλη υπό της Αίμνης του Μισολογγίου.

89. Φωνηεντόλιπον.

—πλτλ—ς—'— χμρρς—ντρπ—κ—πρσρ—τ—πντ.

Έστάλη υπό του Αρητίδου Μενελάου.

Οι άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλοῦνται να γνωστοποιώσιν ήμιν έγκαίρως την νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες και 25 λεπτόν γραμματόσημον δια την δαπάνην της εκτυπώσεως της νέας ταινίας.

Παράπονα περί μη λήψεως φύλλων γινόμενα μετά παρέλευσιν ένός μηνός το πολύ από της εκδόσεως των εϊσιν άπαράδεκτα.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^{ΑΞ} COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ
[Συνέχεια· ίδε σελ. 65]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ.—ΜΥΚΗΤΕΣ.—ΟΝΟΣ ΚΑΤΑΦΟΡΤΟΣ.—ΜΟΥΣΙΚΗ

Έντός όλίγων ήμερών ο ήλιος και ο καθαρός ήηρ της έξοχής απέδωκαν εις την Γυφτοπούλαν, αν μη την προτέραν δύναμιν της, άλλα τουλάχιστον την αγάπην της ζωής, όπερ είναι και πολύ δια τους άρρώστους.

Έδοκίμασε την δύναμιν των ποδών της, οτινες έτρεμον, έντός των στενών δενδροστοιχιών του κήπου· μετ' όλίγας ήμέρας έξηλθε μετὰ της Εύμορφίας και του Ίωσήφ έξω εις τον πλησίον λειμώνα και έπαιξαν. Αλλά

ταχέως ήσθάνθη κόπωσιν και εκάθισεν επί της χλόης ασθμαίνουσα. Έκεϊ δέ εν ώ άνεπαύετο, έδρεπεν άνθύλλια και διηγείτο εις την Εύμορφιαν και τον Ίωσήφ που άλλού είχε δρέψη παρόμοια, και ώμίλει περί άλλων άνθέων φυομένων εις χώρας, των οποίων ουδέ τα όνόματα είχαν άκούση ποτε τα δύο παιδιά.

Κατ' όλίγον τα παιδιά έλάμβανον θάρρος και άπεμακρύνοντο περισσότερο εις τα περίξ του χωρίου, εις τους άμπελῶνας, εις τους άγρούς, εις τον έλαιῶνα. Πρώϊαν τινά και τα τρία παιδιά ήλθον εις μέρος άγνωστον, εις λειμῶνα κατωφερῇ, βρεχόμενον υπό δροσεροῦ ρύακος. Έπὶ του σμαραγδίνου χόρτου ή Εύμορφία παρετήρησε πολλὰς μικράς λευκάς σφαίρας και παρευθὺς έδραμεν εις αὐτάς κράζουσα.

—Ω! μανιτάρια! Μαριά, Ίωσήφ, μανιτάρια.

—Άληθινὰ μανιτάρια! εἶπεν ο Ίωσήφ πλησιάζας, μανιτάρια δροσερά και τρυφερά! Δέν τα γνωρίζεις, αὐτά, σύ Μαριά, απ' αὐτά δέν είναι 'ς τον άγρίστοπόν σας.

—Τὰ γνωρίζω και αὐτά και ακόμη κάτι άλλα που σύ δέν τα γνωρίζεις, άπεκρίθη ή Μαριά πειραχθεῖσα πως, και 'ξέρω ακόμα ποῖα τρώγονται και ποῖα είναι φαρμακερά. Αὐτά εἰδὼ είναι καλά και να τα 'πάμε της γιαγιᾶς.

ΕΤΟΣ 13^{ον}.—ΤΕΥΧΟΣ 6^{ον}

—Πού; τὰ βάσεις 'ς το φόρεμά σου;

—Σταθῆτε να πλέξω ένα κανιστράκι. Κόψε μου, Ίωσήφ, κάμποσες λυγαριές.»

Ο Ίωσήφ εξέδαλε το μαχαιρίδιόν του εκοψε λεπτούς κλάδους λυγαριᾶς εκ των θάμνων, οτινες έφύοντο επί της όχθης του ρυακίου, και τους έρριπεν εις τὰ γόνατα της Μαριάς, ήτις είχε καθίση κατὰ γῆς δια να εργασθῇ ανετώτερον. Τοσαύτη δέ ήτο ή επιδεξιότης αὐτῆς, ώστε εν ριπή οφθαλμοῦ έπλεξε το κανιστρον.

«Δέν 'μπορῶ να το πλέξω μεγαλῆτερον, διότι τὰ κλαδιά είναι πολύ κοντά. Αλλά δέν βλέπτει·

γεμίσαιτέ το σείς αὐτό, ως να πλέξω εἶγώ άλλο.

—Πόσον ο ιατρός ήθελε χαρῇ, αν τα είχαν αὐτά τὰ μανιτάρια! εἶπεν ο Ίωσήφ.

—Ο ιατρός; εἶπεν ή Μαριά, λοιπόν να τοῦ τα 'πάμε, έχει εἰδὼ ένα σωρόν· θα φθάσουν και δια την γιαγίαν και θα περισσεύσουν.»

Η Μαριά χαίρουσα ότι έργαζε-

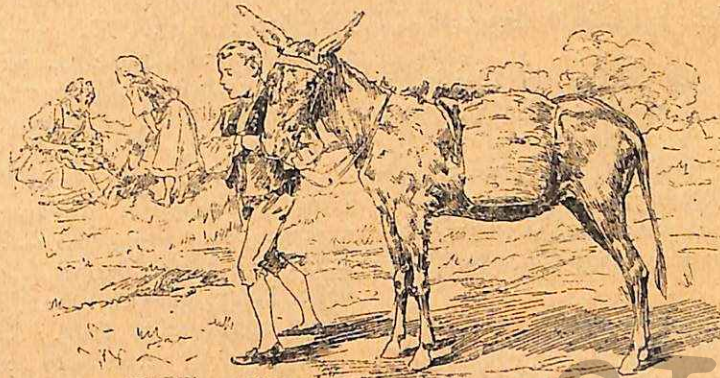
ται χάριν του ιατροῦ, έπολλαπλασίασε την ταχύτητα των δακτύλων της. Δια να γίνη δέ το κανιστρον κομψότερον και εύμορφότερον, συνέπλεξε και χλόην και διάφορα άνθύλλια. Οι δέ μύκητες τεταγμένοι κατὰ σειράν έντός του κανιστροῦ ήσαν μία χαρά, εύαρεστοι εις τε την όψιν και την όσφρησιν, διότι διέχεον άρωμα ήδύτατον.

«Τί ώραῖά που τα πλέκεις τὰ κανιστράκια! εἶπεν ή Εύμορφία θαυμάζουσα.

—Σ τον τόπον μας όλοι 'ξέρουν, εἶπεν ή Γυφτοπούλα μετὰ υπερηφανίας, πλέκουσα δραστηρίως νέον κανιστρον. Φέρτε μου και άλλα μανιτάρια... Νά, εκεί πέρα εἶν' άλλο ένα. Α, πάει καλά! Τώρα, Ίωσήφ, κόψε ένα κλαδί ίσιο, πλέκηνσέ το ολοτρόγυρα με το μαχαιράκι σου. Μπορείς να το καταφέρης;

—Νά δα ή ώρα! δέν είναι ανάγκη να είναι κανείς Ατσιγγανός δια να 'ξέρη να το κάμῃ... Τώρα,

ΤΟΜΟΣ 19^{ος}—6

«Ο ΙΩΣΗΦ ΕΦΕΡΕ ΤΟΝ ΟΝΟΝ» (Σελ. 82)

κορίτσια, νά τί νά κάνετε. Περάστε τὸ κλαδί 'ς τὰ χεράκια τοῦ κανιστρακιού καὶ νά το κρατᾶτε ἡ μία ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ νά ξεκινήσετε σιγὰ σιγὰ. Τραβάτε σεῖς 'μπροστὰ καὶ ἐγὼ θὰ τραβήξω ἀπὸ 'δῶ. "Ἐχω ἓνα σχέδιο. Θὰ ἀνταμωθοῦμε 'ς τῆς γιαιγιάς σου, Μορφούλα.»

Καὶ ὁ μὲν Ἰωσήφ εἰσηλθὼν εἰς τινὰ ἀτραπὸν, αἱ δὲ κορασίδες ἐπανήλθον εἰς τὸ χωρίον.

"Οὔτε ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν; εἶδον ἔξω τῆς θύρας ὄνον φέροντα δύο μεγάλους κοφίνους, καὶ τὸν Ἰωσήφ καθήμενον ἐπὶ τοῦ λιθίνου καθίσματος. "Ὡς τας εἶδεν ὁ Ἰωσήφ ἐρχομένης ἡγέρθη καὶ ἐφώνησε μειδιῶν·

«Αὐτοῦ μέσα θὰ 'μπήτε' εἶνε κόφες που κουβαλοῦν τὰ σταφύλια ὅταν τρυγούν. Δὲν πιστεύω νὰ εἴσθε βαρύτερες ἀπὸ ἓνα φόρτωμα σταφύλια.»

Ἡ Εὐμορφία ἐκρότησε τὰς χεῖρας καὶ ἐπήδησεν ὑπὸ χαρᾶς.

«Μὰ τί σου εἶνε αὐτὸς ὁ Ἰωσήφ!» εἶπε πρὸς τὴν Μαριάν.

— Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, θὰ ἔχῃ δύναμι νὰ 'πάγῃ ἡ Μαριὰ 'ς τοῦ ἱατροῦ μὲ τὰ πόδια; Ἐπῆγα κ' ἐγὼ κ' ἐπῆρα ἀπὸ τὸ μύλο τὸ γαῖδουράκι μας.»

Ἡ Μαριὰ ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν ἠμάρτυσε διὰ τοῦ βλέμματός. "Ἡστραπτον δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑπὸ χαρᾶς, διότι ἐμελλε νὰ ταξιδεύσῃ ὅπως ἐταξιδεύουν ὅτε ἦτο μετὰ τῶν Ἀθιγγάνων.

«Ἐλᾶτε, κορίτσια, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, καὶ ἀνεβίβασε τὴν Εὐμορφίαν καὶ τὴν Μαριάν ἐπὶ τοῦ ὄνου, καὶ ἐκεῖναι ἐπήδησαν εἰς τοὺς κοφίνους μετὰ πολλῆς φαιδρότητος, περιμένονσαι νὰ ἐκφωνήσῃ ὁ Ἰωσήφ τὸ πρόσταγμα τῆς πορείας.

«Ντέε! ἐφώνησεν ὁ Ἰωσήφ καὶ ὤθησεν ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸν ὄνον, ὅστις ἐξεκίνησε τρέχων καὶ καμαρώνων, ὡς ἐὰν ἡσθάνετο ὅτι ἐφερεν ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ δύο τόσο καλὰ κοράσια.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Ἰωσήφ ἐστάθη μετὰ τῆς συνοδίας τοῦ ἔξω τῆς θύρας τοῦ ἱατροῦ. Ἡ μαγεύρισα ὡς εἶδε τοὺς μύκητας, ἐγένεν ἐκστατικὴ καὶ ἀνεφώνησεν·

«Ἄ! τί ἄσπρα μανιτάρια! τί δροσερά! τί τρυφερά! Νὰ ζήσετε, παιδιὰ μου! καλὰ μου παιδίσκια! Ἄ! μὰ πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ὁ κύριος! Ἐλᾶτε μέσα, ἐλᾶτε νὰ σας ἀδειάσω τὰ κάνιστρα... Μὰ τί εὐμορφα κανιστράκια! Ποῦ τα ἤφατε; ἐδῶ δὲν ἔχουν ἀπ' αὐτὰ...»

— Ἡ Μαριὰ τα ἐπλεξεν, εἶπεν ἡ Εὐμορφία, ἀγαλλομένη διὰ τὰ προτερήματά τῆς φίλης τῆς.

— Ἄ! ἡ Γυφτοπούλα; Νά την ἰδῶ... Εἶσαι καλὰ τώρα, μικρούλα μου; Σταθῆτε μίαν στιγμὴν ἡ κυρία θὰ θέλῃ πιστεύω νὰ σας δώσῃ, αἶ, τίποτε φιλά διὰ τὸν κόπον σας.»

Ἀλλὰ ἡ Μαριὰ εὐθὺς ἔγινε σκυθρωπὴ καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρά της, ὡς θέλουσα ν' ἀπωθήσῃ τὴν προτεινομένην ἐλεημοσύνην. Καὶ ὅμως ὅτε ἦτο μετὰ τῶν Ἀθιγγάνων, ἀφ' οὗ ἐχόρευε περιήρχετο τὸν κύκλον τῶν θεατῶν κρατοῦσα τὸ τέφι της καὶ συνέλεγε χρήματα. Πῶς λοιπὸν τώρα ἡσθάνθη ἐντροπὴν ἀκούσασα ὅτι θὰ τῇ δοθῇ χρηματικὴ ἀμοιβὴ διὰ τὸ μικρὸν δῶρον ὅπερ ἔφερε πρὸς τὸν ἱατρὸν;

Ἡ ἱατρὸς τὴν εἶχε θεραπεύσῃ, εἶχε ψάυσῃ τὸ τραῦμά της ἀπαλὰ ἀπαλὰ διὰ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσῃ, εἶχεν εἰπῇ πρὸς αὐτὴν λόγους γλυκοῦς, καὶ διὰ τοῦτο ἡ εὐαίσθητος Γυφτοπούλα ἡσθάνετο εὐπροσύνῃ καὶ ἀγαλλίασιν, διότι ἡδύνατο νὰ προσφέρῃ καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν ἱατρὸν τῆς μικρὸν τι δῶρον, ὡς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης, καὶ δὲν ἤθελε νὰ λάβῃ χρήματα.

Λοιπὸν δυσαρεστηθεῖσα ἀπεχώρησε σιγὰ σιγὰ καὶ ἀνεπαισθῆτως εὐρέθη ἔξω τοῦ μαγεύριου χωρίου νὰ τὴν καταλάβῃ οὔτε ἡ μαγεύρισα οὔτε ἡ Εὐμορφία, οὔτε ὁ Ἰωσήφ, διότι ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν ὁμιλίαν των. Μόνον ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ νὰ περιμένῃ πλησίον τοῦ ὄνου, κατὰ λάθος ἐστράφη πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν, καὶ μετ' ὀλίγα βήματα εὐρέθη ἐν τῇ κήπῳ.

Ἡ Γυφτοπούλα ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν πᾶν ὃ τι ἔλαμπε, καὶ ὡς εἶδε τὰ λαμπρὰ ἄνθη τοῦ κήπου, τὴν κατέλαβε θάμβος. Ἐν ᾧ δὲ ἐπλησίασεν εἰς συστάδα τινὰ ἀνθέων διὰ νὰ θαυμάσῃ καλλίτερον τὰ ἄνθη, ἤκουσε μουσικὴν, ἥτις ἐφάνη εἰς αὐτὴν θαυμασία ὅπως καὶ τὰ ἄνθη. Ἀνωθεν τῆς συστάδος τῶν ἀνθέων ἦτο παράθυρον καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξήρχετο ἡ μουσικὴ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ παράθυρον ἦτο χαμηλὸν ἐπλησίασε καὶ μετὰ περιεργίας ἐκύτταξεν ἐντὸς τοῦ δωματίου. Εἶδε τὰ νώτα τοῦ ἱατροῦ καὶ τὴν κατὰ μὲν τοῦ προσώπου τῆς μητρός του, ἥτις ἐφόρει δίοπτρα, καὶ ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ὁ ἱατρὸς ἐκυπτεν ὀλίγον καὶ εἶχε μεταξὺ τῶν γονάτων του τὴν βάρβιτον, καὶ ἐκίνει τὸ τοξάριον ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ τὰνάπαλιν. Προσελκυομένη ὑπὸ τῆς μουσικῆς ἐπλησίασεν ἐτι μᾶλλον εἰς τὸ παράθυρον, ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἠκροᾶτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

«Αἶφνης ἡ κυρία Ἀσκληπιάδου ἐνᾧ ἐκυμβάλιζεν ἡσθάνθη ὅτι ὁ ἥλιος ἐκαλύφθη ὑπὸ νέφους, διότι παρετήρησεν ὅτι τὸ δωματίον ἐσκιώσθη ἐστράφη λοιπὸν πρὸς τὸ παράθυρον νὰ θεαθῇ. Ἀλλὰ τὸ νέφος ἦτο κοράσιον μελαγχροινόν, τὸ ὁποῖον ἴστατο ὀρθιον ἐπὶ τοῦ παραθύρου· ἐφαίνετο δὲ ὡς εἰκὼν ὁλόσωμος, τῆς ὁποίας πλαίσιον ἦτο τὸ παράθυρον. Τῷ ὄντι ἦτο ἡ Γυφτοπούλα, ἥτις εἶχεν ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ παραθύρου προσελκυομένη ὑπὸ τῆς θελητικῆς μουσικῆς, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ σκεφθῇ μήπως τὴν ἰδῶσι.

Ἡ κυρία Ἀσκληπιάδου ἔπαυσε τὴν μουσικὴν.

Τότε δὲ καὶ ὁ ἱατρὸς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐστράφη νὰ ἴδῃ τί γίνεται. Ὡς εἶδε τὴν Γυφτοπούλαν ἐγέλασε καὶ ἀνεφώνησεν.

«Ἄ νά τὴν ἡ δαγκαμένη μου! Μαριὰ μου, παιδί μου, ἔλα ἐδῶ. Πήδησε μέσα. Εὐκολώτερα θὰ πηδήσῃς μέσα παρὰ ἔξω. Ἐλα, κορίτσι μου.»

Ἡ Μαριὰ ὑπήκουσε.

Καὶ ναὶ μὲν ἐφοβεῖτο τὴν ἄγνωστον κυρίαν, ἀλλὰ πάλιν ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ὄργανα ἐξ ὧν ἐξήρχετο τόσο εὐάρεστος μουσικὴ! Ἐνίκησεν ἡ περιεργία, καὶ ἡ Γυφτοπούλα ἐπήδησεν εἰς τὸ δωματίον καὶ ἐστάθη ἀκίνητος καὶ συγκεχυμένη, δὲν ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ.

«Καλῶς τὴν τὴν μικρούλαν, εἶπεν ἡ κυρία Ἀσκληπιάδου, τώρα εἶσαι καλὰ, βαστοῦν τὰ ποδαράκια σου καὶ ἦλθες ὡς ἐδῶ;

— Ἦλθα ἀπάνω 'ς τὸ γαῖδουράκι, ἀπεκρίθη ἡ Μαριὰ, λαμβάνουσα θάρρος ἐκ τοῦ εὐμενοῦς βλέμματος τῆς σεβαστῆς κυρίας. Εὐρήκαμεν ἀπάνω 'ς τὸ βουνὸ μανιτάρια ἄσπρα ἄσπρα καὶ ὁ Ἰωσήφ εἶπεν ὅτι τα ἄγαπᾷ πολὺ ὁ ἐξοχώτατος, καὶ τα ἐφέραμεν λοιπὸν τοῦ ἐξοχώτατου.

— Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ ἐνόμιζα ὅτι δὲν εἶχεν ὁ κύρ Πέτρος γαῖδουράκι.

— Εἶνε τῆς κυρᾶ Ἀναστάσας τῆς μυλωνοῦς, τῆς μητέρας τοῦ Ἰωσήφ. Ἡ μητέρα του εἶνε κακιὰ γυναῖκα, μὰ ὁ Ἰωσήφ, εἶνε καλὸ παιδί καὶ ἐπῆγε καὶ εὐρήκε τὸ γαῖδουράκι, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν 'μποροῦσα νὰ ἔλθω ἐδῶ μὲ τὰ πόδια μου, καὶ θὰ ἔσκαζα ἀπὸ τὴν λύπην μου ἂν δὲν ἐρχόμουν καὶ ἐγὼ νὰ φέρω τὰ μανιτάρια 'ς τὸν ἐξοχώτατον.

— Λοιπὸν μ' ἄγαπᾷς 'λιγάκι, μικρούλα μάγισσα;» εἶπεν ὁ ἱατρὸς μειδιῶν.

Ἡ Μαριὰ δὲν ἤθελε νὰ τὴν λέγωσι μάγισσαν καὶ τοῦτο ἦτο τὸ μόνον τῆς παράπονον κατὰ τῆς κυρᾶ Ἀναστάσας. Ἀλλὰ τώρα δὲν δυσηρεστήθη διότι ἐνόησεν ὅτι ὁ ἱατρὸς τὴν εἶπε μάγισσαν ὄχι διὰ νὰ τὴν προσβάλῃ, ἀλλὰ χάριν ἀστεϊότητος· διὰ τοῦτο ἐπήδησεν εὐθὺς, ἤρπασε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν κατεφίλησε δυνατὰ.

— Ἐδῶ! εἶπεν ὁ ἱατρὸς ἀποσύρων τὴν χεῖρά του, καὶ θωπεύων τὴν κεφαλὴν τῆς μικρᾶς, ὡς θὰ ἔπραττεν ἐὰν εἶχεν ἐνώπιόν του ἀγαπητὸν κυνάριον. Τὸ κοριτσάκι τοῦτο δὲν ἀνετράφη ἐν φόβῳ Θεοῦ, δὲν εἶχεν ἔως τώρα ἀνθρώπους νὰ το συμβουλευοῦν καὶ νὰ το καθηγητοῦν, ἀλλ' ὅμως φαίνεται καλῆς ψυχῆς. Θὰ γίνῃ καλὸς ἀνθρωπος.

— Καὶ τώρα μάλιστα ὅπου τὸ ἔχει ὁ κύρ Πέτρος, εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ ἱατροῦ.

— Αἶ μήτέρα μου! ὁ κύρ Πέτρος εἶνε πτωχὸς ἀνθρωπος καὶ δὲν πιστεύω νὰ εἰμπορέσῃ νὰ το κρατήσῃ. Καὶ ἐπειτα τὸ κοριτσάκι εἶνε συνηθισμένον

νὰ γυρίζῃ καὶ δὲν θὰ θέλῃ νὰ μείνῃ. Ἡ καθιστικὴ ζωὴ δὲν θὰ τοῦ ἀρέσῃ.

— Κρίμα!» εἶπεν ἡ γηραιὰ δέσποινα καὶ ἐστὲναξε.

Ἐν ᾧ δὲ συνδιελέγοντο ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱός, ἡ Γυφτοπούλα παρετήρει τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ μάλιστα τὰ πληκτρα ἐκεῖνα τὰ λευκὰ καὶ τὰ μαῦρα, καὶ ἐβασάνιζε τὸν νοῦν τῆς, πῶς ἡ μήτηρ τοῦ ἱατροῦ εἰπαίε τὴν λαμπρὰν ἐκείνην μουσικὴν. Ἡπλωσε λοιπὸν τὴν χεῖρα μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ προσφύλαξεως, καὶ αἶφνης οἱ μικροὶ δάκτυλοί τῆς ἐφάσαν τὰ πληκτρα καὶ ἠκούσθησαν ἦχοι μουσικοί. Ἡ Μαριὰ ἀκούσασα τοὺς ἦχους ἐξεπλάγη καὶ ἀνεκάγχασε...

«Βλέπετε, μητέρα, εἶπεν ὁ ἱατρὸς γελῶν καὶ αὐτὸς δυνατὰ, βλέπετε ὅτι τὸ κοριτσάκι ἔχει κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν! Κτύπα, κόρη μου, κτύπα καὶ μὲ τὰ δύο σου τὰ χεράκια. Δὲν εἶνε εὐμορφα, εἰ; Πρέπει νὰ σε μάθω μουσικὴν κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μου.

— Μουσικὴν! εἶπεν ἡ μήτηρ του, τί τὴν θέλει, υἱέ μου, τὴν μουσικὴν; Νὰ μάθῃ τίποτε ἄλλα πράγματα νὰ τὴν ὠφελήσουν. Τώρα μάλιστα ὅπου ἔγινε πλέον καλὰ εἶνε καιρὸς νὰ στρωθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν ἡ ἀργία καὶ ἡ ὀκνηρία δὲν εἶνε καλὸν πρᾶγμα, βλάπτει καὶ καταστρέφει τοὺς ἀνθρώπους. Θὰ κάμω λόγον 'ς τὴν κυρὰ Μαριάν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΜΕΤΑΞΥ ΜΗΤΡΟΣ ΚΑΙ ΥΙΟΥ. — ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ. — ΠΩΣ ΕΝΝΟΕΙ Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ ΝΑ ΠΗΡΩΣΗ ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΗΣ.

Ὁ ἱατρὸς κ. Παῦλος Ἀσκληπιάδης ἐσυνήθιζε καθ' ἐσπέραν μετὰ τὸ φαγητὸν νὰ ἀναγινώσκῃ ἐφημερίδας καὶ μετὰ ταῦτα συνδιελέγετο μετὰ τῆς μητρός του, ἥτις εἰργάζετο ράπτουσα ἢ πλέκουσα. Πάντοτε δὲ ἡ συνδιάλεξις ἦτο ζωηρά. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μόλις καὶ μετὰ βίας ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις.

«Νόστιμα ἦσαν τὰ μανιτάρια, μητέρα, εἶπεν ὁ ἱατρὸς.

— Ναί, υἱέ μου.»

Καὶ ἡ συνδιάλεξις διεκόπη. Τί εἶχεν ἡ κυρία Ἀσκληπιάδου; ἦτο ἀσθενής; Ὁχι, διότι ἡ ὄψις τῆς ἦτο ἀξίολογος. Λοιπὸν;

«Αἶ, μήτέρα!» εἶπεν ὁ ἱατρὸς κύπτων πρὸν αὐτήν. Ἡ μήτηρ ὕψωσε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀνθρώπος ἀφυπνισθείς αἰφνιδίως.

«Τί εἶπες, υἱέ μου; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ βλέπουσα αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεῖ.

— Τίποτε, μητέρα μου, λόγια τοῦ ἀέρος. Ἀλλὰ καὶ σπουδαῖα ἂν ἦσαν, σεῖς δὲν θὰ τὰκούεστε. Ἀπόψε σὰς βλέπω συλλογισμένην. Ἐχετε τίποτε στε-

νοχωρίας; Έχετε άδιαθεσίαν; "Αν είσθε άσθενής, έδω είναι ο ιατρός, αν έχετε στενοχωρίας, ο υίός σας δεν θέλει νά έχετε, άκούετε; θέλει νά σας βλέπη εύθυμον.

— Δέν έχω τίποτε, υίέ μου. "Αλλά συλλογίζομαι το πρωϊνόν άγριοκόριτσον. Δέν είξεύρεις πόσον ένδιαφέρομαι δι' αυτό.

— Περίεργον! και έγώ, μητέρα μου! Περίεργον! αλλά διατί τάχα περίεργον; Φυσικώτατον και άπλούστατον! μήπως πάντοτε αί γυνώμαι μας δεν είνε σύμφωνοι; Και δεν μου λέγετε τί σκέπτεσθε νά κάμετε;

— Και έγώ δεν είξεύρω... "Ηθελα μόνον νά το γνωρίσω καλλίτερα διά νά κρίνω τί αξίζει. Μεθ' όσα μου είπες, αισθάνεται εύγνωμοσύνην, ώστε έχει καρδίαν. Τά κανιστρά της είνε κομψότατα, έχουν κάτι τι το καλλιτεχνικόν, το όποϊον δεν είδα άλλου. "Η έκφρασις του προσώπου της είνε εύφρεστάτη. Είνε κρίμα νά γυρίση πάλιν με τους "Αθιγγάνους.

— Τούτο σκέπτομαι και έγώ. "Αν ήθελε νά την κρατήσει ο κύρ Πέτρος. Φαίνεται ότι την αγαπούν και μάλιστα ή Εύμορφία.

— "Ω! ή Εύμορφία, δεν σημαίνει, διότι τά παιδια πάντοτε θέλουν νά έχουν σύντροφον νά παίζουν. "Ο λόγος είνε αν θέλη και ή μάμμη της.

— "Η μάμμη... συχνά αλλάζει γνώμην! πότε το λυπεϊται και του όμιλει ως εάν ήτο παιδί της και πότε κλαίει τά έξοδα. Αϊ, οι καϊμένοι δεν είνε δα και πλούσιοι...

— "Ως προς αυτό δεν είνε καμμία δυσκολία. "Η άποθήκη μου έχει ρουχαλάκια άλλο τίποτε. Κάποτε κάποτε άς της στέλλωμεν κανέν σακχι άλεύρι, ένα βαρελάκι κρασί. Τί θα φάγη ένα κοριτσάκι; "Αργότερα όταν μεγαλώσθ, θα εργάζεται και θα θγάζη το ψωμάκι του. Αύριον θα υπάγω νά εύχαριστήσω την κυρά Μαρίαν διά τά μανιτάρια και θά την βολιδοσκοπήσω.»

"Αλλά την έπιούσαν έβρεχεν όλην την ήμέραν, έπειτα ή μικρά υπηρέτρια έπαθεν έξάρθρωσιν του ποδός, και ή κυρία "Ασκληπιάδου ήναγκάσθη νά μείνη διά νά την περιποιηθῇ, την άλλην ήλθεν ο κηπουρός νά φυτεύση γεράνια, ήλιοτρόπια, βερβένας και άλλα άνθη και έπρεπεν ή κυρία νά έπιτηρῇ την εργασίαν. Τέλος ή έπίσκεψις άνεβάλλετο από ήμέρας εις ήμέραν ένεκα νέων έμποδίων, ώστε μόλις μετά δύο έβδομάδας κατώρθωσε νά έλθη εις της κυρά Μαρίας.

«Χριστέ και Παναγία μου! άνεφώνησεν ή κυρά Μαρία. Καλέ κυρία μου, σεις είσθε! "Ορίστε έδω 'ς την πολυθρόνα νά ξεκουρασθήτε! Και πώς ήτο τούτο το καλόν; Θά πιήτε ένα κουπάκι γάλα της ώρας; μιá στιγμή με συγχωρείτε νά 'πα νάρμέξω. "Η μήπως προτιμάτε ένα ποτηράκι κρασί; είνε

βάλσαμον... Εύμορφία! Μαρία!... Τά εύλογημένα όταν τά θέλη κανείς χάνονται από της γῆς την όψιν.

— Καλέ, άφήστέ τα, κυρά Μαρία μου, δεν τά θέλω. "Εγώ ήλθα μόνον νά σας εύχαριστήσω διά τά μανιτάρια τά όποια έστερήθητε προς χάριν μας. Θά καθίσω όμως νά ξεκουρασθώ ολίγον. "Αχ! κυρά Μαρία μου, έγεράσαμεν!»

Αί δύο σεβάσμιαι γραίαι συνδιελέχθησαν περι διαφόρων πραγμάτων. "Η δε κυρία "Ασκληπιάδου έφερε τον λόγον τεχνηέντως περι της Γυφτοπούλας και ήρώτησε την κυρά Μαρίαν.

«Και τί σκοπόν έχετε, κυρά Μαρία μου; Θά το κρατήσετε το κοριτσάκι;»

"Η κυρά Μαρία έστέναξε βαθύν στεναγμόν και ύψωσε τους όφθαλμούς της προς τον ουρανόν.

«"Αχ! κυρία μου, αν ήθέλατέ μ' έρωτήση προ δύο εβδομάδων ή προ ένός μηνός, όταν ήτο άρρωστον ακόμη δεν είξεύρω τί ήθελά σας άπαντήση! ή ματιά της εκείνη, ή φωνή της, ο τρόπος της ήτο άλλο πράγμα! μ' έκαμε νά το βάλω μέσα 'ς την καρδιά μου, δεν το έξεχώριζα από την Μόρφω μου. "Αλλ' όμως άφ' ου έγινε καλά και έσηκώθη από το στρώμα, δεν έχετε ιδέα! καλέ, κορίτσι είνε αυτό ή πειρασμός; Δεν 'θυμούμαι νά ήτο μικρός ο Πέτρος μου τόσο σκανδαλιάρης. Το σπíti την διώγει, θέλει όλο και νά γυρίζη 'ς τά χωράφια, και νά ιδῇτε μου ξελογιάζει και την Μόρφω μου. Γυρίζουν 'ς το σπíti καταϊδρωμένα και τά δύο, καταλερωμένα, κατακουρελιασμένα, κατααιματωμένα χέρια και μούτρα, έλεεινά και τρισάθλια. Είς την άρχην δεν μ' έμελε τόσο πολύ, διότι έπήγαινε μαζί και ο "Ιωσήφ ο υίός της κυρά "Αναστάσaiνας, της μυλωνούς. "Αλλά ή μητέρα του δεν ήθελε νά πηγαίνη το παιδί της μαζί με μάγισσαν! 'Ξεύρετε την λέγει μάγισσαν, διότι είνε γυφτοπούλα. Μάγισσα! παιδί πράγμα! ποῦ άκούσθηκε! Αϊ, όταν γηράσθ δεν λέγω το έναντίον...»

— "Ελα δα τώρα και σύ, κυρά Μαρία, σύ είσαι γυναίκα με νούν, και κάθεται και πιστεύεις ότι Γύφτισσα όταν γηράσθ γίνεται μάγισσα; Και έπειτα υπάρχουν μάγια;»

"Η κυρά Μαρία έσεισε την κεφαλήν.

«Τί νά είπω και έγώ ή καϊμένη! Το 'ξεύρω δα και ο έξοχώτατος και ο άγιος έφημέριος και όλοι οί σπουδασμένοι λέγουν ότι δεν υπάρχουν μάγια! "Αλλά οι "Αθιγγανοί, που δεν πηγαίνουν σχολείον που τα μαθαίνουν τέσα πράγματα; "Ως φαίνεται αυτοί θα έχουν άλλον τρόπον νά τα μαθαίνουν, όπως ήμεεις οί Χριστιανοί... άς είνε δα, δεν μ' άρέσουν αυτά τά πράγματα... "Ας έλθωμεν τώ επί το προκείμενον... "Ερχεται ώρα και θέλω νά το ξεφορτωθώ αυτό το κορίτσι! αλλά πάλιν το πο

νεϊ ή ψυχή μου, συλλογίζομαι και την Μόρφω μου, 'μπορεί νά μου άρρωστήση από την λύπην της!

— Και ή Μαρία άρά γε θέλει νά φύγη;

— Δεν είξεύρω. "Εκεί δα που λέγει ότι ήθελε νά ταξειδεύη με τους "Αθιγγάνους όπως πρωτα, εύθως έπειτα χύνεται επάνω 'ς την Μόρφω, την άγκαλιάζει και την πνίγει από τά πολλά φιλία, χύνεται επάνω μου και μ' άγκαλιάζει και με καταφιλεί, χύνεται επάνω 'ς τον Πέτρο μου και εις αυτόν τά ίδια, έπειτα κλαίει και φωνάζει: «Σας αγαπώ, σας αγαπώ, σας αγαπώ, ποτέ μου δεν θα φύγω από κοντά σας», και αρχίζει έπειτα και χορεύει σαν άγριοκάτσικο και παίζει το τ έ φ ι της. "Αλλόκοτο κορίτσι, μά το ναι! δεν 'ξεύρω τί νά είπω και έγώ ή καϊμένη. Νά, αυτά είνε, κυρία μου, τά κατορθώματά της.

— Βέβαια, είνε πολύ ζωηρά. "Εγώ λέγω, εάν της έδιδες, κυρά Μαρία μου, εργασίαν δεν θά της έμενε καιρός νά κάμνη άνοησίας και άταξίας. "Εδοκίμασες νά την στρώσης εις τάς οικιακάς εργασίας μαζί με την Εύμορφίαν;

— "Ω, μάλιστα! νά μή μ' άφήσουν πράγμα γερόν! "Ονους των είνε όλος 'ς τά παιγνίδια. "Ω, άς μου λείπη και ή βοήθειά των και το καλόν των.

— Τότε λοιπόν στείλέ τας εις το σχολείον. "Εκεί εις το χωριό μας έρχονται τόσα παιδάκια από όλα τά πέριξ χωριά και θα έχουν συντροφιάν.

— "Α, ναι 'ς το σχολείον;... τώρα είνε του σурμου και το σχολείον εις τον καιρόν μου δεν τα έχουμεν αυτά τά πράγματα, σχολεία και πρασχολεία έλειπαν... Τώρα όμως ο άγιος έφημέριος μās βιάζει νά στέλλωμεν τά παιδιά μας εις το σχολείον, λέγει ότι χωρίς γράμματα δεν θα 'μφορέσουν ποτέ νά γίνουν άνθρωποι. Και πραγματικώς, θα ήτο σήμερα άγροφύλαξ ο Πέτρος μου αν δεν είξευρε γράμματα;... Και έγώ είμαι της γνώμης ότι ωφελούν, και θα την στείλωμεν την Μόρφω εις το σχολείον όταν φύγη ή άλλη.

— Και θα την αποπέμψετε τώρα σύντομα;

— "Όταν εύρεθῇ εύκαιρία, διότι δεν θέλωμεν πάλιν νά πέση εις κακά χέρια. Πρέπει νά περιμένω-

μεν νά περάσουν τίποτε καλοί "Αθιγγανοί νά τους την παραδώσωμεν.

— "Αλλά έως τότε είμφορεί κάλλιστα νά μη μένη άργῇ ή Μαρία και νά μάθη κάτι τι εις το σχολείον. Και έπειτα θα λείπουν άπ' έδω και τά δύο και θα έχης την ήσυχία σου, κυρά Μαρία μου.

— Δεν λέγω όχι, αλλά τί νά σας 'πω... θα πηγαίνουν μαζί με τά άλλα χωριατόπουλα και δεν είνε καλά παιδιά όλα... θα την πειράζουν την Μαρίαν, αυτή θα θυμώνη, θα πιάνωνται, ή Μόρφω θα παίρνη το μέρος της και δεν είνε καλά πράγματα αυτά. "Αφίνω πλέον τί θα γίνεται εις το σχολείον! "Οχι, κυρία μου, είνε πράγμα αδύνατον.»

"Η κυρία "Ασκληπιάδου έσκέπτετο.

«"Στάσου, κυρά Μαρία, είπεν, ίσως ύπάρχει τρόπος νά συμβιβασθῇ το πράγμα. Μου στέλλεις και τάς δύο; όχι όμως την ώραν του σχολείου, διά

νά μή τα πειράζουν τά άλλα παιδιά. Στείλέ μου τα και έγώ θα τα μάθω ο τι είμφορέσω, και θά της βάλω γνώσιν της Γυφτοπούλας. "Η μαγειρίσά μου θα την μάθη πώς νά μεταχειρίζεται τά πιάτα χωρίς νά τα σπάζη. "Ε, μου τα στέλλεις;

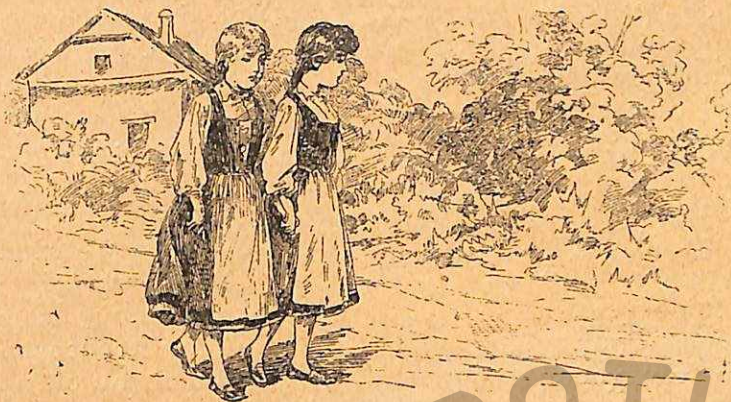
— "Ω, κυρία, νά σας δαρύνω τόσο!

— Τούτο θά μ' εύαρσάτῃ! έγώ αγαπώ πολύ τά παιδάκια, το είξεύρεις δα πολύ καλά! λοιπόν, κυρά Μαρία, σύμφωνοι, αύριον το μεσημέρι θά μου τα στείλης.»

Και άποχαιρετίσασα ή κυρία "Ασκληπιάδου άπήλθε. Την προέπεμψε δε ή κυρά Μαρία μέχρι της έξω θύρας.

Καθ' όδον ή κυρία "Ασκληπιάδου έχαιρεν ένδομύχως διότι άνελάμβανε μίαν έτι εύεργεσίαν. Την εύεργεσίαν ταύτην ίσως τινές ήθελον έκλάβη ως άγχαρείαν, άλλ' αυτή ουδόλως έλογίζετο τους κόπους, όσάνκις έμελλε νά πράξη το αγαθόν.

"Επανελθοῦσα οίκαδε ή κυρία "Ασκληπιάδου, άνεζήτησε και εύρε τά παλαιά βιβλία του υίου της, ότε ήτο μαθητής, το άλφαβητάριόν του, την προπαιδείαν του, την μικράν του γεωγραφίαν, την ιεράν ιστορίαν του, την καλλιγραφίαν του, ήτοίμασε χαρτίον χαρακωμένον, κονδυλοφόρους, γραφίδας, μολυβδοκόνδυλα. "Εσχάλισε το κάνιστρον της έργα-

«ΕΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΕΥΘΥΜΟΙ ΚΑΙ ΦΑΙΔΡΑΙ» (Σελ. 86)

σίας της και προητοίμασε διάφορα εἶδη ραψίματος.

Ἐπειτα κατέβη εἰς τὸν κήπον, καὶ περιερχομένη αὐτὸν προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ πλεῖστας γνώσεις περὶ φυτῶν, ἀνθέων καὶ καρπῶν, καὶ ταῦτα πάντα χάριν τῶν δύο μικρῶν μαθητριῶν της· ὧ, ἐὰν εἶχε θυγατέρα ἢ ἀξιόλογος αὕτη κυρία, θὰ τὴν ἐμόρφωνεν εἰς τὴν ἐντέλειαν, ὅπως ἦτο καὶ αὕτη.

Τὴν ἐπιούσαν αἱ δύο κορασίδες, ἀφ' οὗ τας ἐννοήθησε προσηκόντως ἡ κυρὰ Μαρία νὰ εἶνε φρόνιμοι, ἐξεκίνησαν εὐθυμοὶ καὶ φαιδραί, κατευθυνόμεναι εἰς τὸ χωρίον τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ Μαρία ὀλίγην ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὰς νοουθεσίας τῆς κυρὰς Μαρίας, καὶ μόνον εἶχε κατὰ νοῦν

καὶ ἔχαίρει, διότι θὰ ἐπανίδῃ τὸν κήπον τοῦ ἱατροῦ ὅπου ἦσαν τόσα εὐμορφα ἄνθη, καὶ θὰ ἀκούσῃ τὴν γλυκυτάτην μουσικὴν. Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν ἐμελλον νὰ ἀπέλθωσιν, ἔλαβε κρυφίως τὸ τέφι της καὶ το ἔκρυπεν ἐπιμελῶς ὑπὸ τὴν ποδιάν της. Τοῦτο δὲ ἦτο ἡ μόνη της περιουσία, τὸ μόνον κτήμα της. Ἐπεθύμει δὲ νὰ διασκεδάσῃ τὸν ἱατρὸν καὶ τὴν μητέρα του, χορεύουσα, καὶ ἦτο πεπεισμένη ὅτι ἡ θελὲν ἀρέστῃ ὁ χορὸς της εἰς τοὺς δύο σεβαστοὺς προστάτας καὶ φίλους της.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας COLOMB.

ΨΑΛΜΟΣ

Πανίσχυρον τὸ κράτος
Σοῦ, ὅστις ἀοράτως
Τὸν κόσμον διοικεῖς.
Πρὸς τὸν λαμπρὸν σου θρόνον
Ἵψοῦται ἀπ' αἰώνων
Παῖδ' ἀνενεκής.

Ἀθάνατος ὑπάρχων
Καὶ βασιλεὺς καὶ ἄρχων,
Καὶ πανταχοῦ παρὼν,
Ἀκοίμηντος προσέχεις,
Καὶ δορυφόρον ἔχεις
Ἀγγέλων τὸν χορὸν.

Πανίσχυρον τὸ κράτος
Σοῦ, ὅστις ἀοράτως
Τὸν κόσμον διοικεῖς,
Συγγνώμην κατανεύεις,
Καὶ πλοῦτον δαψιλεύεις
Ἀγάπης πατρικῆς.

Ὁ πλοῦτος τοῦ ἀνθρώπου,
Τὸ φῶς τοῦ σοῦ προσώπου
Μὴ στρέψῃς ἀφ' ἡμῶν.
Ἀλλ' εἰς τοὺς δεομένους
Καὶ σοὶ προσερχομένους
Παράσχου οἰκτιρισμόν.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΣΗΝΟΣ

ΛΑΜΠΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΜΕΛΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 70]

Ἐκ τοῦ γηλόφου διεκρίνετο μία κοιλάς, ἐκτεινομένη πρὸς δυσμὰς καὶ φωτιζομένη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου· ἦτο ἡ κοιλάς τῆς Ἰζολέτας! Ἐκεῖ ἦτο τὸ γνωστότατον κωδωνοστάσιον, ἐδῶ αἱ περικυκλοῦσαι αὐτὸ οἰκίαι. Ἡ Καρμέλα ἀνεγνώρισε καὶ τὴν ξυλίνην γέφυραν ἡ ὁποία ἦν ὡς τὰς δύο ὄχθας τοῦ χειμάρρου.

Ἀναμειγμένος μὲ τὸν ψίθυρον τῶν δένδρων ἤρχετο μακρόθεν ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος τοῦ ἐσπερινοῦ. Ὡ, ἂν ἠδύνατο ἡ Καρμέλα, ὅπως ἄλλοτε τοιαύτην ὦραν, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὴν γραῖαν μάμμην της, καὶ νὰ ἴδῃ τὸν κανδυλανάπτην Γιακουμῆ ν' ἀνάπτῃ μὲ τόσην ἐπιδειξιότητα τὰ κηρία τῆς ἐκκλησίας. Ὡ, ἂν ἠδύνατο νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸν λόφον εἰς τὴν

κοιλάδα καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον! Ἰσχυρὸς πόθος κατέλαβε τὴν Καρμέλαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν των, εἰς τὴν μάμμην, εἰς τὸν πατέρα της, εἰς τὴν μικρὰν ἀδελφὴν της. Ἐλησμόνησε τὸν σκοπὸν τῆς διὰ νυκτὸς φυγῆς της, ἐλησμόνησε ὅτι εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ σώσῃ τὸν Λάμπον ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἤθελον τὸν θάνατόν του.

Αὕτη ἤθελε νὰ τὸν σώσῃ καὶ τώρα τὴν ἔσωζεν ἐκεῖνος· αὕτη ἔπρεπε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς ἀσφαλὲς μέρος, καὶ αὐτὸς τὴν ἠμπόδισε ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν· καὶ διὰ νὰ μὴ πάθῃ τίποτε τὴν ὠδήγει ὀπίσω εἰς τὸ χωρίον, ὅπου τὸν ἀνέμενεν ὁ θάνατος!...

Ἐμπρός, ἔμπρός!

Φαιδρῶς ὑλακτῶν προέτρεχε τοῦ κορασίου ὁ

Λάμπος κατὰ τὴν ἐπίπονον ἐκείνην κατάβα-
σιν. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ διατὶ ἡ μικρὰ
του κυρία ἐφαίνετο τόσον κουρασμένη. Δυσήρε-
στεῖτο διότι ἡ Καρμέλα ἐβάδιζε τόσον ἀργὰ
καὶ ἐνίοτε ἔστρεφε καὶ τὴν ἔβλεπε μετὰ τινος
φιλικῆς μομφῆς. Δύο φορές ἐξηφανίσθησαν τὸ
κωδωνοστάσιον καὶ αἱ οἰκίαι τῆς Ἰζολέτας ὅ-
πισθεν τῶν λόφων καὶ τῶν δασῶν τῶν πευκῶν.
Ἐπειτα ὁμως ἐφάνη πάλιν ἡ γλυκεῖα εἰκὼν
τὰ γνωστὰ σχήματα τῶν οἰκίων διεγρῶντο
τώρα εὐκρινέστερα καὶ πλησιέστερα.

Ἐμπρός, ἔμπρός! Ἡ Καρμέλα ἐβάδιζε μὲ
θάρρος· ὁ Λάμπος ἔτρεχε καὶ ὑλάκει, ἐκ δὲ
τῶν ὑλακῶν αὐτοῦ ἀντήχει τὸ βουνόν· τὰς ὑλα-
κὰς ταύτας εἶχεν ἀκούσῃ τις καὶ ἐπλησίαζε μὲ
ταχέα βήματα πρὸς τὸ μέρος ἀφ' οὗ ἠκούοντο.

Ἐξαφνα δυνατόν, παρατεταμένον σύριγμα
ἠκούσθη· πρὸς στιγμὴν ὁ Λάμπος ἔπαυσε τὸ
τρέξιμόν του· ἔτεινε τὰ ὦτα, αἱ τρίχες του
ἀνωρθώθησαν, ὅλον τὸ σῶμά του ἤρχισε νὰ τρέ-
μῃ, ἔπειτα ὤρμησε μὲ ταχύτητα βέλους καὶ
κατέβη τὸν λόφον· ἐπήδα φραγμούς καὶ ποτά-
μια, καὶ θάμνους. Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα διή-
νυσε περισσότερα τῶν ἑκατὸν μέτρων, καὶ ἀσθ-
μαίνων, περιρρεόμενος ἀπὸ ἰδρώτα, μὲ στόμα
ἀφρίζον κατεκλήθη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κυρίου
του, ὁ ὅποιος διέτρεχε τὰ ὄρη μὲ πολλοὺς χω-
ρικοὺς ζητῶν τὸ ἀπολεσθὲν τέκνον του· τὸ βλέμ-
μα του ἦτο τεταραγμένον, ἡ κόμη του ἐν ἀ-
ταξίᾳ, αἱ παρειαὶ του ὠχραί. Ὅτε εἶδε τὸν
Λάμπον δὲν ἤξευρεν ἂν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ, ἢ
ἔπρεπε νὰ φοβηθῇ τὸ χειρότερον ἐξ ὅσων δύνα-
ται νὰ ὑποφέρῃ πατρικὴ καρδιά.

— Καρμέλα! Καρμέλα! ἐφώναζε μετὰ δει-
λείας καὶ τὸ βλέμμα του προσηλώθη ἐπὶ τοῦ
κυνὸς ὡς νὰ ἠρώτα.

Ὁ Λάμπος εὐρίσκετο εἰς φοβεράν στενοχωρίαν,
ἦτο ἀπηλπισμένος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκ-
φρασθῇ ὅπως ἤθελε.

Πλήρης τύψεως συνειδότος ὅτι ἐγκατέλιπε
τὴν μικρὰν κυρίαν του, ἥτις εἶχε τόσην ἀνάγκη
τῆς βοηθείας του, ἀνεπήδησεν αἰφνης καὶ
ἤρχισε τρέχων ὀπίσω ὁρμητικῶς ὅπως εἶχεν ἔλθῃ.

Ἀλλ' οἱ ἄλλοι δὲν εἶχον περωτοὺς πόδας,
ὅπως αὐτός, ἡ δὲ ἀνάβασις τοῦ ἀνηφόρου ἦτο
δύσκολος. Διὰ τοῦτο ὁ πατὴρ τῆς Καρμέλας
καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, μεθ' ὅλον τὸν φόβον των, ἀ-
νέβησαν βραδύτερον παρ' ὅσον ἐπεθυμοῦν.

Ἡ κοιλάς ἀντήχει ἐκ τῶν ὑλακῶν τοῦ Λάμ-
που καὶ ἐκ τῶν φωνῶν: Καρμέλα! Καρμέλα!
Ἐπὶ τέλους ἠκούσθη μακρόθεν μία φωνὴ μετὰ
κλαυθμῶν: — Πατέρα, πατέρα, ἐδῶ εἰμαι!

Τελευταίαν προσπάθειαν καταβαλὼν ἐφθασεν
ὁ σινιὸρ Ἀμβρόσιος πλησίον τῆς θυγατρὸς του.
Ἡ Καρμέλα, τῆς ὁποίας οἱ πόδες δὲν ἠδύνατο
πλέον νὰ βαδίσωσιν, ἐκάθητο κατὰ γῆς, ἐσταυ-
ρωμένους ἔχουσα τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῶν κνη-
μῶν, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κλίνουσα,
ὡς κουρασμένον ἄνθος. Μόλις ἠδύνατο ν' ἀνοι-
ξῇ τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὅτε εἶδε τὸν πατέρα
της μὲ τὸν Λάμπον προσεπάθησε νὰ σηκωθῇ ἄλ-
λὰ δὲν τὸ κατάρθωσε, καὶ κατέπεσεν ἀναίσθητος.

Ὁ σινιὸρ Ἀμβρόσιος ἐφώναζεν ὅσον δυνατῶ-
τερον ἠδύνατο τοὺς ὀπίσω μείναντας συντρόφους
του. Ἐσήκωσεν ἐκ τοῦ ἐδάφους τὸ κοράσιον καὶ
τὸ ἐκράτησεν εἰς τὰς χεῖράς του, χωρὶς αὐτὸ
νὰ συνέλθῃ. Ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς Καρμέλας ἐκτύ-
πα ἀκόμη, τὰ μέλη της ἦσαν ἀκόμη θερμά.

Ἐνῶ ὁ πατὴρ τῆς Καρμέλας ἔφερεν εἰς τὴν
οἰκίαν τὸ πολύτιμον φορτίον του, ὁ Λάμπος
ἐβάδιζε πλησίον του. Κάθε στιγμὴν παρετήρει
μὴ ἡ μικρὰ κεφαλὴ ἡ ὁποία ἐστηρίζετο κουρασ-
μένη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κυρίου τοῦ ἀνηγέρθη
ἐπὶ τέλους, μὴ τὰ κλειστὰ τρυφερά χεῖλη ἡ-
νοιχθῇσαν ὅπως φωνάξωσι γλυκὰ καὶ μὲ ἀγά-
πην, ὅπως πάντοτε, τὸ ὄνομά του.

— Κακόμοιρε Λάμπο! Ἐψιθύρισε ὁ σινιὸρ
Ἀμβρόσιος καὶ τὸν παρετήρησε μὲ ἀπερίγραπτον
συμπάθειαν.

Εἰς τὴν μικρὰν τῆς κλίνην κατακλιθεῖσα ἡ
Καρμέλα ἠνοιξεν ἐπ' ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς της,
ἀλλὰ καὶ πάλιν τοὺς ἔκλεισε.

Ὁ ἱατρός, ὅστις εἶχε προσκληθῇ κατεσπευ-
σμένος, ἔψαυσε τὸν σφυγμόν της. Ἀλλ' ἡ μορ-
φή του δὲν εἰδείξεν ἀνησυχίαν, τούναντίον τὰ
χεῖλη του ἐμειδιάσαν.

— Ὁ κίνδυνος ἐπέρασε. Κοιμᾶται. Αὐριο
θὰ ἔλθω πάλιν.

Ὁ ἱατρός Βαλδασάρης, παχὺς καὶ ὀλο-
στρόγγυλος, ἦτο ὀνομαστός εἰς τὰ δέκα πέριξ
χωρία. Πάντες εἶχον πεποίθησιν ἐπ' αὐτὸν καὶ
διὰ τοῦτο οἱ λόγοι του καθησυχᾶσαν ὡς διὰ
μαγείας τὸν πατέρα τῆς Καρμέλας καὶ τὴν
γηραιὰν μάμμην της.

Ὁ Λάμπος, ὁ ὅποιος ἀνεκάθησεν εἰς τοὺς
πόδας τῆς κλίνης, ἀνεπήδησε καὶ ἐκάθησεν

ἐπὶ τοῦ ἐφαπλώματος τῆς μικρᾶς κυρίας του.

Τότε νέφος ἐπεσκίασε τὸ μέτωπον τοῦ δη-
μάρχου. Διέταξε τὸ πιστὸν ζῶον νὰ καταβῇ.

— Δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὸν καμμία ἐλπίς σω-
τηρίας, ἐξοχώτατε; ἤρώτησε στραφεὶς πρὸς
τὸν ἱατρόν.

— ὦχ, ἂς ἡμπορούσαμεν νὰ τὸν σώσωμεν!
προσέθηκεν ἐντόνως ἡ μάμμη.

— Ὅλα εἶνε μάταια! ἀπήντησεν ὁ ἱατρός
Βαλδασάρης. Τὸν Λάμπον τὸν ἐδάγκασε εἰς
λυσσασμένον σκύλος. Καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον
εἶνε καλλίτερον ν' ἀποθάνῃ πρὶν φανῇ ἡ λύσσα.

— Καὶ πρὶν ἐξυπνήσῃ ἡ Καρμέλα! εἶπεν ὁ
κῦρ Ἀμβρόσιος μετὰ λύπης.

— Βέβαια!

Χωρὶς λέξιν νὰ εἶπῃ μετέβη ὁ πατὴρ τῆς
Καρμέλας εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ἐφώ-
ναξεν ἐπιτακτικῶς:

— Λάμπο!

— Ποῦ πηγαίνεις; τὸν ἠρώτησεν ἡ γραῖα
μάμμη.

— Σοῦτ! ἔχε τὸν νοῦν σου εἰς τὴν Καρ-
μέλαν. — Λάμπο!

Μὲ δυσαρέσκειάν τινα ἐσηκώθη ὁ κύων καὶ
ἐπλησίασεν εἰς τὸν κύριόν του. Οὗτος ἀπέφυγε
νὰ τὸν ἴδῃ κατὰ πρόσωπον. Τῷ ἔκαμε σημεῖον
ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἐξῆλθον τῆς
οἰκίας διὰ τοῦ κήπου, ὅπως πρὸ μιᾶς νυκτός
εἶχε πράξῃ ἡ Καρμέλα.

Εἶχε νυκτώσῃ. Ἡ σελήνη ἐφεγγε καὶ αἱ ἀ-
κτίνες τῆς ἐπιπτον ἀπαστράπτουσαι ἐπὶ τοῦ
στιλπνοῦ σωλῆνος τοῦ ὅπλου, τὸ ὁποῖον ὁ κῦρ
Ἀμβρόσιος ἐκράτει ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ὁ Λάμπος ἐφαίνετο ἐκπληκτος καὶ ἀνήσυχος.

Εἰς τὸ κυνήγι ἤθελαν νὰ τὸν ὑπάγουν τοιαύτην
ῶραν; Ἐσκόπευαν νὰ ὑπάγουν πάλιν εἰς τὸν
δύσβατον ἐκεῖνον δρόμον; ὦχ, ἦτο τόσον κου-
ρασμένος, καὶ ἐπείνα τόσο πολύ!

Ὁ κῦρ Ἀμβρόσιος ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἐδάφους ἓν
ἄσπρον ἀπίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε πέσῃ ἐκ τοῦ
δένδρου καὶ ἐξεσφενδόνησεν αὐτὸ μακράν, πρὸ
αὐτοῦ. Ὁ Λάμπος συνηθισμένος ὦν νὰ φέρῃ
ὀπίσω ὅ,τι ἔρριπτεν ὁ κύριός του, ὤρμησε μετὰ
σπουδῆς. Συγχρόνως ὁ πατὴρ τῆς Καρμέλας
ἔλαβε τὸ ὅπλον, ἐσήκωσε τὸν πετεινόν, ἐσκό-
πευσε καὶ ἔσυρε τὴν σκανδάλην. Ὁ Λάμπος
ἐξέβαλε θρηνώδη κραυγὴν· συνεστράφη δὺο
φορὰς περὶ ἑαυτόν, ἐπειτα ἐξηπλώθη νεκρός.

Δύο ἀδρὰ δάκρυα ἔβρεχον τὰς παρειὰς τοῦ
ἀνδρός, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἔθεσε τὸ πυροβόλον σιωπηλῶς εἰς μίαν γω-
νίαν τοῦ δωματίου καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλί-
νην τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ Καρμέλα ἐκοιμᾶτο ἡσυχῶς. Μειδιάμα
εὐτυχίας ἐφαίνετο εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

— Τί θὰ εἶπῃ αὐρίον ἡ Καρμέλα; διενοεῖτο
μετ' ἀνησυχίας ὁ δυστυχὴς πατήρ.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἶχε παραμιλήματα.
Πλήρης ἀνησυχίας ἐπλησίασεν ὁ πατήρ τῆς
εἰς τὴν κλίνην τῆς μικρᾶς.

«Θεῖα Νορίνα, ἀνεφώνει εἰς τὸν ὕπνον του
τὸ κοράσιον... κράτησε τὸ Λάμπο...
θέλουν νὰ τὸν σκοτώσουν... Μὴ τοὺς ἀφί-
νης!... Τάκουσες;

Ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος Λάμπος ἔκειτο ἐξη-
πλωμένος ἔξω, εἰς τὸν ἀγρόν, εἰς τὸ ψῦχος
τῆς νυκτός...

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ]

ΛΙ—ΕΙ

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

ΜΥΘΟΣ

«Τί εὐμορφα συρίζω! εἶπεν ὁ ἄνεμος πρὸς τὴν
κλειδαρότρυπαν.

— Καλέ, τί μου λές; ἔξαναπέ το ἄλλην μίαν
φοράν...

— Τί εὐμορφα συρίζω...

— Ἀμ δέ; ἐγὼ συρίζω εὐμορφα.

— Ἐγώ! ... εἶπε μετ' ἐπιμονῆς ὁ ἄνεμος.

— Ἐγώ! ... προσέθηκεν ἡ κλειδαρότρυπα.

— Φέρτε μου κομμάτι χαρτί, ἀνεφώνησεν ἡ

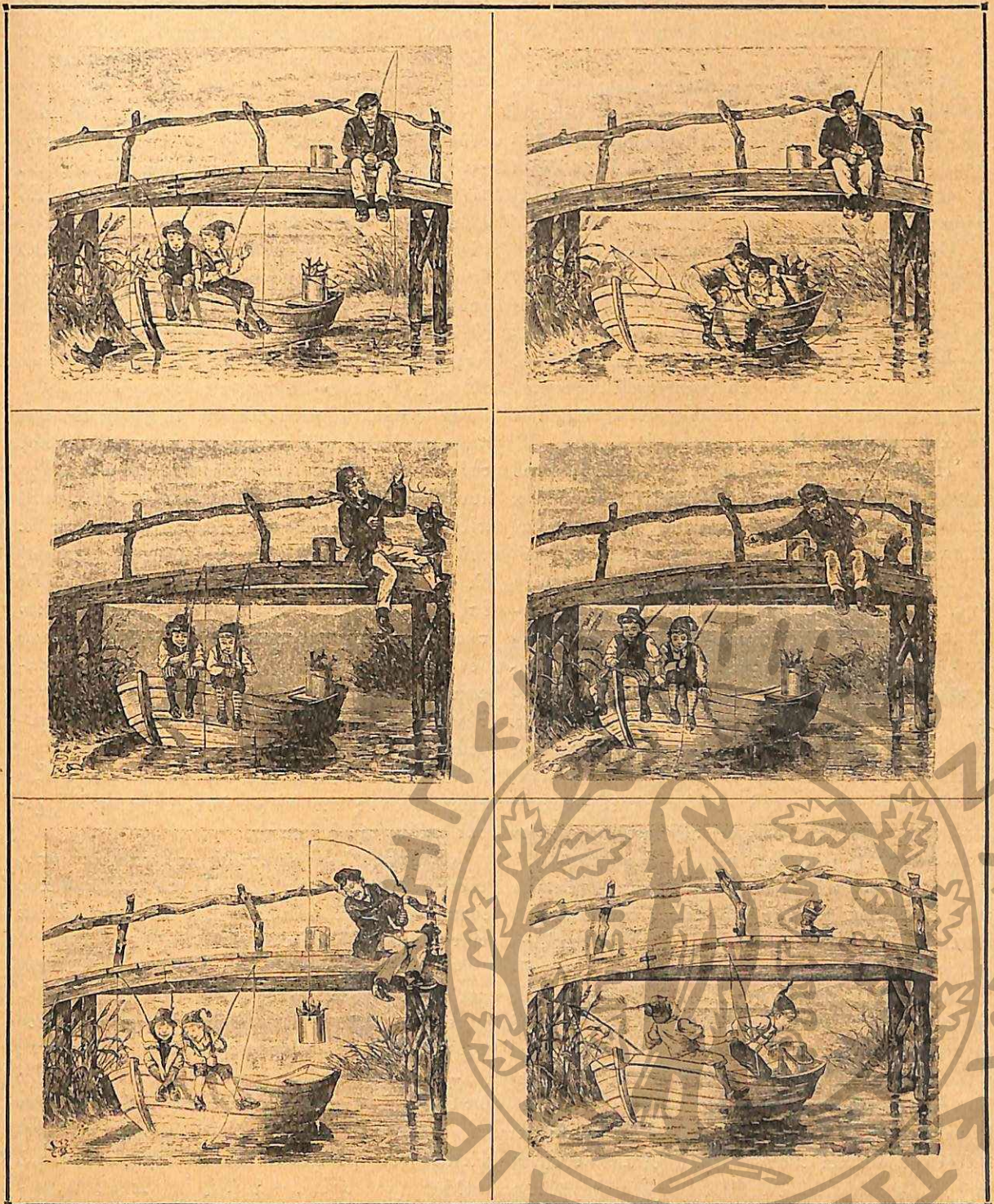
γραῖα οἰκοδέσποινα, νὰ φράξω τὴν κλειδαρό-
τρυπαν, νὰ μὴ περνᾷ ὁ ἄνεμος καὶ με ζαλίζῃ
μὲ τὸ σύριγμά του.»

Ἡ ὁπὴ τῆς κλειδαριᾶς ἐφράχθη καὶ οὕτω
πῶς ἔπαυσεν ἡ φιλονικία καὶ ἡ ἔρις, καὶ οἱ δύο
ἀντίπαλοι συνεβιβάσθησαν.

Ἀλλὰ τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι καὶ ἡ πνοὴ ἔχει
χρεῖαν ὀργάνου καὶ τὸ ὄργανον ἔχει χρεῖαν
πνοῆς, διὰ νὰ παραχθῇ ὁ ἦχος. ΣΠΑΡΚ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

Σύνθεσις διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κάτωθι 6 εικόνων
[Τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ ἴδε ἐν σελ. 95.]

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΟΥΦΜΑΝ

Εντός κομψού δωματίου κάθεται κορασίς και σχεδιάζει, πλησίον δὲ αὐτῆς ἵσταται γέρων, ὅστις φαίνεται ὁμιλῶν πρὸς αὐτὴν καὶ δίδων ὁδηγίας.

Ἀγγελικὴ ὀνομάζεται, ὄνομα εὐμορφον, καὶ μανθάνει ζωγραφικὴν. Ἀλλὰ πόσον ἐπεθύμει νὰ κρατῇ χρωστήρα ἀντὶ τοῦ μολυβδοκονδύλου! Ὑπομονή, Ἀγγελικὴ, καὶ θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ καιρὸς τοῦ χρωστήρος, διότι τώρα μόλις εἶσαι δεκαπέντε ἐτῶν.

Ὁ πατήρ της εἶνε ζωγράφος, καὶ αὐτὸς ἐπιστατεῖ εἰς τὴν σπουδὴν της, εἰξεύρει ὅποιον ἱερὸν πῦρ ἐμφωλεῖ ἐντὸς τοῦ λεπτοφυοῦς ἐκείνου πλάσματος, καὶ περιποιεῖται τὸ προμηνυόμενον τάλαντον τοῦ τέκνου του μεθ' ὅσης μερίμνης ἐπιμελεῖται ὁ ἔμπειρος ἀνθοκόμος πολύτιμον φυτὸν ἐντὸς φυτοκομείου, προσδοκῶν νὰ ἀνθίσῃ ἄνθος ἐξαισίον.

Ἡ πατρικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ καρδιά του εἶπεν· «Ἐδῶ ἐνυπάρχει θησαυρός, καὶ ἡ θεία Πρόνοια ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμέ τὴν φύλαξιν τοῦ θησαυροῦ τούτου. Ἀρά γε πρέπει ἐγώ, κινούμενος ὑπὸ πατρικῆς φιλαυτίας κακῶς νοουμένης, καὶ προῶρως σπεύδων, πρέπει νὰ καταστήσω εἰς κίνδυνον τὸ αἷσιον μέλλον τῆς φιλάτης μου κόρης ὅπερ τὴν περιμένει, ὅταν ὠριμάσῃ καὶ ἡ ἡλικία της καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν της τάλαντον; Πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω νὰ ἐργάζεται ὅπως αὐτὴ θέλει; Διότι βεβαίως ἔχει τάλαντον, τί λέγω; ἔχει μεγαλοφυΐαν. Ἀπὸ τώρα τὰ μικρὰ της προσχεδιάσματα εἶνε περιζήτητα ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν. Πόσον μάλλον μετὰ τινὰ ἔτη;»

Καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἔπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κόρην του εἶπεν·

«Εἰς τὸ σχέδιον εἶσαι ὀλίγον τι ἀδύνατος, Ἀγγελικὴ μου, καὶ δὲν θέλω νὰ σου δώσω χρωστήρα, πρὶν κατανικήσῃς τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας ἀπαντᾷς εἰς τὸ μολυβδοκόνδυλον». Συχνάκις δὲ ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν μικράν του μαθήτριά·

«Σκάπτε, Ἀγγελικὴ μου, σκάπτε ὅπως ὁ γεωργὸς σκάπτει τὴν γῆν. Ὅσον καὶ ἂν καταγίνεσαι ὅσον καὶ ἂν ἐπιμελῇσαι, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ εἴπῃς «ἀρκεῖ τόσον». Ἡμεῖς οἱ καλλιτέχναι πρέπει νὰ παλαίωμεν αἰωνίως μὲ τὴν φύσιν·

διότι αὕτη δὲν παραδίδει τὰ μυστήριά της εἰς τὸν τυχόντα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν ἔχοντα ἐπιμονὴν καὶ καρτερίαν ἀκκτάβλητον. Ἐγώ, βλέπεις, ἐγήρασα τώρα πλέον, καὶ ἐκτὸς τοῦτο ὁ Θεὸς δὲν μ' ἐπροίκισε μὲ τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα τόσον ἄφθονα ἔδωκεν εἰς σέ. Καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινα εἰς τὰ κατώτατα στρώματα τῆς τέχνης, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλὰ τί με μέλει; Σὺ θὰ εἶσαι ἡ δόξα μου καὶ τὸ καύχημά μου. Σὺ θὰ εἶσαι ἡ παρηγορία μου, ἐὰν ἀξιωθῶ ποτε νὰ λέγω· «Ἡ καλλιτέχνις αὕτη τὴν ὁποίαν θαυμάζετε, ἡ διάσημος αὕτη γυνὴ εἶνε κόρη μου, εἶνε ἡ Ἀγγελικὴ μου, ἡ μαθήτριά μου!» Ναί, ἡ κόρη μου, τὸ πῦρ τὸ ὁποῖόν μου ἐχάρισεν ὁ Θεὸς δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφήσωμεν νὰ σβεσθῇ. Εἰς ἔργον λοιπόν, εἰς ἔργον!»

Ἡ Ἀγγελικὴ ὑπακούουσα εὐπειθῶς εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ πατρὸς της, προητοίμασε τὸν χάρτην τῆς ζωγραφικῆς καὶ τὰ μολυβδοκόνδυλά της, ἐκεῖνος δὲ ἔστησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης προτομὴν ἐκ γύψου, ἐξήγαγεν ἔπειτα ἐκ τοῦ βάθους τοῦ θυλακίου του ζεῦγος διόπτρων ὁλοστρογγύλων καὶ τὰ ἐφήρμοσεν ἐπιμελῶς ἐπὶ τῆς ρινὸς του της μεγάλης, ἔσυρε πλησίον της κόρης του κάθισμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁμως δὲν θὰ καθίσῃ, διότι εἶνε ἀεικίνητος γέρων, ἀκαταπύστως μεταβαίνει ἀπὸ τῆς προτομῆς πρὸς τὴν κόρην του καὶ ἀπὸ τῆς κόρης εἰς τὴν προτομὴν. Λαμβάνει ἔπειτα διὰ τῶν δύο δακτύλων του ταμβάκον ἄφθονον καὶ παραγεμίζει τοὺς ῥῶθωνάς του διὰ νὰ ἐμπνευσθῇ, καὶ ἄρχεται πάλιν τοῦ λόγου του.

«Βλέπεις, Ἀγγελικούλα μου παιδάκι μου, τόσες κοπέλλες εἶνε ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν, πού εἰμποροῦσαν νὰ κατωρθώσουν κάτι τι, ἀλλὰ τί τα θέλεις! εἶνε ὀκνηραί.

— Ἀλλὰ, πατέρα μου, δὲν εἶπετε ὅτι πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος προικισμένος, ὅπως λέγετε ὅτι εἶμαι ἐγώ, καὶ ὅτι χωρὶς τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τις τίποτε;

— Καὶ βέβαια, τὸ λέγω κόρη μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, ἀμνηχανῶν τί νὰ εἴπῃ καὶ σκαλίζων τὴν ταμβακοθήκην του διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀμνηχανίαν του· βέβαια τὸ λέγω, κόρη μου, ὅτι ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ εἶνε ἐκ φύσεως προικι-

σμένος· ἀλλ' ὁμως, τί τα θέλεις, τὸ πᾶν εἶνε ἡ ἐργασία καὶ ἡ φιλοπονία, ἄνευ ἐργασίας τὰ πάντα εἶνε μηδέν, μηδέν! Ἐννοεῖς ἡ ἐμπνευσις, πῶς νὰ σοὺ το εἰπῶ, ἡ ἐμπνευσις προέρχεται ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ μας. Πρόσεχε νὰ το καταλάβῃς· δὴλὰ δὴ ὁ σκοπὸς δὲν εἶνε νὰ ζωγραφῇς τὸ στόμα καὶ τὴν ρίνα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θέσιν των, διότι καὶ ὁ ἀμαθέστατος ἄνθρωπος, ἐὰν θελήσῃ νὰ καταγίγῃ εἰμπορεῖ νὰ το κατωρθώσῃ. Ἀλλὰ τὸ κύριον εἶνε νὰ βάλῃς εἰς τὴν ζωγραφίαν σου τὸν θεῖον σπινθῆρα, νὰ παραστήσῃς τὴν φυσιογνωμίαν, δὴλὰ δὴ ἐκεῖνο τὸ κάτι τι τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμποροῦν οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι νὰ το διακρίνουν, δὴλὰ δὴ νὰ δώσῃς εἰς τὴν εἰκόνα σου ἔκφρασιν, ζωὴν!»

Ἡ κορασίς, περὶ ἧς ὁ λόγος, εἶνε ἡ διάσημος καλλιτέχνις Ἀγγελικὴ Κάουφμαν, γεννηθεῖσα ἐν Ἑλβετίᾳ περὶ τὰ μέσα τῆς πρηνελοῦσης ἐκατονταετηρίδος. Ἦτο δὲ θυγάτηρ ζωγράφου μετρίου, ὅστις ὁμως ἀνεκάλυψεν ἐν τῇ κόρῃ του τὰς καλλιτεχνικὰς ἀρετὰς, ὧν ἐκεῖνος ἐστερεῖτο. Ἡ Ἀγγελικὴ Κάουφμαν ἦτο μόλις εἴκοσι ἐτῶν καὶ τὰ ἔργα της ἦσαν περιζήτητα. Ἡ φήμη της περιῆλθεν ὅλην τὴν Εὐρώπην, πᾶσαι δὲ αἱ πριγκίπισσαι καὶ αἱ ὑψηλῆς περιωπῆς δέσποιναι ἠθέλησαν νὰ ἔχωσι τὴν εἰκόνα των ἐξω-

γραφημένην ὑπὸ τῆς χειρὸς αὐτῆς. Εἶνε δὲ αἱ εἰκόνες τῆς Ἀγγελικῆς Κάουφμαν ἀξίαι λόγου διὰ τὸ ἀβίαστον καὶ τὸ κομψὸν τῆς ἐργασίας· ἀλλ' ἐνίοτε ὁμως ὑστεροῦσιν ὡς πρὸς τὸ σχέδιον, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ γηραιὸς πατήρ της εἶχε δίκαιον ἐπιμένων, ὅτι ἔπρεπε πρῶτον νὰ σπουδάσῃ καλῶς τὸ σχέδιον καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ μυστήρια αὐτοῦ, πρὶν λάβῃ εἰς χεῖρας τὸν χρωστήρα καὶ τὰ χρώματα.

Ἡ Ἀγγελικὴ Κάουφμαν ἠὺδοκίμησεν εἰς πάσας τὰς καλὰς τέχνας, ἦτο ἐξαιρετος μουσικός, πολλοὶ μάλιστα φίλοι της προσεπάθουν νὰ τὴν πείσωσι νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν ζωγραφικὴν καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μουσικὴν. Ὁ γηραιὸς Κάουφμαν δὲν ἔζη πλέον νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἡγαπημένην τέχνην του· ἀλλ' ἡ προσφιλεῖς μνήμη του ἔζη ἀκμαία ἐν τῇ εὐσεβεῖ καρδίᾳ τῆς κόρης του. Ἡ Ἀγγελικὴ ἀφ' οὗ ἐταλαντεύθη ὀλίγον, ἐπεδόθη ὀριστικῶς πλέον εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Καὶ δὲν μετενόησε· διότι πλὴν τῶν προσωπογραφιῶν ἐν αἷς διέπρεψεν ἰδίως, τὰ Μουσεῖα τῶν μεγαλοπόλεων περιέχουσι μεγάλας συνθέσεις ἱστορικῶν γεγονότων, αἵτινες, ὡς εἶχε προείπῃ ὁ πατήρ της, διατηροῦσιν αἰμνηστον εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγγελικῆς Κάουφμαν.

NINA

ΑΝΕΛΠΙΣΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

«Τί τὸ ὄφελος νὰ ἔχῃς ἐξάδελφον πλούσιον, ἀφ' οὗ ὄχι μόνον δὲν σε βοηθεῖ εἰς τὴν ἀνάγκην σου, ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ νὰ σε πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ κτῆμά σου.»

Συχνάκις ἐπανελάμβανε τὸ παράπονον τοῦτο ὁ μπάρμπα Θωμᾶς, πλούσιος ἄλλοτε κτηματίας, ἀλλὰ κινδυνεύων ἤδη νὰ στερηθῇ καὶ τοῦ μόνου κτήματος ὅπερ τῷ ἀπέμεινε. Εἶχε πολυετὴ δίκην μετὰ τινος μακρινοῦ ἐξαδέλφου του, τὸν ὁποῖον οὐδὲ κἂν ἐγνώριζε, καὶ ὅστις ἐκέρδησε καὶ ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν ἀντίδικόν του νὰ κενώσῃ τὸ κτῆμα καὶ νὰ φύγῃ ὅπου θέλῃ.

Τοιαύτη εἶνε ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων καθ' ἣν ὦραν ἄρχεται ἡ παρούσα σύντομος μὲν ἀλλὰ διδασκτικὴ ἱστορία.

Ποῦ νὰ φύγῃ, ἀφίνων τὸ κτῆμα ἐν ᾧ ἔγεν-

νήθησαν τὰ τέκνα του, ἐν ᾧ ἔζησε τὰ κάλλιστα ἔτη τοῦ βίου του; Καὶ τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι ὁ βάρβαρος καὶ ἀπάνθρωπος ἐξαδελφὸς δὲν ἀκούει παρακλήσεις καὶ ἱκεσίας.

Ὁ δεῦτερος υἱὸς τοῦ μπάρμπα Θωμᾶ μετέβαινε πολλάκις εἰς τὴν πλησίον πόλιν νὰ εὐρῇ ἐργασίαν. Ἀλλὰ μετέβαινε πεζός, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναβῇ εἰς τὰ λεωφορεῖα τὰ τακτικῶς ἐκτελοῦντα τὴν συγκοινωνίαν. Πολλάκις δὲ ἐν ᾧ ἦτο κατάκοπος καὶ καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ ἀφορήτου καύσωνος, συνήντα καθ' ὁδὸν λεωφορεῖον πλήρες ἐπιβατῶν. Βλέπων δὲ αὐτοὺς ἔλεγε περίλυπος.

«Νᾶ, ἄνθρωποι εὐτυχεῖς! Νᾶ, τί θὰ εἴπῃ εὐτυχία!» καὶ ἐστενάζεν.

Ἀλλὰ ἐσπέραν τινὰ ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πό-

λεως, ἐν ᾧ ἦτο εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ χωρίου, ἤκουσεν ὀπισθεν τοῦ ἐρχόμενου τὸ λεωφορεῖον καὶ ἐψιθύρισε: «Νά, εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.» Ἐστράφη νὰ ἴδῃ ἐκ περιεργίας καί, ὦ συμφορά! βλέπει ἀνατρεπόμενον τὸ λεωφορεῖον καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἐκτινασσομένους ἐνθεν κἀκεῖθεν.

Σπεύδει παρευθὺς εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, καὶ μεταξὺ τῶν πεσόντων βλέπει γέροντα ἐξηπλωμένον ἐπίστομα ἀκίνητον καὶ ἀναίσθητον.

Ὁ γέρον ἦτο μόνος· ἐξήτασαν τὰ θυλάκιά του, ἀλλ' οὐδεμία σημεῖωσις εὐρέθη, οὔτε ἐπισκεπτήριον, οὔτε ἄλλο τι σημεῖον ἐξ οὗ νὰ πληροφορηθῶσι τίς καὶ πόθεν ἦτο καὶ ποῦ κατῴκει. Τί νὰ τον κάμωσι;

«Τὸν παίρνω ἐγὼ 'ς τὸ κτῆμά μας,» εἶπεν ὁ φιλάνθρωπος υἱὸς τοῦ μπάρμπα Θωμᾶ.

Ὅτε μακρόθεν οἱ προσωρινοὶ κάτοικοι τοῦ κτήματος εἶδον ἀνθρώπους ἐρχομένους καὶ φέροντας ἄνθρωπον ἀναίσθητον, ἐξεφώνησαν ὑπὸ τρόμου. Τίς νὰ εἶνε ἄρα γε ὁ τραυματίας, τὸ πτώμα ἴσως; Καὶ ὁ μὲν πατήρ ἐστέναζε ψελίζων: «Υἱέ μου!», ἡ δὲ μήτηρ συνέστρεφε τὰς χεῖράς της.

Ὁ υἱὸς μαντεύων τὸν φόβον καὶ τὰς ὑποψίας τῶν γονέων του, ἔσπευσε πρὸς αὐτοὺς πρὸ τῶν ἄλλων, καὶ τότε ἡ χαρὰ ἀντικατέστησε τὴν λύπην καὶ τὴν ἀγωνίαν.

«Δόξα σοι ὁ Θεός!» ἀνέκραζον οἱ δυστυχεῖς καὶ ἤνοιξαν καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἀγνώστου τραυματίου. Μίαν ὄλην ἐβδομάδα ἡγρύπνουν παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, προσπαθοῦντες νὰ τον ἀναζωογονήσωσιν. Ἀφ' οὗ δὲ τέλος ἡ κατάστασις του ἐβελτιώθη ὀλίγον καὶ ἡδυνήθη νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐξεπλάγη διότι εὐρέθη ἐν τῇ ἀγροτικῇ ἐκείνῃ κατοικίᾳ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι περιεποιῶντο αὐτὸν ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας.

Μετὰ τὴν ἐκπληξιν ἦλθεν ἡ σειρά τῶν ἐνθέρμων εὐχαριστιῶν.

«Τὸ χρέος μας ἐκάμαμεν, ἔλεγε πρὸς αὐτὸν ἡ οἰκοδέσποινα, τὸ Εὐαγγέλιον δὲν λέγει «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» καὶ «ἀλλήλων τὰ βάρη βαρύνετε;» Θὰ μείνετε ἐδῶ νὰ γίνετε καλὰ. Μὴ βιάζεσθε. . . Ὅσον καιρὸν μᾶς ἀφήσουν ἐδῶ, τὸ κτῆμα εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας.»

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐστέναξε.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἄγνωστος συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ μπάρμπα Θωμᾶ καὶ μαθὼν περὶ τῆς περιφήμου δίκης, εἶπε πρὸς αὐτόν·

«Καταλαμβάνω ὀλίγον ἀπὸ δικαστικά· διηγῆσού μου τὴν δίκην σου.»

Ὁ δὲ μπάρμπα Θωμᾶς διηγῆθη καταλεπτῶς τὰ τῆς δίκης, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἐλάχιστον πικρὸν λόγον ἢ παράπονον κατὰ τοῦ ἀντιδίκου του. Εἶπε δὲ μόνον·

«Ἡπατήθη ὁ ἄνθρωπος, δὲν ἔχει δίκαιον. Τὸν ἐγέλασαν.»

—Βεβαίως ἡπατήθη, εἶπεν ὁ ἄγνωστος· διότι εἰς τοιαύτας συγγενικὰς διαφορὰς δὲν πρέπει νὰ καταφεύγῃ τις εἰς δικαστήρια, ἀλλὰ νὰ τὰ λύῃ φιλικῶς. Καὶ ἐπειδὴ ἡπατήθη, ὁ ἀντίδικός σας, μὴ ἀγανακτεῖτε ἐναντίον του. . . δός μοι τὴν χεῖρά σου, ἐξάδελφέ μου!»

Ὡς κεραυνὸς ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ μπάρμπα Θωμᾶ ἡ τελευταία φράσις τοῦ ἀγνώστου, καὶ ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἤκουσε καλῶς. Λοιπὸν ὁ βάρβαρος καὶ ἀπάνθρωπος ἐξάδελφός του, ὅστις ἤθελε νὰ τον ρίψῃ εἰς τοὺς πέντε δρόμους, αὐτὸς ἔλαβε τὴν ἀνάγκην του, ἴσα ἴσα τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἤρχετο νὰ λάβῃ κατοχὴν τοῦ κτήματος!...

Προσεκάλεσε παρευθὺς τὴν οἰκογένειάν του καὶ διὰ φωνῆς συγκεκινημένης καὶ μόλις διακρινομένης εἶπε·

«Θὰ το πιστεύσετε, ἄν σας εἰπῶ ὅτι ἐκερδήσαμεν τὴν δίκην μας;...»

Ἀπερίγραπτος ἀλλὰ καὶ εὐνόητος εἶνε ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις καὶ αἱ εὐχαριστίαι τῆς φιλάνθρωπου οἰκογενείας...

Ὁ εὐτυχὴς ἐξάδελφος, κτηματίας πλουσιώτατος, ἐχάρισεν εἰς τὸν μπάρμπα Θωμᾶν τὸ κτῆμα, ἐπροίκισε τὰς θυγατέρας του, καὶ οὕτως ἡ εὐτυχία εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρὸ ὀλίγου δυστυχῇ οἰκογένειαν.

Τίς δὲν ἀναγνωρίζει ἐν τῇ ἀληθινῇ ταύτῃ ἱστορίᾳ τὸν δάκτυλον τῆς θείας Προνοίας, ἥτις ἔσωσε δύο ταυτοχρόνως οἰκογενείας, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐμπράκτως ἐδιδάχθησαν, καὶ μετ' αὐτῶν διδασκόμεθα καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἡ εὐεργεσία οὐδέποτε μένει ἄκαρπος.

Κάμε τὸ καλὸ,
καὶ ρίξε' το 'ς τὸ γιὰλὸ.

* * Φ

ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

τοῦ καὶ ὑμῶν ἀπόστασις ἀκούεται καὶ τὸ κελάδημά τοῦ ἀσθενέστερον, ὅταν δὲ ἐξαφανισθῇ τελείως καὶ δὲν διακρίνεται πλέον, τότε δὲν ἀκούεται πλέον καὶ τὸ κελάδημά του.

Ἐπειδὴ εἶπετε ὅτι δὲν γνωρίζετε τὸν χαριέστατον τοῦτον κάτοικον τοῦ ἀέρος, θὰ σᾶς τον περιγράψω ἐν συντομίᾳ.

Δέν μοι λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, ἡκούσατέ ποτε ὅτι ὑπάρχει πτηνὸν ὀνομαζόμενον κορυδαλός;

—Μάλιστα.

—Ἐάν το ἴδῃτε, τὸ γνωρίζετε;

—Ὅχι.

Τὸ πιστεύω, διότι ἐξυπνᾶτε μὲ τὸν ἥλιον. Ὁ κορυδαλὸς πολὺ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου παραιτεῖ τὴν φωλεάν του καὶ ἂν ποτε ἀποφασίσῃτε νὰ ἐξυπνήσετε πρῶτ' καὶ νὰ ἐξέλθετε εἰς τὴν ἐξοχὴν, θὰ τον ἴδῃτε βαδίζοντα πρὸ τῶν ποδῶν σας, ἔπειτα δὲ θὰ πετάξῃ κατ' εὐ-

ῶς γινώσκετε, δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν τοὺς ἄλλους ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ ἐνδύματός των. Τὸ πτέρωμά του εἶνε ἄνωθεν μὲν φαῖον, κάτωθεν δὲ ὑπόλευκον μετὰ κηλίδων χρώματος βαθυτέρου, τὸ δὲ μῆκός του δὲν εἶνε μεγαλῆτερον τοῦ δακτύλου μου. Ἐνίοτε ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του λόφον χαριέστατον καὶ βαδίζει κομψότατα.

Τὸ ῥάμφος του εἶνε ἰσχυρὸν καὶ λεπτόν· διότι ὁ κορυδαλὸς ὁμοιάζει ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ πάντοτε τὸ αὐτὸ φαγητόν, καὶ διὰ τοῦτο τρέφεται καὶ ἐξ ἐντόμων καὶ ἐκ σπόρων, ἀναλόγως τῆς ὥρας τοῦ ἔτους. Ὅθεν οἱ γεωπόνοι λησμονοῦντες τὸ θέρος ὅσας ἐκδουλεύσεις παρέσχεν εἰς αὐτοὺς ὁ κορυδαλὸς τὸ ἔαρ, ἐξαφανίζων πλῆθος ἐντόμων καὶ σκωλήκων ἐπιβλαβῶν, οἵτινες θὰ κατέτρωγον ἀνυπολόγιστον ποσότητα ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν κήπων των, λησμονοῦντες λέγω, πάντα ταῦτα, καταδιώκουσι δεινῶς τὸ δύσμοιρον τοῦτο καὶ ὠφελιμώτατον πτηνόν!

Ὁ κορυδαλὸς κατασκευάζει τὴν φωλεάν του οὐχὶ ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, ὡς ἄλλα πτηνὰ, ἀλλὰ ἐντὸς τῶν ἀγρῶν, ὅταν ὁ σῖτος εἶνε ἐν τῇ ἀκμῇ του καὶ οἱ ἀγροὶ εἶνε καταπράσινοι.

Ἀλλὰ τί κρίμα! τὸ ἀξιόλογον τοῦτο πτηνόν ἔχει καὶ ἐν ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον πολλάκις γίνεται αἰτία τῆς καταστροφῆς του. Καὶ ποῖον εἶνε τὸ ἐλάττωμά του; Ἡ περιεργία... εἶνε ζῶον πολὺ περιεργόν. Οἱ δὲ κυνηγοὶ ἐκμεταλ-

θεῖαν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σας, διαγράφων ἀπείρους κύκλους ἕως ὅτου ἐξαφανισθῇ εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Θὰ ἀκούσετε δὲ καὶ τὸ φαιδρὸν κελάδημά του τιριτί τιριτί τιριτί, τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει ἐν ᾧ ἀναβαίνει ὑψηλὰ. Εἶνε δὲ τὸ κελάδημα τοῦτο ἡ ἐωθινὴ προσευχὴ τὴν ὁποίαν ὁ κορυδαλὸς ἀναπέμπει πρὸς τὸν Πλάστην. Καθ' ὅσον δὲ αὐξάνει ἡ μεταξύ αὐ-

λευόμενοι τὸ ἐλάττωμά του τοῦτο, κατεσκεύασαν ὄργανα πρὸς σύλληψιν αὐτοῦ. Ἐπὶ μικρῶν ξυλαρίων ἐφκροδίζουν τεμάχια καθέπτρου καὶ διὰ λεπτοῦ σχοινίου περιστρέφουσι τὰ ξυλάρια ἐπὶ μικροῦ ἄξονος ὅπως περιστρέφονται οἱ χάρτινοι μύλοι. Τοποθετοῦσι τὸ μηχανήμα τοῦτο ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ ἐπὶ ἐνὸς ξύλου. Ὁ δὲ κυνηγὸς κρύπτεται ὅπισθεν ἐνὸς δένδρου κρατῶν τὸ σχοι-

νίον καὶ δι' αὐτοῦ περιστρέφων τὸ κάτοπτρον. Ὁ δὲ κορυδαλὸς ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ στίλβοντος κατόπτρου θέλει νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον ἐκ περιεργίας. Πετᾷ λοιπὸν καὶ συλλαμβάνει εἰς τὴν παγίδα.

Τὸ πάθημα τοῦ κορυδαλοῦ ἄς γίνῃ μάθημα εἰς τοὺς βασανιζομένους ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ τῆς περιεργίας.

ΦΙΛΟΖΟΟΣ

Ο Λ Ι Γ Ο Ν Α Π' Ο Λ Α

Σέβας πρὸς τοὺς ὕφεις.

Ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐσέβοντο τοὺς γάτους, οὕτω καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Δαχομέης, χώρας ἐν Ἀφρικῇ, σέβονται τοὺς ὕφεις. Ἐν τῇ πόλει Οὐιδάχ οἱ ὕφεις περιφέρονται ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἐλευθέρως. Ἀλοίμονον ἂν ἐκλέξωσι τὴν οἰκίαν σας ὡς κατοικίαν των. Δὲν τολμᾶτε νὰ τοὺς διώξετε, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ τοὺς κακοποιήσετε, διότι θὰ τιμωρηθῇτε αὐστηρῶς.

Ὅταν οἱ μαῦροι ἀπαντῶσι καθ' ὁδὸν ὅφιν προσπίπτουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ καλύπτουσι τὴν κεφαλὴν των διὰ χώματος, ἔπειτα δὲ λαμβάνουσιν αὐτὸν ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ τὸν φέρουσιν εἰς τὸν ναὸν ὅστις εἶνε καθιερωμένος εἰς τὰ ἔρπετά ταῦτα.

Φορτίον 180,000 γάτων.

Πλοῖον ἐξ Αἰγύπτου ἐκόμισεν εἰς Λονδὸν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδας γάτων. Τί θέρυθον καὶ κακὸν θὰ ἔκαμνον! Διόλου μάλιστα, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι οἱ γάτοι οὗτοι ἦσαν βαλαμωμένοι πρὸ τρισχιλίων ἐτῶν, ἦσαν μούμιαι. Πρέπει δὲ νὰ εἰξεύρετε ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐτίμων καὶ ἐλάτρευον τοὺς γάτους καὶ ζῶντας καὶ νεκρούς. Φελλάχος τις σκάπτων τὸν ἀγρὸν του ἀνεκάλυψε τὴν νεκρόπολιν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀνεπαύοντο ἐπὶ τὸς αἰῶνας τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου. Ἀγγλος δὲ τις, ἄνθρωπος πρακτικὸς, ἡγόρασεν ὅλους τοὺς γάτους τούτους καὶ τοὺς ἐξαπέστειλεν εἰς Λονδὸν ὅπου ἐπωλήθησαν ἐπὶ δημοπρασίας, διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς λίπασμα τῶν ἀγρῶν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ἀμελής Μανωλάκης ἀπέτυχεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, εἰς τὰς ἐξετάσεις του καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν.

Τὴν δυσάρεστον ταύτην εἰδησιν ἀνῆγγειλεν εἰς τὸν πατέρα του ὡς ἑξῆς:

—...Νὰ χαίρεσαι, μπαμπᾶ μου, ὅτι τὰ 'φετινὰ βιβλία θὰ μεταχειρισθῶ καὶ τοῦ χρόνου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

*

Ἡ μαμμά του ἐπῆρε τὸν Γεώργιον εἰς μίαν ἐπίσκεψιν· εἰς τὸν δρόμον δὲ τῷ εἶπεν ἅπ' ὅ,τι τοῦ δώσουν νὰ πάρῃ ὀλίγον καὶ νὰ εἰπῇ εὐχαριστῶ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ δὲν ἔφερον τίποτε, ὁ Γεώργιος δὲν εἰμπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἠρώτησε τὴν μαμμά του μεγαλοφώνως:

Κύνδινον ἐκ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ.

Καθ' ὅσον ἐξαπλοῦται ἡ χρῆσις τοῦ ἡλεκτρισμοῦ εἰς διαφόρους ἀνάγκας τοῦ βίου, ὀφείλομεν νὰ προλαμβάνωμεν καὶ ἀποφεύγωμεν τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ὑπόκεινται ὅσοι ἀπρονοήτως πλησιάζουσιν εἰς τοιαῦτα μέρη.

ὑπ' ἄλλῃ τινὲς ἐταιρείας τινὲς ἡλεκτρικῆς ἐν Νέα Ὑόρκῃ τῆς Ἀμερικῆς, θέλων νὰ ἐπιδιορθώσῃ τι, ἐστήριξε τὴν κλίμακα του ἐπὶ πλέγματος ἡλεκτρικῶν συρμάτων καὶ ἐφρονέθη παρעוּתָּה ὡς κεραυνόβλητος ἐκ τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος.

Συμπέρασμα: Μὴ ἐγγίζετε οἷαν δῆποτε συσκευὴν τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζετε, μάλιστα δὲ ἡλεκτρικὰς συσκευάς, διότι δυνατόν νὰ μὴ πάθητε τίποτε ἀλλὰ πιθανώτατον ὅμως νὰ πάθετε συμφορὰν ἀνεπανόρθωτον.

Ἀπάντησις ἀρχιεπισκόπου.

Εὐγενὴς Γάλλος ὁμιλεῖ χλευαστικῶς περὶ τοῦ Φλεχίερου, λέγων ὅτι πρὶν γίνῃ ἀρχιερεὺς ἦτο κηροποιὸς. Μαθὼν τοῦτο ὁ ἱεράρχης εἶπεν· «Ἀληθῶς ἦμην, ἀλλ' ἐὰν ὁ κατηγόρος μου ἦτο κηροποιὸς, καὶ τώρα ἀκόμη θὰ ἐξηκολούθει νὰ εἶνε τοιοῦτος.

Σοφὰ λόγια.

Ὁ φθονῶν τοὺς ἄλλους ὁμολογεῖ ὅτι εἶνε κατώτερος αὐτῶν.

Μὴ τραβᾷς πάρα πολὺ τὸ σχοινίον διότι κόπτεται.

— Γιατὶ μοῦ εἶπατε νὰ 'πῶ εὐχαριστῶ, μαμμά, ἀφοῦ δὲν μοῦ δίδουν τίποτε;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Κρήτης.

*

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης εἰσῆλθεν εἰς τὸν σιδηρόδρομον ὅπως κατέλθῃ εἰς Φάληρον, ἐκάθισεν δὲ εἰς τὸ ἐν ἐδῶλιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθηντο ἄλλοι τέσσαρες ἄνθρωποι. Μόλις ὅμως ἐκάθισε παρατηρεῖ εἰς τὸ ἀπέναντι ἐδῶλιον καὶ λέγει καθ' ἑαυτὸν:

—Οἱ ἀντικρυνοὶ μας εἶνε τέσσαρες μόνον, ἐν ᾧ ἡμεῖς εἴμεθα πέντε εἰς τοῦτο τὸ σκαμνί.

Καὶ περνᾷ εἰς τὸ ἀντικρυνὸν ἐδῶλιον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Πύρου τοῦ Ἡπειρώτου.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

Σύνθεσις διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελ. 89 εἰκονογραφιῶν

Δι' ἐν σελίδι 89 προτεινόμεναι εἰκόνες ὁμιλοῦν σχεδὸν καὶ λέγουν καθαρὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διηγήματος τὸ ὁποῖον θὰ γράψετε ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ συμμετάσχητε τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου. Δὲν πρόκειται λοιπὸν κυρίως νὰ ἐπινοήσητε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διηγήματός σας, ἀλλὰ νὰ διηγηθῇτε ἐντέχνως καὶ μετὰ εὐφυΐας καὶ χάριτος ὅ,τι αἱ εἰκόνες σᾶς κάμνουν νὰ μαντεύσῃτε. — Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1. Εἰς τὸν παρόντα διαγωνισμὸν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ οἱ ἄγοντες ἡλικίαν μικροτέραν τῶν 16 ἐτῶν.
2. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γράφῃ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ μὴ περιέχῃ περισσοτέρας ἀπὸ 800 λέξεις.
3. Οἱ διαγωνισθόμενοι πρέπει νὰ στείλωσι τὸ διήγημά των ἐγκαίρως ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 15 προσεχοῦς Ἰουλίου. Ὅσα διηγήματα ληφθῶσι μετὰ τὴν 15ην Ἰουλίου δὲν θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν διαγωνισμὸν.
4. Ἀνωθεν τοῦ διηγήματος παρακαλοῦνται οἱ διαγωνισθόμενοι νὰ γράψωσι τὰς λέξεις Διαγωνισμὸς εἰκοστὸς ἐνατὸς, κάτωθεν δὲ αὐτῶν τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των, τὴν χρονολογίαν, τὸ ἀληθὲς ὄνομα των καὶ τὸ ψευδώνυμόν των—οἱ ἔχοντες τοιοῦτον—καὶ τὴν ἡλικίαν των.
5. Τὸ κάλλιστον διήγημα πάντων θὰ τύχῃ τοῦ πρώτου βραβείου καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ μετὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος αὐτό. Εἰς τὸν βραβευσθῆσαν θὰ δωρηθῶσι βιβλία ἀξίας δέκα δραχμῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδομένων, κατ' ἐκλογὴν του. Προσέτι θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ δημοσιευθῇ ἢ εἰκῶν του ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.
6. Τὰ μετὰ τὸ πρῶτον σχετικῶς καλλίτερα δύο διηγήματα θὰ τύχωσι τοῦ δευτέρου βραβείου. θὰ δωρηθῶσι δὲ εἰς ἑκάτερον τῶν γραψάντων αὐτὰ βιβλία ἀξίας πέντε δραχμῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδομένων, κατ' ἐκλογὴν των.
7. Τρία ἄλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τὰ ἀνωτέρω, θὰ τύχωσι τοῦ τρίτου βραβείου. Εἰς ἑκάστον δὲ τῶν γραψάντων αὐτὰ θὰ δωρηθῇ ἀνὰ ἓν βιβλίον.
8. Ὅλα τύχουσιν ἐπαινοῦ οἱ σχετικῶς καλλίτερα διηγήματα γράψαντες μετὰ τοὺς ἀνωτέρω.
9. Εὐρῆμου μνείας τέλος θὰ τύχωσιν ὅσοι θὰ κριθῶσιν ἄξιοι αὐτῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».

Εὐγενὴς ὁ πόθος σου, Μέγα Ἀλέξανδρε. Ἐὰν ἐξακολουθῇς ἐπιμελούμενος καὶ καταγιγόμενος εἰς τὰ μαθήματά σου βεβαίως θὰ ἀξιώθῃς ὅταν γίνῃς μέγας καὶ ἀπολαύσῃς πράγματι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σήμερον ὡς παιγνίδια μόνον δύνασαι νὰ ἔχῃς εἰς χεῖράς σου. Γράφε μου ὅταν εὐκαιρῇς διότι οὕτω πῶς ἀσκεῖσαι εἰς τὸ νὰ ἐκθέτῃς τὰς ἐννοίας σου.

Ποτέ σου νὰ μὴ βιάζεσαι, Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, διότι εἶδες τί παθαίνει ὅστις βιάζεται. Νὰ μὴ θυμῶνῃς πρὶν βεβαιώθῃς ὅτι σε ἠδίκησαν, ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν ὁ θυμὸς εἶνε πολὺ κακὸν πρᾶγμα. Διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου κατορθῶναι τις περισσότερα. Περισσότερο ψωμί τρώγεται μετὰ τὸ μέλι παρὰ μετὰ τὸ ξεῖδι· λέγει ἡ παροιμία.

Τὸ παρετήρησα καὶ ἐγὼ, Κύκλωψ, ὅτι ποτὲ δὲν μ' εἶχες γράψῃ καί, νὰ σου ἐξομολογηθῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, ὑπέπτευον ὅτι το ἔκαμνες ἐξ ἐντροπῆς διότι θὰ εἶχες ὥσως ἄλλιον γράψιμον. Ἀλλὰ τώρα μετὰ χαρᾶς βλέπω ὅτι γράφεις πολὺ καλὰ καὶ αἰτία τῆς σιωπῆς σου ἦσαν αἱ πολλαὶ σου ἀσχολίαι. Ὅποτε κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν μαθημάτων θὰ λαμβάνω ἐπιστολάς σου συχνότερον.

Δύνανται ὁ ἀδελφός σου, Ἀρατε, νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, ἐὰν συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἐν τῷ πρώτῳ φύλλῳ τοῦ Ἰανουαρίου ὁδηγίας.

Χαρμόσυνον εἰδήσιν μοι ἀναγγέλλεις, Βασίλισσα τῶν Συμπαθῶν, ὅτι ἡ ὑγεία σου ἐβελτιώθη ὀλίγον. Εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐντελὲς καλὰ. Ἀλλὰ νὰ προσέχῃς, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἐκτιθεσῇς καὶ κρυώσης.

Καλὰ θὰ κάμῃς, φίλε Γ.Π. Ζευγώλη, νὰ διατηρήσῃς καὶ εἰς τὸ μέλλον τὸν γραμματέα σου, νὰ σου γράφῃ αὐτὸς ὅχι μόνον τὰς λύσεις σου ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπογραφήν σου, διότι πῶς εἶνε δυνατόν νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὅφιν αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μου ὅταν αἱ ὑπογραφαὶ των εἶνε δυσανάγνωστοι.

Ἰδοὺ τέλος πάντων, Μέγα Κωνσταντῖνε, πληροῦται ἡ ἐπιθυμία σου καὶ τῶν ἄλλων φίλων μου. Ἐν τῷ ἄνθ' ἡμεῖς χεῖρας φύλλῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ εὐρίσκετε τὸν τῶσον ἀνυπομόνως ἀναμενόμενον διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος, λοιπὸν εὐχομαι καλὴν ἔμπνευσιν καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν.

Δὲν θὰ ἀπορῇς πλέον, Ἀρματοῦλὲ τοῦ 21, ὅταν μάθῃς ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προφθάνω νὰ ἀπαντῶ ταχέως εἰς πάντας τοὺς φίλους μου. Τόσαι πολλαὶ εἶνε αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας λαμβάνω, ὥστε πρέπει νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των. «Ἄν εἶσαι καὶ παπᾶς, μετὰ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς» λέγει ἡ παροιμία.

Ἐλαβον τὰς εὐχάς σου, φίλε Παραγιώτῃ Μαμακίδῃ, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Τὰ αὐτὰ εὐχομαι πρὸς σὲ καὶ πρὸς τὴν ἀγαπητὴν Πορτιάδα Ἀδραν, τῆς ὁποίας περιμένω ἐπιστολὴν διὰ τῆς θεραπευθείσης χειρὸς τῆς.

Καὶ γονέων συγχαρητήρια ἔλαβον, ἀγαπητέ μοι Ἰωάννη Μαλαμᾷ Μαυρογιάννῃ καὶ μικρῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι ἐχάρησαν εὐκρινῶς διὰ τὴν βράβευσιν τοῦ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ καὶ τοῦ ΠΥΡΕΙΟΠΗΔΟΥ τῶν συγκινητικωτάτων τούτων διηγημάτων, τὰ ὁποῖα πέρυσιν ὀλόκληρον ἔτος ἔτερψαν τοὺς φίλους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, «ἥς τὸ ὄνομα θὰ μείνῃ παροιμιώδες ὡς τοῦ μόνου θελητικωτάτου βιβλίου τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης» κατὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἔκφρασιν τῆς ἐπιστολῆς σου.

Δὲν κόλακέω, Θεὸς φυλάξῃ, Μεγάλῃ Γῇ, ἀλλὰ μόνον ἐπαινῶ τὰ ἄξια ἐπαινῶ καὶ ἐνθαρρύνω τοὺς μικροὺς μους φίλους καὶ τὰς μικράς μου φίλας εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν μίμησιν τῶν καλῶν ἔργων.

Παλαῖος φίλος μου εἶσαι βέβαια, Σιδηρὲ Πύργε, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ χαρᾶς ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σου, διὰ τῆς ὁποίας τόσον εὐμορφᾶ ἐκφράσεις τὴν εὐγνωμοσύνην σου πρὸς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, τὴν ὁποίαν ἐκ μακρῆς πείρας θεωρεῖς σὺ καὶ οἱ καλοὶ σου οἰκεῖοι ὡς «τὸ μόνον περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ἀληθῶς ἔδωκεν ὠφέλειαν εἰς τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος».

Ἐστᾶλη τὸ ζητηθὲν φύλλον Ἀμφιτρίτῃ. Διὰ τὰς εὐκρινεῖς εὐχάς σου ἀπείρους εὐχαριστίας.

Καλῶς ἦλθες, νέε μου φίλε Κλεάνθη Π. Ἀσολόγλου, ἀδελφὲ τοῦ παλαίου μου φίλου, ὅστις ἀπέδειξε τὴν πρὸς με πολυχρόνιον ἀγάπην του καὶ τὴν μεγάλην του ὑπόλοιψιν ἐκλέξας τὸ περιοδικόν μου ὡς δῶρον ὠφέλιμον ἅμα καὶ τερπνόν πρὸς τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφόν του. Εὐχομαι νὰ τον μιμηθῇς. Πρόσφερε δὲ πρὸς αὐτὸν τὰς φιλικὰς μου προσρήσεις.

λὴν τῆς ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῆς καὶ τὴν παρετήρει. Ἡ κυρὰ Ἑλένη ἢ μαγεύρισα καὶ ἡ Χρυσούλα ἢ ὑπηρέτρια, ὡς ἤκουσαν τὸν θύρυνον, ἔδραμον καὶ ἐστάθησαν εἰς τὸ παράθυρον, ὅπερ ἔδλεπεν εἰς τὸν κήπον, ἢ δὲ Εὐμορφία ἔδλεπε χαίνουσα καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν·

Τί ὠραῖά που χορεύει! Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ το ἔκαμνα.»

Καθὼς ἔπαυσεν ἡ μουσική, κατέπαυσε καὶ ἡ ἑξαψις τῆς Γυφτοπούλας. Ἐστάθη δὲ ἀκίνητος περιμένουσα νὰ ἀκούσῃ τί ἐμελλον νὰ εἰπωσιν ὁ ἰατρός καὶ ἡ μήτηρ του. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο κατακόκκινον· ὁ δὲ ἰατρός τὴν ἐθάρρυνεν εὐθὺς λέγων·

«Πολὺ καλὰ, ἀξιόλογα, μικρὴ μου μάγισσα. Θέλεις νὰ μας δείξῃς ὅτι καὶ σὺ εἰξεύρεις κάτι τι. Ἡμεῖς θὰ σε μάθωμεν πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ σὺ εἰμπορεῖς ἀξιόλογα νὰ μας μάθῃς νὰ χορεύωμεν... Τὸ κακὸν μόνον εἶνε ὅτι εἴμεθα γέροντες πλέον, καθὼς βλέπεις. Σὲ εὐχαριστῶ ὁμῶς, διότι πολὺ μου ἤρσεν ὁ χορὸς σου.»

Ἡ Γυφτοπούλα νῦν ἀρίστη διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἰατρόν, ἔπειτα δὲ ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα, περιμένουσα καὶ παρ' αὐτῆς καλὸν τινα λόγον. Ἐκείνη νοήσασα τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μικρᾶς εἶπε πρὸς αὐτήν·

«Μάλιστα, μικρὴ μου, καὶ εἰς ἐμὲ πολὺ μου ἤρσεν καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ,» καὶ ἡ ἀγαθὴ κυρία διὰ τῆς χειρὸς τῆς ἐθώπευσε τὴν μέλαιναν κόμην τῆς Γυφτοπούλας. Ἐθώπευσε δὲ καὶ τὴν Εὐμορφίαν καὶ εἶπεν· «Ἐλᾶτε τώρα, παιδιά μου, ἔχω νὰ σας δείξω κάτι εὐμορφὰ πράγματα.»

Καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν δύο κορασιῶν. Ἐκάθισεν ἐπὶ μικροῦ ἀνακλιντρου παλαιοῦ μεταξὺ τῶν δύο μαθητριῶν τῆς. Ἦνοιξε τὸ ἀλφαβητάριον καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτάς τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου· ἐκεῖναι δὲ ἐπανελάμβανον Α...Β...Γ..., καὶ προσεπάθουν νὰ ἐντυπώσωσιν εἰς τὸν νοῦν τῶν τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ νὰ τα ἀναγνωρίσωσιν ἐν τῇ ἐπομένῃ σελίδι. Ἡ Μαρία μάλιστα συνωφρυνότο, καὶ ῥυτίς βαθεῖα ἐσχηματίζετο ἐν τῇ μέσῳ τοῦ μετώπου τῆς. Οἱ πόδες τῆς, μένοντες ἀκίνητοι πολλὴν ὥραν, τὴν ἔτρωγον. Ἀηδέστατον καὶ ὀχληρὸν ἐφαίνετο εἰς αὐτήν τὸ μάθημα τῆς ἀναγνώσεως! Ἰδρωνε δὲ πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον ὅταν ἐχόρευε, βεβαίως!

Ἡ σεβασμία δέσποινα βλέπουσα τὴν στενοχωρίαν τῆς Μαρίας, ἔκλεισε τὸ βιβλίον καὶ εἶπε·

«Φύανει ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τώρα θὰ κάμωμεν ἄλλην ἐργασίαν. Ἐχόμεν νὰ κόψωμεν φράουλες, νὰ ψήσωμεν γλυκόν. Ἐλᾶτε κάτω εἰς τὸν κήπον νὰ με βοηθήσετε, καὶ θὰ σας δώσω ἀπὸ ἕνα ποτηράκι.»

Πολὺ διασκεδαστικώτερον εἶνε νὰ κόπτῃς χαμοκέρασα, παρὰ νὰ μανθάνῃς γράμματα. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ δύο κορασίδες εἰργάσθησαν μετὰ μεγίστης

δραστηριότητος, καὶ συνέλεξαν πολλὰ χαμοκέρασα καὶ τα ἐτοποθέτησαν ἐντὸς κανίστρου ἐξ ἐκεῖνων ἀτινα εἶχε κατασκευάσῃ ἡ Μαρία ἄλλοτε.

Μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν ἐξιρέτων τούτων καρπῶν, μετέβη ἡ κυρία μετὰ τῶν κορασιῶν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ἡ μαγεύρισα ἔτριβε τὰς χύτρας καὶ τὰ ἄλλα μαγειρικά σκεύη καὶ ἦσαν στιλπνὰ στιλπνά. Ὡς εἶδε τὴν κυρίαν τῆς ἐρχομένην ἐμόρφασε καὶ εἶπεν·

«Ἀχ! κρίμα 'ς τοὺς κόπους μου! ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ ψῆσῃ σήμερα τὸ γλυκόν, εἰ δὲ μὴ θὰ τα ἄφινῃ ἄλλην ἡμέραν. Καὶ τα ἔχω μέσ' 'ς τὴ μέση ὅλα! Ποῦ νὰ τα μαζέψω τώρα! Ἐγὼ ἔχω τώρα τὴν δουλειά μου καὶ δὲν ἔχω νὰ τῆς βοηθῶ. Ἀχ! τί νὰ κάμω, Θεέ μου, τί νὰ κάμω!»

Ἡ κυρία ἦτο συνηθισμένη εἰς τὰς μεμψιμοιρίας τῆς γραίας μαγεύρισης, ἥτις παντοῦ καὶ πάντοτε εὕρισκε δυσκολίας. Λοιπὸν χωρὶς νὰ ταραχθῇ, εἶπε πρὸς αὐτήν μετὰ τρόπου διαλλακτικοῦ.

«Ἡσυχασέ, κυρὰ Ἑλένη μου, καὶ δὲν θὰ σε ἐνοχλήσωμεν καθόλου. Κάμε τὴ δουλίτσα σου. Τὸ μαγειρεῖόν σου ἔχει τόπον καὶ διὰ τὸ τρίψιμόν σου καὶ διὰ τὸ ψῆσιμόν τοῦ γλυκοῦ μας.

— Πραγματικῶς, κυρία μου, δὲν εἶνε πολλὰ μαγειρεῖα τόσον εὐρύχωρα ὅσ' ἂν τὸ δικό μας, εἶπεν ἡ κυρὰ Ἑλένη μετὰ τινος ὑπερηφανίας. Ἀλλὰ ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἂν δέν σας βοηθῶ, κυρία, θὰ κουρασθῇτε. Καὶ ἔπειτα ἄλλος δὲν ἔχει νὰ βοηθῇ σ' ἐμὲ νὰ διατηρήσῃ τὴν φωτιάν... Τώρα ἀμέσως νὰ ἀποτελειώσω αὐτὴν τὴν λεκάνην... Ἀ! περίφημα! Καθρέπτῃς ἐγίνε, ἔχει νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό τοῦ μέσα.»

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐπέδειξεν εἰς τὴν κυρίαν τῆς τὴν στίλβουσαν λεκάνην.

Ἡ Χρυσούλα καὶ τὰ δύο κοράσια ἐκάθισαν ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ μαγειρείου περὶ μέγαλου τρυβλίου νὰ καθάρισαν τὰ χαμοκέρασα· αἱ οὐραὶ τῶν εἶχον γίνῃ μέγας σωρὸς, ἢ δὲ κυρὰ Ἑλένη κατεγίνετο νὰ ἀνεύρῃ τὴν ζυγαρίαν καὶ τὰ βάρη καὶ ἤναπτε πυρὰν μεγάλην.

Αἱ δύο κορασίδες ἐσεμνύνοντο, διότι ἐβοήθουν εἰς τὴν ἐργασίαν, ἢ δὲ κυρία Ἀσκληπιάδου παρετήρει· ὅτι ἡ Μαρία ἦτο δις ταχυτέρα τῆς Εὐμορφίας· ἢ δὲ Εὐμορφία ἔχασκεν, ἐπιτίλιζε τὰς οὐράς τῶν χαμοκεράσων, ἤκουε τὸ κελάδημα τοῦ καναρινίου καὶ ἡ ἐργασία τῆς ἔμενεν ὀπίσω, ἢ δὲ Μαρία συσφίγγουσα τὰ χεῖλη τῆς, ἔχουσα τὸν νοῦν τῆς εἰς τὴν ἐργασίαν, δὲν ἔδλεπε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐκαθάριζε τὰ χαμοκέρασα μετὰ μεγίστης δεξιότητος.

Τέλος ἡ χύτρα ἐτέθη ἐπὶ τοῦ πυρός, τὸ σιρόπιον ἔδραζεν, ἔρριψαν τὰ χαμοκέρασα καὶ ὅλον τὸ μαγειρεῖον εὐωδίασεν.

Ἡ Εὐμορφία ἠγέρθη καὶ ἐφαίνετο κατάκοπος.

«Πῆγαινε τρέξε εἰς τὸν κήπον, Εὐμορφία μου, εἶπεν ἡ κυρία Ἀσκληπιάδου, πῆγαινε καὶ σὺ, Μαρία μου, εἰσθε κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν. Θὰ σας φωνάξω ὅταν ψηθῇ τὸ γλυκόν, διὰ νὰ σας μάθω καὶ κάτι τι ἄλλο ἀκόμη.»

Καὶ ἡ μὲν Εὐμορφία εὐθὺς ἐπέταξεν εἰς τὸν κήπον, ὡς πτηνὸν οὐ τινος ἦνοιξαν τὸ κλωβίον, ἀλλ' ἡ Μαρία ἐπλησίασε πρὸς τὴν κυρὰ Ἑλένην καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν μετὰ συστολῆς, λαμβάνουσα μικρὸν κηροπήγιον·

«Νὰ σας βοηθήσω, κυρὰ Ἑλένη;»

— Ναί, κόρη μου, ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ σου δείξω. Νὰ! θὰ πάρῃς τὴν τρίπολιν ἔτσι δά, καὶ θὰ το τρίψῃς καλὰ καλὰ... ἔπειτα θὰ πάρῃς τὴν βούρτσαν νὰ το τρίψῃς, ὥστε νὰ φύγῃ ὅλη ἡ τρίπολι ἀπὸ τὰ χαράκια... παίρνεις ἔπειτα τὸ δέσμα τοῦτο καὶ το σφουγγίζεις καλὰ καλὰ... καὶ θὰ γίνῃ καινούργιο. Πάρε τώρα τὸ ἄλλο καὶ τρίψέ το νὰ σε ἰδῶ.»

Ἡ Μαρία ἔλαβε τὸ ἄλλο κηροπήγιον καὶ το ἐκαθάρισε τόσον καλὰ, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ κυρὰ Ἑλένη ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐκαθαρίσθη ἐντελέστατα.

«Ὅτε ἡ κυρία Ἀσκληπιάδου ἐγέμισε τὰ δοχεῖα καὶ ἐκάλεσε τὰς δύο κορασίδας, ἡ Μαρία ἐξηκολούθηε τρίβουσα τὰ χάλκινα σκεύη, ἢ δὲ κυρὰ Ἑλένη ὁμολόγησε ὅτι ἡ Μαρία τὴν ἐβοήθησε πολὺ.

Πρὶν δὲ λάβωσιν εἰς χεῖρας τὸ ἀλφαβητάριον, τὰ δύο κοράσια ὦπλισαν τὰς χεῖράς των διὰ γενναίων τεμαχιῶν ἄρτου, καὶ ἤρχισαν νὰ σπογγίζωσιν τὴν χύτραν τοῦ γλυκοῦ, βοηθούμενα ὑπὸ τῆς Χρυσούλας, ἥτις εἶχεν ἀκόμη ἡλικίαν ὥστε νὰ ἀγαπᾷ τὰ γλυκά.

«Αὐτὰ τὰ δύο ποτηράκια εἶνε δικά σας, εἶπεν ἡ κυρία Ἀσκληπιάδου, ἀλλὰ θὰ τα πάρете αὐρίον, διότι πρέπει νὰ μείνουν νὰ κρυώσουν.»

Ἡ Εὐμορφία καὶ ἡ Μαρία ἀπεχαιρέτισαν τὴν κυρίαν Ἀσκληπιάδου καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ χωρίον των. Τὴν δὲ ἐπαύριον ἡ κυρὰ Μαρία, ἥτις εἶχεν ἐξέλθῃ πρῶτ' ἄλλ' ἢ νὰ βοσκῇ τὴν ἀγελάδα τῆς, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὴν Μαρίαν τρίβουσαν τὰ μαγειρικά σκεύη. Βλέπετε, τὸ φιλόπονον κοράσιον ἐμίμειτο τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς κυρὰ Ἑλένης.

Τὴν ἐπαύριον μετέβησαν πάλιν εἰς τοῦ ἰατροῦ, καὶ τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ἓν ὁλόκληρον ἔτος. Ὡστε ἡ κυρία Ἀσκληπιάδου κατάρθωσε νὰ τελειοποιήσῃ τὰς δύο μαθητρίδας τῆς.

Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι τὸ ἔτος τοῦτο παρήλθεν ἄνευ τρικυμιῶν καὶ ταραχῶν. Οὐχί, διότι ἡ κυρὰ Μαρία εἶχε προλήψῃς πολλὰς. Ἀνεγνώριζε μὲν καὶ ὁμολόγει ὅτι αἱ δύο κορασίδες ἀπεκόμιζον καθ' ἑκάστην παρὰ τῆς κυρίας Ἀσκληπιάδου πλῆθος

ὠφελίμων γνώσεων, ἐξ ὧν καὶ αὐτὴ ὠφελεῖτο, ἀλλ' ὁμῶς ἐμάνθανον καὶ πολλὰ πράγματα περιττά, καὶ πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ἡ κυρὰ Μαρία ἀπεστρέφετο τὰ περιττά πράγματα. Φερ' εἰπεῖν ὅτε ἔδλεπε τὴν Μαρίαν καθημένην κατὰ γῆς σταυροποδητὴ καὶ κρατοῦσαν τὸ βιβλίον τῆς, εὕρισκε διαφόρους προφάσεις νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ διακόπῃ τὴν μελέτην τῆς, διότι ἐθεώρει τὴν πολλὴν μελέτην ὡς ἀπόλειαν χρόνου. Ἀλλὰ καὶ ἡ Μαρία δυσκόλως ὑπέτασσετο, διότι οὔτε ἄχολος περισσότερὰ ἦτο, οὔτε ἄκακον ἄρνιον. Ἐκ τούτου ἐγεννῶντο ταραχαὶ καὶ συγχύσεις, ἡ κυρὰ Μαρία τὴν ἠπειλεῖ ὅτι θὰ τὴν καταγγείλῃ εἰς τὴν κυρίαν Ἀσκληπιάδου, καὶ τέλος τὴν κατήγγειλεν ὡς ἀπειθὴ καὶ αὐθάδῃ· ἢ δὲ κυρία Ἀσκληπιάδου ἐμεσολάβει, ἐνουθέτει τὴν Μαρίαν, ἢ δὲ Μαρία πρὸς χάριν τῆς κυρίας Ἀσκληπιάδου ἐζήτηε συγγνώμην παρὰ τῆς κυρὰ Μαρίας, καὶ οὕτω πῶς ἐπῆρχετο ὁμόνοια καὶ σύμνοια ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀγροφύλακος ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΥ.—ΕΚΔΡΟΜΗ.—ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑΣ.

Πρῶταν τινὰ ὁ ἀγροτικὸς γραμματοκομιστὴς ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἀγροφύλακος λέγων·

«Ἐνα γράμμα, κυρὰ Μαρία, διὰ τὸν κύρ Πέτρον.»

Ἡ κυρὰ Μαρία ἐξῆλθε καὶ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ μέγα φάκελον.

«Δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ Πέτρος μου, ἐπῆγε 'ς τὴν περιπολίαν του, ὅταν γυρίσῃ τοῦ το δίδω. Καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ εἶνε,» εἶπε καθ' ἑαυτήν, περιστρέφουσα τὸν φάκελον, ὡς ἂν ἠδύνατο νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ πληροφορίαν τινά.

Ὁ γραμματοκομιστὴς ἵστατο σπογγίζων τὸ κάθιδρον μετώπῳ του διὰ τοῦ πλινθιωτοῦ μαντηλίου του.

«Εἶσαι καταϊδρωμένος, μπάριμπα Δημήτρη, δὲν ἔρχεσαι μέσα νὰ πάρῃς ἕνα κρασάκι;

— Εὐχαριστῶς, ἀλλὰ θὰ τὸ πάρω 'ς τὸ ποδάρι, ποῦ καιρὸς νὰ καθίσω; Ἐχω νὰ πάγω γράμματα 'ς τὰ ἀπάνω χωριά, καὶ μ' αὐτὴν τὴν ζέστην... Εὐχαριστῶ, κυρὰ Μαρία, τὸ ποτηράκι αὐτὸ στηλῶναι τὴν καρδιά καὶ δυναμώνει τὰ πόδια. Εἰς ὑγίαν! νὰ σου ζῆσῃ ὁ κύρ Πέτρος καὶ τὸ ἐγγονάκι σου.

— Εὐχαριστῶ, μπάριμπα Δημήτρη μου, ὁ Θεὸς νὰ σε ἔχῃ γερόν. Με τῆς υγιείας σου.

— Νᾶσαι καλὰ, κυρὰ Μαρία, ἔχε 'γειὰ καὶ καλὸς ἀντάμωσες.

— 'Σ τὸ καλό...»

Καὶ ὁ μὲν γραμματοκομιστὴς ἀπῆλθεν ἀνοίγων βήματα μεγάλα, ἢ δὲ κυρὰ Μαρία ἐκάθισε καὶ πα-

ρετρήρει την ἐπιστολήν, ψυθιρίζουσα ἐν ἀγωνίᾳ «Τί νὰ γράφῃ!»

Δὲν ἐβλεπε δὲ τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ ὁ Πέτρος της.

Τέλος ἦλθεν ὁ ἀγροφύλαξ, ἐκρέμασε τὸ ὄπλον του, ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν καὶ ἐστάθη παρὰ τὸ παράθυρον νὰ τὴν ἀναγνώσῃ. Ἡ μήτηρ του προσεπάθει νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του τί ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζε μόνον τὴν προσοχὴν ἐκείνην, ἣν καταβάλλει τις ὅταν προσπαθῇ νὰ νοήσῃ τὰς λέξεις αἵτινες διέρχονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Τέλος ἡ ὄψις του ἤστραψε, καὶ στραφεῖς πρὸς τὴν μητέρα του εἶπε·

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΟΜΙΣΤΗΣ

«Μητέρα, θυμᾶσθε τὸν ἑξαδέλφον σας τὸν Ἀριστείδην;

— Τὸν ἑξαδέλφον μου τὸν Ἀριστείδην; Πῶς δὲν τὸν θυμῶμαι; ὅταν ἤμασθε παιδιὰ ἐπαίζαμεν μαζί. Ὁ πατέρας του ἦτο ξυλοκόπος. Ἀφ' οὗτου ὁμῶς ὑπανδρεύθηκα καὶ ἦλθα ἐδῶ, τοὺς ἔχασα, δὲν εἰξεύρω τί ἀπόγιναν. Ξεύρω ὁμῶς ὅτι ὁ Ἀριστείδης ἐγίνε ξυλέμπορος καὶ ἔκαμε καὶ παραδάκια. Πολλὰς φορές μάλιστα, μοῦ ἔστειλε καὶ χαριετίσματα.

— Ὡς φαίνεται ἀπέθανε.

— Ἀπέθανεν! ἂν, τὸν καίμενον! πόσον ἐπικράθηκα! Πᾶσι καὶ ἄλλος! Ἀχ, παιδί μου, ὅσον γερνᾷ κανεῖς, τόσον βλέπει πίκρες. Τὸν καίμενον τὸν Ἀριστείδην! Νὰ του κάμω ἓνα πιατάκι, κόλυθα διὰ τὴν ψυχὴν του... Καὶ ποῦ το ἔμαθες ὅτι ἀπέθανε;

— Μοῦ το γράφει ὁ συμβολαιογράφος που εἶνε 'ς τὸ Κατωχώρι. Αὐτὸς ἔλαβε γράμμα ἀπὸ ἓνα ἄλλον συμβολαιογράφον, δὲν ἔμπορῶ νὰ βγάλω καλὰ τὸ ὄνομα, καὶ του γράφει νὰ μας δώσῃ εἰδήσιν ὅτι ὁ ἑξαδέλφός σου σ' ἔχει 'ς τὴν διαθήκην του.

— Τί μου λές, Πέτρε μου! Ἀχ! τί καλὸς ἑξαδέλφος! Αὐτὰ θὰ εἶνε ἡ προῖκα τῆς Μόρφως μας. Θὰ του κάμῃς βέβαια ἀπάντησιν τοῦ συμβολαιογράφου τώρα εὐθὺς.

— Ποῦ νὰ γράψῃ κανεῖς! καὶ ἐπειτα ἐγὼ δὲν εὐκολύνομαι 'ς τὸ γράψιμο... Καλλιτέρα νὰ πᾶμε 'ς τὸ Κατωχώρι, καθὼς μου γράφει καὶ ὁ συμβολαιογράφος.

— Καλὰ, καλὰ, νὰ πᾶμε! Πόσον καιρὸν ἔχω νὰ κάμω τόσο μεγάλο ταξίδι! Πρέπει νὰ πάρωμεν καὶ τὰ παιδιὰ, ποῦ νὰ τάφήσωμε μονάχα! Θὰ εὐχαριστηθῇ καὶ ἡ Μόρφω μας 'ς τὸ ταξίδι. Μόνον νὰ γράψῃς τοῦ συμβολαιογράφου πότε πρέπει νὰ πᾶμε. Ἐγὼ τώρα εὐθὺς θὰ ἀρχίσω νὰ ἐτοιμάζω τὴν Μόρφω μας. »

Ἐλεγε δὲ ταῦτα ἡ γηραιὰ μάμμη, διότι ἦτο βεβαία ὅτι ἡ ἀριστοκρατία τῆς κωμοπόλεως τοῦ Κατωχωρίου θὰ ἔχῃ τὰ ὄμματα τῆς ἐστραμμένα πρὸς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἑξαδέλφου Ἀριστείδου. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εἶνε ἐνδεδυμένη ἀναλόγως τῆς θέσεώς της.

Ἡτοίμασε λοιπὸν ἡ μάμμη χιτωνίσκον λεπτοῦφαντον καὶ λεπτοκέντητον, εἶχε δὲ ὁ χιτωνίσκος οὗτος τραχηλιὰν πολὺπτυχον· ἠτοίμασε φόρεμα κομψόν, τὸν δὲ γῦρον τοῦ φορέματος τούτου ἐκόσμηι πλατὺ βελούδον· ἠτοίμασε ζώνην ἐκ ταινίας μεταξίνης, εἶχε δὲ ἡ ζώνη ὀπισθεν δύο μεγάλους δεσμούς· ἠτοίμασε... καὶ τί δὲν ἠτοίμασε πρὸς στολισμὸν τῆς ἐγγόνης της, τῆς πλουσίας κληρονόμου τοῦ ἑξαδέλφου Ἀριστείδου...

Διὰ τὴν Μαριάν, οὐδεμία προετοιμασία ἐγίνε· καὶ τίς ἡ χρεῖα νὰ γίνωσι δι' αὐτὴν προετοιμασίαι, ἀφ' οὗ ἡ Γυφτοπούλα δὲν ἦτο κληρονόμος τοῦ ἑξαδέλφου Ἀριστείδου!.. Εὐρεν ὁμῶς τρόπον καὶ ἡ Γυφτοπούλα νὰ καθάρισι παλαιὰν ταινίαν, δῶρον τῆς κυρίας Ἀσκληπιάδου διὰ τὴν κόκκιναν της, καὶ ἔδωσε τὴν κόκκιναν της, καὶ τὸ κόκκινον χρῶμα τῆς ταινίας συνεφώνησε θαυμάσια πρὸς τὸ κατὰ μαυρον χρῶμα τῆς κόμης της. Ἦτο μία χαρὰ ἡ Γυφτοπούλα. Ὡς τὴν εἶδεν ἡ κυρὰ Ἀναστάσινα, ἡ μυλωθρὸς, ἐψιθύρισε μετ' ἀγανακτήσεως.

«Εἶδες ἐκεῖ τὴν μάγισσαν! εἶδες λοῦσο καὶ καμάρι!

Ἀλλὰ τί ἤθελεν ἡ κυρὰ Ἀναστάσινα καὶ ἦλθεν εἰς τῆς κυρὰς Μαρίας; Καὶ αὕτη ἡ κυρὰ Μαρία ἐξεπλάγη καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὴν·

«Τί θέλει καὶ ἦλθεν ἡ κυρὰ Ἀναστάσινα; Τόσον καιρὸν μου ἔκαμνε τὸν βαρύν, διότι ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τὴν διώξω τὴν Μαριάν. Καὶ τώρα τί θέλει καὶ ἦλθε; »

Αἶ, κυρὰ Μαρία μου, ἀκόμη δὲν ἐνόησες διατί ἦλθεν; Αἶ, τώρα ἡ ἐγγόνη σου θὰ ἔχῃ προῖκα, ἀφ' οὗ εἶνε ἡ κληρονομία τοῦ ἑξαδέλφου σου Ἀριστείδου! Ἀργότερα θὰ το νοήσῃς διατί ἦλθεν ἡ κυρὰ Ἀναστάσινα. Ἡμεῖς ὁμῶς τὸ ἐνόησαμεν...

Ἦλθε λοιπὸν ἡ κυρὰ Ἀναστάσινα καὶ εἶπε πρὸς τὴν μάμμη τῆς Εὐμορφίας.

«Καλὲ τί ἔμαθα, κυρὰ Μαρία μου; Δόξα σοι ὁ Θεός. Καὶ θὰ πᾶτε 'ς τὸ Κατωχώρι; Ἰσα ἴσα καὶ ἐγὼ θὰ πάγω μετ' ὃν Ἰωσήφ μου καὶ ἔπιασα μίαν ἄμαξαν, καὶ θὰ μας περιμένῃ 'ς τὸ χωριὸ τοῦ ἱατροῦ ἂν θέλῃς, κυρὰ Μαρία μου, καὶ σὲ παρακαλῶ μάλιστα νὰ θελήσῃς, νὰ πᾶμε μαζί, ἡ ἄμαξα θὰ μας χωρέσῃ ὅλους, θὰ εἶμαι ἐγὼ καὶ ὁ Ἰωσήφ μου».

ΤΙ ΝΑ ΓΡΑΦΗ!

Ἐπεισθη ἡ κυρὰ Μαρία εἰς τοὺς περιποιητικούς λόγους τῆς πονηρᾶς μυλωθροῦ καὶ ἔδωκε τὸν λόγον της. Τὴν δὲ ὀρισμένην ἡμέραν ἦλθεν ἡ κυρὰ Ἀναστάσινα μετὰ τοῦ υἱοῦ της ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ ἐξεκίνησαν πεζῇ, αἱ δὲ δύο κορασιδὲς κομψαὶ καὶ δροσεραὶ ἔτρεχον ἐμπρός, ζωηραὶ ὡς δύο χρυσολίδες. Ὁ κύρ Πέτρος εἶχε κινήσῃ πολὺ πρῶτ.

Καθ' ὃδον συνδιέλογοντο περὶ διαφόρων πραγμάτων. Ἀλλ' ἡ κυρὰ Ἀναστάσινα διακόψασα αἰφνης τὴν ὁμιλίαν εἶπε·

«Νὰ ἔλθῃς, κυρὰ Μαρία μου, καμμίαν ἡμέραν εἰς τὸν μύλον, νὰ ἰδῇς πῶς τον ἐδιωρθώσαμεν. Ἡ γόρρασα καὶ ἐν ἀμπέλι, τὸ ξεύρεις τὸ ἀμπέλι τοῦ μπάρμπα Στάθη, εἶνε 'ς τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ, 'ς τὸ ἀνατολικὸν μέρος. Κάνει πολὺ κρασί καὶ καλὸ καὶ το ἐσυμψώνησα τὸ κρασί νὰ το πουλήσω 'ς τὸ χάνι τῆς Κουκουναριάς. Τώρα θὰ αὐξήσουν τὰ ἔσοδά μας καὶ ὁ Ἰωσήφ μου ἐπειτα ἀπ' ὀλίγα χρόνια θὰ εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς γαμβρούς. Τί σκληρὸ παιδί ἦτο, τὸν θυμᾶσαι δά, καὶ τώρα σοῦ ἐστρώθη 'ς τὴ δουλιὰ καὶ ἄλλαξε! Σοῦ εἶνε καὶ χειροδύνημος! βάλε πιά μὲ μετ' ὃν σου! Δὲν ἐκλείσεν ἀκόμη τὰ δεκαεῖς καὶ ὁμῶς σοῦ σηκώνει 'ς τὸν ὦμο ἓνα σακκὶ σιτάρ' ὡς νὰ πῆς κύμινον νὰ εἶνε φτερό! Παιδί μὲ φιλότιμο καὶ μετ' ὃν σου!..»

— Μόρφω! Μαρία! Ποῦ τρέχετε; πηγαίνετε 'ς τὸν ἴσιον δρόμο. Ἄν τα ἀφήσῃ κανεῖς μοναχὰ θὰ καταλερωθοῦν πρὶν πᾶμε 'ς τὸ χωριό.

Ἡ κυρὰ Μαρία εἶχε δίκαιον, διότι ἡ Μαρία ἀκράτητος ὑπὸ χαρὰς ἔνεκα τῆς μεγάλης ἐκδρομῆς μόλις εἴκοσι βήματα ἐβάδισεν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπειτα ἔτρεχεν, ἐπήδα, ἐπάτει εἰς τὰ νερά, ἐχώνετο εἰς τὸ δάσος νὰ κόψῃ ἄνθη. Ἡ Εὐμορφία κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκρατεῖτο σεβομένη τὰ καινουργῇ ἐνδύματά της, ἀλλ' ἐπειτα καὶ αὕτη παρεσύρθη, καὶ ὁ Ἰωσήφ δὲ, ὅστις ἐβάδιζε μόνος μεταξὺ τῶν δύο ὁμίλων, ἐφαίνετο ἔχων ὄρεξιν νὰ προστεθῇ καὶ αὐτὸς τρίτος εἰς τὴν συντροφίαν τῶν δύο κορασιδῶν. Πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ μὴ ἀγανακτῇ ἡ κυρὰ Μαρία, καὶ νὰ μὴ τρέμῃ μήπως πάθῃ τι ἡ κομψὴ καὶ λαμπρὰ ἐνδυμασία τῆς ἐγγόνης της;

Ἀλλ' αἱ μικραὶ δὲν ἐφαίνοντο ὑπακούουσαι δι' αὐτὸ ἠναγκάσθη ἡ κυρὰ Μαρία νὰ τεθῇ μεταξὺ των

καὶ νὰ βαδίξῃ κρατοῦσα αὐτὰς ἀπὸ τῆς χειρὸς. Οὕτω δὲ ἐφθασαν ἄνευ τινὸς ἀπευκταίου εἰς τὸ χάνι τῆς Κουκουναριάς, ὅπου ἡ Μαρία ἐκαθίστησε τὰ σανάλια της, ἕως ὅτου ξεύξωσι τὸν ἵππον εἰς τὴν ἄμαξαν τῆς κυρὰς Ἀναστάσινας.

Αἱ δύο μητέρες ἐκάθισαν εἰς τὸ καλὸν μέρος τῆς ἄμαξης, αἱ δύο κορασιδὲς εἰς τὸ ἐμπροσθεν, ὁ δὲ Ἰωσήφ ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἄμαξηλάτου κρατῶν τὰς ἡνίας καὶ τὸ μαστίγιον. Ἡ κυρὰ Ἀναστάσινα εἶχεν ἀναγκάσῃ τὸν υἱὸν της νὰ φορέσῃ πῖλον καὶ καινουργῇ, ἀλλ' αὐτὸς εὐθὺς ὡς ἀνέβη εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἄμαξηλάτου, ἀφῆρεσε τὸν πῖλον, τὸν ἀπέθεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ ἐφόρεσε κοῦκλον ἐκ μηλωτῆς διὰ νὰ φαίνεται ἀληθὴς ἄμαξηλάτης.

«Ἐμπρός!» εἶπεν ἡ κυρὰ Ἀναστάσινα· ὁ Ἰωσήφ ἐμάστιξε τὸν ἵππον, καὶ ὁ ἵππος ἤρχισε νὰ τρέχῃ.

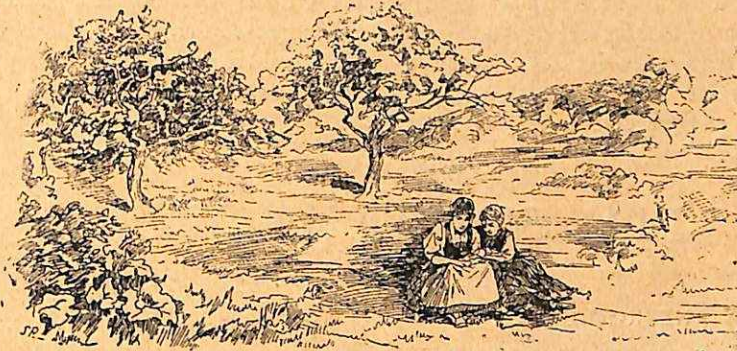
Ὁ Ἰωσήφ ἐκαμάρωνε διότι πρῶτην φορὰν ὠδήγει ἀνθρώπους εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένους ἐν ᾧ ἦτο συνηθισμένως νὰ μεταφέρῃ σάκκους ἀλεύρου ἢ σίτου· ἔχαιρε δὲ διότι ἐμελλε νὰ διασκεδάσῃ εἰς τὴν κωμόπολιν. Ἡ Εὐμορφία ἐκάθητο σοβαρά, ἀφ' οὗτου μάλιστα τρεῖς χωρικοὶ διαβαίνοντες εἶπον πρὸς ἀλλήλους ὅτε τὴν εἶ-

«ΕΤΟΠΟΘΕΤΗΣΑΝ ΤΑ ΧΑΜΟΚΕΡΑΙΑ ΕΝΤΟΣ ΚΑΝΙΕΤΡΟΥ» (Σελ. 98)

δον: «Νὰ ἓνα εὐμορφὸ κοριτσάκι!» Ἐκάθητο δὲ μετὰ πολλῆς προσοχῆς μήπως τρίψῃ ἢ συνθλίψῃ τὰς χειρίδας τοῦ φορέματός της ἢ τὴν τραχιλίαν της, ἔρριπτε δὲ τοὺς πλοκάμους της πρὸς τὰ ἔξω τῆς ἄμαξης διὰ νὰ φαίνωνται αἱ κόκκιναι ταινίαι των. Ἡ κυρὰ Μαρία ἐκάθητο ἀλύγιστος καὶ ἐγαυρία ὡς μέλλουσα νὰ λάβῃ κληρονομίαν, ἡ δὲ κυρὰ Ἀναστάσινα, ἡ μυλωθρὸς, ἐξηκολούθει ἐγκωμιάζουσα τὸν Ἰωσήφ... Τίς οἶδε πόση ἦτο ἡ κληρονομία... δὲν ὑπῆρχον ὁμῶς νέοι πλούσιοι εἰς τὰ πέριξ χωρία καὶ ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν γάμου... ἴσως γίνῃ τίποτε μετ' ὃν ἐγγόνην τῆς κυρὰς Μαρίας. Εἰς τὸ ἴσως τοῦτο ἐλπίδουσα ἡ πονηρὰ μυλωθρὸς ἐξηκολούθει ἐγκωμιάζουσα τὸ ἐμπόρευσμά της καὶ ἐκολάκευε τὴν κληρονομίαν τοῦ ἑξαδέλφου Ἀριστείδου.

Ἡ δὲ Γυφτοπούλα;

«Α! ἡ Γυφτοπούλα ἠσθάνετο ὅτι ἔκαμνε πτερά. Πόσον χρόνον εἶχε νὰ ταξιδεύσῃ ἐφ' ἄμαξης! Ἐχαιρε βλέπουσα τοὺς τροχοὺς τῆς ἄμαξης περιστρε-

φομένους, ἔχαιρε βλέπουσα ἄλλα δένδρα, ἄλλας οἰκίας, ἄλλους ἀγρούς, ἄλλα πτηνά, ἄλλους βράχους, καὶ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μακρὰν πολὺ μακρὰν, ἐπεθύμει νὰ ᾔτο Γυφτοπούλα καὶ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει περὶ αὐτὴν Ἀθιγγάνους καὶ ἀμάξια Ἀθιγγάνων καὶ σκηνὰς Ἀθιγγάνων. Ἐπεθύμει δὲ νὰ διαρκέσῃ τὸ ταξίδιον πολὺ, πολὺ ὥστε ὅτε ὁ Ἰωσήφ ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀμάξῃ καὶ εἶπεν «Ἐφθάσαμεν», ἡ Μαρία ἀνεφώνησε περίλυπος·

«Πᾶ! τὸσον γρήγορα;»

Ἡ ἀμάξα ἐστάθη πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς κωμοπόλεως, ὁ ξενοδόχος ἐσπευσεν εἰς τὴν θύραν, καὶ ὡς εἶδε τὴν κυρὰ Μαρίαν, ἐστράφη πρὸς τὰ ἐντὸς καὶ γελῶν προσεκάλεσε τὸν κύρ Πέτρον, ὅστις εἶχε φθάσῃ πρὸ πολλῆς ὥρας καὶ ἐκάθητο εἰς ἰσόγειον αἵθουσαν τοῦ ξενοδοχείου περιμένων. Ἐξῆλθε τότε καὶ ὁ κύρ Πέτρος καὶ μετὰ τοῦ ξενοδόχου ἐδόθησαν τοὺς ἐπιβάτας τῆς ἀμάξης νὰ καταβῶσιν.

«Καλῶς ὠρίσατε, κυρὰ Μαρία! καλῶς ὠρίσατε, κυρὰ Ἀναστάσινα!» εἶπεν ὁ ξενοδόχος μετὰ πολλῶν ὑποκλίσεων. Τὸ φαγητὸν ἔτοιμον, καὶ φαγητὸν πρῶτης! ἡ γυναῖκά μου ἐπιστατεῖ, καὶ τοῦ ξενοδοχείου μας τὰ φαγητὰ εἶνε ὡς τὸν κόσμον ὁ-

λον ἔακουστά! Ἐσκουρασθῆτε ἡγάκι καὶ θά σας στρώσω σὲ χωριστὸ τραπέζι νὰ γευθῆτε μετὰ τὴν ἡσυχίαν σας.

Μετ' ὀλίγον ἐκάθισαν πάντες εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡ Μαρία ἐν ᾧ ἔτρωγε τὰ νόστιμα καὶ εὐώδη φαγητὰ ἐντὸς πινακίων καθαρῶν, ἐπὶ τραπεζομαντῆλου λευκοτάτου ὡς τὴν χιόνα, ἐσκέπτετο ὅτι ἄλλοτε, ὁσάκις ἤρχετο εἴτε αὐτὴ εἴτε οἱ σύντροφοί της οἱ Ἀθιγγανοὶ εἰς τὰς θύρας τῶν ξενοδοχείων, πάντες τοὺς ἀπεδίωκον ὡς σκύλους καὶ τοὺς ἔρριπτον μετὰ περιφρονησεως τὰ λείψανα τῆς ἀφθόνου τραπέζης εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἑκάθητο καὶ ἔτρωγεν ὡς κυρία. Ἐὰν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνεφανίζετο εἰς τὴν θύραν Ἀθιγγανὸς ἀρχηγὸς νὰ τὴν παραλάβῃ, βεβαίως δὲν θὰ παρεδίδοτο ἀλλὰ θὰ ἀπεσύρετο μετὰ φρίκης. Πρὸ ὀλίγου, ἐνθυμεῖσθε, ἐπεθύμει νὰ ᾔτο Ἀθιγγανὶς καὶ τώρα αἰφνης μετέβαλε γνώμην! Αἱ κεφαλαὶ τῶν παιδίων εἶνε ἄστατοι καὶ εὐμετάβλητοι καὶ πρέπει νὰ παρέλθῃ πολὺς χρόνος ἕως ὅτου ἡ Γυφτοπούλα καταλάβῃ τί θέλει καὶ τί ἐπιθυμεῖ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας COLOMB.

ΤΙΣ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΗ;

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

Α' ΦΙΛΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΥ
Β' ΦΙΛΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἰδιαιτέρον δωμάτιον τοῦ ἐστιατορίου. Οἱ δύο φίλοι κάθονται ἀπέναντι ἀλλήλων, ἐπὶ δὲ τῆς τραπέζης κείνται λείψανα συμποσίου πολυτελοῦς.]

ΣΚΗΝΗ Α'

Α' ΦΙΛΟΣ, Β' ΦΙΛΟΣ

Α'. ΦΙΛΟΣ.— Εἰς ὑγείαν σου, φίλτατέ μου! (Συγκροῦνται τὰ ποτήρια).

Β' ΦΙΛΟΣ.— Εἰς ὑγείαν σου, ἀγαπητέ μου! (Πίνουν).

Α' ΦΙΛΟΣ (Ἀποθέτων τὸ ποτήριόν του μετὰ θορύβου).— Ἐ; τί λές, φίλε μου, δὲν ἐπεράσαμε καλὰ;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Καλὰ μόνον; κάλλιστα. Κρῖμα νὰ μὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ κάμνῃ καθ' ἡμέραν!

Α' ΦΙΛΟΣ.— Καὶ δὲν εἶνε δύσκολον...

Β' ΦΙΛΟΣ.— Κέβαια, ἂν ἐπερίσσευαν...

Α' ΦΙΛΟΣ.— Καὶ δὲν σου περισσεύουν;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Πῶς νὰ μου περισσεύουν, ἀφ' οὗ δὲν ἔχω...

Α' ΦΙΛΟΣ.— Καὶ δὲν ἔχεις τίποτε ἀποθεματικόν;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Παρὰ τσακισμένο...

Α' ΦΙΛΟΣ.— Δυσάρεστον! τί καλὰ, ἂν εἶχες! θὰ ἐδιασκεδάζαμεν συχνότερα. Τοῦλάχιστον δὲν ἔχεις ἐπάνω σου νὰ πληρώσῃς τὸ σημερινὸν τραπέζι;

Β' ΦΙΛΟΣ (Ἐκπληκτος).— Ἐγὼ νὰ πληρώσω!... Σὺ δὲν μ' ἐκάλεσες;

Α' ΦΙΛΟΣ.— Μάλιστα ἐγώ, ἀλλὰ σὺ θὰ πληρώσῃς...

Β' ΦΙΛΟΣ.— Πῶς!

Α' ΦΙΛΟΣ.— Νὰ δείξῃς τὴν εὐγένειάν σου, τῶν ἀνατροφῆν σου. Ἐγὼ σ' ἐκάλεσα, σὺ λοιπὸν ὡς φιλότιμος θὰ πληρώσῃς...

Β' ΦΙΛΟΣ (Ἀφ' οὗ ἐσκέφθη).— Ἀς εἶνε, σὲ καλῶ καὶ ἐγὼ αὖριον.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Μετὰ χαρᾶς δέχομαι τὴν πρόσκλησίν σου. Ἀλλὰ πλήρωσε τώρα σὺ καὶ ἐγὼ πληρώνω αὖριον.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Μὰ σου εἶπα, φίλε μου, ὅτι δὲν ἔχω παρὰ τσακισμένο.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Μήπως τάχα ἔχω ἐγώ;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Ἀ!

Α' ΦΙΛΟΣ.— Τί νὰ γίνῃ! ἂς καταιβάσωμεν ἄλλο ἓνα ποτηράκι! (Γεμίζει τὰ ποτήρια). Εἰς ὑγείαν σου, φίλτατέ μου (Συγκροῦνται τὰ ποτήρια).

Β' ΦΙΛΟΣ.— Εἰς ὑγείαν σου, ἀγαπητέ μου (Πίνουν).

Α' ΦΙΛΟΣ.— Πῶς σου φαίνεται τὸ κρασάκι;

(Ἐγείρεται καὶ ἔρχεται εἰς τὸ προσκήριον).

Β' ΦΙΛΟΣ (Ἐγείρεται καὶ αὐτὸς).— Ἀριστοῦργημα! (Κροταλίζει διὰ τῆς γλώσσης του) Ἐξάσιον!

Α' ΦΙΛΟΣ.— Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σου καταιβάσῃ καμμίαν ιδέα;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Οὐ! ἄλλο τίποτε!..., ἀλλ' ὅχι ὅμως καὶ χρήματα.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Ναί, ἀλλὰ μία καλὴ ιδέα πολλάκις εἶνε πολὺτιμον μέταλλον καὶ ἀπὸ αὐτὸ εἴμπορεῖς νὰ κόψῃς ὅσα χρήματα θέλεις. Δέν μου λές ποία εἶνε τώρα ἡ ιδέα σου;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Νὰ τον παρακαλέσωμεν νὰ μας πιστώσῃ καὶ πληρώνῃς ἀργότερα μετὰ τὴν ἡσυχίαν σου.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Μὰ δὲν εἶπαμεν ὅτι σὺ θὰ πληρώσῃς σήμερον; Ἐγὼ ἔχω ἄλλην ιδέα πολὺ καλλιτέραν.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Ἀς τὴν ἀκούσωμεν.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Τώρα εὐθὺς θὰ τὴν ἰδῇς ἐμπράκτως. Νὰ κάμνῃς ὅ τι κάμνω ἐγώ.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Δὲν καταλαμβάνω.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Τώρα δὲ θὰ καταλάβῃς. Κάμνε σὺ ὅ τι κάμνω καὶ λέγε ὅ τι λέγω καὶ μὴ σε μέλῃ.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Πάει καλὰ! (Πρὸς τοὺς θεατάς) Μὰ τὸ ναὶ δὲν καταλαμβάνω τίποτε...

Α' ΦΙΛΟΣ.— Παιδί! (Καθίζει εἰς τὴν θέσιν του).

Β' ΦΙΛΟΣ (Ἐντρομος).— Μὴ του φωνάζῃς καὶ θὰ μας φέρῃ τὸν λογαριασμόν.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Αὐτὸ ἴσα ἴσα θέλω κ' ἐγώ. Πέ μου παστρικά, θέλεις νὰ μ' ἀκούσῃς ἢ ὄχι;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Καλὰ, ἀδελφέ, σ' ἀκούω... (Κάθηται ἀπέναντι τοῦ Α').

Α' ΦΙΛΟΣ.— Παιδί! (Κρούει τὸ ποτήριον διὰ τοῦ μαχαίριου).

Β' ΦΙΛΟΣ (Μιμούμενος τὸν Α').— Παιδί! (Κρούει καὶ αὐτὸς τὸ ποτήριόν του)

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥ.— Ἀμέσως, κύριοι!

Α' ΦΙΛΟΣ.— Φέρε, παρακαλῶ, τὸν λογαριασμόν.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Φέρε, παρακαλῶ, τὸν λογαριασμόν.

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥ.— Οἱ κύριοι θέλουν καφέ;

Α' ΦΙΛΟΣ.— Ὁχι, θὰ πᾶμε εἰς τὸ καφενεῖον!

Β' ΦΙΛΟΣ.— Ὁχι, θὰ πᾶμε εἰς τὸ καφενεῖον!

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥ.— Τώρα ἀμέσως, κύριοι, τὸν λογαριασμόν...

Α' ΦΙΛΟΣ (Πρὸς τὸν Β').— Δέν μου λές, ἔγινες παπαγάλλος;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Τί παπαγάλλος;... Σὺ μου εἶπες νὰ ἐπαναλαμβάνω ὅ τι λέγεις.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Ναί, ἀλλ' ὅχι ὅμως μετὰ τὰς αὐτὰς λέξεις.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Αἶ, ἀγαπητέ μου, δὲν εἶν' εὐκολον ἐπεὶτ' ἀπὸ τὸ φαγητόν.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Καὶ μετὰ τὸ κρασάκι μάλιστα... ἔ;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Ἀς εἶνε, θὰ προσπαθῇσω... Πέ μου μόνον ποῖον εἶνε τὸ σχέδιόν σου.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Πρόσεχε νὰ ἀκούσῃς καὶ δὲν εἶνε δύσκολον. Τὸ παιδί θὰ ἔλθῃ μετὰ τὸν λογαριασμόν, θὰ κάμω ὅτι θέλω νὰ πληρώσω ἐγώ, τὸ αὐτὸ θὰ κάμῃς καὶ σὺ. Τότε θὰ προσπαθῇσωμεν ποῖος θὰ φανῇ εὐγενέστερος καὶ φιλοτιμότερος καὶ...

(Ἀκούονται τὰ βήματα τοῦ ὑπηρετοῦ). Σοῦτ' ἔρχεται... κάμνε ὅ τι κάμνω.

ΣΚΗΝΗ Β'

Οἱ αὐτοί, ὁ ὑπηρετῆς

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Ὅριστε, κύριοι, τὸν λογαριασμόν.

Α' ΦΙΛΟΣ (Λαμβάνει τὸν λογαριασμόν καὶ τὸν παρατηρεῖ).— Δεκαοκτὼ δραχμᾶς μόνον! Δέν εἶνε πολλὰ...

Β' ΦΙΛΟΣ (Ἀνεγείρεται βιαίως).— Δεκαοκτὼ δραχμᾶς! Εἶνε πολλὰ.

Α' ΦΙΛΟΣ (Ἐγείρεται).— Αἶ, καὶ τί σε ἐνδιαφέρει, ἀγαπητέ μου, ἀφ' οὗ ἐγὼ πληρώνω; (Εἰσάγει τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του).

Β' ΦΙΛΟΣ.— Ἀ! ὄχι, ὄχι, παρακαλῶ, (Πρὸς τὸν ὑπηρετῆν) ἐγὼ πληρώνω, μὴ δέχεσαι. (Εἰσάγει τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του).

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Π.Ι.Φ.

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Στρατιώτης! Πώς μ' αρέσει
στρατιώτης 'ς τὸ στρατό·
νᾶχω δακτυλίδι μέση
καὶ κορμάκι τορνευτό.

Τὸ τουφέκι μου 'ς τὸν ὄμο,
τὸ σπαθί μου 'ς τὸ πλευρό·
νᾶχω πίστι μου καὶ νόμο
τὴν σημαία μὲ σταυρό.

Καὶ μ' ἀνδρειωμένο βλέμμα
καὶ τυφλὴν ὑπακοή
ν' ἀψηφῶ τὸ νέο μου αἷμα
καὶ τὴν πρόσκαιρὴ ζωή.

Καὶ νὰ σύρω τὴν λεπίδα
τοῦ σπαθιοῦ μου τροχμητή,
νὰ δοξάσω τὴν πατρίδα
ὅπου κι' ὅπως τ' ἀπαιτεῖ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΖΩΑ ΠΕΠΑΙΔΕΥΜΕΝΑ

«Τί θὰ ὑποφέρουν τὰ καίμενα τὰ σκυλάκια
ὡς νὰ μάθουν!» ἔλεγε προχθὲς ἡ μικρὰ Χρι-
στίνα εἰς τὸν θεῖόν της.

—Τί νὰ μάθουν, Χριστίνα μου; πῶς νὰ σέ-
βωνται τοὺς μεγαλητέρους των;

—Ὅχι, καλὲ θεῖε· πῶς νὰ περιπατοῦν ὀρθὰ
μὲ τὰ δύο πόδια των, πῶς νὰ χορεύουν, πῶς
νὰ πηδοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα κᾶθισμα εἰς τὸ ἄλλο.
Διότι μία συμμαθήτριά μου μοῦ εἶπεν εἰς τὸ
σχολεῖον ὅτι τὰ εἶδε μίαν φορὰν εἰς τὸ θέατρον.
Τὰ καίμενα τί ξύλο θὰ τρώγουν!...

—Καθόλου, Χριστίνα μου, τούναντίον μάλι-
στα ὅλα αὐτὰ τὰ παιγνίδια τὰ μανθάνουν μὲ
τὸ καλὸν καὶ ὅχι μὲ τὸ ξύλον. Καὶ ἂν θέλῃς
εἰμφορεῖς κάλλιστα νὰ δοκιμάσῃς καὶ μόνη σου.

—Πῶς;

—Θὰ σου δώσω τὰς ἀναγκαίαις ὁδηγίας.
Πρόσεχε μόνον, καὶ σου ὑπόσχομαι ὅτι θὰ γίνῃς
ἀξιόλογος σκυλοδιδασκάλισσα.

«Λοιπὸν πρῶτον μὲν πρέπει νὰ εἰξεύρῃς ὅτι
εὐκολώτερον γυμνάζονται τὰ δασύμαλλα, δη-
λαδὴ τὰ μαλλιαρὰ σκυλάκια· ἀλλὰ καὶ ὁποῖον
δήποτε ἄλλο εἶδος γυμνάζεται εὐκόλως ὅταν
ὁ διδάσκαλος ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονήν.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τὸ κυνᾶριον μανθά-
νει νὰ ἴσταται ὀρθιον ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν
καὶ νὰ βαδίζει ὀλίγα βήματα. Πρέπει ὅμως νὰ
το στήσωμεν ὀρθιον εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωμα-
τίου, ὥστε νὰ στηρίζωνται τὰ πλευρά του ἐπὶ
τῶν δύο τοίχων, καὶ νὰ κρατῶμεν διὰ τῶν χει-

ρῶν μας ὑψηλὰ τοὺς δύο προσθίους πόδας του.
Ἐπειτα ἀφίνομεν τοὺς πόδας του καὶ διὰ χει-
ρονομίων ζωρῶν τοῦ δίδομεν νὰ καταλάβῃ
ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ ὀρθιον εἰς τὴν θέσιν ὅπου
τὸ ἐστήσαμεν.

«Εὐκόλως συνεννοοῦνται ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ
μαθητής. Ὁ διδάσκαλος θὰ ἐπαναλαμβάνῃ
συχνάκις τὰ προστάγματα «Στάσου»!.. «Αὐ-
τοῦ!»... «Ὁρθός!». Καὶ ἂν ὁ μαθητής ἐπι-
χειρήσῃ νὰ πῇ κάτω «Μή!» θὰ κράξῃ ὁ δι-
δάσκαλος «Μή!», καὶ διὰ ζωρᾶς χειρονομίας
θὰ τον ἐμποδίσῃ κινῶν τὸν δάκτυλον.

«Ὅσάκις ὁ μαθητής ὑπακούει, ὀφείλει ὁ δι-
δάσκαλος νὰ τον ἀνταμείβῃ διὰ τὴν ὑπακοήν
του καὶ νὰ τον βραβεύῃ. Πρέπει λοιπὸν νὰ του
δίδῃ ἕνα βῶλον ζάχαριν, ἢ ἄλλο τίποτε, καὶ
νὰ κάμνῃ συχνὰ διαλείμματα, νὰ τον ἀφίνῃ καὶ
ὀλίγον νὰ ἀναπαύεται. Διότι τὸ κυνᾶριον δὲν
ἐπλάσθη διὰ νὰ ἴσταται ὀρθιον καὶ τοῦτο πο-
λὺ τὸ βασανίζει ὅταν μάλιστα εἶνε ἀρχάριον.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ το βασανίζωμεν πε-
ρισσότερον καὶ νὰ το μεταχειρίζωμεθα ἀγρίως
καὶ πολὺ αὐστηρῶς. Τὸ μάθημα πρέπει νὰ γί-
νεται διασκεδαστικὸν καὶ εἰς τὸν διδάσκαλον
καὶ εἰς τὸν μαθητήν, ὥστε τὸ κυνᾶριον νὰ εὐα-
ρεστῇται καὶ νὰ περιμένῃ τὴν ὥραν τοῦ μα-
θήματος μετὰ χαρᾶς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τότε θὰ
μάθῃ καὶ ταχύτερον.

Ἀφ' οὗ τὸ κυνᾶριον μάθῃ νὰ ἴσταται ὀρθιον
τὸ διδάσκωμεν νὰ βαδίζει οὕτω πως· κατ' ἄρ-

χὰς κρατοῦμεν τὴν «χειρὰ» του καὶ τὸ βοή-
θοῦμεν νὰ βαδίσῃ· ἔπειτα δὲ τὸ ἀφίνομεν μό-
νον του νὰ βαδίσῃ ἀναγκάζοντες αὐτὸ διὰ ζω-
ρῶν χειρονομίων καὶ κραυγῶν ὅπως ἀνωτέρω
εἶπομεν. Καὶ ὅταν κατορθώσῃ νὰ βαδίσῃ ὀλί-
γα βήματα θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι καὶ αὐτὸ
θὰ χαρῇ καθ' ὑπερβολὴν καὶ θὰ φανερώνῃ τὴν
χαρὰν του διὰ τῆς ζωρᾶς κινήσεως τῆς οὐ-
ρᾶς του, ὅταν μάλιστα τὸ θαυπέσωμεν ἐκ-
φράζοντες πρὸς αὐτὸ τὴν εὐαρέσκεϊάν μας

καὶ το ἐπαινέσωμεν διὰ φωνῆς γλυκείας.
«Εὐκόλως ἔπειτα θὰ μάθῃ νὰ μας φέρῃ τὸ
μαντήλιόν μας. τὰς ἐμβάδας μας, τὴν ῥάβδον
μας, θὰ μάθῃ τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμόν,
νὰ κάμνῃ τὸ σχῆμα, νὰ κρατῇ ῥάβδον ὡς ὄπλον,
νὰ ὑποκρίνεται τὸν νεκρὸν καὶ τὰ λοιπά, κτλ.
«Καὶ ἂν θέλῃς νὰ εἶνε ὁ μαθητής σου κομ-
ψότερος τίς σ' ἐμποδίζει νὰ παρακαλέσῃς τὴν
θείαν σου νὰ τοῦ κόψῃ στολὴν καὶ νὰ τὴν
ῥάψῃς.

ΠΑΝΟΣ

ΕΝΕΔΡΑ

Βλέπετε τὸ ζῷον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶνε ἑτοι-
μον νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ χαριεστάτου ἐκεί-
νου τετραπόδου, τὸ ὁποῖον τρώγει ἀμέριμον
καὶ δὲν ὑποπεύει τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὸ
κίνδυνον; Τί ζῷον εἶνε;

Εἶνε εἶδος ἀγρίου γάτου, μεγαλητέρου ὅμως
τοῦ κοινοῦ γάτου. Ὀνομάζεται δὲ Λύγξ καὶ
Τουρκιστὶ *καρακουλάκ*. Ὁ Λύγξ ζῇ κυρίως ἐν
Ἀσίᾳ. Ἐλεγον δὲ περὶ αὐτοῦ οἱ ἀρχαῖοι ὅτι
ἦτο τόσο ὀξυδερκής, τόσο δυνάτην ὁρασιν
εἶχεν, ὥστε ἡδύνατο νὰ διακρίνῃ καὶ πράγ-
ματα τὰ ὁποῖα ἦσαν ὀπισθεν τοίχου.

Τὸ τρίχωμα τοῦ Λυγκὸς εἶνε κόκκινον βαθύ
καὶ πυκνόν, ἢ δὲ οὐρὰ βραχυτέρα τῆς τοῦ κοι-
νοῦ γάτου. Ζῇ εἰς τὰ δάση καὶ τρέφεται ἐκ
μικρῶν τετραπόδων. Εἶνε σαρκόβορον ζῷον
ὅπως καὶ πάντα τὰ ζῷα τὰ λεγόμενα αἰλου-
ροειδῇ εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκει ὁ Γάτος, ἢ Τι-
γρις, ὁ Πάνθηρ, ἡ Λεοπάρδαλις, καὶ ὁ βασι-

λεὺς τῶν τετραπόδων ὁ μεγαλοπρεπὴς Λέων.
Τὸ δὲ χαριεστάτον τετράποδον ὅπερ ἐνε-
δρεῖ ὁ Λύγξ, ὀνομάζεται Ἀῖξ καὶ εἶνε εἶδος
Ἐλάφου τῶν Ἰνδιῶν, ὅπου ἐξημεροῦται καὶ ἀκο-
λουθεῖ τὴν κυρίαν του καθ' ὁδὸν ὅπως ὁ κύων.

Ἡ Ἀῖξ ὅπως παρίσταται ἐν τῇ εἰκόνι εἶνε
μικρὰ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχει κέρατα. Ἐὰν
τὴν ἴδῃτε τρέχουσαν, εἶνε ὅτι κομψὸν καὶ χα-
ρίεν· θὰ θαυμάσητε δὲ τὴν ὠκυποδίαν της.
Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὠκυποδία της εἶνε τὸ μόνον μέσον
πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ σωτηρίαν της, διότι τὰ
κέρατα εἶνε πολὺ ἀδύνατα καὶ χρησιμεύουσι
μᾶλλον ὡς κόσμημα. Ἡ Ἀῖξ ἔχει τὴν ὄσφρη-
σιν λεπτοτάτην καὶ ὀξυτάτην καὶ δι' αὐτῆς
διακρίνει ὅτι ἐκεῖ που πλησίον ὑπάρχει ἐχθρός.
Εἶθε καὶ τώρα νὰ τὴν βοηθήσῃ ἡ ὄσφρησις
καὶ νὰ αἰσθανθῇ ἐγκαίρως, ὅτι τὴν παραφυ-
λάττει ὁ Λύγξ, ὁ ἄγριος ἐχθρὸς της, εἶθε νὰ
διαφύγῃ τὸν ἐπικείμενον θάνατον!

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

— Έλα, μικρούλα μου, νά ντυθῆς, νά πᾶμε ἔς τὴν Ἐκκλησίαν.

— Τώρα ἔρχομαι, μητέρα μου.

— Έλα γλήγωρα, παιδί μου· δὲν ἀκούς ποῦ ἡ Λειτουργία σημαίνει;

— Ναί, τ' ἀκούω ποῦ σημαίνει, μά...

— Τί, μά;

— Για σήμερα, μητέρα μου, θὰ σὲ παρακαλοῦσα νά μ' ἄφινες ἐμὲ εἰς τὸ σπίτι μὲ τὴν γιαιγιά.

— Καὶ γιατί, παιδί μου;

— Γιατί βαρύνομαι, μητέρα μου.

— Βαρύνεσαι νᾶλθῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Δὲν ἐντρέπεσαι καὶ νά τὸ λές;

— Όχι, μαμμιά μου· δὲν εἶνε ποῦ βαρύνομαι· εἶπα κακὰ· ἀλλά... δὲν ἔχω ὄρεξι.

— Τί ἀκούω! Για τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἔχεις ὄρεξι; Δὲν ἔχεις λοιπὸν ὄρεξι νά παρακαλῆς τὸν Θεὸ νά σὲ βοηθήσῃ καὶ νά σὲ προστατεύσῃ;

— Μὰ καὶ εἰς τὸ σπίτι ἂν μὲ ἀφήσῃς, τὸν Θεὸ θὰ τὸν παρακαλέσω τὸ ἴδιο καὶ ἀπ' ἐδῶ, σὰν νά ἦμουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ μάλιστα καλλίτερα, σὲ βεβαιῶ, μητέρα μου, γιατί ἔς τὸ σπίτι θὰ εἶμαι καὶ πλεῖο ἡσυχῇ.

— Νά μὴ τ' ἀκούσω αὐτὰ, κόρη μου, ὅτι εἰς τὸ σπίτι θὰ ἦσαι πλεῖο ἡσυχῇ νά παρακαλῆς τὸν Θεὸ παρὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὅτι τὸ ἴδιο εἶνε νά τὸν παρακαλῆς καὶ ἀπ' ἐδῶ...

— Μὰ δὲν μοῦ τῶπες καὶ σὺ, μαμμιά μου, τόσαις φοραῖς, καὶ δὲν μοῦ τῶπε καὶ ἡ δασκάλισσα, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε παντοῦ, καὶ ὅτι μᾶς ἀκούει ἀπ' ὅποιοδήποτε μέρος τὸν παρακαλοῦμε;

— Ναί, αὐτὸ τὸ εἶπα, καὶ ἀληθινὰ μᾶς ἀκούει ὁ Θεὸς ἀπ' ὅποιοδήποτε μέρος. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀναιρεῖ ὅτι εἵμεθα ὑποχρεώμενοι νά πηγαίνωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, ὅταν ἡμποροῦμε. Ἡ Ἐκκλησία εἶνε τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ.

καὶ εἶνε πλέον σωστὸ νά πᾶμε εἰς τὸ σπίτι του ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, ποῦ ἄλλο δὲν εἵμεθα παρὰ πλάσματά του, καὶ ὅχι νά τὸν κράζωμεν ἐδῶ εἰς τὸ σπίτι μας. Ὅταν θέλωμε κάμμία χάρι ἀπὸ κἀνέναν ἄνθρωπο ποῦ νά ἔχῃ ἐξουσία, δὲν τὸν καλοῦμε σπίτι μας, ἀλλὰ, γιὰ νά τὸν ὑποχρεώσωμε περισσότερο νά μὴ μᾶς ἀρνηθῇ τὴν χάρι, πηγαίνομε ἔς τὸ σπίτι του ἐμεῖς. Πολὺ περισσότερο πρέπει νά εἵμεθα ταπεινοὶ πρὸς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ Κύριός μας, καὶ ἡ υἡγία μας, ἡ περιουσία μας, καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ μας εἶνε ὅλα χαρίσματα δικὰ του· καὶ πρέπει νά πηγαίνωμεν ἐμεῖς εἰς τὸ σπίτι του, γιὰ νά τοῦ δείξωμε τὴν ταπεινωσί μας, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μας καὶ τὴν ἀγάπη μας, ἐκτὸς ἐὰν κάμμία σπουδαία αἰτία μᾶς ἐμποδίζει νά πᾶμε. Μᾶς ἀκούει λοιπὸν ὁ Θεὸς ὅπου καὶ ἂν εἵμεθα, καὶ εἰς κάθε ὥρα, ἐὰν ἐκτελοῦμε καὶ τὸ χρέος μας νά πηγαίνωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰς ὁρισμένους ἀγίας ἡμέρας. Ἐπειτα, κόρη μου, πρέπει νά πιστεύωμεν ὅτι τὴν προσευχή μας τὴν δέχεται ὁ Θεὸς καλλίτερα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, γιατί εἶνε ἐνωμένη μὲ τὴν προσευχὴ τῶν ἱερέων του καὶ τῶν ἄλλων χριστιανῶν ποῦ παρακαλοῦνε μαζὶ μας. Εἶνε λοιπὸν ἑλλειψὶς μεγάλη νά μὴ πᾶμε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὅταν ἡμποροῦμε· εἶνε ἑλλειψὶς, ποῦ δυσαρεστεῖ τὸν Θεόν καθὼς ἡ ἀμαρτία. Ἀλλοίμονο, μικρούλα μου, ἂν ἰδῇ ὁ Θεὸς ὅτι δὲν συχνάζουμε τὴν Ἐκκλησίαν του γιατί βαρυνόμεθα, ἢ γιατί δὲν αἰσθανόμεθα τὴν ὄρεξι νά πηγαίνωμε. Τότε δικαίως ὁ Θεὸς ὀργίζεται, δὲν μᾶς ἀγαπᾷ πλέον, δὲν μᾶς βοηθεῖ, καὶ μᾶς παραιτεῖ, ποῦ εἶνε ἡ χειρότερη τιμωρία ποῦ ἡμπορεῖ νά μᾶς κάμῃ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον...

— Ἄ! ὄχι, ὄχι, μητέρα μου, μὴ τὸ λές αὐτό. Ἐχεις δίκαιο· ἔχεις δίκαιο. Ντύνομαι ἀμέσως. Πᾶμε, ναί, πᾶμε εἰς τὴν Λειτουργίαν, μανούλα μου!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ

Η ΣΥΡΗΚΤΡΑ

«Τί εἶνε πάλιν αὐτὴ ἡ συρήκτρα;

— Εἶνε παιγνίδιον εὐκολόν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ δεξιότητα καὶ ταχύτητα. Θέλετε νά σᾶς το μάθω;

— Μετὰ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Οἱ μέλλοντες νά παιζῶσι σχηματίζουνσι κύκλον, εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν ἵσταται ὄρθιος ἐν τῷ κέντρῳ. Ἐχουσι δὲ μίαν καὶ μόνην μικρὰν συρήκτραν καὶ δι' αὐτῆς συρίζει ἕκαστος καὶ εὐθὺς τὴν παραδίδει εἰς τὸν γείτονά του ἢ εἰς ἄλλον τινὰ ἐκ τῶν παιζόντων. Ὁ δὲ ἐν τῷ μέσῳ ἱστάμενος ὀφείλει νά ἀνακαλύψῃ εἰς τίνος χεῖρας εὐρίσκεται ἡ συρήκτρα. Καὶ ἂν μὲν τὸν ἀνακαλύψῃ, τότε ἐκεῖνος χάνει καὶ ἀναλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ πρώτου, εἰ δὲ μὴ τὸ παιγνίδιον ἐξακολουθεῖ. Ὡσαύτως χάνει καὶ

καὶ ὅστις ἔνεκα ἀδεξιότητος ἀφήσῃ νά πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἡ συρήκτρα.

Τὸ παιγνίδιον γίνεται ζωηρότερον καὶ ἡ ἀμνηχανία τοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἱσταμένου αὐξάνει, ἐὰν ἡ συρήκτρα ἐξαρτηθῇ ἐπὶ ταινίας ἕως ἐνὸς μέτρου καὶ καρφωθῇ ἐπιδεξιῶς διὰ καρφίδος ὀπισθεν ἐπὶ τῆς τραχηλιάς τοῦ φορέματος αὐτοῦ. Ἐκαστος δὲ τῶν παιζόντων λαμβάνει τὴν συρήκτραν καὶ ἀφ' οὗ συρίζῃ δυνατὰ τὴν ἀφί-νει καὶ τὴν λαμβάνει ἄλλος, καὶ συρίζει καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. Οὕτω δὲ οἱ συριγμοὶ γίνονται ταχύτεροι, διότι δὲν εἶνε ἀνάγκη νά μεταδοθῇ ἡ συρήκτρα ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα. Καὶ ὁ δυστυχὴς μόνος ἀκούσῃ δεξιὰ συριγμὸν στρέφεται, ἀλλ' ἐν τῷ ᾧ ἀκούει ἄλλον ἀριστερὰ καὶ στρέφεται πάλιν πρὸς μεγίστην διασκέδασιν, ἕως ὅτου ἀνακαλύψῃ τὸ τέχνασμα ἐκ τῆς ἀδεξιότητος τυχόν τινος ἐκ τῶν παιζόντων.

ΠΑΙΚΤΗΣ ΑΠΟΜΑΧΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Πρῶτ' πρῶτ' ὅταν ἐξυπνήσῃ τὸ πουλάκι τί λέγει εἰς τὴν μητέρα του;

« Ἀφῆσέ με, μητέρα μου, νά πετάξω, ἄφῆσέ με νά πετάξω. »

Καὶ ἡ μητέρα του τοῦ λέγει·

« Μείνε, πουλάκι μου, εἰς τὴν φωλεάν σου, τὰ πτερά σου δὲν ἐμεγάλωσαν ἀκόμη, μείνε πουλάκι μου, ὡς νά μεγαλώσῃς. »

Ἀλλὰ τὸ πουλάκι δὲν ἀκούει τὴν μητέρα του καὶ κρυφὰ τῆς πηδᾷ ἐξω ἀπὸ τὴν φωλεάν καὶ παρ' νά το ἔπεσε κάτω, τὸ ἀρπάζει ὁ γάτος καὶ τὸ τρώγει...

Καλὰ νά πάθῃς, ἀνόητον πουλάκι, ποῦ δὲν ἤκουες τὴν μητέρα σου!

*

Πρῶτ' πρῶτ' ὅταν ἐξυπνήσῃ τὸ παιδάκι τί λέγει εἰς τὴν μητέρα του;

« Ἀφῆσετέ με, καλὴ μητέρα νά τρέξω, ἀφῆσετέ με νά τρέξω. »

Καὶ ἡ μετέρα του τοῦ λέγει·

« Δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη, παιδί μου, περίμενε νά δυναμώσουν τὰ ποδαράκια σου, περίμενε νά μεγαλώσῃς καὶ ἔπειτα τρέχε ὅσον θέλῃς. Εἰ δὲ μὴ θὰ πάθῃς ὅτι ἔπαθε τὸ ἀνόητον πουλάκι. »

Καὶ τὸ φρόνιμον παιδάκι ἤκουσε τὴν μητέρα του καὶ ἔμεινε μέσα καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε. Εὐγέ σου, καλὸν παιδάκι!

NINA

Ο ΓΕΡΩΝ ΙΠΠΟΣ

Ἐθυμοῦμαι ὅτι εἶχομεν γείτονα τὸν μπάμπ-
πα Τιμόθεον, γέροντα ἐνενηκοντούτην, ὅστις
εἶχε μετὰ τοῦ ἐγγόνου του, καί, ἐννοεῖται, δὲν
εἰργάζετο διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἐνε-
κα τῆς προβεβηκυῖας ἡλικίας του δὲν εἶχε δυ-
νάμεις. Ἡ ῥάχης του εἶχε κυρτωθῇ, ἐστηρί-
ζετο ἐπὶ βακτηρίας καὶ μᾶλλον ἔσυρε τοὺς πό-
δας του ἢ ἐβάδιζεν. Ὀδόντας δὲν εἶχε καὶ τὸ
πρόσωπόν του ἦτο κατερυτιδωμένον. Τὸ κάτω
χεῖλός του ἔτρεμε, καὶ ὅτε ἐλάλει ἢ σιαγών
του ἐκινεῖτο οὕτως ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ νο-
ήσῃ τί ἔλεγεν ὁ γέρων.

Ἡμεθα τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ ἐτρελλαινό-
μεθα διὰ τὴν ἱππασίαν· ἀλλὰ οἱ ἵπποι τοῦ πα-
τρός μου ἦσαν πολὺ ζωντοὶ, καὶ διὰ τοῦτο
μόνον ἓνα ἵππον γέροντα εἶχομεν τὴν ἄδειαν
νὰ ἱππεύωμεν.

Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ μας ἐδῶκε τὴν ἄδει-
αν νὰ ἱππεύσωμεν, καὶ μετὰ χαρᾶς κατέβη-
μεν εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου ἦτο τὸ ἱπποστάσιον. Ὁ
ἱπποκόμος ἔσαζε τὸν γέροντα ἵππον καὶ πρῶ-
τος ἀνέβη ὁ μεγαλειότερος ἀδελφός μου. Πε-
ριῆλθε δις τὴν αὐλὴν, ἐξῆλθεν ἔπειτα ἔξω καὶ
περιῆλθε τὸν κῆπον ὅλον. Ὅτε δὲ ἐπανῆλθεν
εἶπομεν πρὸς αὐτόν·

«Τώρα, ἔς τὰ τέσσαρα!»

Ὁ ἀδελφός μου ἐμάστιξε τὸν ἵππον διὰ τοῦ
μαστιγίου του καὶ ὁ γέρων ἵππος διῆλθεν ἔμ-
προσθεν ἡμῶν καλπάζων.

Μετὰ τὸν πρῶτον ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ δευ-
τέρου ἀδελφοῦ μου, ἔπειτα τοῦ τρίτου οὔτινης
ὥς καὶ ὁ πρῶτος ἔδειξαν τὴν ἱππευτικὴν δε-
ξιότητά των.

Τέλος ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ μου. Ὁ γέρων ἵπ-
πος ἦτο κατὰκοπος, τὸ σῶμά του ἔσταζεν
ἰδρῶτα καὶ ὁ δυστυχὴς ἵστατο ἀσθμαίνων, καὶ
ἔτρεμεν. Ἀλλ' ἐγὼ ἤθελον νὰ ἐπιδείξω ὅτι εἶ-
μαι ἄριστος ἱππεὺς καὶ δὲν μ' ἐμελλεν ἂν ὁ
γέρων ἵππος δὲν ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ τρέξῃ.

Ἀναβαίνω καὶ τὸν μαστίζω ἐλαφρὰ διὰ νὰ
βαδίσῃ· ἀλλ' αὐτὸς μένει ἀκίνητος, τὸν μα-
στιζῶ δυνατώτερα, τὸν κεντῶ διὰ τῶν πτε-
ριστήρων μου, τίποτε! Ἰστατο ἔχων τὴν κε-
φαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἵππο-

στασίου. Ἀγανακτῶ καὶ τὸν μαστίζω ἀλύ-
πητα, θραύεται τὸ μαστίγιόν μου καὶ διὰ τῆς
λαβῆς τοῦ μαστιγίου τὸν πλήττω κατὰ κε-
φαλῆς ἀλλὰ μάτην...

«Δὸς μου ἓνα ξύλον δυνατὸν, εἶπον πρὸς
τὸν ἱπποκόμον, ὅστις ἀπεκρίθη ἐρχόμενος πλη-
σίον μου.

— Ἀρκεῖ ἡμέρον, κύριε, καταβῆτε, εἶνε
κρίμα νὰ το βασανίζετε τὸ καίμενον τὸ ζῶον.

— Καὶ πῶς! ἀνεφώνησα μετ' ὀργῆς. Ἐγὼ
ἀκόμη δὲν ἱππεύσα καὶ μου λέγεις νὰ καταβῶ!
Θέλω νὰ με ἰδῇς κ' ἐμὲ πῶς καλπάζω. Δὸς
μου, σὲ παρακαλῶ, ἓνα ξύλον χονδρὸν νὰ το
δείξω ἐγὼ πῶς τρέχουν.

— Ἀχ! κύριε, μὴ το κτυπᾶτε, δὲν το λυ-
πεῖσθε; Εἶνε εἰκοσιν ἐτῶν ἄλογον, εἶνε ἀποκα-
μωμένον, μόλις ἀναπνέει, καὶ ἔπειτα εἶνε γέ-
ρικο, εἶνε γεροντάκι σὰν τὸν μπάμππα Τιμό-
θεον. Φαντασθῆτε ἂν θελήσετε νὰ σας σηκώ-
σῃ εἰς τοὺς ὤμους του καὶ νὰ τὸν κτυπᾶτε νὰ
τρέξῃ παρὰ τὴν δυνάμιν του. Δὲν θὰ τὸν λυ-
πηθῇτε;

Εὐθὺς ὡς ἐφαντάσθην τὸν γηραιὸν Τιμόθεον,
ὑπήκουσα εἰς τὸν ἱπποκόμον καὶ κατέβην ἀπὸ
τοῦ ἵππου.

Τότε ἐνόησα πόσον ὑπέφερον ὁ δῦσμοιρος ὅτε
εἶδον τὰς πλευράς του εἰσερχομένας καὶ ἐξερ-
χομένας εἰς τὸ σῶμά του, τοὺς ῥῶθωνάς του
διαστελλομένους καὶ συστελλομένους μετ' ἀγω-
νίας καὶ τὴν ἀραιὰν οὐρὰν του σειομένην μό-
λις καὶ μετὰ βίας. Καὶ ἐγὼ ὁ ἀπερίσκεπτος
ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἐτέρπετο καὶ αὐτὸς ἐὰν ἔτρε-
χε καὶ ἐκάλπαζε! Τόσον τὸν ἐλυπήθην, ὥστε
ἐνηγκαλίσθην τὸν ἰδρωμένον τράχηλόν του καὶ
ἀνέκραξα·

«Συγγνώμην, γέρον μου! συγγνώμην, διότι
σ' ἐκτύπησα...»

Ἐκτοτε, παρῆλθον ἔτη πολλὰ, ἡλικιώθην
καὶ πάντοτε ἐλυπούμην τοὺς ἵππους καὶ τοὺς
λυπούμαι. Ὅσάκις δὲ τύχῃ νὰ ἴδω τινὰ κακο-
ποιοῦντα ἵππον, εὐθὺς ἐνθυμοῦμαι τὸν γηραιὸν
ἵππον μας καὶ τὸν μπάμππα Τιμόθεον.

[Ἐκ τῶν τοῦ Ῥώσου Δ. ΤΟΛΕΤΟΝ.]

* Π.

ΑΙ ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

ΟΡΑΣΙΣ. — Ὁ Μανώλης ἐργάζεται εἰς τὸ σιδηρουργεῖον τοῦ Μαστροδέρνου, διὰ νὰ μάθῃ τὴν
τέχνην. Πρῶτ' ἄνω, πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον, τὸν ἐστειλεν ἡ μήτηρ του νὰ ᾤωνῃσιν.
Ἠγόρασε λοιπὸν διάφορα ἄλλα πράγματα καὶ ἑκατὸ δράμα κρασί μισχάτον διὰ ἱατρικόν.

«Τὶ ὦρα ἰο ν χρῶμα!», εἶπεν ὁ Μανώλης, βλέπων μετ' ἀνεκφράστου ἡδονῆς τὸ ἀληθῶς
λαμπρὸν χρῶμα τοῦ οἴνου. «Τί τα θέλομεν τὰ μάτια ἂν δὲν
κυττάζωμεν κάποτε καὶ τὰ εὐμορφα πράγματα!»

ΟΣΦΡΗΣΙΣ. — Ὁ Μανώλης ἀφ' οὗ ἐκαμάρωσε τὸ χρῶμα δὲν
ἐκρατήθη νὰ μὴ εἰσπνεύσῃ τὸ ἐξαιρετὸν ἄρωμα τοῦ περιεχομένου
τῆς φιάλης.

«ὦ! τὶ εὐωδία!», ἀνεφώνησεν, «ἄχ, τί θὰ ἐχάναμεν ἂν δὲν
εἶχαμεν μὴ τὴν! Ζήτω ἡ μύτη!»

ΓΕΥΣΙΣ. — Ἀπὸ τὴν μύτην ἕως τὸ στόμα εἶνε πολὺ μικρὰ ἡ
ἀπόστασις.

«ὦχ! τὶ γλύκα!», ἀνεφώνησεν ὁ Μανώλης. «Ὅταν ἔχῃς οὐ-
ρανίσκον εἶνε κρίμα νὰ μὴ τὸν γλυκαίνῃς κάποτε!»

ΑΚΟΗ. — «Βρέ, ποῦ γυρίζεις, ἀφιλότης; πότε θάρρης νὰ πιδ-
σῃς τὴ δουλειά σου;» εἶπεν ὁ Μαστροδέρνους βλέπων τὸν Μανώλην
διερχόμενον πρὸ τοῦ σιδηρουργείου μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας.

«Ἀγάλια ἀγάλια, μάστοργ, μὴ σκούζῃς ἔτσι καὶ μου ἔκεκού-
φανε τὰ αὐτιά μου!»

ΑΦΗ. — Ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ Μανώλης ἦλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον
νὰ ἐργασθῇ, ὁ Μαστροδέρνους τρέχει, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν τρά-
χηλόν καὶ τοῦ δίδει παρὰ μίαν τεσσαράκοντα. Τότε ὁ δυστυχὴς
Μανώλης ἠσθάνθη ὅτι ἐκ τῶν πέντε αἰσθήσεων ἡ ἀφὴ δὲν εἶνε
ἡ παρέχουσα περισσοτέρας τέρψεις.

ΟΡΑΣΙΣ

ΟΣΦΡΗΣΙΣ

ΑΦΗ

ΑΚΟΗ

ΓΕΥΣΙΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Πώς να εύρισκωμεν τὰς ἀποστάσεις

Ὁ ἔχων καλὴν ὄρασιν, ὅστις δηλαδὴ δὲν εἶνε οὔτε μύωψ οὔτε πρεσβύωψ, διακρίνει τὴν γραμμὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀνθρώπου ἀπέχοντος 100 μέτρα. Ἐὰν ἀπέχῃ 150 τότε δύναται νὰ μετρήσῃ τὰ κομβία τῆς στολῆς του, ἐὰν εἶνε στρατιωτικὸς. Εἰς 200 μέτρα τὰ μὲν κομβία φαίνονται ὡς μία γραμμὴ, ἀλλὰ διακρίνεται ἡ ῥίν, τὸ στόμα καὶ αἱ χεῖρες. Εἰς 300 τὸ πρόσωπον διακρίνεται ὅτι εἶνε πρόσωπον, ἀλλὰ ἡ γραμμὴ τῶν κομβίων εἶνε μόλις ὁρατὴ. Εἰς 400 μέτρα τὸ πρόσωπον φαίνεται ὡς λευκὸν σημεῖον, ἀλλὰ διακρίνονται αἱ κινήσεις τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν. Εἰς 500 μέτρα ἡ κεφαλὴ ἐξαφανίζεται. Εἰς 600 μόλις διακρίνεται ἡ κίνησις τῶν ποδῶν. Εἰς 800 φαίνεται μόνον ὁ ὄγκος τοῦ ὅλου σώματος. Τέλος εἰς 1000 διακρίνεται μόνον ἐὰν εἶνε ἔφιππος ἢ πεζός.

Τὰ παιδία καὶ οἱ νέοι θὰ ὠφεληθῶσι πολὺ ἐὰν γυμνάζωσι τὴν ὄρασιν των, ὥστε διὰ μόνου τοῦ ὀφθαλμοῦ νὰ προσδιορίζωσι τὰς ἀποστάσεις. Εἶνε καὶ ὠφέλιμος ἡ ἀσκήσις αὕτη καὶ διασκεδαστικὴ.

Ἀργία μήτηρ κακίας.

Ἡ τακτικὴ ἐργασία ἔχει καὶ τοῦτο τὸ καλὸν ὅτι ἀποτρέπει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ πάσης κακῆς σκέψεως καὶ κακῆς πράξεως. Ὁ νοῦς τοῦ ἀσχολουμένου ἀνθρώπου εἶνε ὡς οἰκία κατωκημένη, ὃ δὲ νοῦς τοῦ ἀργοῦ εἶνε ὡς ἔρημον κτίριον εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ

εἰσέλθῃ πᾶσα κακία εὐκολώτατα. Εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι οἱ ναῦται ὅταν δὲν ἔχωσιν ἐργασίαν ρέπουσι πρὸς τὴν ἀπειθειαν διὰ τοῦτο γέρων τις πλοίαρχος, μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης ἐργασίας ἐν τῷ πλοίῳ, ἔλεγεν εἰς τοὺς ναύτας του νὰ καθαρίσωσι τὴν ἄγκυραν.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων συνεισφορῶν κατὰ τὸ δελτίον τῆς 31 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. Δραχ. 214,85

Νέαι συνεισφοραί :

Χρῖστος Α. Σχίμπε	Τριπόλεως	2,—
Φιλόπατρις Ἰων	Σμύρνης	3,—
Ἡρακλῆς Βασιάδης	Κων/πόλεως	2,—
καὶ δι' αὐτοῦ οἱ ἐπόμενοι :		
Ἀνδρέα Ἑλληνοπούλα	Κων/πόλεως	2,—
Ἰωσήφ Διάσης	"	—,50
25 Μαρτίου	"	—,25
Γεώργιος Γεννάδιος	"	—,25
Ἀνώνυμος	"	1,—
Τὸ ἑξάρι τοῦ Χατζῆ	"	—,50
Ἀρχάδι	"	—,50

Ἐν ὅλῳ μέχρι σήμερον Δρ. 226,85

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

[Ὁ ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου προκηρυχθεὶς Διαγωνισμὸς «Παιδικοῦ Πνεύματος» ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου καὶ θὰ λήξῃ εἰς τὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου.]

Εἰς τὸ μάθημα τῆς γραμματικῆς.

Εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν κλίνει : «Ἡ γαλῆ, γενικὴ τῆς γαλῆς» αἰφνης ὅμως εἰς τὴν κλητικὴν σταματᾷ.

Ὁ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ· Κλητικὴ ; ("Ὅλοι σιωποῦν)... Καὶ πῶς θὰ φωνάξουμε τὴ γάτα ;

Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ (Μὲ ὕφος θριαμβευτικόν). Ψί, ψί, ψί, ψί!

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνατολίτου.

Δύο τερατολόγοι ὁμιλοῦν περὶ τοῦ φύχους τῆς Ρωσίας. — Ξεύρεις, λέγει ὁ εἰς, τόσο κρύο κάμνει, ὥστε πολλὰς φορὰς παγώνουν ἢ μύτες τῶν ἀνθρώπων καὶ πέφτουν. — Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη ! ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος· φαντάσου ! πηγαίνει ἡ μουσικὴ εἰς τὴν πλατεῖαν νὰ παῖξῃ· φυσοῦν οἱ μουσικοί, ἀλλὰ τίποτε ! οἱ ἥχοι εἶνε παγωμένοι καὶ δὲν βγαίνουν ἀπὸ τὰ ὄργανα.

* Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαυρομάτας.

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἀπεφάσισε νὰ ἐορτάσῃ τὰ γενέθλιά του εἰς τὴν ἐν Κηφισίᾳ ἐξοικήν του οἰκίαν· ὅθεν ἀφ' ἐσπέρας ἔγραψε πρὸς τὸν ἐπιστάτην του νὰ προετοιμάσῃ τὰ πρὸς ὑποδοχὴν τῶν προσκεκλημένων. Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐσφράγιζε τὴν ἐπιστολὴν, ἔμαθεν ὅτι ὁ σιδηρόδρομος ἔπαυσε βλάβην τινὰ καὶ τοῦτου ἔνεκα θὰ διακοπῇ ἡ συγκοι-

νωνία ἐπὶ μίαν ἡμέραν. Παρευθὺς ἀνοίγει πάλιν τὸν φάκελλον καὶ προσθέτει κάτω τῆς ἐπιστολῆς ἐν ὑστερογράφῳ : Ὑ. Γ. Κύρ Πέτρο, μὴ προετοιμάσῃς τίποτε, διότι ἔνεκα βλάβης τοῦ σιδηροδρόμου δὲν θὰ ἔλθωμεν αὐρίον εἰς Κηφισίαν.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Φίλου.

Μεταξὺ δύο παιδίων.

— Δὲν γνωρίζω τὸν δίκόν σας τὸν γιατρόν, μὰ ὁ δίκός μας ξεύρω πῶς εἶνε περίφημος γιατρός.

— Ἀρρώστησε κανέναν σας βαρεῖα καὶ τὸν γιάτρεψε ;

— Ὅχι· ἀλλ' ὅποτε ἔλθῃ σπῖτι, μοῦ φέρνει καὶ καραμέλες.

* Ἐστάλη ὑπὸ Χαλαράμπους Γ. Σαράντη.

Ἡ κυρία ἔστειλε τὴν μικράν της ὑπηρετρίαν νὰ τῆς ἀγοράσῃ ζεύγος χειροκτίων χρώματος κρεατιοῦ. Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει ἡ μικρὰ φέρουσα χειρόκτια χρώματος σοκολάτας.

— Μὰ ἐγὼ σοῦ εἶπα κρεατὶ χρῶμα νὰ τὰ πάρης.

— Μάλιστα κυρία καὶ ἴσα ἴσα τὰ ἐδιάλεξα κ' ἐγὼ 'ς τὸ χρῶμα τῶν χειρῶν μου.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρανθίμου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

"Ὅταν τις εἶνε φιλόπονος, εὐρίσκει καιρὸν ὅπως σὺ, Ζιζάνιον, νὰ κλέψῃ ὀλίγας ὥρας καὶ ἐκ τῆς ἀσθενείας του ἀκόμη καὶ νὰ τὰς ἀφιερῶσιν εἰς πνευματικὰς ἀσκήσεις. Χαίρω διότι εὐρίσκει εἰς ἐμὲ γλυκυτάτην παρηγορίαν.

Χαίρω, Ἐλπιδοφόρε, ὅτι καὶ ἐγὼ συντελὼ εἰς τὴν πρόδόν σου, ὡς μοι γράφεις «Ἀγαπητὴ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, βλέπω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἀφ' οὔτου σε ἀναγινώσκω, ὅτι μεγάλως προσδεύω.» Τοῦτο σημαίνει ὅτι αἱ προσπάθειάι μου δὲν μένουσι ἄκαρποι. Εὐγε, διότι πρὶν πράξῃς τι, παρατηρεῖς καὶ ἐξετάσεις ἂν εἶνε συμφωνὸν πρὸς ὅσα ἐγὼ λέγω.

Εὐχομαι, Χιονοσκεπὴς Αἴμε, νὰ γηράσῃς καὶ νὰ πανηγυρίσῃς τὰ γενέθλιά σου πολλά, πολλὰ ἔτη καὶ μὴ χιονάτην κεφαλὴν, ὥστε νὰ ἀληθεύσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σου.

Ἐξημερώσης, Κάλχη, ἀναγινώσκων δύο τόμους τοῦ περιοδικοῦ μου, τοὺς περιέχοντας τοὺς «Τρεῖς μικροὺς σωματοφύλακας», καὶ σου ἐπέρασεν ἡ μεγάλη στενοχωρία ἡ ὅποια σε ἐθασάνιζε. Πρόσεχε ὅμως νὰ μὴ ἀγρυπνῇς πολὺ, διότι ἡ ἀγρυπνία βλάπτει καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχῃς πλησίον σου τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ.

Βλέπεις, Φίλεργος Χελιδών, πόσον εἶσαι καὶ σὺ εὐχαριστήμενη διότι οἱ καλοὶ σου γονεῖς ἐπέμενον νὰ εὕρῃς μόνῃ σου τὸ ψευδώνυμόν σου ; Τώρα χαίρεις βέβαια καὶ διότι ἔκαμες τὴν γνώμην των καὶ διότι ἐθεβαιώσης ὅτι, ὅταν τις ἔχῃ θέλῃσιν πάντοτε ἐπετυγχάνει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖ.

Ἡ καλὴ σου μήτηρ, Ἐλευθέρα Ἑλλάς, σὲ ἄφινε νὰ μένης ἀργὰ τὸ βράδυ. Δὲν ἐκατάλαβες διατῆ ; σὲ ἄφινεν ὅχι μόνον διότι ἐμεγάλωσες, ἀλλὰ καὶ διότι εἶσαι φρόνιμον κοράσιον.

"Ὅλοι οἱ φίλοι μου, Ἀρματωλὲ τοῦ 21, συμφωνοῦν μὲ τὴν γνώμην σου καὶ ἐγὼ πρὸ πάντων. Ἀπὸ σᾶς κυρίως ἐξαρτᾶται νὰ ἐκδίδεται τὸ φύλλον μου καὶ καθ' ἑβδόμαδα.

Ἀφ' οὗ ὑπόσχεται, Στήριγμα τοῦ πατρός, ὅτι θὰ διορθώσῃ τὰ ἐλαττώματά σου καὶ με παρακαλεῖς νὰ σε βοηθήσῃ καὶ ἐγὼ, σὲ πληροφορῶ ὅτι εἶμαι πρόθυμος, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀκούῃς προθύμως καὶ νὰ ἐκτελῇς τὰς συμβουλὰς μου.

Νὰ μὴ ἐντρέπεται, Ἀνδρεῖε Στρατιῶτα, ἡ μικρὰ ἀδελφὴ σου νὰ μου γράφῃ· τὴν πρώτην φορὰν εἶνε ὅλη ὅλη ἡ δυσκολία καὶ ἔπειτα πλεονεκτήματα εἶνε ὅλη ἡ ἐντροπή.

"Ἐνεκα ἀμελείας δὲν μου ἔγραψες τόσο καιρὸν, Λαοκώρ ; Καὶ τὸ λέγεις ἀκόμη ; Ἄλλ' ἂς εἶνε, μ' ἀρέσκει ἡ ἐλκρινεία σου καὶ σε συγχωρῶ, μὴ τὸ ξανακάμῃς ὅμως· διότι ἡ ἀμέλεια εἶνε ἐλάττωμα καταστρέφον τοὺς νέους.

Κατὰ λάθος, Ἀφρικανὲ Λέορ, ἐστάλη ἄλλο ἀντ' ἄλλου, ὅπως καὶ σὺ τὸ ἐνόησες. Γράψε μου τί σου λείπει νὰ σου τὸ στείλουν εὐθύς.

Δὲν πειράζει, Κυπριακὲ Ἀστήρ, ὅτι δὲν ἐπρόφθασες τοῦ χρόνου ἔχε τὸν νοῦν σου. Ἀρκεῖ ὅτι εἶχες τὴν καλὴν πρόθεσιν.

Ποῦ ἦσο τόσα ἔτη, Διανγὲς Ρυάκιον ; Ἐλα τέλος πάντων. Σ' εὐχομαι ἐπιτυχίαν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐπρότεινα ὡς εἶδες τὸν διχωνισμόν τὸν ὁποῖον τόσο ἐπεθύμεις.

Ἐτοίμασε λοιπὸν τὴν γραφίδα σου, Ἀετὲ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὁρέων, καὶ τὴν φαντασίαν σου. Τὸ ποιηματάκι σου τὸ «ἔρημον πουλάκι» τὸ ἀνέγνωσα καὶ εἶνε, καλόν, ἀλλὰ τὸ διήγημά σου διὰ τὸν διαγωνισμόν θὰ εἶνε πιστεύω, πολὺ καλλίτερον.

Τὰς ἔλαβον, Ὀλύμπιε Ζεῦ, καὶ εὐχομαι νὰ τὰς παραλαβῇς.

Πολὺ μὲ συνεχίησε, Προμηθεὺς Δεσμῶτα, ἡ περιγραφή τῆς ἐορτῆς σας καὶ τὸ τρυφερόν σου ποιηματάκι μὲ τὰς εὐχάς σου, διὰ τὰς ὁποίας σ' εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ εἶδες τοὺς πονηροὺς ; Σὺ, τὴν δουλειά σου...

Εἶδες, Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου, ὅτι εἶχες ἄδικον νὰ εἶσαι θυμωμένος διότι δὲν σ' ἀπήντησα. Χαίρω διότι τὸ ἐνόησες καὶ μόνος σου, ὅτι αἰτία εἶνε τὸ πλῆθος τῶν γραμμάτων τὰ ὁποῖα λαμβάνω παρὰ τῶν μικρῶν μου φίλων καὶ πρέπει νὰ ἀπαντῶ εἰς ὅλους μὲ τὴν σειράν των. Τώρα ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά σου ἰδοὺ εὐρίσκεις μὲ δύο λέξεις τὴν ἀπάντησιν : Τὰς ἐδέχθην.

Τὸ αὐτὸ ἀπαντῶ καὶ πρὸς σέ, Ἀετὲ τῶν Ὁρέων τῆς Ἡπείρου. Πολὺ καλὰ τὸ ἐνόησες.

Ἐλήφθην, Πολεμιστὰ τοῦ 21. Ἐὰν ἐγκριθῇ τὸ ἀνιγμά σου, θὰ δημοσιευθῇ ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του.

Καὶ ἐγὼ ἐλπίζω καὶ εὐχομαι, Ἡρώ τοῦ Μαραθῶνος, νὰ φανῇς ἀνώτερος εἰς τὸν παρόντα διαγωνισμόν. Ἐχε ὡς παράδειγμα τὸν ἥρωα τοῦ ψευδωνύμου σου, ὅπερ ἐγκρίνω νὰ λάβῃς, διότι δὲν τὸ ἔχει ἄλλος.

Καὶ βέβαια, Ἀμνη τοῦ Μεσοδογγίου, ὅχι μόνον τὸ λέγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ τὸ συνιστῶ μάλιστα εἰς τὰς μικράς μου φίλας καὶ τοὺς μικροὺς μου φίλους : «Πρῶτα τὰ μαθήματα καὶ τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου καὶ ἔπειτα τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ». Λοιπὸν καλὴν ἐντάμωσιν μετὰ τὰς ἐξετάσεις.

Δικαίως καυχᾶσθε, φίλε Λαράλαμπε Γ. Σαράντη, σὺ καὶ οἱ φίλοι σου, διότι ἀκούετε τόσοις ἐπαίνους περὶ τῆς ἀγαπητῆς σας ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ εἰς τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεις, ὀφείλετε κατὰ μέγα μέρος τὴν ἀνάπτυξίν σας. Καὶ ἐγὼ χαίρω ὅταν ἀκούω ὅτι καθηγητὰ καὶ λόγοι ἐκφράζονται περὶ ἐμοῦ εὐνοϊκῶς καὶ με συνιστοῦν ὡς τὸ μόνον κατάλληλον περιοδικὸν εἰς διάπλασιν τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας τῶν παιδίων. Χαίρω διότι βλέπω ἐκκληρούμενον τὸν σκοπὸν μου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Μαραθωνομάχε. Ἐλήφθην τὰ σταλέντα. Ἐχε ἥαρος καὶ θὰ ἐπιτύχῃς.

Ἰδοὺ ὅπου ἐξεπληρώθη, Ἀδαμάντιε Κораῖ, ὁ διακαὴς σου πόθος καὶ εἶσαι τώρα μετὰ τῶν ἀπείρων καλῶν μου φίλων. Εὐχομαι νὰ λάβῃς καὶ βραβεῖα.

Διὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου, Τρομερὲ Ἀετὲ, πρέπει πάντοτε εἰς τῆς ἐπιστολάς σου νὰ τὸ γράφῃς ὑπὸ τὴν ὑπογραφήν σου. Τὸ φύλλον θὰ τὸ ἔλαβες, ἐλπίζω, τώρα.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἰούλιε Καῖσαρ, καὶ σὺ δεκτὸς εἰς πάντας τοὺς διαγωνισμοὺς.

Ἄν ἐλήφθην ὅλα αἱ λύσεις σου, Γυαλένιε Πύργε, θὰ τὸ γνωρίζω ὅταν θὰ γίνῃ ἡ ἐξέλεξις διὰ νὰ ἐξαχθῶν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ· τώρα μοῦ εἶνε πολὺ δυσκόλον νὰ τὸ ἐξακριβώσω. Βυκολίτερον εἶνε νὰ στείλῃς σὺ ἐκ δευτέρου ὅ τι φοβεῖσαι μήπως παρέπεσε.

Στρατηγός ! ὄνομα καὶ πρᾶγμα ὁ φίλος μου ὁ Στρατηγός. Ἄν καὶ μικρὸς δὲν δύναται νὰ εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, εἶνε ὅμως ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς του καὶ τοὺς ἐνίκησεν ὅλους τοὺς συμμαθητάς του προχθὲς εἰς τὰς ἐξετάσεις. Εὐγε Στρατηγέ, εὐγέ σου. Καὶ σου εὐχομαι ἔτσι ἀνδρείος καὶ ἀτρόμητος νικητὴς νὰ εἶσαι πάντοτε.

Ἐνδιαφέρουσα δὴλωσις. — Ἀγαπητοί μου φίλοι, πλείστοι ἐξ ὑμῶν, καὶ ἐκ τῶν παιδιῶν ἀκόμη συμδρομητῶν, δὲν τηροῦσι τὰς ὁδηγίας μου νὰ γράφωσιν εἰς χωριστὸν χαρτίον τὰς ἐπιστολάς των, εἰς χωριστὸν τὰς λύσεις των, εἰς χωριστὸν τὰς πρὸς δημοσίευσιν στελλομένας πνευματικὰς ἀσκήσεις, εἰς χωριστὸν τὰ παιδικὰ πνεύματα καὶ λοιπὰς συνθέσεις των· ἄλλοι πάλιν τὰ γράφουσιν μὲν εἰς χωριστὰ χαρτὰ ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ παραλείπουσι νὰ γράψωσι τὸ ὄνομά των, τὸ ψευδώνυμόν των καὶ τὴν διαμονὴν των ἐπὶ κεφαλῇς ἐκάστου ἰδιαιτέρου φύλλον, ἀρκούμενοι νὰ υπογράψωσι τὴν ἐπιστολήν των μόνον. Ἄν δὲν θέλετε νὰ πηγαίνουν χαμένα τὰ στελλόμενα, μὴ λησμονήτε, σᾶς παρακαλῶ καὶ πάλιν, νὰ συμμορφώσεσθε πρὸς ὅτι τὸσάκις σᾶς συνέστησα ὡς ἀπαραίτητον.